

SS CRIME SCENE: DO NOT CROSS CRIME SCENE: DO NOT CROSS CR

CAZUL LINDA

Seria: Evert Bäckström #1

LEIF GW PERSSON

Seria: Evert Bäckström

Volumul 1

CAZUL LINDA

Original: *Linda - som i Lindamordet*
[*As in the Linda Murder*] (2005)

Traducere din suedeză de:
GABRIELLA EFTIMIE

virtual-project.eu

TREI

2015

Leif G.W. Persson este cel mai cunoscut criminalist scandinav și un profiler renumit. Din 1991, este profesor la Academia suedeză de Poliție și, ca expert criminalist, analizează cazuri complicate în emisiuni TV și în presă. Este autorul a zece romane polițiste, trei dintre ele avându-l drept protagonist pe excentricul inspector de poliție Evert Bäckström. A primit nenumărate distincții literare, printre care The Piraten Award, The Glass Key for Best Scandinavian Crime Novel, The Swedish Academy of Crime Writers Award (de trei ori), The Finnish Whodunnit Society's Annual Award for Excellence in Foreign Crime Writing, The Petrona Award for Best Scandinavian Crime Novel și The Danish Academy of Crime Writers Palle Rosenkrantz Prize.

1.

Växjö, vineri dimineața, 4 iulie

Linda fusese găsită de vecina ei, ceea ce, judecând situația, era mult mai bine decât dacă ar fi găsit-o mama ei. În plus, astfel poliția a câștigat o grămadă de timp. Mama ei avea de gând să se întoarcă de la țară abia duminică seara și în apartament nu locuia nimeni în afară de ea și fiica ei. Cu cât începeai mai devreme, cu atât era mai bine, mai ales dacă erai polițist și aveai de rezolvat un caz de omor, ce necesita o oarecare muncă de supraveghere.

•

Centrala din sediul poliției din Växjö a primit apelul la opt și cinci dimineața și o mașină care patrula prin apropiere s-a deplasat la fața locului. Nu trecură mai mult de trei minute și agenții de poliție dăduseră deja raportul la centrală. Prima patrulă era la fața locului, femeia care a sunat se afla în siguranță pe bancheta din spate a mașinii poliției, iar polițiștii intrară în locuință să arunce un ochi. Folosiseră o mașină de patrulă a poliției din Växjö, care, în mod normal, ar fi trebuit să rămână parcată în garajul secției până când sosea schimbul întâi, timp în care agenții de serviciu făceau un duș sau stăteau în bucătăria secției, așteptând predica de rigoare din fiecare dimineață și împărțirea sarcinilor.

Ofițerul de serviciu preluă apelul. Cei doi colegi mai tineri care se deplasară la fața locului deja își creaseră o anumită reputație în rândul polițiștilor de acolo. Din păcate, nu una prea bună, așa că, fiind de două ori mai în vârstă decât ei și având treizeci de ani de experiență, perioadă în care se obișnuise să se trezească mereu în situații absurde, ofițerul de serviciu s-a gândit mai întâi să le trimită întăriri, în caz că reușea să găsească pe cineva la ora aia. În vreme ce stătea pe gânduri însă, cei doi l-au sunat din nou. Asta după doar opt minute de la primul apel, numai că, de data asta, pe mobil, ca să evite mulțimea de urechi neavizate din jur. Între timp, ceasul arăta opt și un sfert, ceea ce însemna că raportul colegilor aflați la locul crimei sosise la doar câteva minute după apelul de urgență.

Ce părea și mai ciudat însă era că, pentru prima oară, în ciuda vârstei lor fragede, a lipsei de experiență și a reputației proaste, cei doi colegi mai tineri au procedat ca la carte. Au făcut tot ce se aștepta de la ei, ba unul dintre ei își depășise chiar atribuțiile – asta, așa, doar în treacăt spus – lucru care-i aduse o steluță aurie, câștigată într-un fel nemaîntâlnit până atunci în cadrul poliției din Växjö.

În dormitorul apartamentului, cei doi găsiră o femeie moartă. Toate semnele indicau că victima fusese ucisă cu doar câteva ore în urmă – nu se știa cum de și-au dat seama de acest lucru. În schimb, făptașul n-a lăsat în urmă niciun indiciu, în afară de fereastra deschisă de la ultimul dormitor, semn că fugise pe acolo.

Din păcate, mai exista un detaliu ce complica lucrurile. Colegul mai tânăr, care îl sunase pe ofițerul de serviciu, era ferm convins că o cunoștea pe victimă și, dacă aceasta era persoana descrisă, însemna că și ofițerul de serviciu o vizitase de mai multe ori de-a lungul verii, ultima oară, chiar cu o zi înainte, după terminarea turei.

•

— Nu-i bine, nu-i bine deloc, bâigui ofițerul de serviciu, mai mult pentru sine. Scoase apoi o listă scurtă cu indicații privind situații de urgență ivite. Era o jumătate de foaie A4 plastifiată, cu vreo zece subpuncte intitulate sugestiv: „Ce să faci dacă lucrurile o iau razna la serviciu”. De obicei, foaia se afla sub folia protectoare de pe biroul lui și trecuseră aproape patru ani de când nu mai avusese un motiv să o scoată de acolo.

„Bine, băieți”, spuse ofițerul de serviciu. „Uitați cum facem...”

Apoi făcu tot ce se putea aștepta de la el. Dar nimic mai mult. La vârsta lui, nu mai avea chef de fapte eroice.

•

În mașina de patrulă care ajunsese prima la fața locului se aflau doi agenți de ordine din Växjö. Inspectorul de poliție delegat Gustaf von Essen, în vârstă de 30 de ani, poreclit și Contele, cu toate că von Essen ținea neapărat să sublinieze că nu era decât un „baron obișnuit”, și colegul lui, cu patru ani mai tânăr, agentul de poliție Patrik Adolfsson, numit Adolf dintr-un motiv care, din păcate, n-avea deloc de-a face cu numele lui de familie.

În clipa în care au răspuns la apel, cei doi se aflau la aproximativ doi kilometri de locul faptei, în drum spre secția de poliție și, având în vedere că la ora aceea nu era aproape nicio mașină pe șosea, Adolf a întors mașina pe loc, a apăsat accelerația până la podea și a ales cea mai scurtă rută până la adresa primită, fără a porni sirena sau girofarurile, în timp ce Contele se uita cu atenție la automobilele care se deplasau pe sensul opus.

Împreună, cei doi cântăreau aproape două sute de kilograme și reprezentau agenți suedezi de ordine de calitate superioară, bine făcuți și abili, idealul de ofițer al oricărui cetățean speriat care dădea alarma la poliție, spunând că are trei derbedei pe verandă ce tocmai se pregătesc să-i spargă ușa.

Când au cotit spre clădirea de pe strada Pär Lagerkvist, unde fusese comisă crima, cei doi au fost întâmpinați de o femeie agitată, care o luase la fugă spre ei în mijlocul străzii. Polițiștii o lăsară să fluture din brațe și bâiguie ceva, după

care Adolf coborî din mașină, o apucă ușor de braț, o ajută să se așeze pe bancheta din spate și o asigură că „totul e în regulă”. În timp ce Contele se postă în spatele blocului cu arma din dotare la vedere, în caz că infractorul era încă pe acolo și ar fi intenționat să fugă, Adolf verifică repede intrarea principală a clădirii, după care intră în apartament. Lucru ușor, de altfel, având în vedere că ușa era larg deschisă.

Clipa următoare fu cea care îi câștigă steluța de aur. Înainte de-a bifa toate etapele securizării unui loc al crimei, după cum a fost instruit la Academia de Poliție din Stockholm, Adolf cercetă apartamentul cu arma scoasă. Pășește pe vârfuri de-a lungul pereților, să nu le pună degeaba bețe-n roate colegilor de la departamentul tehnic și să nu-i ofere un avantaj gratuit făptașului, în situația în care acesta mai era acolo și era suficient de nebun ca să încerce să fugă. Dar nu găsi pe nimeni, în afară de victimă. Aceasta zăcea nemișcată în patul din dormitor, înfășurată într-un cearșaf plin de sânge, aruncat peste capul și corpul ei.

Adolf strigă la Conte prin fereastra deschisă a dormitorului să verifice casa scărilor, apoi își strecură arma în toc și deschise micuța cameră foto digitală, pe care până atunci o ținuse sub brațul stâng. Făcu repede trei fotografii din unghiuri diferite cu corpul acoperit al victimei, după care înlătură cu grijă un colț al cearșafului ce îi acoperea capul, pentru a verifica dacă mai era în viață.

Căută vena jugulară cu arătătorul drept, lucru, de altfel, complet inutil, căci în jurul gâtului se vedea un laț înfășurat de mai multe ori și privirea ei era complet goală. Îi pipăie apoi cu grijă obrații și tâmplele, dar, spre deosebire de femeile pe care le atinsese în acel fel, pielea victimei părea inflexibilă și împietrită sub degetele lui.

E cât se poate de moartă, dar n-a murit de mult, se gândi el.

Și apoi, dintr-odată, realizează cine e. Nu era doar o cunoștință fugară, ci o persoană cu care vorbise pe bune, despre care-și făcuse diverse idei și la care visase cu ochii deschiși. Și mai ciudat... deși despre asta n-avea de gând să povestească nimănui, era că niciodată nu s-a mai simțit atât de prezent ca în momentul acela. Complet prezent și, în același timp, parcă undeva în culise, privindu-se pe sine din afară. Ca și cum nu s-ar fi privit pe el și cu atât mai puțin pe femeia care zăcea moartă în patul ei și care, cu doar câteva ore în urmă, fusese la fel de vie ca și el.

2.

Martora care a găsit-o pe victimă și a sunat la poliție a fost audiată pentru prima dată în jurul orei zece dimineața de către doi inspectori criminaliști de la departamentul teritorial de criminalistică, din divizia de noapte. Audierea a fost înregistrată și dactilografiată în aceeași zi. S-au adunat aproximativ douăzeci de pagini tipărite: Margareta Eriksson, 55 ani, văduvă, fără copii, locuiește la ultimul etaj al aceluiași bloc în care locuia și victima cu mama ei.

Ultimul subpunct al audierii menționa că martora fusese informată despre interdicția de a dezvălui informații despre caz unor terțe părți, conform capitolului 23 din Actul Procedurii Penale, paragraful 10. În schimb, nu apărea nimic despre felul în care a reacționat aceasta atunci când a aflat că – „fiind pasibilă de pedeapsă penală” – n-avea voie să discute cu nimeni despre ce s-a vorbit în cadrul audierii. Lucru deloc ciudat, de altfel. Chestiile astea nu erau niciodată permise în varianta transcrisă și, în plus, femeia reacționase exact ca majoritatea martorilor care primeau acel avertisment, spunând că „nu erau deloc genul” care să se apuce să bârfească despre astfel de lucruri.

Blocul, alcătuit dintr-un subsol cu câteva boxe, trei etaje, un parter și un pod, era deținut de asociația locatarilor¹ în care martora era purtătoare de cuvânt. La parter, etajul întâi și doi se aflau câte două apartamente, iar la etajul trei, pe un palier de două ori mai mare, locuia martora. Blocul avea șapte locatari, de vârstă medie sau mai bătrâni, dintre care unii locuiau singuri, alții cu partenerii lor de viață. Majoritatea copiilor erau mari, mutați la casele lor. La data săvârșirii crimei, cei mai mulți locatari erau plecați în concediu.

Apartamentul în care a fost comisă crima era deținut de mama tinerei și, conform martorei, aceasta locuia acolo doar sporadic. În ultimul timp, martora o văzuse pe victimă în bloc destul de des, mama fiind plecată în concediu, petrecându-și timpul mai mult în casa ei de vacanță de pe Sirkö, aflată la vreo douăzeci de kilometri de Växjö.

Locuința, alcătuită din patru camere și o bucătărie, se găsea la parter, pe partea care dădea spre stradă și spre intrarea în bloc, dar având în vedere că fundația se afla pe o pantă, parterul era mai înălțat față de nivelul curții mărginite de o zonă verde restrânsă, înconjurată de vile și de blocuri de chiriași.

Martora avea doi câini și, conform spuselor ei, aceștia erau hobby-ul ei de

câțiva ani încoace. În ultimul an a avut doi, un labrador și un spaniel, pe care îi scotea la plimbare de patru ori pe zi. Rutina începea la șapte dimineața și consta dintr-o plimbare mai lungă, de cel puțin o oră.

— Sunt genul care-i mai activ dimineața. Niciodată nu mi s-a părut greu să mă scol cu noaptea-n cap. Urăsc să stau și să trândăvesc în pat toată ziua.

Când se întorcea acasă, femeia lua de obicei micul dejun și citea ziarul, în vreme ce câinii se înfruptau din „hrana de dimineață”. Pe la douăsprezece, era timpul pentru o nouă plimbare. Aceasta dura în jur de o oră și, după ce se întorceau, femeia lua prânzul, iar prietenele ei patrupede erau răsplătite cu „o ureche de porc uscată sau vreo altă delicatesă, numai bună de ronțăit”.

Pe la cinci, ieșea din nou, dar de data asta doar pentru o plimbare scurtă. Cam de o jumătate de oră, ca să aibă timp să ia cina și să „le dea apă de băut lui Peppe și Pigge” în liniște, înainte de știrile serii. Mai rămânea doar „un pișu de seară” între zece și douăsprezece noaptea, în funcție de oferta de la televizor.

•

Un program riguros, deci, adaptat în întregime nevoilor câinilor ei. Orele libere dintre plimbări erau petrecute în oraș, cu vreo treabă administrativă, cu vreun cunoscut, de obicei – „mai mult prietene și alți proprietari de câini” – sau muncind de acasă.

Bărbatul femeii, decedat cu zece ani în urmă, fusese contabil și avusese firma lui, unde lucrase și ea cu jumătate de normă. După moartea lui, aceasta a continuat să-și ajute câțiva clienți vechi cu anumite chestiuni contabile. Sursa ei principală de venit era însă pensia de urmaș.

— Ragnar s-a ocupat de toate, așa că n-am dus lipsă de nimic.

Audierea avea loc în apartamentul ei. Polițiștii care o interogau aveau și ei ochi, așa că și-au dat seama că spunea adevărul. Tot ce vedeau pe acolo le dădea de înțeles că Ragnar se ocupase de bunăstarea soției lui.

Pe la ora unsprezece, în noaptea precedentă, când a ieșit pentru acel „pișu de seară”, femeia a văzut-o pe victimă ieșind din bloc și plecând spre centrul orașului.

— Părea că se duce la un chef, deși mai nou toți tinerii arată de parcă s-ar duce la un chef, indiferent că-i dimineață sau seară.

Femeia se afla la vreo treizeci de metri mai încolo, pe stradă, și cele două nu s-au salutat, dar era ferm convinsă că o văzuse tocmai pe victimă.

— Nu cred că m-a văzut. Probabil că se grăbea. Altfel sigur m-ar fi salutat.

Cinci minute mai târziu a urcat și, după efectuarea rutinei de seară, s-a dus la culcare. Cam asta își amintea despre cele petrecute.

•

Vara aceea insuportabilă începuse deja în mai și părea că nu mai vrea să se

termine. Zi după zi, nici cea mai mică adiere de vânt, soarele încingea ca un grătar, cerul era de un azuriu palid, nemilos, fără nori sau umbră, în timp ce vremea doboră noi recorduri de caniculă în fiecare zi. În dimineața aceea, femeia ieși cu câinii pe la șase și jumătate.

Era mai devreme decât de obicei, e drept, dar, având în vedere că era vorba de „o vară insuportabilă... probabil că nu e doar părerea mea... știți, voiam să evit ce era mai rău”. Fiecare proprietar de câine responsabil știa că patrupedele lui se îmbolnăveau dacă făceau efort pe căldură.

A urmat același drum, ca în fiecare zi. Femeia a luat-o la stânga pe străduță, de îndată ce a ieșit din bloc, a trecut pe lângă clădirile învecinate și s-a îndreptat spre gangul din dreapta, care ducea spre pădurea cea întinsă și care se afla la doar câteva sute de metri de spatele blocului în care locuia. Peste o jumătate de oră, s-a gândit că era mai bine să se întoarcă. Se făcuse deja insuportabil de cald, deși era doar șapte și un pic. Peppe și Pigge respirau cu limba scoasă și stăpâna lor tânjea și ea după umbra din apartament și ceva răcoritor de băut.

În clipa în care a luat decizia să se întoarcă, cerul s-a întunecat brusc și vântul a început să zgâlțâie tufișurile și copacii din jur, în timp ce undeva în apropiere tuna și fulgera de zor. Când primele picături mari de ploaie au căzut, se afla la doar câteva sute de metri de bloc și a rupt-o la fugă, deși, de fapt, era prea târziu, pentru că ploaia se transformase deja într-o rupere de nori. A ajuns la intrarea în bloc udă până la piele. În clipa aceea, a văzut că fereastra de la dormitorul vecinei se legăna în vânt, iar perdelele din cameră erau learcă.

De îndată ce a ajuns la ușa de la intrare a vecinei – „era deja șapte jumate, cam așa, dacă am estimat bine” – a sunat lung, dar nu i-a răspuns nimeni.

— M-am gândit că o fi deschis geamul când s-a întors noaptea, târziu. De ce, nu înțeleg... că doar era mai cald afară decât în casă. În orice caz, când am ieșit pentru „un pișu de seară”, era închis. Știu, pentru că genul ăsta de detalii nu-mi scapă niciodată.

•

Văzând că nu-i deschide nimeni, vecina a urcat cu liftul până la apartamentul ei. A șters câinii cu un prosop cât a putut și s-a schimbat și ea în haine uscate. Era iritată.

— Avem și noi o asociație a locatarilor, iar cu petele de umezeală nu-i de glumit. Și mai e și riscul spargerilor din ziua de azi. E drept că sunt câțiva metri până la pervazul ei, dar nu trece o zi să nu citești despre cățărători din ăștia profesioniști, care se urcă pe fațade și fură tot ce găsesc și, dacă nu-s amețiți de la droguri, nu le este rușine să împrumute o scară de la vreun prieten.

Dar ce era să facă? Să discute cu fata cu prima ocazie când se întâlneau? Sau s-o vorbească de rău la telefon cu mama ei? Cu paisprezece zile în urmă, mai

avusese loc o rupere de nori, dar atunci n-a ținut mai mult de zece minute, „nici n-a început bine, că s-a și terminat”, soarele a ieșit din nou pe cerul albastru, fără urmă de nori, și, „de fapt, ploaia aia chiar le-a priit peluzei și celorlalte plante”. Dar nu și de data asta, așa că, după un sfert de oră, în timp ce a pregătit holurile câinilor și a pus de o cafea, văzând că plouă la fel de tare, s-a hotărât.

— Cum spuneam, sunt șefa asociației de locatari. Toți cei care stăm aici ne ajutăm reciproc, mai aruncăm un ochi spre ușa celuilalt. Mai ales acum, vara, când mulți sunt plecați în concediu. Așa că am cheia de rezervă de la majoritatea apartamentelor din bloc.

•

Zis și făcut. Femeia a căutat cheia primită de la mama victimei, a coborât cu liftul până la parter, a sunat la ușă de câteva ori, „de siguranță, în caz că totuși era acasă”, a descuiat și a intrat în apartament.

— Înăuntru arăta cam cum mă așteptam, ca atunci când tinerii sunt singuri acasă, așa că nu mi s-a părut nimic dubios. Cred că am strigat dacă e cineva acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni și am intrat... în dormitor... da... și atunci am văzut ce s-a întâmplat. Mi-am dat seama imediat că... Apoi... am făcut stângamprejur și am fugit imediat în stradă... m-am gândit că poate o fi încă acolo... chiar m-am speriat de moarte. Noroc că aveam mobilul la mine și am putut să sun... la numărul vostru de urgență... care era, Doamne, ah, da, unu-unu-doi. Și au răspuns imediat, deși ziarele au scris că nu sunt destui polițiști la secție.

•

Fereastra deschisă a dormitorului n-a apucat s-o mai închidă, dar oricum n-a contat, pentru că ploaia se oprise deja când prima patrulă a ajuns la fața locului și posibilele daune provocate de umezeală nu mai interesau pe nimeni. Agentul de poliție Adolfsson nu s-a gândit s-o facă nici el, desigur. În schimb, a observat că geamul ferestrei era plin de urme de sânge diluate de apă, dar pentru că nu mai ploua, a lăsat și acest detaliu în seama colegilor lui mai în vârstă de la departamentul tehnic.

•

Era cea mai caniculară vară din istoria omenirii, o vecină făcea aceeași plimbare cu câinii ei în fiecare dimineață și avea o cheie de rezervă de la apartamentul victimei, fusese o rupere de nori neașteptată, o fereastră a rămas deschisă. Circumstanțele alcătuiau împreună o serie de coincidențe, rodul întâmplării, dacă vreți, în orice caz, acestea le-au permis polițiștilor să descopere ce s-a întâmplat, în acel mod, nu altfel. Ceea ce, în comparație cu cealaltă alternativă, nu era deloc cea mai rea opțiune.

3.

Agentul de serviciu, după cum știm, își făcuse treaba. În mai puțin de două ore, ajunseseră toți cei care trebuiau să fie la locul crimei. Din păcate, și o mulțime de gură-cască, pe care ar fi preferat să-i trimită undeva, dar cărora nu le puteau face nimic. Perimetrul din jurul blocului era delimitat cu bandă de culoare galben-albastră și strada din față la fel, în ambele sensuri.

Cei de la Ordine și Disciplină verificau deja blocurile învecinate și împrejurimile, în timp ce o patrulă cu câini încerca să localizeze urmele pe care presupuneau că le-ar fi lăsat făptașul, în caz că sărise pe geam. Dar nu găsiră nimic, ceea ce nu luă pe nimeni prin surprindere, având în vedere ruperea de nori care avusese loc cu câteva ore în urmă.

Inspectorii judiciari începură să cerceteze locuința, medicul legist, aflat în casa lui de vacanță, fusese contactat și el și se îndrepta spre Växjö. Colegii responsabili de la divizia teritorială de criminalistică o audiaseră deja pe martora care dăduse peste victimă, atât mama, cât și tatăl ei fuseseră informați despre cele întâmplate și duși la sediul poliției. În curând, agenții aveau să meargă din ușă în ușă prin cartier, iar punctele de pe lista cu sarcini a ofițerului de serviciu – cu excepția celui din urmă – urmau să fie bifate și eliminate.

•

Când ofițerul de serviciu se asigură că toate piesele erau la locul lor, sau, cel puțin, cât de cât, bifă și ultimul punct de pe listă și îl sună pe șeful poliției teritoriale². În mod ciudat, deși era o zi de vineri dintr-o vară fără sfârșit, și deși era în concediu, acesta nu se afla în casa lui de vacanță de lângă Oskarshamn, la vreo sută de kilometri de Växjö, ci la masa de scris din birou, câteva etaje mai sus, în aceeași clădire cu ofițerul de serviciu. Cei doi vorbiră la telefon aproape un sfert de oră. Cel mai mult discutară despre victimă și, la finalul convorbirii, ofițerul de serviciu se simți dintr-odată extrem de deprimat, cu toată experiența și încercările la care fusese supus de-a lungul carierei.

Ciudat, dacă e să ne gândim că ultima oară când a fost nevoit să scoată lista scrisă de mână – îi ținea locul unui coleg de la poliția de proximitate din Kalmar – era de-a dreptul amuzat de ceea ce se întâmplase. Doi dintre cei mai periculoși scandalagii din oraș începuseră să împuște în sus și-n jos, ziua în amiaza mare, printre cetățenii decenti și cumsecade ai orașului. S-au tras peste douăzeci de focuri, în toate direcțiile posibile. Dar – probabil printr-o minune a Domnului – tontălăii s-au împușcat din greșeală unul pe celălalt, iar asta nu se putea întâmpla

decât în Småland, s-a gândit ofițerul de serviciu în ziua aceea.

•

Șeful poliției teritoriale nu se găsea în toane bune nici el. Sigur că nu era detectiv criminalist și una dintre regulile lui de bază spunea să nu depună armele sub nicio formă și să nu se sperie înainte să afle despre ce era vorba. Dar cazul ăsta nu arăta bine deloc. Prezenta toate semnele timpurii ale unui caz clasic de omor care necesita o muncă de investigare îndelungată și, dacă mai mergea și rău și dacă se gândea la identitatea victimei, n-avea cum să nu se simtă prost când profesia îi juca astfel de feste nedrepte.

Șeful poliției teritoriale ținuse un discurs la o cină cu o săptămână în urmă și zăbovise îndelung asupra lipsei de resurse a poliției, trăgând concluzia că echipa lui semăna cu „un gard de lemn cu scânduri lipsă, demolat de vânt, un zid de apărare prost construit, care trebuia să țină piept unei rate a criminalității tot mai ridicate”.

Fuse un discurs foarte apreciat, iar șeful poliției teritoriale era mulțumit de comparația cu gardul, care i s-a părut atât originală, cât și elocvent formulată. Dar nu era singurul de acolo. Redactorul-șef al celui mai mare cotidian local era prezent și el la cina cu pricina și ținu să-l complimenteze la cafea și coniac.

Însă asta s-a întâmplat demult și șeful poliției teritoriale nici nu voia să-și imagineze ce idei avea să-și facă în curând redactorul-șef de la același cotidian local.

•

Mai rău era cu propriile sentimente, cele care țineau de persoana lui privată. Îl cunoștea bine pe tatăl victimei, iar pe fiica lui – adică, victima – o întâlnise de mai multe ori. Considera că tânăra era cât se poate de încântătoare și, dacă ar fi avut o fiică, și-ar fi dorit să arate și să fie exact ca ea. Ce naiba se întâmplă, se gândi, și de ce tocmai în Växjö, unde n-am mai avut un caz de omor cu făptaș necunoscut de când m-am angajat aici. De ce în ograda mea? Și mai ales acum, vara.

În clipa aceea, se hotărî. Indiferent de cât de rare erau scândurile din gardul lui, de câți erau plecați în concediu și de ce prostioare polițienești mai avea de rezolvat, șeful poliției teritoriale se gândi că e timpul să se pregătească pentru cei mai rău. Ridică receptorul și-l sună pe vechiul lui prieten și coleg de facultate, „ȘBNC”, cu gândul să-i ceară ajutorul. „La cine altcineva să apelez într-un ceas nefast ca ăsta?” se întrebă șeful poliției teritoriale.

După convorbirea ce dură mai puțin de zece minute, șeful poliției teritoriale se simți mult mai ușurat. Aproape eliberat. I s-a promis că va primi ajutoare în curând, cel mai bun ajutor posibil al Departamentului de Omucideri al Poliției Suedeze, legendara Brigadă Națională de Criminalistică. Șeful lor îi promisese c-

o să ajungă la el încă din ziua aceea.

Şeful poliţiei teritoriale reuşi deci să se achite şi el onorabil de prima etapă a misiunii sale. Nu merita o steluţă de aur, e drept, şi nici măcar una de argint, dar una de bronz, poate, având în vedere că îşi amintise de un detaliu important. O rugă pe secretara lui să sune imediat la Hotelul Municipal şi să rezerve şase camere single pentru o perioadă nelimitată, cu menţiunea că acestea trebuiau să fie pe acelaşi palier, cât se poate de izolate de celelalte camere de hotel.

Cei de la Hotelul Municipal s-au bucurat, pentru că vara era oricum un sezon mort într-un oraşel ca Văxjö şi camere libere se găseau din plin. Nu pentru mult timp însă, căci, peste câteva ore, nimeni nu mai putea rezerva o cameră liberă în centrul oraşului.

4.

Stockholm, 4 iulie, vineri dimineața

Cu toate că era doar zece dimineața – în vara aceea ciudată, care începuse din mai și părea că nu se mai termină – una dintre legendele vîi ale Brigăzii Naționale de Criminalistică se afla deja la birou. Spre deosebire de majoritatea colegilor săi, comisarul Evert Bäckström nu-și luase concediu și nu plecase la țară ca să se lupte cu țânțarii, o nevastă țâfnoasă sau niște copii răsfățați. Nemaivorbind de vecinii nebuni, buda din curte, grătarele mirosind a benzină și berile mult prea calde.

•

Bäckström era un bărbat mic de statură, gras și primitiv, care, la nevoie, putea fi atât șiret, cât și supărăcios, ba chiar răzbunător. În ceea ce-l privea, se considera un tip inteligent și în floarea vârstei. Un om liber și fără obligații, care prefera viața comodă de la oraș și, având în vedere că un număr destul de mare de doamne apetisante și îmbrăcate sumar îi împărtășeau părerea, nu avea deloc motive să se plîngă.

Concediile de vară erau o sursă de plăcere pentru cei mai săraci cu duhul și, fiindcă majoritatea colegilor o foloseau aproape excesiv, Bäckström avea toate motivele să rămână la serviciu unde putea să-și facă treaba în liniște, netulburat de nimeni. Era ultimul care sosea și primul care pleca, fără să comenteze ceva. Asta era și ideea. Să aibă destul timp pentru diferitele comisioane personale și, în caz că vreun șef rămas la serviciu și-ar fi băgat nasul la el să vadă ce face, Bäckström era pregătit pentru înfruntare.

Cu o zi înainte ca șeful lui direct să plece în concediu, Bäckström l-a informat că, pe lângă faptul că se afla la secție și putea să se ocupe de cele practice în caz că se întâmpla ceva neprevăzut, urma să-și petreacă eventualul timp liber rămas verificând dosare vechi, din păcate, ignorate. Șeful lui nu avu nimic de comentat. Nu voia decât să plece de la sediul central aflat pe Kungsholmen și n-avea deloc chef să pălăvrăgească cu Bäckström, așa că, în momentul acela, pe biroul lui Bäckström se înălța un munte de dosare vechi, cu cazuri de omor, aruncate alandala, nu se știe din ce motiv, de câțiva colegi mai prostănaci.

Primul lucru pe care-l făcea când ajungea la serviciu era să-și rearanjeze puțin teancul de hârtii, în caz că cineva s-ar fi plimbat pe-acolo și ar fi vrut să tragă cu ochiul la ce făcea. După ce termina de întocmit planul pentru restul zilei, în scaunul lui de birou extrem de confortabil din spatele mesei de scris ticsite de

hârtii, Bäckström butona o scuză plauzibilă pentru absență pe mobilul lui de serviciu. Se puteau alege mai multe variante și, nevrând să se repete și să dea naștere la bănuieli, Bäckström dădea de obicei cu zarul, lăsând soarta să decidă dacă avea să-și petreacă restul zilei într-o „ședință”, „plecat de la birou în interes de serviciu”, „lipsea temporar”, dacă avea vreun „comision extern” sau dacă era în vreo „călătorie de afaceri”. După ce rezolva una dintre aceste sarcini recurente, de obicei era timpul să dea piept cu restul provocărilor și tribulațiilor zilei luând „prânzul”. O nevoie umană de bază, un drept stipulat în Codul Muncii, având un cod al său în lista de scuze din telefonul oricărui agent de poliție. Pentru asta nici măcar nu erai nevoit să dai cu zarul.

Singura problemă era că nu prea-i mai ieșea socoteala cu orele suplimentare și celelalte mici beneficii pecuniare. Ca de atâtea ori înainte, era strâmtorat și de data asta, cu toate că nu trecuse decât o săptămână de la salariu. Nu-i bai, se rezolvă, se gândi Bäckström. Deocamdată n-am decât să mă bucur de vremea frumoasă și de doamnele pe jumătate dezbrăcate de aici, din oraș. Lasă, că se găsește în curând vreun cretin care o să omoare în bătaie vreun amărât într-un local „de lux”, și atunci o să am clar nevoie de ore suplimentare, diurne și alte beneficii scutite de taxe. Și în timp ce se încuraja așa, îi sună telefonul.

•

Șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică, ȘBNC, Sten Nylander – sau ȘBNC, cum îl numeau între ei cei opt sute de colegi ai lui – era și el adâncit în gânduri când a fost sunat de șeful poliției teritoriale din Växjö. Gânduri mărețe despre o problemă operativă complicată, pe care o studia pe masa uriașă de planificare din camera lui de control, „Op-Center”, cum îi plăcea să-i spună: cum să organizeze Forțele de Intervenție Rapidă în caz că unui grup de teroriști internaționali i-ar trece prin cap să captureze un avion de pe Arlanda³.

În mod evident însă, colegul său de la Växjö nu era în stare să discearnă la fel de ușor între problemele majore și cele minore, drept care, ca să nu irosească și restul zilei, ȘBNC îi promise că-i trimite niște oameni din propria lui Brigadă Națională de Criminalistică în curând. În cel mai rău caz, dacă își făcuseră alte planuri, n-aveau decât să-și schimbe prioritățile, își spuse el după ce închise telefonul, apoi o chemă pe secretară și o rugă „să dea de piticul ăla îndesat de la Brigada de Criminalistică, al cărui nume nu mi-l amintesc”. Apoi se întoarse la treburile mai serioase.

•

— Se pare că ȘBNC are o groază pe cap, chit că e perioada de concedii, constată Bäckström, în timp ce-i zâmbi secretarei șefului său și dădu din cap către ușa închisă din spatele ei. „Op-Center, ȘBNC, o laie”, își spuse în gând.

— Da, e destul de ocupat, zise aceasta pe un ton studiat, fără a ridica ochii din hârtiile din fața ei. Indiferent de ce perioadă e, adăugă ea.

Da, sigur, se gândi Bäckström. Sau poate că l-au învățat la un curs că ăia de teapa lui trebuie să-i facă mereu pe ăia de teapa mea să-i aștepte măcar un sfert de oră, în timp ce ei citesc editorialul din *Svenska Dagbladet*.

— Da, trăim niște vremuri vicioase, spuse Bäckström pe un ton lingușitor.

— Da, răspunse secretara și-i aruncă o privire atentă.

Asta dacă nu ești ȘBNC, desigur, se gândi Bäckström. Mai are și un titlu mișto, nenorocitul. ȘBNC avea o rezonanță militară, masculină. Oricum, mai bine decât să fii Șeful Poliției Suedeze, cocoșul mare de pe mormanul de gunoi, și să te cheme numai șâpâsî. Cine naiba vrea să fie șâpâsî, se întrebă Bäckström. Sună ca o boală din aia cu care te alegi dacă te culci cu o femeie ușoară.

— ȘBNC vă poate primi acum, spuse secretara și dădu din cap spre ușa închisă.

— Plecăciuni, zise Bäckström și înclină ușor capul spre scaun.

Exact un sfert de oră. Până și-un copil și-ar fi dat seama. Până și tu, lesbiano, supărăcioaso, își spuse în gând și-i zâmbi larg secretarei. Aceasta nu spuse nimic. Doar se holbă suspicioasă după el.

•

Șeful cel mai mare al lui Bäckström părea în continuare adâncit în gânduri. În orice caz, își mângâia bărbia masculină, bine marcată, cu degetul mare și arătătorul drept, când Bäckström intră în cameră și dădu din cap scurt, fără să spună nimic.

Ce tip dubios, se gândi Bäckström. Și ce țoale, la treizeci de grade afară.

Șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică purta, ca de obicei, o uniformă impecabilă, asortată în acea zi cu o pereche de cizme de călărie negre, pantalonii albaștri aparținând poliției călare, o cămașă de uniformă de un alb orbitor, cu epoleți, patru dungii aurii și o frunză de stejar, încununată de coroana regală, iar pe partea stângă a pieptului i se prelingea o panglică cu patru dungii și pe cea dreaptă se vedeau cele două săbii de aur încrucișate care, dintr-un motiv obscur, au devenit emblema Brigăzii Naționale de Criminalistică. Și cravată, desigur, potrivită să stea într-un unghi perfect, fixată cu acul special conceput pentru comandanții avansați în grad. Spatele, drept ca o prăjină, stomacul supt și pieptul umflat, ca și când ar fi încercat să-și ascundă cea mai proeminentă parte a corpului.

Și ce gușă afurisită. Zici că are o platformă petrolieră pe fățoiul ăla, se gândi Bäckström.

— Dacă te întrebi de ce sunt îmbrăcat așa, spuse ȘBNC, fără a-i arunca măcar o privire și fără a lua degetele de pe partea corpului care-l preocupa atât pe

Bäckström, să știi că am de gând să ies la o plimbare cu Brandklipparen.

Aha, să vezi că nu-i scapă nimic. Mai bine să fii atent, se gândi Bäckström.

— Un nume regal pentru un armăsar nobil, adăugă ȘBNC.

— Parcă așa o chema și pe mârtoaga aia a lui Carol al Doișpelea, spuse Bäckström lingușitor, deși lecțiile de istorie erau cele de la care chiulise cel mai mult.

— Carol al XI-lea și Carol al XII-lea, constată ȘBNC. Același nume, da, nu și același cal, bineînțeles. Știi ce-i asta? adăugă el și dădu din cap spre macheta elaborată de pe masa lui de planificare.

Având în vedere toate terminalele, hangarele și avioanele alea, n-aș zice că-i bătălia de la Poltava, se gândi Bäckström.

— Arlanda, dădu cu presupusul Bäckström.

Sau cum naiba arăta Arlanda de sus?

— Exact, spuse ȘBNC. Dar nu de asta am vrut să stau de vorbă cu tine.

— Vă ascult, șefu', spuse Bäckström încercând să adopte un aer de premiantul clasei.

— Växjö, rosti ȘBNC emfatic. Crimă, tânără găsită strangulată acasă, azidimineață. Probabil viol. Le-am promis că-i ajut. Așa că adună-ți câțiva colegi și plecați cât puteți de repede. Detaliile le discuți cu cei din Växjö. Dacă cineva are ceva de comentat, îl trimiți la mine.

Excelent, își spuse Bäckström. Să fiu al naibii dacă nu-i mai mișto decât pe vremea mușchetarilor. Romanul ăla chiar îl citise. În timp ce chiulea de la școală.

— S-a rezolvat, șefu', spuse Bäckström.

Växjö, se gândi el. Nu era pe undeva pe coastă, în sud, prin Småland? Parcă văd cum colcăie de femeiuște pe acolo în perioada asta.

— Ah, da, încă ceva, spuse șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică. Era să uit. Ar mai fi o mică complicație. Cu identitatea victimei.

•

Păi, să vedem, zise orbul, se gândi Bäckström peste o jumătate de oră la birou, pe când se ocupa de ultimele detalii practice. În primul și-n primul rând, o infuzie considerabilă de bani lichizi sub forma unui ordin de plată, pe care reuși să-l procure de la casierie, cu toate că era vineri și sezon de concedii. Apoi, drept întărire, câteva bancnote de o mie, din seiful cu banii de recompense pentru informatorii Brigăzii de Omucideri. Aici găseai tot timpul bani în caz de comisioane urgente și neprevăzute, lucru știut de Bäckström care, în ciuda vântului care bătea prin contul lui personal, n-avea de gând să ducă lipsă de ceva în perioada următoare.

După aceea, adună, cu chiu cu vai, nici mai mult, nici mai puțin de cinci colegi, din care patru erau polițiști adevărați și una muiere. Oricum, era doar o

angajată civilă și avea să se ocupe de hârtoage, așa că Bäckström era nevoit să se împace cu situația. Unul dintre colegii lui avea să aprecieze cu siguranță aranjamentul, deoarece obișnuia să se dea la ea de câte ori se ivea ocazia și nu se afla în raza de acțiune a soției sale acrite. Poate că nu-i trupa de elită, se gândi Bäckström verificând lista cu numele celor din echipă, dar e de ajuns, având în vedere că-i perioada de concedii. În plus, o să fiu și eu acolo.

Îi mai rămânea să aleagă mijlocul de transport pentru drumul spre Växjö și pentru celelalte deplasări de la fața locului. Mașini existau destule, nu se știa de ce, și Bäckström puse mâna pe cele mai bune trei. Pentru propriile nevoi, alese un Volvo cu tracțiune pe patru roți, cel mai încăpător model, cel mai puternic motor și atâtea dotări suplimentare, încât presupuse că băieții de la tehnic trebuie să fi fost cu siguranță „luați” când l-au comandat.

Păi, cam asta ar fi, se gândi Bäckström și bifă și ultimul punct de pe lista lui scurtă. Trebuia doar să-și facă bagajul, dar când își aduse aminte de acest detaliu, îi pieri tot chef. La Systembolaget⁴ nu trebuia să se ducă. De data asta, avea o rezervă de spirtoase acasă. Un coleg mai tânăr de-al lui fusese la cumpărături la Tallinn, iar Bäckström își făcuse provizii zdravene: whisky, votcă și două baxuri de bere la cutie, blondă și tare, dinamită curată.

Dar cu ce naiba mă îmbrac, se gândi Bäckström și își aminti de mașina de spălat stricată, coșul cu rufe supraîncărcat și mormanul de rufe murdare, care trona în dormitor și în baie de aproape o lună. Avusese o mică problemă chiar și în dimineața aia, înainte să plece la serviciu. Proaspăt ieșit de la duș și aranjat, a stat în mijlocul camerei ca o momâie – cu toate că nu era mahmur, lucru de altfel rar – și a căutat o veșnicie o cămașă și o pereche de izmene care să lase impresia că îi aparține unui negustor de brânzeturi danez. Se rezolvă, se gândise Bäckström, și dintr-odată îi veni o idee genială. Mai întâi, dăduse o tură rapidă prin centrul comercial de pe Sankt Eriksgatan, ca să cumpere niște haine noi și, desigur, curate. De lichidități nu ducea lipsă și rufele murdare putea să le dea la spălat la hotel, în Växjö.

Genial, își spuse în gând Bäckström. Dar ia să îmbrac eu ceva, înainte de toate. Ar fi o abatere profesională să încep să anchetez o crimă când îmi chiorăie stomacul.

•

Bäckström luă un prânz copios la un restaurant spaniol din apropiere, cu o grămadă de tapas și alte delicatese din meniul adaptat sezonului de vară. Gândindu-se că angajatorii lui puteau să-i achite nota, Bäckström adăugă și un informator imaginar pe foaia de decontare. Acest informator avea bunul obicei de-a consuma două beri la jumate. În ceea ce-l privea pe el, se mulțumise cu o

sticluță de apă minerală, fiind de serviciu, și, ieșind în stradă, mulțumit și cu stomacul plin, își spuse că de mult nu s-a mai simțit atât de bine. Soarele e pe cer și viața-i frumoasă, își spuse Bäckström și o luă spre casă. Nici nu era nevoie să ia un taxi pentru că, de câțiva ani încoace, locuia într-un apartament mic și drăguț de pe Inedalsgatan, la doar câteva minute de mers de sediul central al poliției, de lângă Kronobergsparken.

Apartamentul îl găsisese printr-un coleg bătrân, ieșit la pensie cu mulți ani în urmă, pe care l-a cunoscut pe vremea când lucra la Infracțiuni Periculoase, în Stockholm. Colegul acesta se mutase definitiv în casa lui de vacanță din arhipelag, ca să poată bea până la moarte în liniște și pace și să pescuiască puțin până atunci. Prin urmare, nu-i mai trebuia apartamentul de la oraș și transferase contractul de închiriere pe numele lui Bäckström.

Bäckström și-a vândut apartamentul pe care-l avea unui coleg mai tânăr de la Criminalistică Teritorială, care fusese dat afară de nevastă pentru că s-a încurcat cu o colegă de la Ordine și Pază, dar având în vedere că aceasta din urmă era și ea măritată cu un al treilea coleg, care lucra la Intervenție Rapidă, un adevărat nenorocit când se împutea treaba, nu putea fi vorba să se mute la ea.

Prin urmare, colegul cu pricina a achiziționat apartamentul lui Bäckström. Plata s-a făcut în bani lichizi, fără impozit, la un preț rezonabil, și, drept răsplată, colegul l-a ajutat pe Bäckström să-și mute sarsanalele în apartamentul cel nou de pe Kungsholmen. Două camere, bucătărie și baie, etajul doi, vedere spre curtea interioară. Chirie rezonabilă, majoritatea vecinilor erau bătrâni care nu scoteau niciun păs și care habar n-aveau că Bäckström era polițist. Nici că se putea mai bine.

Singura problemă a lui Bäckström era că trebuia să găsească o muiere care să-i curețe și să-i spele, în schimbul unor partide tari în patul solid din lemn de brad, cumpărat de la Ikea.

De data asta arată chiar nasol, se gândi Bäckström, în timp ce-și îndesa hainele murdare într-o geantă sport încăpătoare, pentru a le transporta la prima spălătorie a Hotelului Municipal din orașul Växjö.

Cel mai bine ar fi fost dacă aș putea lua casa cu mine și s-o las la recepție, se gândi el. În fine, nu contează, se rezolvă și asta, trase concluzia Bäckström și scoase o bere rece din frigider. Apoi încarcă și cealaltă geantă cu cele trebuincioase, dar, în clipa aceea, fu cuprins de o presimțire sumbră. Era ca și când cineva l-ar fi apucat de guler pe la spate și l-ar fi scuturat. În ultimii ani, i se întâmplase destul de des. Ce naiba mă fac cu Egon, se gândi Bäckström.

•

Pe Egon l-a botezat după colegul lui ieșit la pensie, prin care făcuse rost de apartament, în rest, nu prea semăna, pentru că Egon al lui Bäckström era un

peștișor de aur obișnuit, pe când cel al cărui nume îl purta era un fost polițist în jur de șaptezeci de ani.

Bäckström îl primise pe Egon, cu acvariu cu tot, de la o muiere pe care o întâlnise acum o jumătate de an, în urma unui anunț matrimonial de pe internet. Ce l-a convins să-i scrie a fost, în parte, felul în care se descria femeia, dar mai ales motto-ul ei, „Uniforma, un avantaj”. E drept că Bäckström a sărit peste uniforma de polițist de îndată ce-a avansat suficient în grad, ca să se poată apăra de comentariile superiorilor săi – dar cui îi mai păsa de astfel de detalii?

Inițial, totul a mers strună. Descrierea ei („o femeie deschisă și emancipată”) nu era deloc exagerată. Inițial, cum spuneam, pentru că, după un timp, a început să semene cu restul muierilor guralive care trecuseră prin viața lui până atunci. Nu-i de mirare că lucrurile au luat o întorsătură obișnuită, excepția fiind Egon care locuia cu el și acum, și mai grav era că Bäckström începea să se atașeze de el.

Momentul crucial din relația dintre Bäckström și Egon a avut loc cu câteva luni în urmă, când Bäckström a fost nevoit să plece în provincie ca să ancheteze un caz de omor și, timp de o săptămână, n-a avut cum să-l hrănească pe peștișorul de aur.

Mai întâi, a apelat la femeia care-i adusese pe cap pacostea aceea cu aripioare, dar aceasta a urlat la el și i-a trântit receptorul în nas. Asta e, dacă funcționează, bine, dacă nu, nu, s-a gândit Bäckström și, ignorând avertismentul de pe ambalaj, a golit pe jumătate cutia cu hrană în acvariu, înainte de plecare. Asta-i avantajul când ai un peștișor de aur, și-a spus în mașină, în drum spre locul faptei. O potaie n-ai cum s-o arunci la budă și să tragi apa, în caz că dă ortu' popii, iar acvariul valora cel puțin câteva sute, dacă îl vindea pe internet.

Când s-a întors, Egon trăia. E drept că i s-a părut mai vivace înainte de plecarea lui și că în primele zile înota cam pe spate, dar după câteva zile și-a revenit de tot.

Acest lucru îl impresionă într-atât pe Bäckström, încât începu să le povestească despre Egon până și colegilor în pauza de cafea – „e un mormoloc dat naibii” – și cam pe atunci a început să se atașeze de el. Serile se întâmpla să-l urmărească minute în șir, în timp ce sorbea din grogul lui binemeritat după o zi de muncă lungă și plină de peripeții. Doamne, cât de lipsit de griji părea Egon, înotând în lung și-n lat prin acvariu, fără să-i pese că n-are nicio domnișorică prin preajmă. „Las c-o duci bine, băiete”, obișnuia să spună Bäckström și constată că Egon era mult mai tare decât toate documentarele cretine cu animale pe care le văzuse la televizor.

Numai să am grijă să n-o lălăi prea mult cu investigația asta, se gândi Bäckström, simțindu-se ușor vinovat, în timp ce scotea cu degetul mare o doză sănătoasă de hrană pentru pești din cutiuță și-o scutura în acvariul micului său tovarăș. Iar dacă era să se întindă prea mult, n-avea decât să-și sune un coleg și să-l roage să preia rutina zilnică a hrănitului.

— Ai grijă de tine, băiete, spuse Bäckström. Tati trebuie să plece la lucru. Ne vedem în curând.

Peste un sfert de oră, Bäckström se îndrepta spre Växjö, împreună cu doi colegi de la Brigada Națională de Criminalistică.

5.

Tovarășii de drum ai lui Bäckström, două tinere talente de la secție, inspectorii Erik Knutsson și Peter Thorén, nu erau tocmai cei mai inteligenți colegi de-ai lui, dar măcar se conformau când le ordona ceva. La serviciu, colegii le ziceau Lolek și Bolek și, în afară de faptul că Lolek era blond și Bolek brunet, cei doi semănau ca două picături de apă. Erau tot timpul împreună, le umbla gura non-stop și, dacă închideai ochii, era imposibil să-i deosebești după voce.

•

Knutsson preluă rolul de șofer, în timp ce Thorén stătea în scaunul din dreapta lui și citea cu voce tare un pliant turistic despre Växjö găsit pe internet. Bäckström zăcea întins pe bancheta din spate, ca să poată medita în liniște la cazul pe care-l avea de rezolvat, în compania unei beri reci.

— Îmi pare *aim sori*, Bäckström, spuse Thorén. Växjö nu-i deloc pe coastă. E la vreo sută de kilometri de Marea Baltică. Are o catedrală, un guvernator și o universitate. Cred că l-ai confundat cu Västervik. Sau Kalmar. Și Västervik, și Kalmar sunt orașe de coastă. Din Småland. Astrid Lindgren, bla-bla. Pare să aibă vreo șaptezeci și cinci de mii de locuitori. Växjö, adicătelea. Cam câte femei disponibile ar însemna asta? Tu ce crezi, Erik?

— Cer prea multe dacă vreau să-mi dai niște detalii despre caz? îl întrebă Knutsson pe un ton revoltat. Ah, câteva mii, pe puțin, adăugă el și se luminează la față.

— Colegii de la Växjö ziceau că ne trimit un fax cum au aflat ceva, spuse Bäckström și dădu din cap spre monitorul dintre scaune.

— Ceva tot știm, insistă Knutsson.

Palavre, palavre, palavre, se gândi Bäckström și oftă zgomotos.

— Azi-dimineață, poliția a găsit o femeie tânără omorâtă în apartamentul ei. Strangulată. Dacă e să-i credem pe țărănoii ăștia cu aere de șerif, ar fi vorba despre o crimă pasională. Făptaș necunoscut, tot tacâmul. Dar poate avem baftă și se înșală. Poate reușim să-l săltăm pe iubițelul ei.

— Mai mult nu știm? întrebă Knutsson pe un ton incredul. Avea prieten?

— Se pare că nu, spuse Bäckström, nesigur pe el. Ar mai fi un mic detaliu care complică treaba. Tipa e de-a noastră.

— Ce vorbești? izbucni Knutsson. E o colegă?

— Nu-i deloc bine, constată Thorén. Și colegă, pe deasupra. Așa ceva nu se întâmplă în fiecare zi. Dacă-i vorba despre o crimă pasională.

— Viitoare colegă, clarifică Bäckström. Tipa era încă studentă la Academia de

Poliție din Växjö. Urma să termine la anul. Pe timpul verii, lucra ca recepționeră la secția locală.

— Ce naiba se întâmplă? se întrebă Knutsson scuturând din cap. Cine-i nebun să violeze și să omoare o viitoare polițistă?

— Dacă e o cunoștință de-a ei, sunt șanse să fie tot un coleg, râse înfundat Bäckström. Dar nu cred că-i așa de grav, adăugă atunci când văzu privirea neîncrezătoare a lui Knutsson în oglinda retrovizoare.

— Ar trebui să fie mai ușor de rezolvat decât un caz de omor standard cu o victimă prostituată. Mă rog, dacă e să fim optimiști, îl consolă și Thorén. Am scăpa de clienții ciudați și infractori și toată partea aia.

Nu asta e problema cea mai gravă. Oricum, visează tu numai, se gândi Bäckström.

— Nu putem decât să sperăm, spuse el.

•

Pe la Norrköping, colegii de la Växjö le trimiseră faxul promis, deși, având în vedere conținutul acestuia, ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi obosit deloc. Mai întâi, cei trei primiseră o hartă a orașului, cu locul crimei încercuit și cu drumul până la hotel, marcat cu o săgeată. Absolut inutil, pentru că Thorén descărcase deja exact aceeași hartă de pe internet și Knutsson introdusese datele dinainte să plece în sistemul de navigație.

•

Urmă un scurt mesaj din partea șefului anchetei preliminare, care le ura bun venit și îi informa că investigația începuse deja, conform prevederilor standard, și că avea să-i țină la curent dacă mai avea vreo noutate, iar prima întâlnire cu grupul de investigatori urma să aibă loc la nouă dimineața, la sediul poliției din Växjö.

— Se pare că șeful anchetei preliminare e domnul comisar Bengt Olsson de la Criminalistica din Växjö, constată Thorén, care stătea cel mai aproape de fax și avea mâinile libere. Îl știi cumva, Bäckström?

— Da, am mai avut de-a face cu individul, spuse Bäckström și sorbi și ultimele picături din cutia cu bere.

Cam retardat, săracul. Nici că se putea mai bine, se gândi el. În orice caz, găsisese deja o strategie de abordare.

— Și cum e? îl întrebă Knutsson.

— Genul empatic, spuse Bäckström.

— Dar despre crime și astea știe ceva? insistă Knutsson.

— N-aș zice, spuse Bäckström. Dar cred c-a participat la o grămadă de cursuri despre violența domestică, incest, *debriefing*, chestii din astea.

— Vreo crimă amărâtă tot a investigat, nu crezi? interveni Thorén.

— Acum câțiva ani a făcut mare tam-tam pe seama unei crime ritualice. O fetiță, imigrantă, pare-mi-se, crima a avut loc undeva în adâncul și întunecatul Småland. O informatoare nebună zicea că a fost de față când s-a întâmplat.

— Și? Cum s-a terminat? întrebă Knutsson.

— Păi, excelent. Ne-au trimis dosarul, iar noi l-am prescris în ziua următoare. Pe urmă le-am expediat o scrisoare amicală, în care le explicam în detaliu că acea crimă nu avusese, de fapt, loc niciodată. Apoi le-am mulțumit pentru interesul acordat și i-am rugat să revină și pe viitor, în caz că le mai trecea prin cap vreo poveste cu fantome.

— Ah, da, cred că-mi aduc aminte, spuse Thorén. S-a întâmplat înainte să mă angajez. Nu-i ăla – la Bengt Olsson mă refer – căruia colegii mai bătrâni de la secție îi ziceau „criminalul ritualic”?

— Ăla e, spuse Bäckström. E nișa lui, ca să zic așa. Fantome și baubauri, candelile cu smirnă și incisivi lungi și ascuțiți, mantale și un *debriefing* scurt. Înainte ca ofițerii să se târască acasă.

Despre ce colegi bătrâni vorbește ăsta? se gândi Bäckström. Ai dracu' fasciști tineri.

— Dar ce se întâmplă cu echipa? Și unde ne ducem, de fapt? se văicări Thorén.

— Credeam că ți-am zis deja acum cinci minute, spuse Bäckström. Dacă sunteți amabili să vă țineți gura, poate reușesc să-mi odihnesc și eu puțin căpățâna asta.

Bine că încep deja, își spuse în gând. Doi idioți.

•

Restul drumului îl parcurseră aproape în liniște. N-au mai primit niciun fax, și, cu toate că au continuat să trâncănească, Knutsson și Thorén scăzură volumul și nu-l mai deranjară pe Bäckström. Când ajunseră la hotel, ceasul arăta deja cinci după-amiază și, dat fiind faptul că se simțea încă destul de amețit, Bäckström hotărî să se întindă câteva ore în camera lui, înainte să ia cina. Oricum, ceilalți colegi nu își făcuseră încă apariția.

•

Fiind genul prevăzător, Bäckström a sunat la hotel în prealabil, așadar cei trei reușiră să se furișeze direct în camerele lor, fără să trebuiască să dea piept cu cea de-a treia putere națională, adunată deja în stoluri în holul cel mare. Apoi a împărțit câteva sarcini. Asta mai lipsea, să n-o facă, doar era șef, ce naiba! Knutsson urma să ia legătura cu colegii locali și să le transmită că, momentan, Bäckström era ocupat și că avea să-i sune cât de curând și să se prezinte negreșit la ședința din dimineața următoare. Pe Thorén l-a pus să rezolve problema cu rufele murdare și să dea o tură până la locul faptei. Iar el se gândea să tragă un

pui de somn binemeritat.

— Sunt în picioare de azi-dimineață, spuse Bäckström și plonjă pe patul din cameră. Să nu uiți să ne rezervi o masă discretă la restaurant. Pentru diseară, la opt.

În sfârșit, se gândi Bäckström după ce Thorén închise ușa. Își potrivi perna sub cap și adormi aproape instantaneu.

6.

O jumătate de oră înainte de cină, echipa s-a întâlnit ca să stea de vorbă în camera lui Bäckström. Nimic mai firesc, având în vedere că Bäckström era șeful lor. Dacă ar fi stat de vorbă altundeva, ar fi însemnat cu siguranță că pregăteau un complot. Bäckström știa asta din experiență pentru că, în anii petrecuți la Infraționi Periculoase, fusese și șef, și membru al echipei. Dar, deocamdată, totul părea în ordine. Între timp, sosiseră și ceilalți colegi, alerti și veseli și aproape entuziasmați, de parcă ar fi fost vorba despre o călătorie la o conferință obișnuită din Finlanda, și nu de o anchetă.

Primul care bătu la ușa lui Bäckström fu vechiul lui coleg, inspectorul Jan Rogersson, pe care Bäckström îl cunoștea încă din perioada de la Infraționi Periculoase din Stockholm. Omul venise singur și profitase de ocazie ca să treacă pe la poliția din Nyköping, să le înapoieze câteva notițe referitoare la un caz prescrist. Văduva victimei dăduse ortu' popii și încetase să-i mai trimită plângeri ombudsmanului⁵. Rogersson își făcuse apariția la hotelul din Växjö la câteva ore după Bäckström. Un bărbat cumsecade, potrivit lui Bäckström, și singurul dintre colegii lui cu care ar fi suportat să-și petreacă timpul și în afara serviciului.

Bäckström se simțea energic și într-o dispoziție de zile mari, odihnit după somnul de după-masă și proaspăt ieșit de sub duș, așa că el și Rogersson profitară de ocazie și goliră câte o bere și un păhărel de tărie, înainte ca restul grupului să mărșăluiască în cameră și să strice atmosfera pașnică. Knutsson și Thorén sosiră împreună, desigur. Knutsson fusese la sediul poliției, stătuse de vorbă cu colegii locali și primise un teanc de hârtii. Thorén predase rufele murdare ale lui Bäckström și apucase să viziteze locul crimei. Niciunul dintre ei nu fusese invitat însă la o bere sau la o tărie la întoarcere. Bäckström ascunsese ambele sticle când auzise bătăile în ușă. Las că pot să bea ei și-n timpul liber, își spuse în gând.

•

Ultimul venit era comisarul Jan Lewin care a călătorit împreună cu colega lor, asistentul civil Eva Svanström. În mod ciudat, cei doi plecaseră de la Stockholm înaintea tuturor, așa că nimeni nu-și dădea seama de ce naiba le-a luat șapte ore să parcurgă o distanță de patru sute de kilometri. Oricum, bănuiau răspunsul, prin urmare nimeni nu i-a luat la întrebări indiscrete.

— Văd că ați călătorit bine, constată Bäckström nevinovat, uitându-se la unica

femeie din grupul lor.

Alertă, îmbujorată și proaspăt călărită, își spuse în gând. Dar prea schiloadă pentru gustul lui, așa că n-avea decât să-și țină gura și să-i lase în pace să-și facă de cap.

— Da, excelent, ciripi Svanström. Janne a avut niște treburi de rezolvat pe drum, de asta am întârziat atâta.

— Aha, spuse Bäckström. Ar fi bine să apucăm să discutăm cât suntem numai noi. Nu vreau să vorbim despre chestii de serviciu de față cu vulturii ăia de jos. Și poate apucăm să băgăm și noi ceva-n gură. Erik, văd că ai primit o grămadă de hârtii. Ai făcut destule copii pentru toți?

O adunătură de incompetenți, își spuse în gând.

•

Knutsson adunase tot ce apucară să pună pe hârtie colegii lor de la secția din Växjö și făcuse și șase copii xerox pentru fiecare. În teancurile lor se regăseau transcrierea primului apel de urgență, raportul primei patrulare care sosise la fața locului, numeroase fotografii de la locul crimei și împrejurimi, un plan al apartamentului în care fusese găsită victima, o descriere scurtă a acesteia, precum și o listă cu măsurile întreprinse de colegii lor, cu data și ora exactă pentru fiecare.

Bäckström se simți ușor dezamăgit după ce aruncă o privire rapidă peste hârtii. În orice caz, nu părea să le fi scăpat nimic evident. Cel puțin deocamdată. Oricum, în curând va prelua cazul și lui n-avea să-i scape sigur nimic.

— Întrebări, ceva? își chestionă colegii, dar aceștia scuturară din cap la unison.

— Încă nu-i vremea de masă, spuse Bäckström și le zâmbi ironic.

Trântori ce sunteți, se gândi. În afară de mâncare, băutură și futaiuri n-aveți nimic în cap.

— Știm cumva când o să primim ceva de la medicul legist și de la inspectorii judiciari? îi întrebă Rogersson.

— Abia mâine se va face autopsia, spuse Knutsson. Au dus-o deja la Institutul de Medicină Legală din Lund. Inspectorii judiciari tocmai lucrau la asta când am ajuns acolo, dar ăla cu care am vorbit eu zicea că au reușit să preleveze urme de spermă ale făptașului și urme de sânge de pe pervazul ferestrei de la dormitor. Și au găsit și niște haine. Ziceau că-s ale lui. Omul le-a uitat când a fugit. S-o fi grăbit băiatul. Colegul cu care am vorbit era ferm convins că a sărit pe geamul de la dormitor. Probabil atunci și-a julit și mâna de pervaz.

— Ziceai ceva de niște haine, mormăi Bäckström. N-avem noi norocul să fi fugit de acolo fără izmene...

— Ba, să știi că da, răspuse Knutsson. Nu știu cu ce era îmbrăcat când a

ajuns acolo, dar se pare că s-a cărat fără pantaloni.

— Vai, ce tip iresponsabil, spuse Bäckström. Dar bănuiesc că permisul nu și-l ținea în nădragi. Așa baftă n-o să avem noi în vecii vecilor.

Chiar așa de tâmpit n-ai cum să fii, se gândi Bäckström, deși chestia cu pantalonii se încadra la categoria „tâmpenii”, semn bun pentru investigația lor.

— Îți mai amintești, Bäckström, spuse Rogersson, dintr-odată mai vesel. Îți mai amintești de nebunul ăla care a sugrumat-o în casă pe femeia aia de pe Högalidsgatan? Cazul Ritva. Parcă așa o chema. Țăla care s-a apucat să curețe după el și să șteargă amprente și pereții și podeaua, tavanul, tot, înainte să se care. A frecat ore-n șir nebunul. Păcat că micuței Ritva nu-i prea mai păsa de curățenie.

— Îmi amintesc, spuse Bäckström. Doar eram acolo și eu, și tu. De douăzeci de ani ne împui urechile cu cazul ăsta.

O fi de la băutura, se gândi.

— Hai, hai, nu fi! spuse Rogersson, în continuare bine dispus. Mă-ntreb cum s-a simțit când a trântit ușa după el de-a încuiat-o și și-a dat seama ce-a lăsat înăuntru.

— Probabil că nu s-a simțit prea bine, spuse Bäckström. Auzi, Peter, tu care te lauzi că ai fost la locul crimei. Ție cum ți s-a părut situația? continuă Bäckström și dădu din cap spre Thorén.

— Dar care-i poanta? întrebă Thorén. Iartă un biet mucos ignorant, dar zi-mi și mie, să nu mor prost.

— Care poantă? spuse Bäckström.

Ce căcat tot zice acolo, se gândi el. Și ce-ar fi să răspundă la o întrebare simplă?

— Cu ăla de pe Högalidsgatan, se încăpățână Thorén.

— Ah, ăla, spuse Bäckström. Păi, ce să fie, și-a uitat portofelul, cu permisul de conducere și toate nimicurile alea pe care le au oamenii de obicei în portofele. Chiar pe noptiera victimei. Dar bine că a făcut frumos și curat pe acolo. Inspectorii judiciari n-au găsit, bieții de ei, nici măcar un fir de păr. Și dacă ați vrea să ne întoarcem la dosărelul nostru...

— Nuuu se poate, izbucni Knutsson și păru la fel de vesel ca și Rogersson.

— Ziceam de cazul nostru, îi reaminti Bäckström. Cum arăta locul faptei?

•

Ca un loc în care a avut loc o crimă, conform părerii lui Thorén. La fel de deprimant cum arăta, de obicei, un loc în care o femeie a fost violată și strangulată. Probabil chiar mai rău, având în vedere că făptașul fusese singur cu victima în apartament și părusese să fi avut control deplin asupra ei, ceea ce însemna că n-a trebuit să se grăbească deloc.

Din păcate, nu dădură peste niciun suspect obișnuit. Niciun fost sau actual iubit, nici vreo altă cunoștință în care să fi avut încredere. Se pare că victima nu avea iubit de ceva timp și nu cunoștea niciun nebun sau vreo persoană dubioasă. Rămânea varianta cea mai proastă, coșmarul oricărui polițist. Făptașul necunoscut. O persoană pe care nu o cunoștea și, în cel mai rău caz, nu făcea parte nici din cercul ei de prieteni.

— Se pare că seamănă, totuși, cu un caz de omor adevărat, trase concluzia Thorén.

— OK, spuse Bäckström. Nu-i bai, băieți. Se rezolvă. Dar haideți să înfulecăm și noi ceva, că după aia o să puteți să citiți hârțoagele astea cât vreți, înainte de culcare. Vedeți să nu le scăpați pe undeva, că n-am chef să gădesc citate mâine în ziare. Cloaca asta pute rău a jurnaliști și a tot felul de necrofagi. Oricum, eu, unul, trebuie să bag ceva la maț, că mor de foame. N-am pus nimic în gură de azi de dimineață.

— Dacă vă treceți numele pe dosare și mi le dați, le încui eu la mine în seif, cât mâncăm, zise Svanström.

— Excelentă idee, spuse Bäckström.

Hoașcă lingușitoare, se gândi. Și mai e și schiloadă pe deasupra.

•

După cină, cei șase se întoarseră în camerele lor, cu gândul să se apuce de citit dosarul. Cel puțin asta i-au spus lui Bäckström. Knutsson și Thorén plecară să-l studieze împreună, bineînțeles. Până și Rogersson, care de obicei se comporta normal, părea să se fi molipsit de febra cititului. Dar mai întâi, îl urmă în camera lui pe Bäckström și împrumută de la el câteva beri. În mod curios însă, refuză oferta colegului său de-a mai bea un ultim păhărel înainte de culcare.

— Sper că nu ești bolnav, Rogge, spuse Bäckström. Aproape că-mi fac griji pentru tine.

Pămpălăule, își zise în gând.

— Nu, nu, scutură din cap Rogersson. N-am nimic. Doar că ar fi bine să profit să dorm vreo două-trei ore, nu de alta, dar să pot ține pasul cu voi mâine.

Prin urmare, cei doi se despărțiră în camera lui Bäckström. Numai bine, pentru că Bäckström avea de gând să dea o tură scurtă prin oraș. Ca să cerceteze terenul, nu de alta, iar asta, de obicei, era mai bine s-o faci singur.

•

Bäckström se strecură afară prin ieșirea din spate a Hotelului Municipal și se plimbă alandala prin centrul orașului. Trecu prin fața reședinței guvernatorului și a catedralei, pe lângă toate clădirile vechi și frumoase, ce fuseseră restaurate în felul în care se cuvenea să fie restaurate astfel de clădiri, și pe lângă o mulțime de terase pline cu oameni în haine de vară, care nu păreau deloc afectați de

nenorocirea care-l adusese pe el în oraș. Cum naiba să comiți o crimă într-un astfel de oraș? se gândi Bäckström. Probabil că era pentru prima oară în istoria infraționalității locale. Bäckström nu mai fusese în Växjö, nici în interes de serviciu, nici în interes privat.

Trecu pe lângă mai multe localuri îmbietoare. Afară erau în jur de douăzeci de grade, cu toate că trecuse de unsprezece seara, dar Bäckström se ținu tare și nu se abătu din drum până înapoi la hotel.

Ajuns acolo, comandă o bere pe terasa hotelului și se așeză la masa cea mai îndepărtată și întunecată, ca să evite orice contact uman. Oricum, nu prea erau mulți pe afară. Colegii lui se dăduseră la fund definitiv și cea mai simplă explicație era că, probabil, chiar s-au ținut de promisiune. Bäckström avea dubii în privința lui Lewin și a micuței Svanström, pe care îi bănuia că au alte priorități, mai importante decât cititul. Dar în privința lui Knutsson și a lui Thorén n-avea de ce să-și bată capul. Cei doi se aflau cu siguranță în camera unuia dintre ei și discutau despre dosar. Probabil că ar fi ținut-o așa toată noaptea dacă nu-i oprea nimeni. Cine s-o fi făcut, nu se știe. Și nici măcar n-au băut, idioții, se gândi Bäckström sorbind din berea lui. Ajuns însă în punctul acela, fu întrerupt din meditație.

— E liber aici?

•

Cea care-l întrebase era o femeie. Aproximativ treizeci și cinci, patruzeci și cinci de ani, niciodată nu reușea să distingă clar, în orice caz, „de mult expirată, dacă e să calculăm în ani femeiești”, se gândi Bäckström. Oricum, bine măcar că nu era slabă, ci mai degrabă plinuță, lucru de preferat.

— Depinde cine întreabă, spuse Bäckström.

E jurnalistă, clar, se gândi.

— Da, poate ar trebui să mă prezint, spuse femeia, punându-și berea pe masă, apoi se așeză pe scaunul liber. Mă numesc Carin Ågren, zise și-i întinse o carte de vizită. Lucrez la postul de radio local.

— Ce coincidență fantastică, spuse Bäckström zâmbind. Și cu ce te pot ajuta, Carin?

În afară de una mică, sus, în camera mea, își spuse în gând.

— Nu-i așa? zise ea expunându-și dantura impecabilă. Îți dai seama ce ciudată e viața? Să știi că am făcut cunoștință deja când am lucrat la TV4, la Stockholm, acum vreo doi ani. Făceam un material despre un proces și erai și tu acolo, pe post de martor. Trei ruși jefuiseră și omorâseră un cuplu de bătrâni. Îmi permiți să te întreb ce treabă are Brigada de Omucideri din Stockholm în Växjö?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Bäckström și luă o gură zdravănă de bere. Eu unul mă gândeam să vizitez casa natală a lui Astrid Lindgren.

— Bine. Ne mai auzim, spuse femeia zâmbind la fel de frumos ca prima dată, cu dinții ei albi.

— Cu siguranță, spuse Bäckström și strecură cartea ei de vizită în buzunar.

Apoi dădu din cap, goli paharul cu bere, se ridică și-i oferi cel mai eficient zâmbet al său. Cel de polițist de capitală, proaspăt rănit în lupta cu infractorii. Dur cu durii, dar cel mai cumsecade băiat, dacă avea de-a face cu o persoană de treabă care știa să-l mângâie unde trebuia.

— Vezi c-o iau ca pe o promisiune, spuse femeia. Altfel o să fiu nevoită să te vânez, zise ea ridicând paharul și-i zâmbi pentru a treia oară.

•

Merge de-o partidă, clar, se gândi Bäckström un sfert de oră mai târziu, în fața oglinzii din baie a camerei de hotel, în timp ce se spăla pe dinți. Trebuia s-o ia ușurel, atâta tot, și în curând putea să aibă șansa să guste din super-salamul de Bäckström, își spuse în gând.

7.

În ciuda imaginației bolnave a lui Bäckström, comisarul Jan Lewin se retrase imediat după cină în camera lui ca să poată parcurge liniștit dosarul cazului aflat pe agenda Brigăzii. Făcu o listă cu avantaje și lipsuri, și, deși majoritatea datelor din dosar erau încă preliminară, se pare că existau o mulțime de steluțe roșii pentru el și colegii lui.

Aveau o victimă a cărei identitate o stabiliseră deja, un loc al crimei, o idee aproximativă despre când avusese loc crima și cam ce se întâmplase. El și colegii lui ajunseseră la fața locului la mai puțin de douăzeci și patru de ore de la comiterea crimei, o regulă importantă atunci când lucrezi la Brigada Națională de Criminalistică. Omorul fusese comis în casă, ceea ce era mai bine decât dacă ar fi fost comis afară, în aer liber, și victima părea o tânără cât se poate de normală, fără obiceiuri sau legături dubioase.

Cu toate astea, nu reușea să scape de senzația de neliniște care-l rodea de obicei. Mai întâi, se gândi să dea o tură până la locul crimei de pe Pär Lagerkvists väg⁶ pentru a-și face o idee despre cele întâmplate, dar colegii lui de la judiciar păreau foarte ocupați, așa că hotărî să nu-i deranjeze.

În lipsă de altceva și, mai ales, ca să-și umple timpul, Lewin își cuplă laptopul la internet și începu să citească despre scriitorul și laureatul Premiului Nobel pentru Literatură Pär Lagerkvist, cel după care fusese botezată strada pe care se petrecuse crima. Nu c-ar avea vreo legătură cu Lagerkvist, se gândi Lewin. Săracul era mort de vreo treizeci de ani.

Lewin află, nu tocmai neașteptat, că Pär Lagerkvist provenea chiar din Växjö. Născut în 1891, Lagerkvist fusese mezinul unei familii cu șapte copii. Situație economică precară, tatăl, mecanic, responsabil cu reparațiile trenurilor de marfă din gara feroviară din Växjö. Fiul cel mai mic al familiei, extrem de talentat, a avut șansa să studieze și să absolve liceul din Växjö la optsprezece ani, spre deosebire de frații lui mai mari.

Apoi, a lăsat în urmă meleagurile copilăriei și s-a făcut scriitor. În 1916, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, a debutat răsunător cu colecția de poeme intitulată *Angst*⁷. Treptat, și-a câștigat un loc în Academia Suedeză și, în 1951, a fost răsplătit cu Premiul Nobel pentru Literatură.

Fusese un fiu respectat al orașului, se pare, pentru că, la doar câteva luni de la acel eveniment, concitadinii lui au botezat după el o stradă din orașul copilăriei

sale. Și asta cu peste douăzeci de ani înainte de moartea lui, lucru care se întâmpla deseori cu cei de seama lui, deși blocurile care aveau să fie construite de-a lungul străzii botezate după el nu existau încă decât în planul urbanistic al zonei respective.

Între timp, unul din acele blocuri devenise locul unei crime investigate de Jan Lewin, pe care avea de gând să-l viziteze de îndată ce se ivea ocazia. Nu în seara asta, însă, se gândi Lewin. Nu în seara asta, întrucât cei de la judiciar trebuiau să-și facă treaba în liniște, nederanjați.

Dar Lewin făcu totuși o plimbare prin oraș. Îl întâmpină străzi goale și întunecate care, după patru sute de metri, îl duseră spre sediul cel nou al poliției, locul lui de muncă în următoarele zile.

Sediul poliției se afla pe Sandgärdsgränd, pe Oxtorget⁸. Fusese terminat la trecerea în noul mileniu și era un adevărat templu al justiției din vremurile noastre. O clădire ca o cutie, de patru-cinci etaje, în funcție de cum numărai⁹, cu o fațadă de un galben pal, în care poliția împărțea spațiul cu procuratura, sala de judecătorie, închisoarea și serviciul de probațiune. O fabrică a justiției, proiectată conform unui ideal practic, ca să acopere întregul lanț judiciar. Un mesaj clar, dar deloc eficient pentru cei care ajungeau acolo, și un suport slab pentru teza conform căreia fiecare suspect trebuie considerat nevinovat până la proba contrarie.

În stânga intrării, Lewin găsi o tăbliță mică de cupru, ce-l informa că în locul acela s-a aflat cândva fosta fermă de lapte a orașului, cu staule vechi pentru vaci, amenajate pentru târgul local de vite. Asta se întâmpla pe vremea lui Pär Lagerkvist, și a continuat chiar și ulterior primirii Premiului Nobel, ceea ce, dintr-un motiv necunoscut, îl deprimă nespus pe Lewin, care făcu brusc stânga-mprejur și se întoarse la hotelul lui, cu gândul să încerce să doarmă câteva ore înainte să se lanseze în investigația adevărată.

Înainte să adoarmă, Lewin se gândi câțva timp la subiectul angoasei. Nu se știe de ce. Probabil că nu era un subiect ieșit din comun pentru un poet tânăr, indiferent în ce epocă ar fi trăit. Și, cu siguranță, un subiect comun în opera fiecărui scriitor, indiferent de vârstă, care a trăit în perioada Primului și al celui de-al Doilea Război Mondial, când întreaga Europă era în flăcări.

Jan Lewin știa și el destule despre angoasă. Făcuse cunoștință cu ea încă din vremea copilăriei. E drept că nu-l mai bântuia la fel de des în ultimul timp, dar îl ademenea în continuare, fiind mereu acolo, mereu pregătită să se arunce asupra lui de îndată ce lăsa jos garda. Se întâmpla brusc, neașteptat, și de fiecare dată

dintr-o direcție necunoscută. Consecințele însă erau cât se poate de perceptibile, cu toate că mesajul rămânea tot timpul obscur, atât în ceea ce privea conținutul, cât și originea sa.

La asta se mai adăuga și angoasa pe care o simțise de-a lungul carierei sale, de fiecare dată când avea de rezolvat un omor violent. Întâlniri dintre doi oameni care deviaseră de la cursul normal, relații stricate ce ajunseseră să alimenteze doar frică și ură. Iar uneori, acestea aterizau pe biroul lui de la sediul Brigăzii Naționale de Criminalistică din Stockholm.

Și mai era și angoasa care-l putea cuprinde până și pe cel mai înverșunat și mai lipsit de conștiință criminal în clipa în care își dădea seama de gravitatea actelor sale. Când realiza că poliția putea să-l prindă și că era mai bine dacă se ascundea în întuneric. Angoasa care-l menținea tot timpul conștient de faptul că oameni precum Jan Lewin căutau tocmai în întunericul acela.

Măcar așa îmi ușurez și eu propria angoasă, se gândi Jan Lewin înainte de a adormi, în sfârșit.

8.

Växjö, 5 iulie, sâmbătă

Am avut dreptate, sau n-am avut dreptate, din două una, se gândi Bäckström sâmbătă dimineața când coborî la recepție ca să ia micul dejun. Cele două ziare de scandal sosiseră deja. Cu toate că nu era decât opt și un sfert, se aflau în suportul pentru ziare de lângă recepție. Bäckström luă câte un exemplar și porni spre sala de mese unde se aflau colegii lui. Dacă asta e doar o complicație minoră, să sperăm că n-o să dăm peste una mai mare, se gândi Bäckström.

Prima pagină și o mare parte din restul ziarului erau dedicate crimei de pe agenda lui, iar tonul folosit era cât de poate de previzibil: „POLIȚISTĂ OMORÂTĂ ȘI VIOLATĂ”, țipa primul ziar, cel mai vândut, pe când celălalt, un concurent mai modest, încerca să-l acopere urlând „TÂNĂRĂ POLIȚISTĂ OMORÂTĂ... Strangulată, violată, torturată”. Of, maică, se gândi Bäckström. Vârî ziarele sub braț, luă o tavă și se apucă s-o încarce cu mâncare. Nimeni nu poate să ancheteze o crimă cu mațul gol, își spuse el, în timp ce se servi cu o porție zdravănă de omletă, slănină și crenvurști.

— Ai văzut ziarele de scandal, Bäckström? îl întrebă Lewin, în timp ce acesta se așeză la masa colegilor lui. Oare cum se simt rudele fetei ăleia când citesc cheștiile astea?

Ești prost, ce-ai? se gândi Bäckström, răsfoind sânguincios ziarele cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta își umplea de zor gura cu omletă și crenvurști.

— E chiar... de rahat, îl aprobă Thorén, care nu înjura aproape niciodată.

Încă unul, se gândi Bäckström. Gemu între două îmbucături, apoi continuă să citească.

— Oare de ce nu fac politicienii ceva, de ce-i lasă? îi turnă apă la moară Knutsson. Cheștiile astea ar trebui reglementate prin legi clare. E un abuz la fel de grav ca... ăăă... ăla la care a fost supusă victima.

Daaa, îți dai seama. De ce nu fac politicienii ceva? De ce nu le interzic ziarelor să scrie o grămadă de rahaturi? își spuse în gând Bäckström continuând să înfulece și să răsfoiască ziarul.

Colegii lui o ținură așa vreo cinci minute, timp în care Bäckström se bucură că avea gura plină și nu era nevoit să vorbească. După ce termină de mâncat, închise ziarele. Singurul care nu scosese o vorbă în tot acest timp fu Rogersson. Oricum, nu prea era vorbăreț la o oră atât de matinală.

Uite unul deștept care își ține gura, se gândi Bäckström în timp ce primii reprezentanți ai celei de-a treia puteri se apropiară de ei, se prezentară și-i întrebară dacă pot să le pună câteva întrebări. Acest lucru îl făcu până și pe colegul Rogersson să deschidă gura.

— Nu, spuse Rogersson categoric, iar asta, împreună cu expresia din ochii lui, constituise probabil un răspuns suficient de clar, având în vedere reacția reporterului care se cără imediat cu coada între picioare.

Bun băiat Rogge, își spuse în gând Bäckström. Nici măcar n-a trebuit să arate colții și să mârâie, specialitatea lui.

— Ar mai fi o chestie care mă sâcăie, zise Bäckström. Dar despre asta discutăm mai bine între patru ochi.

Dar prima ocazie pentru o discuție privată se ivi abia după ce parcară în spatele porții încuiate a curții poliției.

— Presupun că ați apucat să citiți cu toții ziarele de scandal, spuse Bäckström.

— M-am uitat la televizor la știrile de dimineață. Dar nici acolo nu era mai bine, spuse Lewin.

— E de rahat, ce să mai, îl aprobă Thorén, care părea să fi trecut peste aversiunea lui față de înjurături și începuse să le folosească deocamdată pe cele mai nevinovate.

— Ce mă îngrijorează cel mai tare, spuse Bäckström, e că tot ce-am discutat aseară a apărut deja în ziare. Lăsați formulările senzaționaliste și speculațiile și gândiți-vă la datele concrete despre care scriu nenorociții ăștia. Singura concluzie e că barca a început să ia deja apă. E mai rea ca o strecurătoare.

Bäckström dădu din cap spre sediul poliției, care urma să fie locul lor de muncă în viitorul apropiat.

— Și dacă nu ne ocupăm de aspectul ăsta, o să avem parte de un drac mai negru decât merităm.

Nimeni nu-l contrazise.

•

Bäckström se întâlnește mai întâi cu șeful poliției locale și cu colegul său din Växjö, care avea să conducă investigația, fiind, așadar, și șeful lui direct. Mă rog, cel puțin oficial, se gândi Bäckström, pentru că asta era regula când el și colegii de la Brigada Națională de Criminalistică se deplasau în provincie ca să facă curat după șerifii locali.

— În ciuda circumstanțelor tragice, mă bucur și mă simt extrem de ușurat că tu și colegii tăi puteți să ne dați o mână de ajutor. De îndată ce mi-am dat seama ce s-a întâmplat, am sunat la superiorul tău... ȘBNC Nylander și l-am rugat să ne ajute... suntem prieteni vechi, de pe băncile școlii... dar dacă am strigat degeaba lupul, îmi asum vina. Mulțumesc că ai venit, Bäckström. Mulțumesc din

suflet.

Bäckström dădu din cap. Ce paiată, se gândi. Mai bine ai lua două calmante și te-ai duce acasă la nevestica ta. Lasă-l pe unchiu' Bäckström să jupoaie lupul ăla rău în locul tău.

— Da, complet de acord cu șeful, îl secondă Olsson. Tu și colegii tăi sunteți nu doar bine-veniți, dar și mult așteptați.

Încă unul, se gândi Bäckström. De unde au aterizat oamenii ăștia?

— Mulțumesc, spuse el.

Două vrăbiuțe stăteau și ciripeau pe aceeași cracă, își spuse în gând Bäckström. Dar ce-ar fi dacă ne-am apuca dracului de lucru odată?

•

Înainte de asta, însă, trebuia să împartă sarcinile și să stabilească formalitățile care țineau de orice investigație.

— Bănuiesc că urmărm regulile, spuse Bäckström.

De citit, sper că știe să citească fiecare, se gândi.

— Dacă n-ai nimic împotriva, Bäckström, mă gândeam să mă ocup eu de legătura cu presa, precum și de problemele cu privire la personal și la alte chestii administrative. Că o să fim o grămadă. Voi sunteți șase și noi o să fim vreo douăzeci, mi se pare. Am mai împrumutat oameni de la Jänköping și Kalmar, deci o să fim în jur de treizeci, în total. Ai vreo obiecție?

— Niciuna, spuse Bäckström.

Nu atâta timp cât fac ce le zic eu, se gândi el.

— Și am mai avea o problemă practică, continuă Olsson făcând schimb de priviri cu superiorul lui. Îi spun eu, șefu'?

— Da, spune-i tu, Bengt, spuse șeful lui.

— După cum știi, e vorba despre un incident revoltător... oribil, ce să mai, și e perioada concediilor, deci n-avem oameni, așa că majoritatea colegilor de aici sunt tineri și poate n-au atâta experiență... oricum, șeful și cu mine am hotărât să aducem în echipă un terapeut specializat pe situații de criză, astfel încât cei care lucrează la caz să poată primi sfaturi profesioniste și tot ajutorul de care au nevoie ca să prelucreze toată povestea asta... *debriefing*, pur și simplu, nimic altceva, încheie Olsson oftând zgomotos, de parcă ar fi avut deja nevoie de specialistul cu pricina.

Să mă ia dracu' dacă-s normali, se gândi Bäckström, dar se abținu să deschidă gura.

— V-ați gândit la o persoană anume? îi întrebă Bäckström, străduindu-se din răspuțeri să pară la fel de empatic precum ceilalți.

— Un psiholog cu experiență, care a lucrat deja cu noi și care ține niște cursuri despre *debriefing* la Academia de Poliție din Växjö. În plus, a mai lucrat și

pentru municipalitate timp de mai mulți ani. E foarte apreciată și pentru conferințele pe care le organizează.

— Cum o cheamă? întrebă Bäckström.

— Lilian... Lilian Olsson, sau Lo, cum îi zice toată lumea, spuse Olsson. Dar nu suntem rude. Deloc.

Nu, atâta doar că semănați, își spuse în gând Bäckström. Și ce-i și mai practic e că toți nebunii de aici au același nume de familie.

— Presupun că n-o să fie nicio problemă, zise Bäckström. Bănuiesc că n-o să participe la anchetă în sine?

Mai bine să clarificăm lucrurile de pe-acum, se gândi el.

— Nu, bineînțeles că nu, îl asigură șeful poliției locale. Ar vrea doar să se prezinte la prima ședință, ca să știm unde o găsim dacă avem nevoie de ea. Am pregătit o cameră pentru ea chiar aici, în sediul nostru.

Hai c-a fost destul de bine, se gândi Bäckström când întâlnirea cu șeful poliției locale se termină, în sfârșit. Toți colegii lui fuseseră distribuiți exact unde trebuia. Lewin urma să fie subordonatul lui și să verifice pe îndelete întregul material adunat până în clipa aceea. Important era să separe detaliile relevante de cele irelevante, să aibă grijă ca toți ceilalți să examineze ce era mai însemnat și să expedieze rapid restul spre dosarele din capătul raftului.

Rogersson urma să se ocupe de interogatorii, în timp ce Knutsson și Thorén aveau să se rezume la supravegherea internă și externă, putând, deci, profita de ocazie să petreacă cât mai mult timp împreună. Până și micuței Svanström îi găsiseră de lucru. Datorită experienței îndelungate pe care o avea în documentarea cazurilor de omor, colega lor urma să-i coordoneze pe colegii locali, angajații civili și să răspundă pentru hârtiile care amenințau deja să copleșească echipa de investigații.

Și cel mai important era că Bäckström se afla la cârmă. Nu-i rău deloc, își spuse el intrând în sala de ședințe încăpătoare unde trebuiau să se instaleze. Majoritatea colegilor lui se aflau deja la fața locului și așteptau să înceapă ședința. Nu-i rău deloc, se gândi Bäckström, deși știa că o muiere nebună avea să-și bage nasul în munca lor, când nici măcar n-ar fi trebuit lăsată să pună piciorul acolo. Nu și dacă ar fi după mine, se gândi Bäckström.

•

Cei prezenți începură, ca de obicei, prin a se prezenta și a povesti puțin despre domeniul lor de activitate. Fiind treizeci și patru de persoane în sală, introducerea dură destul de mult, dar nici măcar asta nu-l deranjă pe Bäckström, pentru că de doi avea să scape de îndată ce terminau cu prezentările. Era vorba despre secretarul de presă, purtătoarea de cuvânt a Poliției din Växjö, responsabilă de relația cu presa, precum și de bocitoarea-primă a echipei de

investigații. În mod convenabil, tocmai ele au fost și cele care s-au prezentat ultimele, iar purtătoarea de cuvânt fusese surprinzător de concisă și clară: mesajul era că doar ea se ocupa de relația cu presa și că orice mișcare se făcea doar după o consultare prealabilă cu conducătorii anchetei.

— Am fost polițistă aproape douăzeci de ani înainte să preiau postul ăsta, afirmă ea. Vă cunosc pe cei mai mulți și, pentru că și voi mă cunoașteți, știți că nu-i de glumit cu mine când îmi sare muștarul. Din păcate, după ce am citit ziarele de scandal de azi, simt nevoia să vă reamintesc faptul că ați semnat o clauză de confidențialitate. Pe cei care au uitat de asta îi invit să-și reîmprospăteze memoria și să studieze regulamentul. Și mai simplu ar fi, bineînțeles, dacă și-ar ține gura și ar discuta despre caz doar cu cei care sunt implicați în anchetă și asta numai dacă e necesar s-o facă. Întrebări?

•

Întrebări n-au mai fost, așa că femeia dădu din cap spre ei și plecă, fiindcă avea destulă treabă. Fir-ar să fie, se gândi Bäckström. Oare cum era pe vremea când lucra ca polițistă? Și n-arată nici rău. Atâta doar că e cam trecută de prima tinerețe. Sigur are vreo patruzeci și cinci de ani, biata de ea, își spuse în gând Bäckström, care avea cu zece ani mai mult.

Terapeutul lor de criză, propriu și personal, Lilian Olsson, a avut însă nevoie de mult mai mult timp ca să se desfășoare, lucru, de altfel, previzibil. Având în vedere că era tocmai cum și-o imaginase Bäckström, blondă, micuță și pricăjită, cu cel puțin cincizeci de toamne ploioase pe umăr, acesta nu se miră deloc atunci când o auzi vorbind astfel:

— Daaa, și pe mine mă cheamă Lilian Olsson... dar toți care mă cunosc îmi zic Lo, așa că sper să-mi ziceți și dumneavoastră la fel... Ei bine, sunt psiholog și psihoterapeut autorizat... da, și asta cu ce se mănâncă, se întrebă cu siguranță mulți dintre dumneavoastră, continuă Lo... Cum spuneam, sunt psiholog... și psihoterapeut... țin cursuri și prezentări... sunt consilier... și-n timpul liber... da, muncă voluntară în diferite ONG-uri, mă ocup de... linia de criză pentru femei... linia de criză pentru bărbați... linia de criză pentru victimele unor infracțiuni... scriu și o carte... și majoritatea celor de aici... e absolut în regulă să vă simțiți rău... mulți dintre noi lasă o impresie sensibilă, nesigură, de persoană afectată de situații de criză... în timp ce alții se refugiază într-o atitudine macho, nu scot o vorbă și neagă tot ce s-a întâmplat... alții fac abuz de alcool și sex... de ei înșiși sau de semenii lor... mulți dintre noi avem probleme legate de alimentație... noi suntem semenii noștri... de asta trebuie să strigăm „da!”... trebuie să devenim conștienți... trebuie să facem pasul decisiv... să ne eliberăm de toată povara asta care ne ține pe loc... trebuie să îndrăznim să fim slabi... să îndrăznim să strigăm după ajutor... să îndrăznim să ieșim din toată

povestea asta... despre asta e vorba, înainte de toate... despre un proces de eliberare, pur și simplu... nu-i nimic ciudat în asta... deci, e cât se poate de simplu și clar. Ușa mea e deschisă pentru toți, să știți, încheie Lo și îi îmbrățișă pe toți cu zâmbetul ei blând.

•

Bla, bla, bla... bla, își spuse în gând Bäckström, se îndreptă de spate și aruncă o privire piezișă către ceasul lui. Zece minute prețioase din timpul echipei de investigații tocmai se duseseră pe apa sâmbetei, și toate astea ca o pițipoancă să se laude că are o ușă care-i deschisă larg, se gândi el.

•

— Mda, spuse Bäckström, de îndată ce Lo închise ușa după ea. Ce-ați zice dacă noi, ăștia care am mai rămas, am face și nițică treabă? Avem aici un nebun în libertate, pe care trebuie să-l băgăm după gratii. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zic eu.

Și cel mai bine ar fi să facem săpun din nenorocit, se gândi. Dar nu spuse nimic. Oricum, asta era clar pentru fiecare polițist adevărat. Nu trebuia să le zică pe șleau ce gândea și, în timpul prelegerii doamnei terapeute, ochise deja câțiva ofițeri tineri care, dacă era să se ia după expresiile lor, păreau cât se poate de promițători. Poate că există chiar și un Bäckström în formare în sala asta, se gândi el. Oricât de improbabil ar fi părut.

9.

— Păi, haideți să-i dăm drumul, spuse Bäckström.

Apoi se aplecă peste capătul scurt al mesei mari, cu coatele sprijinite pe tăblie, și își împinse bărbia în față, de parcă ar fi fost șeful întregii Brigăzi Naționale de Criminalistică, nu alta.

— Mă gândeam că am putea începe prin a stabili care-i situația, continuă el. Ce știm despre victimă și despre obiceiurile ei? Ce știm în clipa asta, adică?

•

Victima lor se numea Linda Wallin. Avea douăzeci de ani și urma să împlinească douăzeci și unu peste o săptămână de la data la care fusese omorâtă. În toamna aceluia an trebuia să înceapă anul doi la Academia de Poliție din Växjö. Înălțime: 172 cm. Greutate: 52 kg. Blondă naturală, cu părul tuns scurt și ochi albaștri. O față drăguțică, dacă îți plăcea genul slab, musculos, se gândi Bäckström, în timp ce se uita la fotografia ei, o copie mărită după cea de pe legitimația de la Academie, înfățișând o Linda zâmbitoare, cu privirea îndreptată spre cameră, preocupată de clipa aceea și plină de așteptări legate de viitor. Ca, de pildă, vara aceea în care lucrase ca angajat civil pe o perioadă determinată la sediul poliției din Växjö. E drept că era mai mult la recepție, dar își făcuse bine treaba. Nu era doar plăcută la vedere, ci și dornică să muncească, eficientă și apreciată, atât de vizitatori, cât și de colegii ei.

Cei din anturajul ei o considerau talentată, șarmantă, sociabilă, pricepută și interesată de sport. Poate nu era tocmai neașteptat, avându-i în vedere preocupările, dar, în cazul ei, dovada exista și pe hârtie. Obținuse numai note mari la liceu și la Academia de Poliție, atât la materiile teoretice, cât și la cele practice. În plus, era studenta cea mai rapidă din anul ei, cu cel mai bun timp la sprint și la distanță, și a doua marcatoare din echipa de fotbal feminin a Academiei. Mai mult, era implicată în diverse proiecte sociale și politice apreciate. La școală scrisese o lucrare intitulată „Infraționalitate, rasism și xenofobie”. Nu-i tocmai victima feminină tipică. Probabil că reușea să agațe pe cine voia și mai complicat de atât nu cred că e, se gândi Bäckström.

•

Ca toți copiii din lumea asta, Linda avea doi părinți și, ca în cazul multora dintre copiii generației ei, părinții Lindei erau divorțați. În cazul Lindei, de vreo zece ani. Linda era singurul copil rezultat din acea căsnicie și părinții ei primiră custodie comună după divorț. Înainte de divorț, familia a locuit în SUA timp de câțiva ani, deoarece tatăl Lindei a pornit o afacere în New York. Când relația

dintre părinți s-a stricat, mama a luat-o cu ea pe Linda și s-a mutat înapoi în Suedia.

Mama Lindei avea patruzeci și cinci de ani și lucra de cincisprezece ani ca profesoară de gimnaziu într-o școală din Växjö. Tatăl, cu douăzeci de ani mai în vârstă, fusese un om de afaceri de succes, dar în ultima vreme o lăsase mai moale. Se întorsese pe meleagurile sale natale din Småland la câțiva ani după plecarea Lindei și a mamei ei, și în prezent locuia într-un conac de pe malul lacului Rottnen, la câțiva zeci de kilometri sud de Växjö.

Dintr-un mariaj anterior, tatăl Lindei mai avea doi fii, cam de două ori mai în vârstă decât fiica pe care tocmai o pierduse. Conform unor informații din dosar, Linda nu ținea legătura aproape deloc cu frații ei mai mari. În schimb, avea o relație bună cu ambii părinți, care se pare că nu se mai întâlniseră deloc după ce-au divorțat. Tipic, ca toate mariajele astea încurcate, se gândi Bäckström. Era timpul pentru o întrebare.

— Deci să înțeleg că locuia cu mama ei, în apartamentul în care a avut loc crima?

— Locuia cu ambii părinți, se pare. Ba la unul, ba la celălalt. Dar în ultimul timp stătea mai mult pe la mama ei, îi explică o colegă din cadrul poliției locale, însărcinată cu întocmirea profilului victimei.

— Și ce s-a întâmplat înainte să fie omorâtă? întrebă Bäckström pe un ton prietenos și interesat în același timp.

Uite așa ar trebui să arate, dacă tot vor să se facă polițiste, se gândi Bäckström. Blonde vopsite, cu balcoanele la vedere, vesele și de treabă, în formă și la treizeci de ani. Singura problemă era că sigur era încurcată cu vreun șerif local cretin care, în cel mai rău caz, se afla și în sală. Și o păzea ca un uliu, bineînțeles.

— Ați nimerit la cine trebuia, îi spuse colega lui și zâmbi. Am fost împreună în același local. La Grace, clubul de noapte din Municipal, Hotelul Municipal, vreau să zic. Era bairam mare la ei joi seara. Numai că Linda a plecat acasă înaintea mea. Eu am stat până au închis. Tre' să profiți când bărbatul și copiii-s la țară, clarifică ea, deloc jenată.

Exact ca toți ceilalți, judecând după zâmbetele suprimate care se răspândiseră în rândul echipei.

— Hai, nu mai spune, zise Bäckström, la fel de prietenos și interesat.

Se pare că orașul ăsta e totuși cam disperat, se gândi el. N-avea de ce să se agite. Mai ales dacă avea să se dea la o colegă din propria-i echipă. Ca Anna Sandberg, de pildă, de treizeci și trei de ani, de la poliția din Växjö. Pentru că așa o chema, se pare, conform listei cu membrii echipei de investigații care se afla în fața lui.

— Facem progrese deja, constată Sandberg. La club era o grămadă de lume.

Gyllene Tider au concertat ieri pe Öland, așa că în oraș e mai multă lume ca de obicei. Bineînțeles că n-am fost singura polițistă sau, mă rog, viitoare polițistă la fața locului... asta, una la mână... În fine, cred că începem să ne facem o idee despre cei prezenți. Vreți să vă fac un scurt rezumat? spuse ea, aruncând o privire întrebătoare către Bäckström, care-i răspunse dând din cap, tot prietenos și interesat.

Da, bineînțeles, scumpi, își zise în gând Bäckström. În detalii putem să intrăm noi și mai încolo, între patru ochi.

•

Joi, cu o zi înainte să fie omorâtă, Linda a lucrat la recepția secției de poliție. A părăsit clădirea imediat după ora cinci după-amiază împreună cu o prietenă, o angajată civilă din cadrul poliției. Cele două au dat o tură prin oraș, au intrat în câteva magazine și pe la șase și jumătate au mâncat câte o salată cu paste și au băut câte o sticlă de apă minerală la o pizzerie de pe Sandgärdsgratan, din centru. Tot acolo s-au înțeles să se vadă la Hotelul Municipal în seara aceea.

Când au terminat de mâncat, cele două și-au luat rămas-bun și Linda s-a dus acasă pe jos. Pe drum, a sunat de trei ori de pe mobilul ei. Prima persoană pe care a sunat-o a fost mama ei, care se afla la casa ei de vacanță, la câțiva zeci de kilometri de oraș. Fusesse o convorbire scurtă și obișnuită, Linda îi povestise ce planuri avea pentru seara aceea.

Cel de-al doilea apel și al treilea plecaseră spre aceeași persoană, o prietenă și colegă de facultate, pe care a întrebat-o dacă nu vrea „să iasă cu ea la o cârciumă”. Colega ei i-a cerut un pic de timp de gândire, dar zece minute mai târziu, când Linda a sunat-o din nou și i-a spus că tocmai a ajuns acasă și că se pregătea să facă un duș – în caz că ar fi sunat și s-ar fi întrebat de ce nu răspunde la telefon – colega ei i-a spus că voia să iasă și ea. Fetele s-au întâlnit la unsprezece și un sfert în fața Hotelului Municipal de pe Stora Torget și au intrat în club împreună.

•

Ce s-a întâmplat între opt și un sfert și unsprezece seara nu era tocmai clar, dar probabil că Linda a stat în casă. N-a sunat pe nimeni și nici n-a primit vreun apel pe mobil. L-a sunat doar pe tatăl ei, cu câteva minute înainte de ora nouă de pe telefonul fix, conversația durând aproximativ un sfert de oră. Conform spuselor tatălui, cei doi au discutat despre lucruri cotidiene, ce s-a întâmplat la serviciu și ce planuri avea Linda pentru seara aceea. Conform celor povestite de ea unor cunoscuți pe care îi întâlnește în club, s-a mai uitat și la un program de pe MTV care începea la nouă și jumătate, după care a schimbat pe TV4 și a urmărit știrile de la ora zece.

Aproximativ o oră mai târziu a fost observată de vecina ei, în timp ce părăsea

blocul pe jos și se îndrepta spre sud, pe Pär Lagerkvists väg. Părea că se ducea spre centru. Informația a fost confirmată mai târziu de un extras bancar. Conform extrasului, Linda a retras cinci sute de coroane la unsprezece și paisprezece minute de la un bancomat aparținând SE-Banken, aflat pe colțul dintre Storgatan și Stora Torget, la doar cincizeci de metri de intrarea în clubul de noapte al Hotelului Municipal.

— Cred că se leagă destul de bine, trase concluzia Sandberg. Toate fetele știu că durează ceva să te aranjezi, dacă vrei să ieși în oraș la vreun chef. Probabil că asta a făcut și Linda înainte să discute cu tatăl ei sau s-o fi uitat la televizor și s-a relaxat, pur și simplu. A vrut să se facă frumoasă, atâta tot, încheie ea și, dintr-odată, păru lipsită de chef.

— Și ce s-a întâmplat la cârciumă? o întrebă Bäckström.

Muierile astea-s la fel. Dacă o s-o țină așa toată investigația, psihologul o să aibă de lucru, nenică, își spuse în gând.

•

Ce s-a întâmplat acolo nu era tocmai clar, din motive cât se poate de firești. Înăuntru era lume multă, era înghesuială, ca în majoritatea cluburilor, și poliția nu apucase încă să-i audieze pe toți. În seara aceea fusese și mai mare îngrămădeală decât de obicei, pentru că proprietarii clubului au angajat câteva celebrități locale din niște reality-show-uri, care între timp își câștigau pâinea prin apariții în diverse baruri și cluburi.

În același timp, nu părea să se fi petrecut nimic dramatic, nici măcar interesant, ceva care să fi avut legătură cu ce i se întâmplă mai încolo Lindei. Tânăra s-a perindat prin local la fel ca majoritatea clienților unui club. A stat jos la două mese diferite. A discutat cu câțiva prieteni și a dansat, iar martorii spuneau că era într-o dispoziție foarte bună. Nu s-a certat și nici măcar nu s-a contrazis cu cineva, și nimeni nu i-a făcut avansuri. Nu era nici prea beată. Băuse o bere, un shot de zmeură, poate, și apoi vreo două pahare de vin alb, cu care-i făcuse cinste o colegă de serviciu.

Undeva între două jumătate și trei dimineața a căutat-o pe colega ei de facultate și i-a zis că vrea să plece acasă și să doarmă câteva ore înainte de serviciu. Paznicul de la ușă spunea că o văzuse plecând – „înainte de trei, dacă e să mă întreb pe mine” – și după părerea lui, fata nu era nici băută, nici veselă, nici tristă când a dispărut undeva prin piața centrală, singură, după ce trecu prin fața reședinței guvernatorului și o luă spre locuința ei de pe Pär Lagerkvists väg.

•

În cel mai rău caz, acesta era și punctul în care dispăru în ceața polițienească. Nu fusese văzută de niciun martor pe bucata aceea de un kilometru dintre club și apartament. În orice caz, nu-i contactase nimeni. Pe mobilul ei nu mai apărea

niciun apel după ora aceea, nici dat, nici primit. În oraș era liniște, mai ales pe străzile pe care presupuneau că a luat-o.

— OK, spuse Bäckström îndreptându-și privirea spre echipa lui de investigații. Partea asta-i al naibii de importantă, după cum sigur v-ați dat seama. Vreau să știu tot ce s-a întâmplat în cârciuma aia, în detaliu. Interogați fiecare mormoloc care a pus piciorul în dugheana aia, toți clienții, toți angajații și, nu în ultimul rând, vedetele lui pește. Mai ales vedetele. Același lucru e valabil și pentru drumul ei spre casă. Nu ne-a contactat niciun martor până acum?

Bäckström aruncă o privire întrebătoare spre Sandberg, care părea că se simte aproape vinovată în clipa în care scutură din cap.

— Camere de supraveghere? spuse Bäckström apăsând fiecare silabă. Ziceai ceva de un bancomat. Acolo au de obicei o cameră, sau nu?

Amatori tâmpiți, își spuse în gând.

— Am făcut rost deja de înregistrarea aia, zise colega Sandberg. Din păcate, n-am apucat să ne uităm încă la ea. N-am avut când, pur și simplu.

— Mai e vreo cameră în drum spre blocul ăla?

Bäckström se sprijini când pe un cot, când pe celălalt extrem de încrâncenat.

— Tocmai acum verificam, spuse Sandberg. M-am gândit și eu c-o fi, dar n-am apucat să verific.

— Atunci să fie asta prioritatea numărul unu, replică Bäckström. Înainte ca buticarul de pe colț și toți ceilalți de teapa lui să-și aducă aminte că au uitat să facă rost de o aprobare pentru camera lor de luat vederi și se gândesc s-o ascundă și să șteargă înregistrările de vineri seara.

— Înțeleg la ce vă referiți, spuse colega Sandberg.

— Excelent, spuse Bäckström. Și apoi ar cam fi timpul să începem să batem la uși, între localul ăla și blocul ei. Să-i anunți pe colegii care au început să cerceteze deja cartierul ei.

De data asta, colega lui se mulțumi să dea din cap și să-și noteze ceva în carnețel.

•

În mă-saaa! înjură în gând Bäckström și aruncă o privire piezișă spre ceasul lui. Era la datorie de trei ore deja și stomacul începuse să i se revolte înainte să fi ajuns măcar la locul crimei. Dacă n-ar fi trebuit să stea acolo și să dea din meliță ore în șir, ar fi putut să preia frâiele și să grăbească lucrurile. Plus că era necesar să se asigure că echipa lui făcea o treabă cât de cât decentă.

— OK, spuse din nou Bäckström și se uită spre inspectorul judiciar numit Enoksson – Enok, pentru colegi – care era și comisar, și șef de departament. Corectează-mă, te rog, dacă greșesc, Enoksson. Crima s-a petrecut în apartamentul în care locuiau victima și mama ei, și a avut loc undeva pe la

primele ore ale dimineții. Vineri dimineața, între trei și cinci. Conform estimărilor tale și ale colegilor tăi, fata a fost strangulată și violată, și, cel mai probabil, avem de-a face cu un singur ucigaș.

— N-am de ce să te corectez, spuse Enoksson care părea să aibă și el nevoie de o masă copioasă și de un somn bun. Exact asta credem. Și suntem aproape siguri că tipul a șters-o prin geamul din dormitor. Am reușit să prelevăm probe de sânge și țesut epidermic de pe pervaz.

— De ce n-a ieșit, pur și simplu, pe ușă? întrebă Bäckström.

— Dacă e s-o credem pe vecina care a găsit-o pe victimă, se pare că ușa de la intrare era încuiată pe dinăuntru. E genul de zăvor care nu se încuie automat dacă cineva de afară trânteste ușa. Eu și colegii mei ne gândeam că s-a cărat când poștașul a împins ziarul prin fanta¹⁰ din ușă. Poate s-a speriat că cineva vrea să intre în casă și, fiindcă dormitorul era cel mai departe de ușa de la intrare, a sărit pe geamul de acolo.

— Și când a sosit ziarul?

Că mult îți mai merge gura, se gândi Bäckström.

— La cinci dimineața. Aproape sigur, zise Enoksson și dădu din cap, ca să sublinieze ce-a spus.

— Ce mai știm? întrebă Bäckström.

— Codul de la interfon era dezactivat. Au fost ceva probleme și băiatul care livrează ziarul s-a plâns că nu poate să intre. Începând de miercuri, lumea se putea plimba în voie. Firma de lăcătușerie a promis că se ocupă de asta joi, dar se pare că n-a apucat încă.

Enoksson oftă și ridică din umeri.

— Și ușa de la apartament, Enoksson? Despre ea ce știm?

— Nu am constatat niciun semn de efracție, spuse cel întrebat. Nici semne de violență în hol. Așa că, ori l-a lăsat ea să intre, ori a uitat să încuie când a ajuns acasă.

— Sau poate că i-a pus cuțitul la gât atunci când a intrat în casa scărilor și a forțat-o să-i deschidă. Sau i-a luat cheile, îl contrazise Bäckström.

— Da, nu putem să excludem nici varianta asta, spuse Enoksson. Clar. O să trebuiască să mai cercetăm puțin prin casă până ni se clarifică imaginea. Și, ca de obicei, analizele de SKL¹¹ or să mai dureze, dar medicul legist ne-a zis că ne anunță de îndată ce are vreun rezultat preliminar. Cel târziu, mâine, ceea ce înseamnă că s-a apucat deja de autopsie.

— Deci avem totuși și câteva știri bune, spuse Bäckström și păru, dintr-odată, însuflețit.

Ideea e s-o variezi cât mai mult, își spuse în gând. Bice cât cuprinde, și, din

când în când, câte un morcov.

— Am prelevat probe de sânge și de spermă, și probabil și câteva amprente, deși nu-i chiar așa de grav cum pare, constată Enoksson.

— Dar vrei să mai așteptați cu detaliile?

Bäckström zâmbea în continuare.

— Da, așa ne-am gândit. Și eu, și colegii mei de la judiciar.

Dădu din cap de parcă ar fi spus că toate își aveau timpul lor, chiar și Bäckström.

— Dar s-ar putea să-ți dau câteva indicii între timp, mici reflecții și așa mai departe.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Deși poate nu toată ziua, își zise în gând. Pentru că, în clipa aceea, îndărătul curelei lui se dădea o luptă pe viață și pe moarte.

— În primul rând, eu cred că l-a lăsat să intre de bunăvoie. Sau poate că s-a întâlnit cu el pe drum și l-a luat la ea acasă. Sau a stabilit o întâlnire cu el mai demult. Din câte îmi dau eu seama, după cum am văzut că arăta apartamentul, se pare că totul a început destul de pașnic.

— Părerea ta, spuse Bäckström trăgănat.

O fi fost genul care lăsa pe oricine în casă? se gândi.

— Și, în al doilea rând, cu tot respectul față de ce-a spus mai devreme colega Anna, nu cred că Linda a locuit la mama ei prea mult. Am citit declarația mamei și înțeleg că ea zicea că au stat împreună.

— Și de ce n-o crezi? îl întrebă Bäckström.

— Linda era întinsă pe patul mamei ei, răspunse Enoksson. Și e sută la sută sigur că acolo a și fost omorâtă. E vorba de singurul pat din apartament. Sigur, se poate să fi dormit pe canapeaua din camera de zi, că e destul de încăpătoare, dar nimic nu indică s-o fi făcut pe o perioadă mai lungă, cum spuneam.

— Dar mama ei e profesoară, interveni inspectorul Sandberg care, cu siguranță, se simțea atacată. Era liberă de vreo lună și probabil că a stat la țară în tot acel timp. Vreau să spun că... gândește-te ce vreme am avut.

Nu, păi de ce să se lase draga de ea, zise în gând Bäckström. Trebuie să se contrazică tot timpul, tot timpul.

— Aud ce zici, Anna, spuse Enoksson. În orice caz, mie nu mi se pare că avea de gând să se mute acolo definitiv. Singurele lucruri pe care le-am găsit în apartament sunt un *necessaire* de-al ei care era în baie, cu conținutul obișnuit, și o geantă sport din pânză, lăsată pe ultimul raft din garderoba aflată în camera de lucru a mamei ei. Cu o pereche de chiloți curați și o bluză. De asta am tras concluzia că locuia acolo doar când mama ei era plecată pentru mai mult timp și când voia să fie aproape de centru. Când ieșea în oraș, spre exemplu. Ca joia

asta, când s-a dus la Municipal.

— Va trebui să săpăm mai adânc, constată Bäckström și-i zâmbi chiar și Annei. Nu știu voi cum vă simțiți, dar eu unul trebuie să bag ceva la ghiozdan urgent.

10.

La început, Bäckström și Rogersson s-au gândit s-o șteargă pe furiș în oraș și să ia prânzul într-un restaurant discret unde puteau să-și bea halba de bere în liniște, așa cum meritau. Dar când au ochit stolul de jurnaliști din fața intrării de la poliție, au făcut stânga-mprejur și s-au dus la cantina pentru angajați. Au găsit o masă liberă în partea din spate a sălii și au savurat meniul zilei, alături de o bere slab alcoolizată¹².

— Cât de tâmpit tre' să fii să servești crenvurști prăjiți, budincă de macaroane și prăjitură din Småland¹³ cu brânză și gem când afară-s aproape treizeci de grade?! Arată de zici că-s viermi de cadavru, spuse Rogersson și râcăi cu furculița bănuitor prin macaroane.

— Nu mă întreba pe mine că n-am mâncat în viața mea viermi de cadavru, spuse Bäckström. Mie mi s-a părut OK.

— Sigur că da, Bäckström, zise obosit Rogersson. Vorbeam de oameni normali ca și mine.

— Dacă vrei să afli mai multe despre viermi, întreabă-l pe Egon.

Și multă baftă! spuse în gând Bäckström, pentru că Egon era și mai tăcut decât colegul său, Rogersson.

— Care dracu' de Egon? întreabă Rogersson.

— Egon al meu, spuse Bäckström.

— Ce? Îi dai viermi de cadavru? spuse Rogersson și îl privi bănuitor.

— Viermi, larve de muscă, tot aia e. Dar numai la vreo ocazie specială. Ai idee cât costă o cutiuță din aia cu larve de muscă?

Trebuie să stabilesc niște limite, chiar și pentru Egon, se gândi Bäckström. Nu de alta, dar trebuie să ne descurcăm doi dintr-un salariu amărât de polițist.

— Vrei cafea? oftă Rogersson ridicându-se de la masă.

— O cană mare, cu lapte și zahăr, spuse Bäckström.

Așa prăjitură bună cu brânză n-am mai mâncat de mult, se gândi el.

•

După prânz, Bäckström se apucă să facă ordine în jurul lui cu puteri reînnoite și se asigură că echipa de investigații făcea o treabă cât de cât decentă. Colega Olsson apăru din nou în peisaj, dând o tură prin încăpere și încercând să se lingusească pe lângă cât mai mulți, dar când se apropie de Bäckström, cu gândul să-i irosească timpul prețios, acesta apelă la trucul cu telefonul. Ridică receptorul și mormăi ceva concentrat ca să acopere tonul, în vreme ce flutură puțin din

mâna dreaptă, semn că era ocupat. Și ca să fie sigur, se dotă și cu un creion și un carnetel, așezate la vedere pe masă, în fața lui. Olsson fu nevoită să se întoarcă în biroul ei și să închidă ușa, în timp ce Bäckström o chemă la el pe Sandberg ca să discute în detaliu despre viața intimă și preferințele sexuale ale victimei, profitând de ocazie ca să-și odihnească ochii obosiți pe colega ce avea să facă toată treaba.

— Viața sexuală a victimei, Anna. Începem să ne facem o idee despre asta? Începu Bäckström și dădu din cap către interlocutoarea lui.

Era datul acela din cap apăsător, profesionist la care apela când trebuia să discute despre subiecte incomode. Balcoanele alea nu-s deloc de lepădat, domnișoară, se gândi el.

— Am aflat câteva detalii, îi răspunse pe un ton neutru Anna.

— Ceva de interes? Întrebă Bäckström. Din punctul de vedere al investigației, vreau să zic, clarifică el repede.

Zici că-i un dans pe gheață, se gândi. Trebuie să fiu atent dacă nu vreau să cad.

•

Până la începutul primăverii aceluia an, Linda fusese împreună cu un singur băiat pe care-l cunoscuse cu un an în urmă.

Fostul prieten era cu câțiva ani mai în vârstă decât ea și studia economia la Universitatea din Lund. După absolvire, chiar în perioada anterioară Crăciunului, cu șapte luni înainte de data crimei, tânărul s-a angajat la o firmă din Stockholm. S-a mutat acolo și, destul de repede, relația dintre el și Linda s-a răcit.

•

Nu au aflat nimic dubios nici despre el, nici despre relația lui cu Linda și, în plus – și mai bine că era așa – spre deosebire de majoritatea cazurilor obișnuite, fostul iubit părea să aibă un alibi solid pentru ziua în care a fost comisă crima. Declară că a fost la o petrecere undeva în arhipelagul Stockholmului, împreună cu noua lui prietenă și câțiva amici. Sună chiar el la poliția din Växjö, imediat ce a auzit ce s-a întâmplat cu Linda și apoi, tot din proprie inițiativă, luă legătura și cu poliția din Stockholm care îl chestionase deja. Tânărul era în stare de șoc, lucru lesne de înțeles, dar, în același timp, cât se poate de dornic să coopereze, mai mult chiar decât ar fi putut să pretindă de la el. S-a oferit de bunăvoie să le lase chiar și o probă ADN, ca poliția să nu trebuiască să-și mai piardă timpul cu el.

— Un tânăr amabil și cooperant, constată Bäckström. Dar cum de-a aflat așa de repede? Că Linda a fost omorâtă, adăugă el.

— Mama lui stă în Växjö și-i cunoaște pe părinții Lindei. Zice că l-a sunat deja ieri după-amiază, imediat ce-a aflat. Băiatul era undeva prin Sandhamn. Departamentul, prin arhipelagul Stockholmului, nu știu. Adică, mă rog, tu știi unde-i

Sandhamn. Mama lui îi cunoștea pe părinții Lindei, așa că l-a sunat direct în Sandhamn. În caz că te interesează detaliul ăsta. În orice caz, am vorbit deja cu colegul care l-a interogată. Tipul e ferm convins că fostul prieten al Lindei n-are nimic de-a face cu moartea ei. Oricum, i-au luat o probă ADN și colegul zicea că o trimite numaidecât la SKL, încheie Anna.

— OK, bine, spuse Bäckström. Nu ne rămâne decât să așteptăm ce mai apare. Ai mai dat de vreun tip? După relația cu economistul?

— Nu, niciunul, spuse Anna și scutură din cap. Dar am stat de vorbă cu trei prietene bune de-ale ei și cu câțiva colegi de grupă de la Academia de Poliție. Pe părinți o să-i interogăm după ce-și mai revin. Deocamdată nu sunt în stare de chestii de genul ăsta.

— Nicio escapadă, nimic ieșit din comun? Mă refer la preferințele ei sexuale, insistă Bäckström.

— Nu, scutură din cap Anna cu fermitate. În orice caz, nimic despre care să fi știut cei cu care am stat de vorbă. Din câte am înțeles, Linda a fost o fată cât se poate de obișnuită. Umbla cu tipi obișnuiți, sex obișnuit. Nimic ciudat, deci.

— O jumătate de an fără prieten și nici măcar o aventură...

Bäckström scutură neîncrezător din cap. Oare s-o cred? O fată tânără, de douăzeci de ani, care mai arată și bine. Chiar dacă-i cam slabă pentru gustul meu.

— Nu-i chiar așa de ciudat cum pare, răspuse Anna, de parcă ar fi vorbit din experiență. Eu zic că a avut ghinionul să dea peste un nebun și atât. Nu cred că-i mai complicat de-atât, dacă e să mă întrebi pe mine.

— Pe bune? spuse Bäckström târăgănat. Ei, lasă că se rezolvă, adăugă el brusc și-i zâmbi colegei lui. Se rezolvă sigur.

Toți avem câteva secrete ascunse în șifonier, se gândi.

Colega lui nu spuse nimic. Dădu doar din cap cu un aer nedumerit.

Hai, că ți-am dat subiect de gândire, fetico, se gândi Bäckström și o urmări cu privirea, în timp ce Sandberg se întoarse la locul ei.

•

N-am nicio secundă de liniște sau pauză, își spuse în gând Bäckström, apoi se duse să-și ia o cană de cafea și îi convocă pe Knutsson și pe Thorén într-un birou gol, ca să-i descoasă în liniște.

— Ia, spuneți, dragii moșului, zise Bäckström, care se hotărî să adopte o atitudine mai relaxată și, totodată, superioară. Ați mai găsit ceva interesant?

— Te referi la locul crimei? spuse Thorén. Se pare că acolo găsești tot timpul ceva.

— Nu mă refer la locul crimei, zise Bäckström cu un aer la fel de calm și pedagogic. Mă refer la celelalte locuri din apropiere. La drumul parcurs de

victimă în noaptea cu pricina. La împrejurimi. La presupusa rută de evadare a făptașului. La Växjö în general. La întregul teritoriu al Suediei... sau la întreaga lume...

— Înțeleg ce vrei să zici, spuse Knutsson. Vrei să zici că...

— Ba nu cred că mă înțelegi deloc, îl întrerupse Bäckström, care începu deja să se enerveze. Mă gândesc la toată povestea asta, la cea mai mică fițuică de pe strada unde a fost comisă crima, la coșurile de gunoi, containere, canale, colțuri și cotloane, casa scărilor, ascunzișuri, apartamente obișnuite, poduri și pivnițe, terenuri necultivate și toate spațiile care mai sunt acolo. Mă gândesc la vecinii ciudați, derbedei, voyeuri, exhibiționiști, obsedați sexual și psihopați. Și mă mai gândesc la toți cetățenii normali cărora li s-a scurtcircuitat temporar creierul de la canicula asta nenorocită care nu se mai termină.

— În cazul ăsta, nu, n-am mai găsit nimic, remarcă Thorén.

— Pe de altă parte, nu ne-am oprit încă din căutat, spuse Knutsson. Adică mesajul tău de la ședință a fost destul de clar. Sunt convins că toți se străduiesc cât pot.

— Dar deocamdată nu ați găsit nimic.

Bäckström îi privi cu o mină întrebătoare.

— Nu, spuse Thorén.

— Nu, îl secondă Knutsson și își scutură capul rotund.

— Dar nu vi se pare ciudat că un nebun care fuge de la locul crimei fără izmene și sare pe geam pentru că aude ziarul aterizând în hol – ca să nu mai zic de toate urmele de spermă și sânge și amprente pe care le-a lăsat – nu vi se pare ciudat că un nebun ca ăsta dispare ca măgaru-n ceață imediat ce ajunge pe stradă? rezumă Bäckström.

— Ba da, e cam dubios, constată Thorén.

— M-am gândit și eu, îl aprobă Knutsson. Probabil că nu era doar în izmene când a atacat-o pe victimă. Stați că glumesc, nu săriți, adăugă el rapid, văzând expresia de pe fața lui Bäckström.

— Mușcă-ți limba! spuse Bäckström. Mușcă-ți limba. Ai văzut ce-a făcut cu victima vreo două ore înainte s-o omoare. Și după ce-a omorât-o. Pe cât se înțelege s-a băgat apoi la duș ca să mediteze puțin.

— În orice caz, pare nebun, asta-i clar. Aici sunt de acord cu tine, îl aprobă Thorén.

— Dar nu suficient de nebun cât să lase o urmă în afara locului crimei, spuse Bäckström.

— Poate și-a mai revenit după ce s-a ușurat, spuse Knutsson și chicoti.

— Nu cred, spuse Bäckström. Dacă mă uit la ceva care arată ca un melc, se mișcă precum un melc și i se zice melc... ce crezi că văd atunci?

- Un... melc? Thorén îl privi nedumerit pe șeful lui.
- Deștept băiat, spuse Bäckström. Nu ți-a dat prin cap să te faci polițist?

•

În seara aceea, înainte să se întoarcă la hotel, Bäckström și Rogersson trecură pe la locul crimei pentru a arunca o privire prin apartament. Reprezentanții presei și ai televiziunii se aflau deja la fața locului, cum era de așteptat, în spatele cordoanelor care delimitau un spațiu mai mare decât era necesar. Judecând după teleobiectivele lor, fotografiile păreau pregătiți pentru orice întâmplare neprevăzută. Bäckström rămase nemișcat în spatele volanului, fără a schița vreun gest, deși un fotograf mai avea puțin și se așeza pe capota mașinii, ca să-i facă o poză satisfăcătoare. Cei doi reușiră să treacă pe lângă cordon cu chiu cu vai și Bäckström parcă lângă intrarea în bloc pentru a evita fotografiile.

— Ai dracu' hoitari, spuse Rogersson când au ajuns la intrare. Bine că n-au cărat după ei și-un chioșc cu fast-food.

— Probabil că-i prea cald, chicoti Bäckström.

Deși o înghețată nu ne-ar fi stricat, își spuse în gând.

•

Îi găsiră pe cei doi inspectori judiciari în pauza de cafea, dar fiindcă nici Bäckström, nici Rogersson n-au vrut să li se alăture, cei doi și-au abandonat repede ceștile și s-au oferit să le arate apartamentul.

— Ce preferați, turul scurt sau turul lung? îi întrebă cel mai tânăr.

— Ne mulțumim și cu ăla scurt, spuse Bäckström, în timp ce-și puse mănușile de cauciuc străduindu-se să-și mențină echilibrul și, sprijinit de perete, își trase și apărătoarele de nailon peste pantofi.

•

— Patru camere, bucătărie, baie și un veceu de serviciu pe holul ăsta, de aici. În total, optzeci și doi de metri pătrați de suprafață locuibilă.

Cel mai în vârstă le indică fiecare încăpere cu degetul.

— Camera de zi e aici, în față. Aproximativ douăzeci și cinci de metri pătrați, poziționată în mijlocul apartamentului. Pe partea cu strada avem bucătăria și o cameră adiacentă, pe care mama victimei pare c-o folosește drept birou. Ah, da, apropo. Sper că ați primit planul apartamentului?

— Da, spuse Bäckström. L-am văzut, dar nu-i totuna când lipești urechea de șine și ascuți.

— Mie-mi spuneți, îi zâmbi cel mai în vârstă. Pe partea unde se află curtea interioară avem, o dată, dormitorul unde a fost găsită victima, cu intrarea din camera de zi, și, doi, perete în perete cu dormitorul e și o baie mare cu cadă, cabină de duș, toaletă și bideu. Se intră prin dormitor, ușa e montată pe unul dintre pereții scurți. Dincolo de dormitor e o cameră mai mică, pe care mama

Lindei o folosește drept spațiu de depozitare pentru tot felul de acareturi. Un soi de debara mai mare. Acolo ține masa de călcat și două coșuri pentru rufe și intrarea se face de pe holul ăsta de aici, spuse colegul lor, întinzând brațul. Și mai sunt și câteva dulapuri încorporate pentru haine.

•

Nici prea luxos, nici prea amărât, se gândi Bäckström, în timp ce se perindă prin apartament, alături de colegii lui. Nici prea curat și ordonat, nici prea haotic, dacă era să ia în considerare și prezența inspectorilor judiciari. Apartamentul arăta exact cum se aștepta să arate locuința unei profesoare de vârstă medie, burgheză. O femeie divorțată, cu o fiică de douăzeci de ani, despre care presupuneau că locuia acolo ocazional.

O cameră de zi cu o canapea mare, cu trei perne de șezut detașabile. Cea din mijloc lipsea. În fața ei, o măsuță de cafea și două fotolii. Un dulăpior montat pe peretele de lângă canapea, dar, fiind vorba de locuința unei femei, Bäckström nu se simți deloc tentat să-i cerceteze conținutul. Probabil era plin cu pahare și șervețele și alte prostii muieresti, se gândi el.

De-a lungul pereților se aflau câteva rafturi pline cu cărți, ceea ce era cu totul normal, având în vedere profesia proprietarei, și, desigur, un televizor mare, poziționat strategic în fața canapelei. Din mijlocul tavanului atârna un candelabru mic, iar pe podea se vedeau câteva lampadare și trei covoare cu un model oriental nemaîntâlnit de Bäckström. O combină muzicală cu două difuzoare detașate era amplasată pe raftul din mijloc. Pe pereți erau câteva tablouri. Peisaje și portrete.

— Am confiscat o pernă de pe canapea, spuse inspectorul judiciar mai tânăr. Vestitele izmene, despre care pun pariu că veți citi în detaliu în mult-iubitetele noastre ziare de scandal, erau aruncate pe jos, sub canapea. Oricum, ziariștii ăia n-or să le descrie ca pe un articol vestimentar bărbătesc banal.

Că tare frumos mai știi să le înflorești. Oi fi fost și tu la vreun curs, își spuse Bäckström, dar, gândindu-se că există ocazii mai potrivite pentru astfel de observații, se mulțumi să mormăie aprobator, în timp ce colegul lui rămase la fel de tăcut ca de obicei.

•

Colegii de la judiciar păreau să se fi desfășurat în voie în dormitorul profesoarei. Atât salteaua, cât și lenjeria lipseau de pe patul lat din lemn de brad și peste tot se vedeau urme de praf revelator și diferite substanțe lichide. În plus, colegii lor au decupat și o bucată mare din mochetă.

— Da, se pare că aici s-a întâmplat aproape tot, spuse inspectorul judiciar în vârstă. Miezul evenimentelor, dacă vreți. Tot ce n-am apucat să le trimitem colegilor de la SKL din Lindköping se află la noi, la sediu. În caz că vreți să

aruncați un ochi.

— Da, da, se rezolvă, spuse Bäckström și-i zâmbi colegial. Mulțumim!
E vremea pentru o bere, două, își spuse în gând.

Bäckström și Rogersson comandară cina în camera lui Bäckström. Era de ajuns să arunci o privire rapidă în sala de mese, ca să-ți dai seama că ar fi fost cel mai prost loc în care ai fi putut să fii în Växjö, în caz că erai un polițist amărât din Brigada de Criminalistică și voiai să mănânci ceva în liniște, sau să bei o bere, două și un păhărel de tărie.

— Hai, noroc, frăție, spuse Rogersson și ridică paharul mic înainte ca Bäckström să fi apucat să-i toarne niște bere.

Văd că și-a mai revenit în simțiri, bătrânul ștregar, se gândi Bäckström, care nu era genul să-l ia la trei-păzește pe prietenul lui, doar pentru că se servea din băutura lui.

— Noroc, frate-meu, spuse Bäckström.

E sâmbătă, în sfârșit, se gândi și dădu peste cap primul păhărel. Sunt un om fericit, își spuse când simți căldura și pacea răspândindu-i-se în stomac și cap.

11.

Växjö, duminică, 6 iulie

Comisarul Jan Lewin de la Brigada Națională de Criminalistică nu mai fusese niciodată la Växjö în interes de serviciu. Având în vedere că lucra în departamentul acela de aproape douăzeci de ani și vizitase deja majoritatea orașelor din Suedia, mai mari sau mai mici decât Växjö, acest fapt nu era deloc irelevant. În orice caz, acum se afla acolo. În sfârșit, sunt în Växjö, își spuse în gând Lewin și zâmbi amar. Tocmai aici, dintre toate locurile de pe planetă, se gândi el și scutură din cap.

De îndată ce se termină ședința introductivă, Lewin luă un prânz pe fugă, după care se așeză în spatele mesei de scris, cu gândul să ordoneze teancurile de hârtii din ce în ce mai groase. Stătu acolo aproape douăsprezece ore, toată sâmbăta, și când, în sfârșit, reuși să părăsească sediul poliției de pe Sandgärdsgratan pentru a parcurge distanța scurtă până la hotel, ceasul era deja trecut de douăsprezece și era duminică. Iar teancurile de pe biroul lui erau, probabil, și mai groase decât atunci când începuse să lucreze la ele, după prânz.

Pe coridorul hotelului unde el și colegii lui își aveau camerele, era liniște și ușile erau închise. Lewin deschise cu grijă ușa palierului, pentru a nu deranja somnul colegilor lui. Se opri în fața ușii Evei Svanström și, preț de o secundă, se gândi c-ar putea chiar să bată la ea – o bătaie scurtă, ușoară doar – ca să vadă dacă era trează și dacă ar fi vrut să-i țină de urât. Nu, nu în noaptea asta, își spuse. Poate într-o altă noapte, mai potrivită.

Lewin se furișă în camera lui și se spălă la chiuvetă cu ajutorul unui prosop umezit. Fața, la subrațe și la vintre. Numai unde era necesar, în acea ordine, cu toate că i-ar fi prins bine să se bage sub duș și să lase apa să curgă. Mâine-dimineață, se gândi Lewin. Nu la douăsprezece și jumătate noaptea, când toți ceilalți dorm.

Apoi se culcă și, ca de obicei la începutul unei investigații, adormi cu greu, iar când o făcu, în sfârșit, fu bântuit de tot felul de coșmaruri. Ca de atâtea ori la începutul unei investigații sau de fiecare dată când se simțea neliniștit sau deprimat, din motive care nu-i erau aproape niciodată clare. Coșmaruri ce se bazau pe întâmplări adevărate, dar care apăreau tot timpul sub forme și cu mesaje diferite. Și, ca de multe ori în nopți asemănătoare din viața lui Jan Lewin, și acest coșmar avea legătură cu vara în care Jan Lewin a împlinit șapte ani și a primit prima sa bicicletă adevărată. O Crescent Valiant roșie.

•

Dimineța, pe la cinci și jumătate, se trezi pentru a treia oară și probabil că atunci s-a și decis. Își puse o pereche de pantaloni scurți, un tricou albastru cu emblema Brigăzii Naționale de Criminalistică pe piept, adidașii, își puse cardul de la cameră în buzunar și părăsi rapid și discret camera, cu harta orașului în mână. Mai bine scap de chestia asta, se gândi în timp ce așteaptă liftul. La cum arăta biroul lui, sigur avea să mai dureze până când putea să viziteze locul crimei în timpul programului, lucru pe care, după părerea lui, ar fi trebuit să-l facă de mult.

Afară, soarele strălucea pe cerul azuriu-deschis și erau aproape douăzeci de grade, cu toate că era doar șase fără un sfert. Stora Torget era pustie. Niciun trecător nicăieri. Nici măcar o cutie de bere părăsită, semn că locul acela fusese cândva populat de oameni. Lewin se opri în fața ușii clubului de noapte și, cu ajutorul hărții, găsi drumul spre apartamentul Lindei. Mai întâi, se uită la ceas ca să vadă cât avea să-i ia pentru a ajunge acolo, apoi începu să meargă cam în același ritm în care își imagină că o luase femeia. Speră că era aceeași rută, chiar dacă deocamdată nu era sigur.

O iau spre nord-est. Traversez perpendicular Stora Torget, trec de aripa de est a reședinței guvernatorului, intru pe Kronobergsgatan, înspre nord. Până aici, e exact cum zicea agentul de pază.

Și după aia? se întrebă Lewin. Se opri și se uită din nou la ceas. Cel mai scurt drum spre casă, se gândi el. Parcă asta i-a spus prietenei sale când a plecat de la hotel, nu zicea că voia să plece acasă să doarmă? Neavând încotro, Lewin o luă pe prima stradă perpendiculară din dreapta lui, și, după abia o sută de metri, ajunse la Linnégatan. Perfect, își spuse Lewin. Porni drept înainte pe Linnégatan, înspre nord, și, după aproximativ patru sute de metri și patru minute, ajunse la Pär Lagerkvists väg. Aici se opri ca să se orienteze și să-și adune impresiile.

Circa șase sute de metri de Municipal, șase minute de mers pe jos pentru o tânără nebăută, cu o condiție fizică perfectă, care se deplasa repede într-un cartier pe care îl cunoștea din copilărie. Străzi mari, liniștite și centrale, lumină afară. Doar un nebun ar fi încercat să atace pe cineva pe porțiunea aceea. Ca să nu mai amintim faptul că era vorba de un oraș mic ca Växjö.

Pe la jumătatea străzii Pär Lagerkvist, șansele să te plimbi liniștit și nederanjat de nimeni erau și mai mari. Rămâneau aproximativ șapte sute de metri până la ușa apartamentului, pe o stradă lată și dreaptă, mărginită de blocuri joase, cu câte două sau trei etaje. Fațade albe, tăblițe strălucitoare cu sigla celor de la HSB¹⁴, toate vestind că în blocurile acelea locuiau cetățeni conștiincioși, între două vârste și aparținând clasei de mijloc, cu vieți ordonate și vecini respectuoși. Nu

existau niciun tufiș, niciun pasaj, nici măcar o alee lateralnică unde o persoană cu intenții rele s-ar putea ascunde în așteptarea unei victime nevinovate.

Victima lui Lewin locuia la capătul străzii, într-un bloc la fel de curat și dichisit ca și celelalte, doar că fără sigla HSB, fiind deținut de o asociație privată de locatari, ai cărei membri stăteau toți în blocul acela. Deci aici s-a întâmplat nenorocirea, se gândi Jan Lewin și se opri înaintea cordonului alb-albastru, întins în continuare în jurul blocului, care părea un loc complet neverosimil pentru o crimă de natură sexuală.

•

Există o singură explicație, se gândi Jan Lewin o jumătate de oră mai târziu, întors în camera lui de hotel. S-a întâmplat acolo pentru că era locul în care stătea Linda. De asta s-a dus tipul acolo. Ca să se întâlnească cu ea. E vorba de o persoană cunoscută, de o persoană de încredere, cineva de care-i plăcea. Cineva care semăna cu ea. Lewin se dezbracă, se bagă direct sub duș și lasă apa să curgă peste el vreo cinci minute. Și, pentru prima oară după o zi și jumătate, se simțea complet satisfăcut și împăcat cu viitoarea lui sarcină.

12.

Dimineată, la șase și jumătate – în timp ce Jan Lewin se afla sub dușul din camera lui de hotel și lăsase apa să curgă – cineva sună pe mobilul de serviciu al șefului poliției locale. Acesta era încă în pat și dormea, așa că îi luă ceva timp să-și pună ochelarii și să-și găsească mobilul. S-a întâmplat sigur ceva, se gândi el, aruncând o privire rapidă spre ceasul deșteptător de pe noptiera lui.

— Nylander la telefon, spuse vocea de la capătul celălalt al firului. Presupun că nu te-am trezit.

— Nu face nimic, spuse șeful poliției locale cu o voce slabă. Nu-i nicio problemă.

Probabil că s-a întâmplat ceva îngrozitor, se gândi din nou.

— Te sun ca să verific situația, trecu imediat la subiect Nylander. Cum merge treaba?

— Conform planului, răspuse șeful poliției locale.

Nu că așa avea de unde să știu, se gândi el, doar dormise toată noaptea.

— Te interesează ceva în mod special, Nylander? adăugă el.

Pe Nylander nu-l interesa nimic special – „nu sunt genul ăla”. În schimb, în deplinătatea rolului său de șef al Brigăzii Naționale de Criminalistică, profită de ocazie să-și împărtășească unele „considerații strategice”, având în vedere sarcina lor comună. Și avea chiar și o propunere referitoare la „câteva măsuri operative”.

— La ce te-ai gândit? îl întrebă șeful poliției locale.

Considerații strategice, măsuri operative? Despre ce naiba vorbește omul ăsta, se gândi el.

— Din câte am înțeles, riscați ca un nebun cu acte să se plimbe în voie pe străzile voastre, începu Nylander. Și probabil că individului o să-i mai vină și alte idei cât de curând.

— Te-ai gândit la ceva anume? repetă cu voce slabă șeful poliției locale, căruia Nylander îi prezentă un număr de scenarii posibile, bazându-se pe vasta sa experiență de șef al poliției naționale.

— Mă gândeam, de pildă, la ucigașul-samurai din Malmö, care și-a omorât și mutilat niște vecini de cartier. Sau locotenentul din Falun, care a împușcat mortal vreo zece persoane, din care majoritatea, femei tinere. Așaaa... și cine-ar mai fi... spuse ȘBNC tărăgănat, dând impresia că-și mângâie barba. Ah, da, omul cu țepușa de fier, care a luat-o razna pe un peron de metrou aici în oraș, nu demult.

Trei morți și șase răniți, dacă îmi aduc bine aminte. Sau nebunul din Gamla Stan¹⁵, care a măturat vreo sută de pietoni pașnici de pe trotuar cu mașina, ziua în amiaza mare. Asta ca să mă rezum doar la câteva exemple, încheie Nylander.

— Am înțeles, spuse șeful poliției locale.

Dumnezeule, se gândi el. Aici? La mine? În Växjö?

— Am stat deja de vorbă cu analiștii noștri, spuse Nylander, și sunt perfect de acord cu mine. Avem de-a face cu un criminal în serie care, cel mai probabil, e în stare să comită și o crimă în masă, sau să plece pe un așa-numit *killling spree*. Adică să lichideze tot ce-i iese în cale pe stradă, diverse locații, și s-o țină așa timp de câteva ore. Să se plimbe și să împrăștie moarte în jur, ca să zic așa, îi explică Nylander.

— Ai vreo sugestie? întrebă șeful poliției locale.

Mama naibii, își spuse în gând.

•

Șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică avea trei sugestii operative, mari și late. Pe primele două le lansase deja și tocmai se pregătea s-o expedieze și pe a treia.

— Cred c-o să trimit grupul PC să-l ia sub lupă pe nebun, înainte să se împrăștie treaba de tot. În plus, o să trimit cazul și celor de la VICLAS. „Preînștiințat, deci pregătit”, tună Nylander.

— Grupul PC, VICLAS, spuse șeful poliției locale.

Ce de acronime, se gândi el.

— Grupul pentru stabilirea profilului criminalului, ca să dobândim o imagine mai clară despre cine e individul. Și VICLAS, da, ca să facem legătura cu alte crime asemănătoare pe care le-a mai comis, rezumă Nylander.

Gândește ca un civil, își spuse.

— Ziceai ceva și de o a treia măsură, spuse șeful poliției locale pe un ton defensiv.

— Exact, spuse Nylander. Cred că-i mai bine să-l predai grupului nostru de Intervenții Rapide, se ocupă ei de arestare. Ca să evităm vărsarea inutilă de sânge. Eu i-am avertizat deja. În mod normal, ajungem la tine în trei ore, din clipa în care am emis ordinul de intervenție. O să încercăm să reducem timpul și, în caz c-o să avem aceleași condiții de zbor optime ca în vara asta, șeful de grup e de părere că am putea să ajungem acolo chiar și-n două. Am schimbat deja gradul de alertă din albastru în portocaliu pentru trei grupuri de intervenție.

— Dumnezeule, spuse șeful poliției locale.

Dumnezeule, se gândi. Și despre câte persoane ar fi vorba, dacă ar fi să se ajungă la vărsare de sânge?

•

Un sfert de oră mai târziu, șeful poliției locale îl sună pe Olsson, șeful echipei de investigații preliminare – în ciuda orei matinale –, și îl informă că el și șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică au hotărât împreună și după dezbateri îndelungate să întărească echipa de investigații cu experții din grupul PC și cei de la unitatea VICLAS, și că eventuala arestare avea să fie lăsată în seama celor de la IR, grupul de Intervenții Rapide. În mod ciudat, Olsson se gândise și el tocmai la aceleași măsuri și credea că e o idee excelentă.

— Chiar mă gândeam să-l sun pe șefu' și să-i propun același lucru. Singurul motiv pentru care am așteptat e că știu că șefu' se bucură încă de un concediu binemeritat.

•

Bäckström era stresat, obosit și mahmur. În seara precedentă, el și Rogersson făcuseră tot posibilul să compenseze pentru abținerea îndelungată pe care fuseseră nevoiți s-o îndure din cauza serviciului. Bäckström se prăbuși în pat undeva înainte de miezul nopții, nu auzi ceasul deșteptător și fu nevoit să înfulece micul dejun fără să aibă timp măcar să răsfoiască ziarele de dimineață. În plus, a trebuit să oprească în fața unei benzinării din drum pentru a cumpăra bomboane mentolate și câteva sticle de băutură energizantă, să regleze cât de cât nivelul de hidratare și situația cu respirația.

Lucrurile se agravară și mai tare când, alergând pe coridor spre ședința de dimineață cu echipa de investigații, fu atacat de pământul de Olsson, care începu să-i umple capul cu tâmpenii despre diverse scenarii de criză cu care a fost nevoit să dea piept împreună cu șeful poliției locale, fără a-l consulta pe Bäckström.

— Tu ce părere ai, Bäckström? întrebă Olsson. Despre alierea asta cu colegii tăi din PC și VICLAS?

— Pare o idee excelentă, spuse Bäckström, care n-avea de gând să-și irosească nicio secundă din prețiosu-i timp cu predicile șefului lui, Sten „Bărbiuță” Nylander.

•

Într-un final, reuși să se așeze pe locul lui obișnuit din capătul mesei. Apucase înainte să bea o ditamai cană de cafea cu lapte și zahăr. Întreaga echipă de investigații era prezentă.

— Păi, bine, spuse Bäckström. Atunci să-i dăm drumul.

•

Mai întâi, inspectorul Sandberg îi povesti despre camerele de supraveghere aflate pe porțiunea parcursă de victimă până la blocul ei. Cea montată deasupra bancomatului de unde aceasta retrăsese bani nu era relevantă: probabil că

victima se afla prea departe de ea când părăsi Hotelul Municipal.

— Camera acoperă doar o bucată din trotuar și vreo câțiva metri din strada aflată în fața bancomatului, explică Sandberg. În schimb, am găsit ceva mult mai interesant, iar pentru asta toate laudele i se cuvin lui șefu', spuse ea dând din cap și îi zâmbi lui Bäckström.

— Te ascult, spuse Bäckström și-i zâmbi și el.

Ai pus deja piciorul pe linia de sosire, băiete, se gândi.

•

Sandberg și colegii ei găsiseră o altă cameră, mult mai bună, chiar dacă una neautorizată. Aceasta era montată deasupra tejghelei unei alimentare mici, aflată la începutul străzii Pär Lagerkvists, la doar cinci sute de metri de blocul victimei, iar noaptea acoperea chiar și strada din fața magazinului. Linda Wallin fusese surprinsă la trei fără patru minute, vineri noaptea, în timp ce se întorcea acasă. Nicio altă persoană nu apărea pe film în următoarea jumătate de oră, lucru care însemna, probabil, că n-o urmărise nimeni.

— Magazinul e deschis până la unsprezece seara. În mod normal, camera acoperă intrarea în magazin și casele de marcat, dar proprietarul o rezoziționează, de obicei, pe la douăsprezece, înainte să plece acasă, astfel încât să înregistreze și trecătorii de pe stradă. Asta pentru că-a avut probleme cu diverși care i-au urinat pe ușă sau i-au mâzgălit geamurile cu tot felul de sloganuri rasiste. Proprietarul fiind din Iran, clarifică Sandberg.

— Și suntem absolut siguri că e vorba despre Linda, zise Bäckström, fără să ignore acel mic detaliu revigorant.

— Sută la sută siguri, spuse Sandberg. M-am uitat la tot filmul, împreună cu tehnicienii. Suntem mai mulți care o cunoaștem... am cunoscut-o...

•

Apoi lucrurile s-au derulat în ritmul acela eficient cu care era obișnuit Bäckström de fiecare dată când conducea astfel de ședințe. Slavă Domnului, se gândi Bäckström, că jumătate din contingent nu trebuie să-și piardă vremea prezentându-se celeilalte jumătăți.

— Așa, și bătutul la uși și scormonitul prin împrejurimi? continuă el. Am mai găsit ceva interesant față de ce știam ieri?

Nu, din păcate, conform colegului care se ocupa de această parte a investigației. Ultimul lucru pe care-l găsiseră erau sângele și resturile de epidermă de pe pervazul ferestrei din dormitor.

— Atunci n-avem decât să lărgim raza de cercetare, îi spuse Bäckström pe un ton sever. Am în vedere toate incidentele neobișnuite care au avut loc în oraș în ziua respectivă. Tot tacâmul, de la bătaii banale până la spargerii, distrugerii de bunuri, furturi de mașini, parcări în locuri nepermise, vehicule misterioase,

întâmplări și persoane dubioase. Vreau o listă cu astea până azi, la prânz.

Puturoși ordinari, chiar trebuie să mă ocup singur de toate? se gândi Bäckström.

— Ne-a mai sunat cineva cu vreo poveste interesantă? continuă el și se uită la Lewin.

Mă rog, numai dacă te-a lăsat inima să te rupi de micuța Svanström, futăciosule, își spuse în gând.

— Am primit peste o sută de indicii, spuse Lewin. Prin telefon, pe mail, până și prin sms pe telefonul cuiva din echipa de investigații, care le-a dat numărul unor informatori externi. Ceea ce nu-i deloc ciudat, având în vedere că aceia care au primit ponturi sunt mai ales colegi care au făcut supravegheri sau au lucrat la Narcotice. Țștia toți au informatorii lor cu care comunică pe mobil. Dacă ar fi să primim și vreo scrisoare... o să ajungă mâine, cel mai devreme. Că așa e cu poșta, mai nou.

— Și? Cum ți se par ponturile alea? întrebă Bäckström. Vreun fir roșu, ceva?

•

Nu, din păcate, dădu cu părerea Lewin. Doar chestiile obișnuite. Cetățeni revoltați, care se plâneau de declinul societății, per ansamblu, sau de rata infracționalității, în particular. Atotștiutorii previzibili, care voiau să dea sfaturi poliției despre cum să facă sau să nu facă și care probabil că învățaseră toate prostiile alea uitându-se la serialele polițiste de la televizor. Și, bineînțeles, un număr considerabil de clarvăzători, prezicători, vrăjitoare și posedați de diverse, care voiau să-și împărtășească viziunile, premonițiile, prezicerile, senzațiile și vibrațiile percepute.

— Deci zici că nimic deosebit, nimic de care să te agăți, insistă Bäckström.

— Câțiva dintre ei sunt foarte specifici, spuse Lewin. Problema e că par să fi încurcat firele rău de tot.

— Dă-ne câteva exemple, spuse Bäckström.

— OK, sigur.

Lewin aruncă o privire pe hârtiile lui.

— Avem, de pildă, o fostă colegă de liceu de-a Lindei. Fata e sută la sută convinsă că, citez „a vorbit cu Linda la un concert din Borgholm, de pe Öland, în seara aceea”. Se pare că unii numiți Gyllene Tider au concertat acolo, sunt în turneu de vară sau ceva de genul ăsta.

Borgholm, se gândi Bäckström. La vreo sută cincizeci de kilometri de Växjö, parcă.

— Problema e că asta se întâmpla vineri seara și la ora aia victima noastră se afla deja în laboratorul Institutului de Medicină Legală din Lund, oftă Lewin. Semn că martora nici măcar n-a citit ziarele de scandal. Da... și mai e unul aici,

continuă Lewin, în timp ce răsfoi teancul cu „ponturi” din fața lui. Unul dintre tinerele talente ale orașului a contactat un coleg de-al nostru din Växjö ca să-l anunțe că a văzut-o pe Linda la cinci sute de metri de Hotelul Municipal, spre vest, vineri, dimineața devreme. Pe Norra Esplanaden, undeva pe lângă sediul consiliului orașenesc, dacă am înțeles eu bine.

— Și care-i problema cu el? întrebă Bäckström.

— Problema cu el, rezumă Lewin, pe lângă gradul lui de credibilitate, e că treaba asta se întâmpla la patru dimineața, pe o stradă diametral opusă față de blocul victimei, și tipul susține că fata ar fi fost însoțită, citez, „de un cioroi mare și urât”.

— Ah, cred că știu cine-i martorul nostru, izbucni unul dintre polițiștii locali de la capătul celălalt al mesei. Există o mulțime de persoane de culoare malefice în lumea lui.

— Da, mi-am dat seama când i-am citit dosarul, spuse Lewin zâmbind pe sub mustață.

— Aha, spuse Bäckström. Întrebări? Părerii? Sugestii?

Amărății, n-au nimic deștept de spus, se gândi urmărind capetele scuturate din jurul mesei.

— Atunci îi dăm drumul, continuă Bäckström și se ridică brusc. Ce mai așteptați? Nu stați aici. Dați-i drumul și munciți! Cel târziu până la prânz vreau numele individului. Fac cinste cu tort și cafea.

Fețele din jurul mesei se înveseliră.

Zici că-s copii, se gândi Bäckström care n-avea de gând să-și irosească banii chivernisiți cu greu pe un tort nenorocit.

•

Înarmat cu hârtie și creion, Bäckström se retrase într-o cameră de audieri goală, ca să poată medita în liniște. Mai întâi, aprinse plăcuța roșie, apoi închise ușa și slobozi o bășină uriașă pe care a păzit-o toată ședința. În sfârșit, singur! se gândi Bäckström și alungă cu mâna damful noptii precedente.

•

Să zicem că a ajuns acasă după trei, se gândi Bäckström. Să zicem că n-a urmărit-o nimeni și nici n-a stabilit vreo întâlnire în apartament. Criminalul își face intrarea cam tot pe atunci. Lucrurile o iau razna destul de repede și, având în vedere cum arăta locul faptei și ce-a reușit să deducă din celelalte indicii, psihopatul avusese mâinile ocupate cel puțin o oră și jumătate. Concluzie: fata a murit, cel mai probabil, undeva între patru jumătate și cinci, se gândi Bäckström.

După ce isprăvește, tipul se duce la baie să se spele. Ziarul aterizează pe la cinci și individul se sperie, crezând că cineva vrea să intre. Trage ce apucă pe el și sare pe geamul din dormitor. Asta trebuie să fi fost pe la cinci și un pic,

calculă Bäckström. Hm. Ce înseamnă asta? Bäckström aruncă o privire pe ceas și începu să numere orele dintre vineri dimineața și duminică înainte de prânz. Ar fi aproape șaiszeci de ore de la ora decesului. Dobitocul ăla poate să fie și pe Lună la ora asta, se gândi Bäckström nemulțumit, după care își adună hârtiile și decise să se întoarcă să le mai tragă câteva șuturi în fund membrilor echipei lui.

Pe de altă parte, se gândi Bäckström în hol, ar fi destul de aiurea să fac asta pe mațul gol. Și, având în vedere că restaurantul poliției era deschis și duminică, din cauza celor întâmplare cu două zile înainte, putea la fel de bine să mănânce ceva acolo.

O să comand niște găluști umplute, din cartofi, specialitate smâlandeză, se gândi Bäckström lacom, pe când cerceta meniul. Zis și făcut. Termină prânzul cu o cană zdravănă de cafea și o prăjitură cu marțipan, apoi citi în liniște ziarele de scandal șutite de la hotel, pe care nu apucase să le răsfoiască încă. Nimic nou sub soare, se gândi Bäckström, în timp ce sorbi din cafeaua-i fierbinte. Doar speculații menite să facă valuri.

Criminalul era, mai mult ca sigur, un infractor cu antecedente grave care „nutrea o ură irațională față de victimă, având în vedere că aceasta era o angajată a poliției”, constată unul din experții care alcătuiau panoul de specialiști ai publicației respective. De îndată ce se ivea ocazia, aceștia se grăbeau să adune o selecție frumoasă cu cele mai mediatizate minți încețoșate ale țării.

Daaa, daaa, sigur, se gândi Bäckström savurându-și prăjitura cu marțipan. O fi fost vreo profesoară de-a ei de la Academia din Växjö. Poate baba aia nebună care se ocupa de *debriefing*, caz în care urmele de spermă nu însemnau nimic. Cine știe, putea fi vorba de niște indicii plasate strategic la fața locului, menite să-i dezorienteze.

Ba nu, zice concurența și experții de acolo, nu, lucrurile nu s-au întâmplat deloc așa. De fapt, era vorba de un ucigaș în serie cu o ură compulsivă față de femei și o metodă de ucidere aproape ritualică. Zici că-l citează pe colegul nostru, Olsson, se gândi Bäckström. De unde dracului or fi scos toate prostiile astea?

Existau și câteva puncte comune în descrierile celor doi concurenți majori din lumea presei de bulevard. O verigă slabă, dar palpabilă. Un expert, adept al teoriei criminalului-polițist de la primul ziar, spunea că nu exclude faptul ca ucigașul să fi aparținut unui gen de criminali în serie speciali, care avea drept țintă numai polițiști, din cauză că îl excitau uniforme. Ținta era *triggerul* lui special, conform ziarului respectiv.

Ținta sigur se inspiră de pe vreo platformă cretină comună pe net, se gândi

Bäckström și tocmai se pregăti să lase ziarul deoparte când dădu peste un articol care îl șocă.

Expertul intervievat, profesor în ceva ce se numea psihiatrie legală, angajat al Spitalului de Boli Mintale Sankt Sigfrid din Växjö – cu o fotografie imensă în ziar –, avea o teorie și mai specifică, referitoare la urmele de tortură descoperite de polițiști pe cadavrul victimei. Åsta ori a văzut pozele clasificate, accesibile doar unui cerc restrâns de inspectori judiciari, se gândi Bäckström, ori i le-a descris cineva în detaliu.

•

Profesorul care își dădea cu părerea asupra investigației susținea că exista un „indiciu primar”. Având în vedere violența crimei, se putea trage concluzia că ucigașul a mai comis fapte similare, ceea ce însemna că avea s-o mai facă aproape sigur cât de curând.

În același timp, făptașul nu era „un sadic sexual obișnuit cu fantezii sexuale dezvoltate”, cum credeau colegii incompetenți ai profesorului. Și în niciun caz unul care se excita când vedea cădeți, în sau fără uniformă. Nu, aici era vorba de un făptaș „cu grave tulburări psihice”, cu un comportament aproape „haotic”. Și, în plus, de „un tânăr imigrant care în copilărie sau tinerețe fusese expus la experiențe violente traumatizante”, de pildă, sau care s-ar putea să fi fost torturat sau abuzat sexual. Ajuns la rândul acela, Bäckström își goli repede cana de cafea, vârî ziarul în buzunar și se duse s-o caute pe purtătoarea de cuvânt a poliției.

•

— Ați văzut asta? o întrebă pe femeie cinci minute mai târziu în biroul ei și îi întinse ziarul deschis la pagina cu articolul.

— Știu la ce vă gândiți, spuse colega lui. L-am citit azi-dimineață și am reacționat la fel. Barca asta ia apă, și încă rău de tot, constată femeia. Dar dacă e să privim partea bună a lucrurilor, era de așteptat să-l implice tocmai pe expertul respectiv. Bănuiesc c-ați auzit de Sankt Sigfrid, continuă ea. E spitalul ăla de boli mintale, cu un număr considerabil de pacienți care ispășesc diverse pedepse la secția de psihiatrie securizată. Prietenul nostru, profesorul adică, ține deseori prelegeri, atât la Academia de Poliție, cât și aici, la noi. Nici nu știu de câte ori l-am ascultat.

— Serios? spuse Bäckström. E ceva de capul lui?

— Eu zic că da, spuse femeia. Le nimerește, de cele mai multe ori.

Poate c-ar trebui să vorbesc cu nebunul, se gândi Bäckström. Chestia aia cu „făptaș tânăr, imigrant” nu sună chiar așa de deplasat. În plus, probabil că victima avea pe bune o slăbiciune pentru genul ăla. O slăbiciune atât de mare, încât i-a deschis și l-a lăsat să intre când a sunat la ușa ei.

•

Când Bäckström se întoarce în sala cea mare ocupată de echipa de investigații, luă o poziție demnă de un mareșal și își cercetă pe rând subordonații.

— Ei, bine, spuse Bäckström. Ce așteptați? Am terminat prânzul. Ziceam că vreau să aud numele ăla pe care vi l-am cerut.

Ca să accentueze mesajul, Bäckström se bătu peste burta-i rotundă, fără a fi conștient de gestul lui.

— Nume pot să-ți dau eu destule. Tocmai am terminat prima listă după mersul din ușă-n ușă, spuse Knutsson și flutură un teanc de hârtii imprimare.

— Ai să-mi dai ceva interesant? îl întrebă șeful, după care luă foile și se așeză pe locul lui.

— Nume am o grămadă, în orice caz, constată Knutsson și se așeză lângă Bäckström. Șaptezeci și nouă de persoane, mai exact, și mă refer doar la vecini și cunoscuți, plus câteva talente locale din Växjö.

— Hai, bagă, spuse Bäckström. Dă-mi ceva de ronțăit.

— Calm, spuse Knutsson. Ho! Că ajung și-acolo.

13.

Knutsson și colegii lui trecură mai întâi în revistă toate rudele, prietenii și cunoscuții victimei, ca să vadă dacă descoperă ceva interesant în vreunul din registrele aflate la dispoziția poliției. Dar n-a fost să fie, lucru care n-a surprins pe nimeni. O treime din cele douăzeci și ceva de nume adunate le aparțineau colegilor de la Academie ai Lindei. Iar acolo nu erai admis dacă aveai cazier.

— Deci sunt la fel de curați ca victima noastră, constată Bäckström mulțumit și se lăsă pe spate în scaunul lui, cu mâinile împreunate pe burtă.

— Da, cel puțin din punctul de vedere al registrului, spuse Knutsson, pe un ton superior și oarecum birocratic.

— Având în vedere că urmează să primim o mică probă de ADN de la făptaș, aș vrea să le luați probe tuturor. De bunăvoie, de preferință, ca să-i putem tăia de pe lista noastră cât mai rapid.

— Nu cred c-o să fie o problemă, spuse Knutsson.

— N-ar trebui, îl aprobă Bäckström.

Un om cinstit n-are de ce să se teamă de propriu-i ADN, se gândi el.

•

Cealaltă categorie era, bineînțeles, exact opusul celei dintâi, și asta pentru că toate persoanele de aici aveau niște caziere bogate în registrele poliției. Cu ajutorul calculatorului, Knutsson și colegii săi reușiseră să scoată la lumină sute de misogini, boxeri de stradă, violatori și alți dubioși cu un repertoriu mai mult sau mai puțin variat, cu legături în Växjö sau în împrejurimi. După aceasta, îi elimină pe cei deja închiși și pe cei cu alte alibiuri credibile. Le mai rămâneau șaptezeci de persoane care stăteau la coadă pentru a fi luate la puricat, de data asta, ceva mai pe îndelete. Vreo zece dintre ei prezentau un interes deosebit, având în vedere că erau internați la spitalul Sankt Sigfrid sau au fost tratați acolo cândva pentru infracțiuni deosebit de grave de natură sexuală.

— Să li se ia probe de ADN! Să li se vâre bețișoare de ureche în fiecare orificiu. Că așa-i frumos, să-l ajuți pe nenea polițistu', dădu din cap mulțumit Bäckström.

În sfârșit, începe să semene a anchetă, se gândi el.

— Sigur, sigur, oftă Knutsson care, dintr-odată, nu mai părea la fel de bucuros. Să sperăm că pe unii din ei îi avem deja în registru, se gândi.

•

Rămăseseră doar vecinii din cartier. Aproximativ o mie de persoane, dintre care doar vreo jumătate luaseră legătura cu poliția sau fuseseră acasă la ora la

care au fost vizitați. Având în vedere că era vară, deci perioadă de concedii, și zona cu pricina era locuită mai ales de persoane de vârstă medie sau bătrâni, majoritatea familii mic-burgheze, absenteismul respectiv n-avea de ce să mire pe nimeni.

— Nu contează dacă au stat și au clocit ouă în casele lor de vacanță toată vara și n-au nimic cu care să contribuie la cazul nostru. Îi vreau audiați și tăiați de pe listă, spuse Bäckström.

— Sunt de acord cu tine, spuse Knutsson, dar sper că nu vrei să le vârâm și ăstora bețișoare în orificii.

— Ei, nu strică să-i întrebi dacă într-adevăr vor, spuse Bäckström. Câți au căzut în plasa cu dosarul penal?

— Ah, credeam că ți-am zis, spuse Knutsson și aruncă o privire pe listă. Șaptezeci și nouă, minus șaptezeci de infracțiuni minore... ne mai rămân nouă persoane din grupul cu vecinii.

— Și ăștia ce zici c-au făcut?

— Trei dintre ei au condus în stare de ebrietate. Unul mai are și patru condamnări, adunate în doar doisprezece ani. Colegul nostru din Växjö l-a descris ca fiind „o figură și jumătate”, și dacă e să ne gândim că unul are cincizeci de ani, al doilea cincizeci și șapte și figură ăsta, șaptezeci, atunci..., oftă din nou Knutsson și ridică din umeri drept răspuns. Ah, da, și mai avem unul care a băgat mâna în borcanul cu miere la serviciu. Condamnat pentru furt, eliberat condiționat. Și unul care și-a bătut nevasta vreo nouă ani. ăsta nu era acasă când i-am sunat la ușă. O fi la casa lui de vacanță. Și unul condamnat pentru evaziune fiscală, plus doi puști de șaisprezece, respectiv optsprezece ani, care au fost prinși cu cele obișnuite, graffiti, șutit diverse dintr-un magazin, spart vitrine cu pietre de pavaj, scandal cu alți mucoși și așa mai departe.

Knutsson oftă din nou.

— Zi-mi de ăla care își bătea nevasta, îi spuse Bäckström, dintr-odată curios.

— Cred că-i la țară cu numita nevastă. Un mariaj fericit, conform vecinilor cu care au vorbit colegii când au bătut pe la uși, spuse Knutsson.

— Atunci n-are nimic împotriva să ne dea o probă ADN, spuse Bäckström.

Oamenii fericiți nu obișnuiesc să aibă nimic împotriva, se gândi el.

— Și ar mai fi unul care mi-a trezit curiozitatea și mie, spuse Knutsson. Unul, Marian Gross, din Polonia. Patruzeci și șase de ani, emigrat cu părinții când era copil, familie de refugiați politici, cetățenie suedeză din 75. Reclamat iarna trecută pentru amenințări, hărțuire sexuală, sau, mă rog, cum se mai numește acum, tot felul de chestii drăguțe. Necăsătorit, fără copii, bibliotecar la universitatea de aici, încheie el.

— Stai puțin, Knutsson, spuse Bäckström și ridică mâinile ca să-l frâneze. Păi,

ăsta-i poponar, tu n-auzi? Marian. Cine dracu' se numește Marian¹⁶? Bibliotecar, necăsătorit, fără copii, spuse Bäckström și ridică degetul mic. E clar. Nu trebuie decât să stăm de vorbă cu cealaltă floristică, ăla care l-a reclamat.

— Nu prea cred, spuse Knutsson. Reclamanta e o colegă de-a lui, de la bibliotecă, cu cincisprezece ani mai tânără decât el.

— Ooof, spuse Bäckström, încă o bibliotecară. Și ce i-a făcut, mă rog? I-a arătat polonezul la petrecerea de Crăciun?

— I-a trimis diverse mailuri anonime și alte mesaje, care mie personal mi se par chiar neplăcute. Mizeriile de rigoare, dar cu ceva amenințator în fiecare.

Knutsson scutură din cap și se strâmbă dezgustat.

— Mizeriile de rigoare? Întrebă Bäckström și îl privi curios pe Knutsson. N-ai putea să fii un pic mai...

Bäckström își flutură cu subînțeleș mâna dreaptă.

— Ba da, cum să nu, spuse Knutsson și oftă adânc, de parcă ar fi vrut să-și ia avânt. O să-ți dau câteva exemple. Avem schema clasică, cu vibratorul trimis la locul de muncă. Modelul cel mai mare, negru, însoțit de o scrisoare anonimă, în care expeditorul se laudă că-i copiat după scula lui.

— Parcă ziceai că-i polonez, mârâi Bäckström. Sau o fi daltonist tâmpitul. Sau poate o are cangrenată...

Bäckström râse cu poftă, scuturându-și toată burta.

— Mailuri și scrisori obișnuite, în care zice c-a văzut-o în oraș și la bibliotecă și-și exprimă diverse păreri despre opțiunile ei în materie de lenjerie intimă. Mai vrei?

Knutsson îl privi nedumerit pe Bäckström.

— Sună ca o oaie obișnuită din turmă, spuse Bäckström.

Dar ce l-o fi înduioșat așa pe mutulică ăsta, se gândi el. Să nu-mi zici că s-a furișat la terapeuta aia?

— Mă rog, nu asta m-a deranjat neapărat, spuse Knutsson bosumflat.

— Dar ce? îl întrebă Bäckström. Că-i polonez?

— Că stă în același bloc cu victima, spuse Knutsson. În apartamentul de deasupra, dacă am înțeleș eu bine.

— Bețișoare de urechi! zbieră Bäckström, apoi se îndreptă de spate și întinse un deget dolofan spre Knutsson. Nu puteai să-mi zici din prima? Trimite pe cineva să-i recolteze probe și, dacă nu vrea de bunăvoie, să-l ia pe sus și să-l aducă la secție.

În sfârșit, seamănă cu un caz, se gândi el.

•

Raportul preliminar promis de medicul legist sosi abia mai târziu, după-

amiază. Acesta fu trimis pe faxul departamentului de inspecție judiciară, fiind adresat șefului lor, comisarul Enoksson de la Criminalistică, din Växjö. Enoksson îl căută pe Bäckström imediat ce-l citi, ca să discute cu el.

— Medicul legist susține că fata a murit între trei și șapte dimineața. Asfixiere prin strangulare, spuse inspectorul judiciar.

— Dar de chestia asta îți dai seama și fără să ai un halat alb, spuse Bäckström. Eu zic că a murit undeva între patru jumate și cinci, cel târziu, adăugă el.

Tipic, medic legist, se gândi. Ai dracu' de pământăi.

— Sunt de acord cu tine în ceea ce privește timpul decesului, spuse Enoksson. În rest, se pare c-a fost violată cel puțin de două ori. Și vaginal, și anal, probabil în ordinea asta. S-ar putea să fi fost de mai multe ori. Criminalul a ejaculat de ambele ori.

— Mai zice ceva de care nu ne-am dat seama și singuri? întrebă Bäckström. Urmele alea de înjunghiere din... partea dorsală... cu alea cum rămâne?

Nici „fund” nu mai poți să zici, se gândi Bäckström. Unde dracu' am ajuns?

— Înjunghiat e cam mult spus, îl contrazise Enoksson. Sunt doar niște tăieturi, dar a și sângerat o grămadă. Ni le-a măsurat el pentru noi. Noi nu ne ocupăm cu din astea. De numărat, le-am numărat și noi, și am ajuns la aceeași concluzie. Sunt treisprezece tăieturi în total, împărțite între zona mijlocului și puțin mai jos, iar ordinea e, mai mult ca sigur, dinspre fesa stângă spre cea dreaptă.

— Te ascult, spuse Bäckström.

— Cuțit fără zimți, același, probabil, pe care l-am găsit la fața locului, adâncimea tăieturilor e între doi și cinci milimetri, cea mai adâncă fiind de un centimetru. Impresia generală e mai degrabă de gest controlat, mai ales dacă ne gândim că victima trebuie să se fi zbatut destul de mult. Mai adânci pe dreapta decât pe stânga. Chestia cu sfoara și călușul și urmele lăsate pe corp le putem discuta după ce primim rezultatele de la SKL.

— N-am nimic împotriva, spuse Bäckström. Dar ce ne-a spus nenea doctoru' până acum știam deja oricum.

Cel puțin, eu, se gândi.

— Da. În mare. Dar omul e dispus să treacă pe la noi și să stea de vorbă. Dacă vrem, spuse Enoksson. Mă gândeam c-ar fi bine să ne vedem cu el după ce eu și colegii mei terminăm partea noastră și primim rezultatele de la laborator. E posibil să aibă vreo teorie pe care nu vrea s-o împărtășească nimănui în scris. Putem să discutăm despre toate astea atunci. Ce părere aveți?

— Sună bine, spuse Bäckström.

Sper să nu ne apuce toamna, atâta tot.

•

După aceea, Bäckström o luă deoparte pe Anna Sandberg, cu gândul s-o

descoasă referitor la profilul victimei, și mai ales ca să-și odihnească puțin ochii oboșiți.

— Sper că nu mă consideri prea cicălitor, Anna, spuse Bäckström și-i zâmbi amical colegei lui, dar, după cum sigur ți-ai dat seama, partea asta cu persoana victimei ar putea fi cea mai importantă din întreaga investigație.

Bună dimineța, soare, se gândi el. Dar ce nu fac eu pentru ăștia micii.

— Nu ești deloc cicălitor, răspuse Anna. Dimpotrivă, mă bucur că zici asta. Sunt prea mulți colegi aici care n-o iau în serios pe victimă, spuse ea și-l privi încruntată.

Mă bucur să aud că există și colegi normali, chiar și aici, în Växjö, se gândi Bäckström. Dar n-avea de gând s-o spună.

— Ai dreptate, zise el. Am înțeles că ai stat de vorbă cu tatăl victimei? Tatăl Lindei.

— „Stat de vorbă” e cam mult spus, zise Sandberg. Am fost și eu când ne-au trimis să-i dăm vestea. De vorbit, a vorbit mai mult un coleg de-al meu mai în vârstă. Fost preot. Acum lucrează la NăPo¹⁷ de mai mulți ani. El e foarte bun la chestiile astea. Oribil, dacă te gândești mai bine. A fost groaznic de șocat tatăl ei. Am trimis un medic de îndată ce ne-am întors la secție.

— Groaznic, da, spuse Bäckström.

Iar face fața aia. Mai bine mă grăbesc înainte să-și pișe ochii. Muierile astea-s la fel, toate. Muieri, preoți, polițiști de cartier, se gândi el. Pișăcioșii naibii!

— Văd că are trecut ca domiciliu stabil reședința tatălui, spuse Bäckström. Bănuiesc că avea camera ei.

— Oh, da, răspuse Anna. E o casă imensă, un adevărat conac. Un loc superb, de altfel.

— Când ați percheziționat camera ei, ați găsit ceva interesant? Mă refer la jurnale, notițe personale, agende, chestii de genul ăsta, fotografii vechi, filme de la diferite evenimente în familie. Da, partea aia, știi tu. Înțelegi tu ce vreau să zic.

— Să știi că n-am avut timp de chestii din astea, spuse Anna. Am intrat doar în hol, n-am stat mult. Tipul era complet distrus. În schimb, am pus mâna pe agenda ei. Era în geanta pe care o avea la ea când a ieșit în oraș vineri.

— Și, ați găsit ceva interesant? Întrebă Bäckström.

— Nu, spuse Anna și scutură din cap. Doar chestii obișnuite. Întâlniri, cursuri la școală, prieteni cu care trebuia să se vadă. Din astea. Dacă vrei, poți să arunci și tu o privire.

— Mai târziu, spuse Bäckström. Așa, zi mai departe. Ce s-a mai întâmplat?

— Nu prea multe, constată Anna. Am abordat deja subiectul ăsta vineri, când

m-am întâlnit cu Bengt. Comisarul Olsson, pardon. Tatăl plecase deja de la noi cu niște prieteni de familie și un medic, iar Bengt a zis să mai așteptăm puțin. Să-l lăsăm în pace să-și revină din șoc. Dar de atunci nu cred că s-a mai întâmplat mare lucru. Deși știu că băieții de la judiciar i-au mai adus aminte.

— Dar camera n-ați percheziționat-o încă?

Unde dracu' am aterizat, frate, se gândi Bäckström.

— Nu, din câte știu eu, nu, scutură din cap Anna Sandberg. Inspectorii judiciari au mâinile ocupate cu locul crimei. Dar înțeleg ce vrei să spui.

— Las că discut eu mâine cu Olsson, spuse Bäckström.

Mai are o zi la dispoziție ca să se facă de cacao, se gândi el.

•

Bäckström îl găsi pe Rogersson în spatele ușii închise, cu căști pe urechi și un dictafon în față când intră în biroul lui.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule comisar de la Criminalistică? întrebă Rogersson și își scoase căștile, dând din cap fără chef, în timp ce închise dictafonul.

— Să vii cu mine la hotel, să urci în camera mea, să mănânci ceva și să bei o bere, două, spuse Bäckström.

— Cred că am o eczemă în urechi, după atâtea audieri inutile câte am ascultat până acum. Toată după-masa și jumătate de seară, spuse Rogersson. Până când a intrat colegul Bäckström și mi-a susurat cel mai frumos cântec.

— Bine, bine, las-o baltă, spuse Bäckström. Hai, să mergem!

Începe să fie sentimental, nebunul. O fi de la băutură.

•

— Aaah! spuse Rogersson.

Apoi oftă mulțumit și șterse cu mâna stângă spuma din colțul gurii.

— Țala care a inventat berea blondă ar trebui să primească toate premiile Nobel de pe pământ. De la Premiul Nobel pentru Pace până la Țala pentru Literatură. Tot.

— Am senzația că nu ești singurul care îți dorește asta, spuse Bäckström. Și singurul lucru mai bun decât o bere rece e o bere rece de-a moaca. De primit, ar trebui să primească măcar premiul pentru economie. La cât ai reușit să dai pe gât, zgârie-brânză!

Rogersson nu i-o luă însă în nume de rău. Dar schimbă subiectul brusc.

— Polonezul Țala pe care încearcă să ni-l bage pe gât Knutsson. Mai știi? spuse el și scutură din cap.

— Ne-am gândit să-l interogăm și să-i luăm probe mâine-dimineață, spuse Bäckström.

Mai bine am discuta despre toate berile gratuite pe care le-ai dat pe gât, se

gândi.

— Nu-mi spune nimic, zise Rogersson. Nu pare omul nostru.

— Serios? spuse Bäckström. De ce?

— Am citit și declarația curierului, și pe cea a polonezului. Ba, mai mult, am vorbit și cu colegul Salomonson de aici, cel care l-a audiat atunci pentru hărțuirile alea sexuale. Să știi că pare complet normal, spuse Rogersson. Polonezul nu e omul nostru. Ascultă-mă pe mine, zise și-și sublinie vorbele cu un gât zdravăn de bere de-a moaca.

•

Conform părerii lui Rogersson, existau trei dovezi concrete care desființau teoria conform căreia Marian Gross, vecinul de origine poloneză al Lindei, ar fi fost criminalul. Prima era declarația curierului care livra ziarul în fiecare dimineață celor abonați.

— Ar fi trebuit să-și dea seama și singur, spuse Rogersson. Că era ziarul strecurat prin fanta cutiei poștale, și nu cineva care încerca să intre. Doar e abonat la aceleași ziare ca și mama victimei. *Smålandsposten* și *Svenska Dagbladet*.

— Poate că, de obicei, doarme când sosește ziarul, îl contrazise Bäckström.

•

Următoarea dovadă era declarația lui Gross, luată de polițistul care bătuse din ușă-n ușă, vineri după-amiază. Acesta afirmase că a vorbit cu mama Lindei la începutul săptămânii și că femeia i-a spus că urmează să plece la țară, timp în care fiica ei avea să stea în apartament.

— Dar asta nu prea-l avantajează, spuse Bäckström. Asta înseamnă că știa că are undă verde.

— Și atunci, de ce crezi că a sărit pe geam? repetă Rogersson. N-ar fi fost mai simplu s-o ștergă pe ușă și să urce pe scări sau cu liftul?

— Tu n-auzi că era cineva în fața ușii? contră Bäckström.

— Da, exact, curierul, spuse Rogersson emfatic. Nu-avea decât să aștepte să plece.

Of! își spuse în gând Bäckström, dar se mulțumi să dea din cap.

•

Cea de-a treia dovadă avea de-a face cu constituția fizică a lui Gross și felul în care ucigașul părăsise locul faptei. Conform cercetărilor inspectorilor judiciari, pervazul se afla la aproape patru metri de nivelul solului. Gross nu era mai înalt de un metru șaptezeci și cântărea aproximativ nouăzeci de kilograme. Un tip deloc flexibil, deci, și cu o condiție fizică deplorabilă.

— Salomonson zice că-i un grăsan micuț și incredibil de enervant. În plus, colegul nostru spune că n-are nici pic de condiție fizică. Șuieră ca o locomotivă

cu aburi după câteva scări, spuse Rogersson. Ți dai seama că ar fi murit imediat dacă ar fi ales ruta aia. Mă rog, în caz că reușea măcar să se urce pe pervaz.

•

Un grăsan micuț, se gândi Bäckström, care nu era cu mult mai înalt sau mai slab decât Gross, dar avea în vedere, totuși, un ucigaș mai athletic. Zice ceva omul ăsta, își spuse în gând.

— Zici tu ceva, îl aprobă Bäckström cu voce tare pe colegul lui. Dar nu strică să-i băgăm bețigașul în...

— Baftă multă, îi spuse Rogersson. Din câte am înțeles, Gross ăsta e al naibii de afurisit.

14.

Växjö, luni, 7 iulie

A patra zi deja și niciun făptaș, se gândi Bäckström când se așeză la masa cea mare din sala de ședințe. În plus, comisarul Olsson se hotărâse să se joace de-a șeful anchetei preliminare și să fluture din steag. Și se chinuiau și acum cu o abordare care nu dăduse niciun rezultat, se gândi Bäckström. Olsson era la cârmă, pupătorii în fund de rigoare îl aprobau orice ar fi făcut și timpul se scurgea repede, se gândi Bäckström și încercă să-i ignore prefăcându-se că-și citește notițele.

•

Mai întâi, au hotărât să termine cu căutatul dovezilor în preajma locului crimei, pe drumul parcurs de victimă până acasă și ruta de evadare a făptașului. Trecuseră deja trei zile și tot nu găsiseră nimic, ceea ce însemna că n-aveau s-o facă nici în viitor.

— Eu zic să ne concentrăm pe altele, spuse Olsson și fu răsplătit cu mai multe aprobări din cap.

Ca, de pildă, pe o percheziție mică acasă la tătuca, se gândi Bäckström, dar nu spuse nimic, pentru că voia să discute despre asta cu el între patru ochi.

— Și aș vrea să le mulțumesc colegilor noștri care s-au ocupat de partea asta, continuă Olsson. Ați făcut o treabă grozavă.

N-ai pentru ce, spuse în gând Bäckström. Eu unul n-am găsit decât o cameră de luat vederi, pe care toți ceilalți deștepți cu ochelari de cal au ignorat-o.

•

Chiar și bătutul la uși fusese oprit. Cei pe care n-au reușit să-i contacteze au primit înștiințări prin poștă și vecinii mai interesați – cine erau ei, nu se știa – urmau să fie căutați la adresele unde aveau case de vacanță.

— Iar asta înseamnă că or să se mai elibereze câțiva colegi de care o să avem nevoie altundeva, constată mulțumit comisarul Olsson.

Ca, de pildă, la o percheziție mică, acasă la tăticu', se gândi Bäckström, dar se abținu să zică ceva și de data asta.

•

Apoi veni vremea să verifice rezultatele concrete ale investigației, probe și dovezi pe care reușiseră să le adune de la locul crimei și prin Institutul de Medicină Legală din Lund.

— Din punctul nostru de vedere, arată foarte bine, spuse Enoksson. Dar

trebuie să aveți răbdare câteva zile. Așteptăm rezultate de la diverse analize ADN, printre altele, dar vă promit că o să luăm legătura cu voi imediat ce am aflat ceva. Până una-alta, va trebui să vă mulțumiți cu ce scriu ziarele de scandal. Deși eu unul m-aș abține să mă iau după ei, adăugă el brusc.

Of, of, of, se gândi Bäckström. Măi, să fie! Enoksson al nostru e puțin cam nemulțumit.

•

Olsson nu păru să fi observat comentariul și, oricum, n-avea de gând să abandoneze „locul crimei”.

— Dacă am înțeles corect, spuse Olsson, fata a fost strangulată și violată de cel puțin două ori și a murit cândva după ora cinci.

— Da, spuse Enoksson. Undeva între patru și jumătate și cinci.

Așa, băiatu’, nu te lăsa, se gândi Bäckström. Asta, dacă-i întinzi degetul mic, îți ia tot brațul.

— Elementele astea mai... ritualice... tortura, dacă e s-o spun pe șleau, faptul c-a legat-o, i-a pus căluș și a înjunghiat-o de mai multe ori cu un cuțit... Ce-ați mai aflat despre partea asta?

— Înjunghiat e cam mult spus, interveni Enoksson. A ciopârțit-o sau a tăiat-o, aș zice.

— Dacă am înțeles bine, repetă Olsson, e vorba de treisprezece urme de înjunghiere. Sau tăieturi, dacă preferi așa.

— Da, treisprezece. Și nu cred că ne-a scăpat vreuna. Victima a pierdut mult sânge când a tăiat-o, cu toate că tăieturile în sine nu sunt foarte adânci, ceea ce înseamnă că era încă în viață și că s-a împotrivit. Și bănuiesc că asta era și ideea, constată Enoksson care, dintr-odată, păru la capătul puterilor.

— Treisprezece urme de cuțit, spuse Olsson, de parcă ar fi auzit adevărul suprem. Nu crezi că-i cam mare coincidența? Cu treisprezece...

— Nu înțeleg la ce te referi, răspunse Enoksson și părea complet nedumerit.

— De ce tocmai treisprezece? se încăpățână Olsson. Treisprezece, numărul ghinionist. Dacă mă întrebi pe mine, nu cred că-i întâmplător. Sunt aproape sigur că făptașul a vrut să ne transmită un mesaj.

— Eu, în schimb, cred că a tăiat-o întâmplător de treisprezece ori și nu de zece sau douăsprezece sau douăzeci, spuse Enoksson succint.

— Bine. Ne mai gândim, zise Olsson și părea satisfăcut, ca și cum ar fi știut deja răspunsul.

Gata, băieți, ajunge, spuse în gând Bäckström. Dădu din cap și mârâi suficient de zgomotos încât să capteze atenția tuturor.

— Înclin să-ți dau dreptate, Bengt, spuse Bäckström și îi zâmbi aproape drăgăstos lui Olsson. Și data la care a fost ucisă n-are nici ea cum să fie un

accident, dar de asta mi-am dat seama abia când mi-am adus aminte de profilul excelent întocmit de colega noastră Anna, din care aflăm că victima a trăit câțiva ani în SUA când era copil. Patru iulie, adică. N-are cum să fie întâmplător, nu crezi?

— Nu prea înțeleg, spuse Olsson ezitând.

Dar toți ceilalți păreau s-o fi făcut, judecând după urechile ciulite și gâturile întinse, se gândi Bäckström. Am făcut valuri, își spuse în gând.

— Păi, e ziua națională a Statelor Unite, zise Bäckström și dădu din cap cu înțeles. N-o fi vreun baticos din ăla de la al-Qaeda, voi ce credeți?

•

Mai mulți se fâstâciră pe scaune și doar câțiva rânjiră sau zâmbiră pe sub mustață. În orice caz, mesajul a ajuns la receptor, se gândi Bäckström.

— Am prins poanta, deși a fost destul de subtilă, spuse Olsson, zâmbind forțat. Dar dacă vreți să mergem mai departe... am înțeles că ați găsit o persoană extrem de interesantă, continuă el și se întoarse spre Knutsson.

Șobolanii vor să sară pe corabia care nu ia apă, își spuse în sinea lui Bäckström și se uită la Knutsson, care părea extrem de concentrat pe hârtiile lui.

— Da, spuse Knutsson. Vecinul polonez al victimei, Marian Gross, pe care majoritatea dintre voi îl cunoașteți deja, mi se pare.

Exact, și de ce naiba nu v-ați ocupat de el chiar vineri și mi l-ați pus mie în brațe? se gândi Bäckström. De ce? Păi, pentru că aceia care au colindat din ușă-n ușă în locul vostru nu știau cine e și pentru că anchetatorul care a lălăit-o cu dosarul lui iarna asta nu și-a adus aminte că stă în blocul victimei, înainte ca mormolocul de Knutsson să i-l fi fluturat sub nas.

•

Urmără discuții despre vecinul polonez, care „părea un maniac sexual notoriu” și care era, nu doar probabil, ci mai mult ca sigur, făptașul lor. Se vehiculară diverse teorii preț de un sfert de oră, timp în care Bäckström se strădui să se gândească la altceva, până când Olsson îi adresă o întrebare. Bäckström habar nu avea despre ce vorbeau colegii lui, decât că era ceva legat de polonez, mai mult ca sigur.

— Sau nu? Tu ce zici, Bäckström? îl întrebă Olsson.

— Propun să facem în felul următor, spuse Bäckström. Vă repeziți până la el și-i luați o declarație nebunului. Și aveți grijă să-i recoltați și probe.

— Mă tem că în privința asta s-ar putea să avem o problemă, interveni Salomonson care stătea mai încolo, la celălalt capăt al mesei. Da, eu sunt cel care am anchetat cazul ăla de hărțuire sexuală, dacă întreabă cineva. Gross e un individ incredibil de dificil.

Atunci, ce-ar fi să-l aducem la noi, se gândi Bäckström. Puneți-i cătușe și

plimbați-l puțin prin Oxtorget, ca să aibă jurnaliștii timp să-i facă niște poze nebunului.

— În calitate de ofițer responsabil cu etapa aceasta a investigației, am hotărât că trebuie adus aici pentru a fi chestionat, spuse Olsson și se îndreptă de spate. Ridicare de la domiciliu pentru chestionare fără înștiințare prealabilă, conform Codului Penal, paragraful douăzeci și trei, aliniatul șapte, adăugă Olsson și păru extrem de mulțumit.

Chiar te rog, se gândi Bäckström dând din cap aprobator, la fel ca toți ceilalți. Cu excepția lui Rogersson, care nici nu clipi și a cărui față rămase la fel de greu de citit ca înainte.

•

După întâlnire, Bäckström îl prinse din urmă pe Olsson, înainte ca acesta să apuce s-o șteargă pe furiș în biroul lui și să se încuie acolo.

— Ai un minut liber? îl întrebă Bäckström, zâmbindu-i amical.

— Ușa mea e tot timpul deschisă pentru tine, Bäckström, îl asigură Olsson la fel de amabil ca și el.

— Vreau o percheziție la domiciliul tatălui victimei, spuse Bäckström. Doar știm că acolo a stat cel mai mult. Nu mai e cazul să așteptăm.

•

Olsson păru mai degrabă stânjenit și în niciun caz la fel de pus pe fapte mărețe ca la sfârșitul ședinței. Tatăl fetei se simțea foarte rău. Cu câțiva ani în urmă avusese un infarct și era cât pe-acți să moară. Singura lui fiică îi fusese răpită în cel mai brutal mod posibil, și dacă deschidea televizorul și radioul sau încerca să citească un ziar, toate îi aduceau aminte în cel mai insensibil mod cu putință de tragedia care-l lovise. În plus, era aproape de neimaginat că ar fi putut avea ceva de-a face cu moartea ei. Își lăsase, de pildă, de bunăvoie, amprente pentru verificările de rutină când vizitase secția de poliție.

— Nici eu nu cred că și-a omorât fiica, îl aprobă Bäckström privind deja în altă direcție.

Și nici polonezul ăla nenorocit n-a făcut-o, se gândi el. Dar nu contează.

— E reconfortant să știi că ești de acord cu mine, constată Olsson. Propun să mai așteptăm câteva zile, până când tatăl Lindei se mai adună cât de cât. Dacă avem noroc cu polonezul ăsta, poate reușim să tragem linie după ce ne sosesc rezultatele ADN.

— Tu decizi, spuse Bäckström și plecă.

•

După prânz, Bäckström primi o listă nouă de la Knutsson care, dintr-un motiv necunoscut, îl întâmpină cu un aer oarecum vinovat.

— Am înțeles de la Rogersson că nu crezi în teoria cu polonezul, spuse

Knutsson de parcă și-ar fi cerut scuze.

— De ce, ce ți-a zis Rogge? îl întrebă Bäckström.

— Ei, știi cum vorbește când e în toanele alea.

— Ce-a zis? întrebă Bäckström, privindu-l cu destulă curiozitate pe Knutsson.

Poți să-mi citezi.

— Zicea că pot să-l bag în... da... mă rog, în dos, spuse Knutsson rigid.

— N-a fost deloc frumos din partea lui, spuse Bäckström.

Deși, din partea lui Rogge, suna aproape frumos, la ce enormități putea să scoată când era indispus.

— Dacă te interesează, am aici lista cea nouă. Ultima variantă, spuse Knutsson, dornic să schimbe subiectul.

— Ușa mea e mereu deschisă, spuse Bäckström și se lăsă pe spate.

•

Conform estimării lui Knutsson, lucrurile avansaseră de la ultima lor discuție, cu o zi în urmă. El și colegii lui reușiseră printre altele să arunce o privire pe vreo douăzeci dintre cei șaptezeci de netrebnici, cei mai interesanți și mai violenți infractori din Växjö și împrejurimi. De la alți zece aveau și dosare cu probe ADN recoltate cu prilejul unor infracțiuni mai vechi și, cum primeau rezultatele de la SKL, puteau să înceapă comparațiile.

— Sună bine, spuse Bäckström. Ai grijă să li se recolteze probe cât mai repede.

— Ar mai fi o problemă, spuse Knutsson.

— Te ascult, spuse Bäckström.

•

După ce au comentat lista împreună cu Thorén și cu ceilalți colegi ai lor cărora li se dăduseră aceeași sarcină, cei din echipă au hotărât să lărgească cercul făptașilor posibili.

— E sezonul spărgătorilor de locuințe. Acum că oamenii sunt plecați în concediu, explică Knutsson. Așa că i-am inclus pe listă și pe cei mai harnici, indiferent dacă au comis sau nu vreun act violent.

— Deci, câți avem în total acum? O mie, două...?

Bäckström părea aproape mulțumit.

— Nici chiar așa, spuse Knutsson. Momentan, avem optzeci și două de persoane cu cazier, toți din zona asta.

— Bețișorul, bețișorul și iar bețișorul, spuse Bäckström și flutură mâna spre Knutsson grăbindu-l să plece.

Un idiot și jumătate, se gândi. Și nu putea nici să aibă încredere în el, că alerga imediat la Olsson, în loc să vorbească cu cel care era cu adevărat șeful lui.

•

După prânz, Bäckström primi un telefon de la VICLAS, unitatea specială din cadrul Brigăzii Naționale de Criminalistică, care voiau să-i împărtășească ce au găsit.

— Am o grămadă de treabă, așa că mă mulțumesc și cu varianta scurtă, îl avertiză Bäckström pe interlocutorul său.

Îl cunoștea pe colegul său de la Stockholm și îl considera gură-spartă. Bărbuiță trebuie să fi băgat spaima în amărâți, se gândi Bäckström.

•

Grupul VICLAS verificase mai mulți criminali în serie, încercând să găsească similitudini între infracțiuni noi și vechi, de preferință comise de făptași cunoscuți. Mai întâi, au introdus în sistem informațiile codificate referitoare la cazul Linda, după care le-au comparat cu alte dosare vechi și cu nume aflate deja în registru.

— E unul care se potrivește cu profilul nostru. Un infractor cunoscut, îl informă colegul lui, mândru ca un cocoș. Cazul tău seamănă mult cu cel pentru care l-au băgat pe ăsta la zdup. Nu-i deloc de ignorat, omul. Mai rău decât ăsta nu găsești, să știi.

— Și cine e? spuse Bäckström.

Zici că vorbește despre fiu-su, se gândi Bäckström.

— E polonezul ăla nebun care a omorât-o pe cosmeticiana aia din Högdalen. Cazul Tanja. Așa o chema. Pe victimă. Îți amintești sigur. Leszek, Leszek Baranski. Leo, cum îi place lui. Ala care a violat o grămadă de muieri înainte s-o omoare pe cosmeticiană. Un tip al dracului de nemilos, clarifică interlocutorul lui. De obicei, bifa tot repertoriul, căluș, legături, tortură, viol, strangulare. Uneori găseam mai multe urme de strangulare la aceeași victimă. Le strangula, puțin cât să leșine, și apoi le trezea, lovindu-le cu un ciocan de spart gheața, până când se înviorau și putea să o ia de la capăt. Simpatice băiatul, spuse colegul lui, aproape frenetic.

— Stai numai puțin, zise Bäckström, care își aduse dintr-odată aminte despre cine era vorba. ăsta n-a primit închisoare pe viață?

Ce, a ieșit deja nenorocitul? se gândi el.

— Mai întâi, a primit închisoare pe viață la tribunal. A făcut contestație la Curtea de Apel și ăia l-au trimis la psihiatrie, cu eliberare condiționată în circumstanțe specifice, și, conform informațiilor pe care le am eu, omul e la balamuc și-acum, cu toate că au trecut șase ani de la data sentinței. Cred că e nou record pentru spitalele de psihiatrie securizate.

— Și atunci de ce mă mai suni? îi spuse Bäckström.

Ne-am făcut deja norma de polonezi, se gândi el.

— Ah, am uitat să-ți zic? îl întrebă colegul lui. E la Sankt Sigfrid, în Växjö,

sau, mă rog, așa ar trebui. Hai, băi, Bäckström. Las-o baltă, auzi? Doar nu ești polițist de ieri. Știi bine cum e cu ăia care ajung la balamuc. Medicii s-au gândit că are nevoie să iasă la aer curat și să-și bronzeze puțin burtica și au uitat să ne informeze.

— Vrei să zici că i-au dat permisie? îl întrebă Bäckström.

Nici chiar așa de cretini nu pot să fie.

— Habar nu am, spuse colegul lui. Sună-i și întreabă-i. Îți trimit pe fax datele complete.

— Mersi, spuse Bäckström și puse receptorul în furcă.

Omul potrivit, la locul potrivit, iar tâmpitul ăla cu care vorbise ar fi lucrat și gratis dacă ar fi trebuit. Pe cine dracu' recrutează ăștia mai nou? se gândi Bäckström.

Se ridică cu greu de pe scaunul lui și se duse la fax. Oare să fi fost atât de norocoși să-l fi găsit pe infractor, ca să poată să le-o tragă și tuturor psihiatrilor? se întrebă el.

•

Primul polonez care se ivi în ancheta lor, licențiatul în filosofie și bibliotecarul Marian Gross, fusese contactat de poliție încă din dimineața aceleiași zile. Acesta îi informă pe inspectorul von Essen și pe colegul său, asistentul Adolfsson de la poliția din Växjö, prin fanta cutiei poștale montată pe ușa ferecată a apartamentului său, că era teribil de ocupat și avea să fie așa toată ziua, dar că urma să se elibereze și să-i sune în următoarea zi. Având în vedere însă că nici von Essen, și nici Adolfsson n-aveau chef de glume, mai ales când era vorba de cazul Linda și de blocul respectiv, Adolfsson a urlat la el să se ferească dacă nu vrea să se trezească în cap cu propria ușă, după care a tras un șut de probă, ca să vadă dacă era cazul să coboare la mașină și să aducă ranga din portbagaj. Din motive neelucidate – declarațiile celor implicați nu se potriveau deloc, după cum s-a putut citi în reclamația care a aterizat după scurt timp pe masa inspectorului însărcinat cu reclamațiile interne – Gross le-a deschis numaidecât.

— Păi, de ce nu zici că ești acolo, Gross? spuse Adolfsson și-i zâmbi larg proprietarului apartamentului. Vii de bunăvoie sau vrei să te târâm?

•

Un sfert de oră mai târziu, von Essen și Adolfsson, cu Gross între ei, intrară în sala ocupată de echipa de investigații. Gross îi urmă de bunăvoie și nesilit de nimeni, fără cătușe și ateriză discret prin garajul poliției.

— Una bucată polonez, conform ordin, rezumă Adolfsson, când i-l predă superiorilor lui, Salomonson și Rogersson, care urmau să-l chestioneze.

— Am auzit ce-ai spus, urlă Gross care fusese stacojiu la față pe tot parcursul

drumului, dar fără a scoate vreun sunet. Te-ai făcut cu o reclamație pentru un comentariu rasist. Fasciști nenorociți ce sunteți.

— Dacă domnul doctor Gross are amabilitatea să ne urmeze, pe mine și pe colegul, aici de față, am putea să ne ocupăm imediat de detaliile administrative, spuse Salomonson, indicându-i ușa interogatoriului cu un gest politic.

Audierea vecinului victimei, Marian Gross, începu imediat după ora unsprezece dimineața. Conducătorul audierii era inspectorul criminalist Nils Salomonson de la Departamentul de Criminalistică Teritorială din Växjö, în timp ce martor era inspectorul criminalist Jan Rogersson de la Omucideri, din Stockholm. Aceasta avea să dureze aproape douăsprezece ore, cu o pauză de prânz, două pauze de cafea și câteva pauze pentru dezmoșnit picioarele. Se încheie abia la zece seara. Marian Gross refuză oferta de a fi dus acasă cu mașina și le ceru să-i comande un taxi. La zece și un sfert, părăsi sediul poliției și, dacă e să ne gândim cât reușiseră să afle de la el, ar fi fost mai bine dacă ar fi lăsat-o baltă.

Gross voia să vorbească mai mult despre el însuși și despre persecutările poliției pe care le îndura de aproape o jumătate de an, din cauza unei sesizări primite de la „o colegă nebună ale cărei avansuri sexuale le-a refuzat”. Acuzațiile ei declanșaseră o avalanșă și, acum, când fiica vecinei lui a fost omorâtă, bineînțeles că era o pradă ușoară și promițătoare pentru poliție.

— Doar nu credeți că o persoană ca mine ar putea fi capabilă de una ca asta, întrebă Gross și se uită la Salomonson și apoi la Rogersson.

Nu primi niciun răspuns, bineînțeles. În schimb, Salomonson schimbă macazul spre un dosar asemănător în care se aflau deja înregistrate amprentele lui Gross, luate în urma reclamației de hărțuire sexuală, iar asta le ușura treaba acum. Din păcate, colegii care s-au ocupat de acel dosar au uitat să-i recolteze și probe ADN.

— Tu și mama Lindei, Liselotte Ericson, sunteți vecini de câțiva ani, constată Salomonson. Cât de bine o cunoști?

Avuseseră câteva intersectări obișnuite, ca între vecini, nimic mai mult și nimic mai puțin, deși pe mama Lindei n-ar fi deranjat-o dacă s-ar fi putut apropia mai mult de Gross. Acesta se grăbi să-i corecteze.

— Cei cunoscuți îi zic Lotta și ăsta e numele pe care-l folosește și ea, spuse Gross și păru destul de mulțumit, nu se știe de ce. O femeie deloc urâtă. Spre deosebire de anorexica de fiică-sa. Chiar nu semănau deloc. Lotta arată exact cum ar trebui să arate o femeie, concluzionă el.

Salomonson omise să noteze această descriere a victimei.

— Dar nici Lotta Ericson nu-i genul tău, spuse Salomonson.

— Prea ușor de agățat, spre vulgară, și cu siguranță genul lipicios, pe care nu-l suporta deloc. În plus, mult prea bătrână pentru el, răspunse Gross.

— Văd aici în hârtiile noastre, interveni Rogersson, că e cu un an mai tânără decât tine. Are patruzeci și cinci de ani și tu, patruzeci și șase.

— Prefer femeile mai tinere, spuse Gross. Nu că v-ar privi în vreun fel.

— Ai fost vreodată acasă la Lotta? îl întrebă Rogersson.

•

Gross fusese acasă la Lotta de mai multe ori. De câteva ori, în compania altor vecini, cu ocazia unei ședințe în care discutaseră subiecte legate de asociația de locatari, și singur, doar că mai rar. Ultima oară cu vreo două săptămâni în urmă.

— Tot insista să mă invite la ea, deși m-am strădui să nu emit semnale încurajatoare, zise Gross. Cum spuneam, e destul de lipicioasă.

Și unde anume a fost, mai exact, în apartament? În hol, în camera de zi, în bucătărie, în încăperile obișnuite în care intri de obicei când cineva te invită la o cafea. Poate și la toaletă.

— Cea de lângă dormitor? întrebă Salomonson.

— M-am prins, spuse Gross. Dar ca să evităm vreo neînțelegere: n-am pus piciorul niciodată în dormitorul ei. S-ar putea să fi fost la toaletă, da, cea din hol, și, pentru că avem apartamente identice, n-a trebuit s-o caut prea mult. Așa că, dacă ar fi să-mi găsiți amprente pe undeva, să știți că există o explicație perfect plauzibilă.

Nu-i chiar un prostovan obișnuit, se gândi Rogersson. Adevărul era că nu găsiseră nicio amprentă de-a lui în apartament și, chiar dacă ar fi găsit, valoarea acestora ar fi fost egală cu zero în lumina celor declarate de el. Prin urmare, cei doi schimbă subiectul și începură să vorbească despre victimă, fiica vecinei lui Gross.

— Abia dacă am schimbat două vorbe, spuse Gross. Cum să-mi formez o părere despre ea? Părea egocentrică, răsfățată și lipsită de maniere, ca majoritatea domnișoarelor de vârsta ei.

— Egocentrică, răsfățată, lipsită de maniere. Adică? Ce vrei să spui? întrebă Salomonson.

Păi, abia deschidea gura să-l salute de cele câteva ori când s-au întâlnit. Îi evita privirea și aproape că făcuse un spectacol din cât de „neinteresată” era singura dată când au schimbat câteva vorbe. Și, oricum, mama ei fusese și ea prezentă.

•

Luară o pauză pentru prânz abia pe la două. Gross a fost cel care a stabilit ora aceea târzie, probabil tocmai ca să-i enerveze. În timp ce Salomonson comandă mâncarea, Rogersson se duse la toaletă ca să se ușureze. Când ieși, dădu nas în

nas cu Bäckström.

— Cum merge cu pacostea noastră poloneză? îl întrebă Bäckström.

— A trebuit să mă duc să mă piș, spuse Rogersson. Mai nou, fac ture din minut în minut. Sunt terminat, nu mai merge cu interogatoriul. Singura dată când nu tre' să alerg la budă e când dau peste cap zece beri. Atunci nu mă gândesc la budă deloc. E ciudat.

— Da, spuse Bäckström rânjind. Eu nu mă duc decât atunci când mă trezesc și când mă culc. De două ori, indiferent dacă am sau nu nevoie.

— Dar ca să-ți răspund la întrebare, ce să zic, merge cam cum ne așteptam, spuse Rogersson, ignorând ultima replică a lui Bäckström.

— V-a lăsat probe? întrebă Bäckström.

— Încă n-am ajuns la stadiul ăla, oftă Rogersson. Am fost ocupați să-i ascultăm văicărelile. Că ne-am purtat urât cu el. Dacă te interesează, pot să-ți zic încă de-acum felul în care o să se termine.

— Da, zi-mi, spuse Bäckström.

— O să stăm și-o să-i ascultăm lamentațiile încă vreo trei ore, după care, colegul nostru Olsson o să ne spună că trebuie să-i ascultăm lamentațiile încă vreo șase ore. După care, o să refuze să ne lase ADN-ul de bunăvoie și atunci Olsson o să plece capul pentru că n-are coaie și o să-l declare suspect și o să-l roage pe procuror să-l bage la pârnaie, ca să putem să luăm ce ne trebuie. După care, Gross, colegul și cu mine o să plecăm acasă la treburile noastre. Fiecare la aia mă-sii.

— Păi, și ce, măcar mai bem și noi o berică, două, îl consolă Bäckström. Ca să nu mai trebuiască să alerg la budă, vreau să zic.

— Clar, spuse Rogersson. Gross nu a omorât-o pe Linda, n-a văzut nimic, n-a auzit nimic și n-are nicio teorie personală despre ce s-a întâmplat, așa că ce naiba mai caut eu aici? Ca să-ți fac un rezumat: am mai pierdut o zi, cât se poate de obișnuită. Da' tu ce faci acum, apropo?

— Mă duc la balamuc, spuse Bäckström.

15.

Lui Bäckström nu-i plăcea să conducă, așa că făcu rost de un șofer. Norocul pică pe Adolfsson și cei doi făcură prezentările de rigoare încă dinainte să ajungă la garaj.

— Tu și colegul tău sunteți cei care au găsit-o, din câte am înțeles, spuse Bäckström.

— Corect, șefu', spuse Adolfsson.

— Cum ai ajuns în echipa de investigații? îl întrebă Bäckström, deși auzise deja povestea respectivă.

— Cred că nu prea au oameni pe perioada asta de concedii, spuse Adolfsson.

— Am stat de vorbă cu Enoksson, spuse Bäckström. Zici că mai avea puțin și te înfia.

— Da, s-ar putea să aveți dreptate. E de treabă Enok. El și cu taică-miu merg la vânătoare împreună.

— Concedii, lipsă de personal și Enoksson. Și gata, asta a fost, indiferent ce părere o fi avut stimatul nostru comisar Olsson, rezumă Bäckström.

— Da, zise Adolfsson. Cred că șefu' le-a acoperit pe toate.

— N-ar fi prima oară, spuse Bäckström și se înghesui cu o oarecare dificultate pe scaunul din dreapta șoferului.

Simpatic băiat. Îmi aduce aminte de mine când eram de vârsta lui, își spuse în gând.

— Pot să vă întreb ceva, șefu'? zise Adolfsson politicos când ieșiră din garaj.

— Bineînțeles, spuse Bäckström.

Mai e și politicos, și cumsecade, se gândi el.

— Cărui fapt îi datorează onoarea balamucul din orașul nostru? întrebă Adolfsson.

— Avem întâlnire cu un criminal nebun, spuse Bäckström. Cu ocazia asta aflăm și cine are grijă de el. Dacă avem noroc, ne întâlnim cu doi nebuni în același timp.

— Ucigașul-Tanja și profesorul Brundin, spuse Adolfsson. Dacă pot să îndrăznesc să ghicesc.

Perspicace băiat, se gândi Bäckström.

— Exact, spuse Bäckström. Îl cunoști pe vreunul?

— Pe amândoi, răspunse Adolfsson. Pe Brundin l-am văzut când a ținut o prelegere la noi. Celălalt a fost înjunghiat de unul dintre pacienții de la spital acum câțiva ani și a trebuit dus la urgență, așa că eu și colegul meu, von Essen,

ne-am ocupat de supravegherea transportului.

— Și cum ți s-au părut? întrebă Bäckström. Brundin și ucigașul-Tanja, adică.

— Păi, eu zic că-s nebuni amândoi, spuse Adolfsson și dădu din cap cu subînțeleș.

— Și care-i mai nebun?

Bäckström îl privi curios pe noul său prieten tânăr.

— Sunt la fel de nebuni amândoi, medic și pacient deopotrivă, spuse Adolfsson și ridică din umeri-i lași. Fiecare în felul lui. Deși, sigur...

— *Shoot*¹⁸, spuse Bäckström pe un ton încurajator.

— Dacă ar trebui să-mi împart camera cu vreunul din ei, l-aș prefera pe ucigașul-Tanja. Mai mult ca sigur, spuse Adolfsson.

•

Spitalul Sankt Sigfrid se afla la doar câțiva kilometri de sediul poliției. Era compus din mai multe clădiri vechi și noi, înconjurat de un parc mare, aflat pe malul unui lac. Parcul era des și înverzit, cu pomi care țineau umbră și cu peluze îngrijite, în ciuda caniculei de afară. Lui Bäckström i se părea că seamănă cu Grand Hotel Saltsjöbaden, de lângă Stockholm, unde Brigada Națională de Criminalistică își ținea conferințele și întâlnirile cu personalul. Biroul profesorului Brundin se afla într-o clădire din secolul al XVIII-lea, renovată cu pioșenie, construită din piatră tencuită în alb. Aici sigur nu duc lipsă de nimic, drăguții noștri criminali psihopați, se gândi Bäckström, după ce el și Adolfsson coborâră din mașină.

— Mă întreb cât o fi costat toată distracția, spuse Bäckström în timp ce sună la interfonul de la intrare. Idioții ăștia au propriile lor terenuri de tenis și minigolf și ditamai bazinul de înot. Da care dracu' ar fi fost problema dacă puneau niște sârmă ghimpată și-atât?

— Da, psihopații n-o duc rău deloc în țara asta, îl aprobă tânărul Adolfsson.

Puștiul ăsta o să ajungă departe, se gândi Bäckström.

•

Profesorul Robert Brundin semăna destul de mult cu un Oscar Wilde tânăr, deși, spre deosebire de cel din urmă, avea o dantură perfectă, pe care o ațuia cu mare drag când zâmbea. Stătea sprijinit comod de spătarul scaunului cel mare, din spatele mesei de scris din biroul spațios, și părea a fi într-o armonie completă cu el însuși și cu mediul înconjurător.

Mamă, ce seamănă cu floricea aia, scriitorul ăla englez care a fost închis, își spuse Bäckström, care uitase titlul filmului și numele personajului principal. Nu-i de mirare, se gândi el. Un căcat de film, și nici măcar n-avea vreo scenă tare cu poponari, deși în programul TV scria că-i cu homo.

— Deci poliția se teme că l-am lăsat pe micuțul Leo să se plimbe pe străzi, spuse profesorul arătându-și toți dinții.

— S-a mai întâmplat și la case mai mari, zise Bäckström.

— Nu și la mine, constată Brundin. Și dacă domnii doresc, pot să explic și de ce.

— Vă ascultăm, spuse Bäckström, în timp ce tânărul Adolfsson își scoase carnetelul mic și negru, precum și un creion.

•

Leo, Leszek Baranski, în vârstă de 39 ani, era o persoană deosebit de periculoasă și, în plus, bijuteria cea mai valoroasă din colecția de persoane periculoase a profesorului Brundin. Leo reușise să inspire singur numeroase articole, pe care profesorul le-a scris pentru presa de specialitate din domeniul psihiatriei penale, și a constituit subiectul principal al mai multor prelegeri ținute de Brundin.

— Un exemplu absolut remarcabil în ceea ce privește sadismul sexual cu fantezii explicite, constată un Brundin zâmbitor. Discut cu el pe tema asta de mai multe ori în fiecare săptămână și pot să vă spun cu mâna pe inimă că n-am mai întâlnit un caz asemănător. Tipul e extrem de inteligent, are IQ-ul peste 140 și ar putea candida la NASA în cadrul programului pentru astronauți. Iar când vine vorba să tortureze femei tinere, ca să-și satisfacă propriile fantezii sexuale, e de-a dreptul un geniu. Dispune de o creativitate nelimitată și găsește tot felul de metode noi pentru a-și consuma sadismul în materie de sex.

— Să-nțeleg că pe ăsta n-o să-l lăsați să plece, spuse Bäckström.

De ce, că pare un tip mișto, spuse Bäckström fără a-i fi clar dacă se referea la Leo sau la medicul lui.

•

Brundin n-avea de gând să-l elibereze pe Leo. Nici nu-i trecuse prin cap așa ceva. În schimb, un coleg de-al lui mai în vârstă – bineînțeles – „o persoană cumsecade, dar, din păcate, atinsă de liberalismul generației sale în privința îngrijirii pacienților, un om cu o atitudine, în linii mari letargică și care dădea dovadă de o personalitate refractară”, propusese măsuri care, conform părerii lui Brundin, ar fi putut să-l ajute pe Leo pe termen lung în adaptarea la o viață în afara acvariului unde trăia în prezent.

— Adică? întrebă Bäckström.

De ce nu facem săpun din el? se gândi.

— Castrare de bunăvoie, spuse Brundin și zâmbi larg. Șeful meu zice că, dacă Baranski ar fi de acord să fie castrat, atunci ar putea fi lăsat afară în permisiile mai lungi, supravegheate, desigur.

— Castrare? întrebă Bäckström. Încă vă mai ocupați cu din astea?

Ptiu, drace, se gândi el și-și încrucișă instinctiv picioarele.

— De bunăvoie, bineînțeles. De bunăvoie, spuse Brundin, apoi se lăsă pe spate și formă o cupolă cu degetele-i sensibile.

— Și el ce părere are? întrebă Bäckström.

O limită tot trebuie să existe. N-ajunge dacă facem săpun din el?

— Nu-i prea încântat de idee, spuse Brundin. Asta i-ar stinge de tot pornirile sexuale care înseamnă totul pentru el. De obicei, se masturbează între cinci și zece ori în fiecare zi. În plus, pacienții de genul lui iau mult în greutate, mai ales când sunt ținuti într-un mediu închis. Bineînțeles că se teme să nu-și piardă pornirile și aspectul fizic, de care e extrem de mândru. În ceea ce mă privește, m-am opus mult, ca să nu zic categoric, față de ideea cu castrarea, spuse Brundin.

— De ce? îl întrebă Bäckström.

Pentru că nenorocitul arată, probabil, ca tine, se gândi el.

— Stingerea pornirilor lui sexuale i-ar sărăci mult fantezia. În cel mai rău caz, ar putea deveni complet irelevant pentru cercetările mele din domeniul psihiatriei legale, spuse Brundin fără vreo urmă de zâmbet.

— Aha, zise Bäckström care, pentru prima oară, nu prea știa ce părere să-și facă despre el.

— Bănuiesc că domnii vor să arunce o privire, zise profesorul.

— Da, de ce nu? spuse Bäckström.

Să mai avem și noi de ce râde în pauzele de cafea, la serviciu.

Adolfsson se mulțumi să dea din cap, cu un licăr tineresc și plin de speranță în ochii-i albaștri, afundați în orbite.

— E la izolator momentan, de ieri-seară, spuse Brundin. Am fost nevoiți să-l sedăm și să-i punem cămașa de forță. Din păcate, n-o să puteți vorbi cu el. Probabil că a auzit vreun infirmier vorbind despre cazul Linda și asta l-a excitat nespus.

•

Leszek „Leo” Baranski părea în multe feluri, numai excitat nu. Asta în ciuda faptului că arăta ca întruchiparea fanteziilor care îi ocupau întreaga lume interioară – probabil chiar și acum, când dormea. Zăcea într-o cameră de zece metri pătrați, pe palierul cu celule de izolare ale unității securizate. Mobilierul din încăpere consta dintr-un prici de oțel prins în podea cu șuruburi. Pe el, Leo dormea pe spate, nemișcat, cu capul într-o parte, sprijinit pe obrazul drept. Era mic și slab, cu un păr negru și creț și trăsături fine, ca de femeie. Purta doar o pereche de boxeri, ștampilați cu sigla spitalului Sankt Sigfrid. Brațele îi erau legate de corp cu niște curele late din piele. Dormea cu picioarele întinse, despărțite, legate și ele cu curele în jurul gleznelor prinse de capătul scurt al priciului.

— O să dureze pe puțin șase ore înainte să-și revină, constată Brundin. De obicei, începem prin a-i elibera brațul drept, ca să mai scape de angoase, continuă Brundin cu zâmbetul pe buze.

— Ce practic, spuse Bäckström.

În timp ce tu și amicii tăi vă uitați la el prin gemuleț, își spuse în gând.

•

La plecare, profesorul Brundin le ură mult noroc și își exprimă speranța că, în curând, vor avea un motiv să se întâlnească din nou. În ceea ce-l privea, începuse să schițeze deja un studiu despre acel grup nou și interesant de tineri infractori imigranți, care comiteau abuzuri grave pentru că și ei fuseseră expuși la rândul lor la abuzuri asemănătoare în copilărie sau în tinerețe. Haotici și grav deranjați mintal, bineînțeles, capabili, în același timp, de tot felul de infracțiuni, dar nimic nu-i apropia cât de puțin de un infractor de teapa lui Leo.

— Abia aștept să-l cunosc pe ucigașul-Linda. Mai ales că reprezintă o categorie complet diferită față de Leo, spuse Brundin și le zâmbi amabil.

— Toți vrem să-l cunoaștem, zise Bäckström cu pasiune și convingere.

•

— Permiteți o scurtă reflecție, șefu'? spuse Adolfsson când ieșiră cu mașina prin poarta spitalului.

— *Shoot again*, îngână Bäckström.

— Brundin ăsta pare de treabă, spuse Adolfsson. Omul potrivit, la locul potrivit, ca să zic așa.

O să ajungi departe, puștiule, își zise în gând Bäckström, dar se mulțumi să mârâie doar aprobator.

16.

Când se întoarse la serviciu, Bäckström îl rugă pe tânărul Adolfsson să întocmească un raport despre vizita lor la spitalul Sankt Sigfrid, în timp ce el se ocupa de teancurile de hârtii care se adunaseră pe biroul lui. Nimic incitant și nici cei din sală nu păreau să aibă nevoie de un șut în fund ca să se apuce de treabă. E timpul pentru o pauză și o bere mică la hotel, hotărî Bäckström, după ce aruncă o privire scurtă spre ceas. În clipa următoare însă, îi sună telefonul mobil. Era tipul cu logoree de la VICLAS, care era curios cum a mers cu Leo.

— M-am întâlnit și cu el, și cu Brundin, spuse Bäckström.

— E sub supravegherea lui Brundin?

— Da, spuse Bäckström și aruncă din nou o privire piezișă spre ceas. Apropo, zicea că te salută.

— Ah, atunci e în regulă, îl asigură colegul. Brundin e singurul din branșă care e normal la cap. Și Leo? El cum se simțea?

— Ca peștele în apă. Te salută și el, spuse Bäckström și închise mobilul.

•

Înainte să plece, Bäckström trecu pe la Rogersson să vadă dacă își terminase tura, dar lampa cea roșie din fața camerei de audieri era încă aprinsă. Șase ore plus șase ore, se gândi Bäckström, și-n cel mai rău caz va trebui să comande un taxi. Cine-i în stare s-o ia pe jos pe nădușeala asta? se gândi Bäckström și-și pescui mobilul din buzunar, dar înainte să apuce să-l deschidă din nou, se trezi față-n față cu propria lor terapeută. Aceasta aproape că se aruncă peste el, deși era slabă ca o crosă de golf și cam la fel de înaltă.

— Ce bine că te-am găsit, domnule comisar, spuse ea și-i zâmbi amabil, înclinându-și capul într-o parte. Îmi poți acorda două minute?

— Cu ce te pot ajuta, Lo? întrebă Bäckström și îi zâmbi la fel de amabil.

Mai bine să scap și de baba asta, dacă tot mi-am dat drumul, se gândi el.

•

Ajunși în biroul lui Lo, aceasta avu nevoie de câteva minute bune, înainte de-a trece la subiect. Dar Bäckström știa cum avea să i-o servească, așa că a fost o adevărată plăcere s-o vadă potrivitându-și gâtul slab în lațul pregătit de el. Se lăsă pe spate relaxat, în fotoliul destinat vizitatorilor din biroul ei, își împlăti degetele pe burta lui rotundă, zâmbi amabil și dădu din cap încurajator.

— Cred că ești singurul cu care n-am stat încă de vorbă, constată Lo.

— Din câte ai observat, Lo, am avut ceva treabă, spuse Bäckström cu o privire blândă și dădu din cap gânditor.

Așa că n-am avut timp de palavre cu babe vorbărețe, se gândi el.

— Te înțeleg foarte bine, îl aprobă Lo și-și mai înclină capul cu câțiva centimetri, oferindu-i un zâmbet aproape vertical.

— Mă bucur să aud, spuse Bäckström cu o mină amuzată, apelând în același timp la datul din cap contemplativ, pe care-l păstra pentru astfel de ocazii.

Conform lui Lilian Olsson, Bäckström trebuie să se fi confruntat cu mai multe grozăvii decât oricare alt coleg din cadrul poliției, având în vedere îndelungata lui experiență ca detectiv criminalist al Brigăzii Naționale de Criminalistică.

— Cum reușești să faci față? îl întrebă Lo. Probabil că porți în suflet niște experiențe îngrozitoare...

— La ce te referi? o întrebă Bäckström.

Să nu cumva să le dai vreun centimetru, că ăla ești, își spuse în gând.

•

Păi, la toate grozăviile alea legate de serviciu. Mulți polițiști, dacă nu chiar toți, ajungeau să se epuizeze complet din cauza profesiei. Șiruri întregi mărșăluiau spre perete, în timp ce încercau să treacă prin următoarea tură, făcând abuz de alcool și sex.

— Și probabil că e cea mai proastă metodă prin care poți să prelucrezi niște probleme psihice, spuse Lo.

Dar al dracului de distractive, se gândi Bäckström, dând din cap aprobator.

— Tragic, spuse Bäckström și se scutură afectat cu tot trunchiul. Tragic, repetă el.

Poate ar trebui să-i vând pontul despre colegul Lewin și Svanströmița, se gândi.

— Am cunoscut și polițiști tineri care au dezvoltat tulburări de alimentație grave încă din perioada studiilor, continuă Lo.

— Da, e tragic, repetă Bäckström. Și tineri, pe deasupra. Tragic, spuse el, și oftă adânc.

Dar la ce mâncare se servea în cantina de aici, era o minune că mâncau ceva, se gândi.

•

Conform opiniei lui Lo, bazată pe toți anii în care a lucrat ca psiholog în cadrul poliției, motivele trebuiau căutate în însăși cultura polițienească, acel spirit „machist, negarea problemelor, tăcere și comportament distructiv, toate laolaltă” dominaseră prea mult mediul de lucru al poliției și îi paralizaseră pe oamenii care erau nevoiți să lucreze acolo. Până și ea avea impresia că percepe vibrația asta, dinspre podea, pereți și tavan, de îndată ce punea piciorul în sediul poliției.

— Tu cum faci față experiențelor traumatice, Bäckström? repetă ea și înclină

capul încurajator.

— Cu ajutorul Domnului, spuse Bäckström și-și ridică privirea blândă spre tavanul fals din biroul lui Lo.

Ca să ai la ce roade, drăguțo.

— Îmi cer scuze, dar mă tem că... nu prea înțeleg, spuse Lo și îi zâmbi ezitant.

— Domnul nostru, repetă Bäckström, pe un ton care invita la discuții. Domnul Atotputernic, stăpânul cerului și-al pământului, dar și Cel care mă ghidează și mă alină pe drumul meu pământesc.

Oare așa arată un om care mai are puțin și-i pică fața și urechile? se gândi el.

— Habar n-aveam că ai renăscut, Bäckström, spuse Lo și-l privi cu un aer pierdut.

— Cu genul ăsta de lucruri nu te lauzi, zise Bäckström admonestând-o cu privirea, în timp ce scutură din cap. Asta e între mine și Domnul.

— Înțeleg prea bine, spuse Lo. Dar astea două nu se exclud neapărat, continuă ea. Nu te-ai gândit niciodată să încerci căi alternative... alte căi de-a dobândi pacea mentală, vreau să zic.

— Și care ar fi astea? o întrebă Bäckström încruntându-se, cu sprâncenele ridicate, oferindu-i o mostră de privire de polițist.

Gata, e timpul să strângem șurubul, se gândi el.

— Da, la diferite metode de terapie, ca de pildă *debriefingul*, care e o formă de terapie, de fapt, spuse Lo și-i zâmbi forțat. Ușa mea e mereu deschisă și să știi că am mai mulți credincioși care...

— Să nu ai alți dumnezei afară de Mine! tună Bäckström și arată spre ea cu toată palma, apoi se ridică de pe scaun. Aroganța asta de care dai dovadă cu colegii tăi, *când încercați să vă puneți în locul Domnului!* Ești conștientă că încalci prima poruncă?

Sau o fi fost a doua? Mă rog, tot dracu' ăla e.

— N-am vrut să te supăr, chiar nu m-am gândit că...

— *Să nu trâmbițați faptele voastre bune înaintea oamenilor!* o întrerupse Bäckström. Eccleziastul, doisprezece, paisprezece, continuă el, holbându-se urât la ea.

Bäckström dădu doar cu presupusul, ceea ce, acolo, în Småland¹⁹, era un act destul de curajos. Colega lui nu părea însă genul bisericos.

— Da, chiar vreau să-mi cer scuze dacă te-am jignit, spuse Lo și-i zâmbi slab.

— Ușa mea e mereu deschisă, zise Bäckström, în timp ce o deschise pe a ei ca să sublinieze ce-a spus. Ar trebui să te gândești la un lucru, Lilian, o avertiză el. Omul... plănuiește... dar Dumnezeu râde.

E vremea să mă închid în budă și să râd până când fac pe mine, gândi Bäckström și închise ușa după el.

•

Bäckström își turnă o bere rece de îndată ce ajunse la hotel. Ția care beau direct din cutie sunt deranjați la cap, își zise. Parc-ar fi maimuțe. Bäckström luă câteva înghițituri zdravene și linse cu lăcomie spuma de pe buza superioară, apoi se aruncă în pat, porni televizorul și începu să verifice mesajele pe care le luase din compartimentul lui de la recepție. Primise o grămadă de telefoane, cele mai multe de la micuța Carin de la postul de radio local. În mesajul pe care i-l transmisese cu doar câteva ore în urmă îl asigură că „nu e nevoie să discute despre chestii legate de serviciu” și ca să-și arate bunele intenții, îi lăsase chiar și numărul de fix. „Mă lași să te invit într-un loc discret?” Femeie la ananghie, gândi Bäckström și se întinse spre telefonul de pe noptieră. Pare complet disperată, își spuse în timp ce formă numărul ei.

•

Locul discret era o cârciumă mică, având terasă și vedere spre unul din zecile de lacuri din Småland. Se afla la câțiva kilometri buni de oraș, dar pentru că angajatorul urma să plătească pentru taxiul lui Bäckström, acesta nu avu nimic de comentat. Niciun jurnalist cât vezi cu ochiul, își spuse el, în timp ce trase scaunul pentru însoțitoarea lui.

— În sfârșit, singuri, comisare. Clip, clip, clip! spuse Carin și zâmbi și cu gura, și cu ochii. Ce mănânci? Fac cinste.

— Nici nu discut, zise Bäckström, care hotărâse încă din taxi să-și treacă niște ore suplimentare în orar, pe motiv că se întâlnea cu încă un informator secret, iar pentru asta avea nevoie, bineînțeles, de notă.

— Mi-e poftă de ceva bun, continuă el, în vreme ce aruncă o privire piezișă spre tovarășa lui și picioarele și brațele ei bronzate.

Aceasta era îmbrăcată într-o rochie de vară subțire și uitase cu siguranță să se încheie la ultimii trei nasturi de sus. Poate cam prea ușor de prins, gândi Bäckström.

•

A fost foarte drăguț, rezumă ea trei ore mai târziu, când o lăsă în fața casei. Orice încercare de a-l face să vorbească despre cazul Linda fusese deturnată spre un alt subiect. Și ca să întrețină conversația și să-i împărtășească totuși ceva spontan despre el, îi servi poveștile polițiste clasice și, în încheiere, îi flutură sub nas o promisiune bombastică.

— Dar trebuie să înțelegi cum mă simt, oftă Carin și își învârti paharul de vin. Suntem aici, la fața locului, și, cu toate astea, știrile apar în ziarele mari din Stockholm. Doar de acolo putem să aflăm ce se întâmplă. E crima noastră,

totuși. E vorba de o fată de aici care a fost omorâtă. Una de-a noastră, vreau să zic.

— Aproape toate chestiile de acolo sunt abureli, dacă asta te consolează în vreun fel, spuse Bäckström.

Ce nu fac eu pentru bieteke ființe neajutorate, se gândi el.

— Serios? zise ea cu un licăr de speranță în ochi.

— Uite cum facem, spuse Bäckström și se aplecă înainte, atingându-i ca din greșeală brațul. Când l-am prins pe nenorocit și sunt sigur că-i el, promit că te anunț prima. Numai pe tine. Pe nimeni altcineva.

— Promiți? Sigur, sigur? întrebă ea uitându-se la el.

— Sută la sută, minți Bäckström și-și odihni mâna pe brațul ei.

Tu și numai tu. Hai, măi, că-i prea ușor.

•

Imediat ce ajunsese la hotel, porni direct spre bar. Băuse doar trei beri la cină și-i era la fel de sete ca unei cămile ce făcea ruta Mecca-Ierusalim. În plus, în fundul barului îl zări pe Rogersson cu o halbă imensă în față, părând mai indispus ca niciodată, cu toate că era plin de mese libere în jurul lui. Cei aproximativ douăzeci de jurnaliști și civili care se aflau în local se așezaseră cât mai departe de el, nu se știe de ce.

— Am zis c-o să-i rup brațul vulturului ăluia care se așază lângă mine, așa că e în regulă, îi explică Rogersson. Apropo, ce bei? E rândul meu să fac cinste.

— O halbă mare, spuse Bäckström și încercă să-i facă semn unui chelner, care nu prea părea dornic să-i servească.

Ești un exemplu de diplomație, Rogge, se gândi.

— Și ce-ai mai făcut? îl întrebă Rogersson, după ce Bäckström își primi berea și își potoli setea cât de cât.

— Am avut o discuție lungă cu propria și unica noastră terapeută, spuse Bäckström rânjind. După care a trebuit să mă duc la budă. Așa că azi am fost de trei ori.

— Și eu care credeam că ești un om cu scaun la cap. Ce dracu' stai de vorbă cu tuta aia? oftă Rogersson și scutură din cap.

— Stai, dom'le și ascultă-mă, spuse Bäckström și se aplecă peste masă.

Apoi îi redă toată discuția. Rogersson se învioră vizibil și cei doi stătură și mai dădură peste cap câteva beri, pe care Bäckström le adăugă la nota camerei, alături de restul serviciilor pe care urma să le achite angajatorul său.

Când veni vremea să urce și să se culce, localul era aproape gol. Rogersson era mult mai vesel și le ură chiar noapte bună celor câțiva reporteri care rămăseseră la bar, cel mai probabil, cu gândul să-și bea mințile.

— Cărați-vă acasă, tâmpiților, spuse Rogersson.

17.

Växjö, marți, 8 iulie

Se pare că nu toți jurnaliștii i-au urmat sfatul lui Rogersson din seara precedentă, pentru că Bäckström și colegii lui s-au putut bucura de ultimele titluri senzaționale din ziarele de scandal încă de la micul dejun. „A ÎNCERCAT S-O UCIDĂ PE VECINA LINDEI”, urla titlul, în timp ce articolul, lăbărțat pe paginile șase, șapte și opt, le oferea toată povestea în detaliu: „Ucigașul de polițiști a încercat să mă omoare și pe mine! declară Margareta, vecina Lindei”.

•

— Ce căcat tot îndrugă ăștia aici, îi spuse Bäckström lui Rogersson, care tăcea chitic în spatele volanului mașinii de serviciu, pregătit să parcurgă cei patru sute de metri dintre hotel și sediul poliției.

— „M-am trezit pe la trei dimineața și am auzit cum cineva încerca să pătrundă în apartamentul meu, citi cu voce tare Bäckström. Câinii mei au început să latre furios și individul a fugit. L-am auzit cum cobora scările”. Ce dracu-i asta? repetă Bäckström. De ce n-a zis nimic mai devreme? Doar am chestionat-o de câteva ori.

— A fost chestionată de trei ori, spuse Rogersson pe un ton oficial. Am citit fiecare transcript. Mai întâi, a stat de vorbă cu prima patrulă ajunsă la locul crimei. Colegii de la Omucideri din Växjö i-au luat și ei o declarație mai detaliată, ocazie cu care au informat-o despre clauza de confidențialitate. Și a treia oară a fost chestionată când au mers din ușă-n ușă.

— Și n-a scos un cuvânt? Nu v-a zis că cineva a încercat să-i pătrundă în locuință?

— N-a scos un sunet, spuse Rogersson scuturând din cap.

— Du-te până acolo și mai ia-i o declarație, zise Bäckström. Chiar acum. Și ia-l cu tine și pe scumpetea de Salomonson.

— Bine, spuse Rogersson.

Oare o fi chiar așa de simplu? Oare să fie adevărat? se gândi Bäckström. O fi același nebun care a sunat la ușa Lindei mai încolo? Să fi fost atât de proastă să-l fi lăsat să intre?

•

Ședința de dimineață fu destul de deprimantă, cu toate că era prezidată de Bäckström. Majoritatea colegilor păreau să aștepte rezultatele de la inspectorii judiciari, care urmau să elucideze cele întâmplute la locul crimei. În special,

rezultatul promis de către SKL, cel cu ADN-ul făptașului. Ședința se rezumă aproape în întregime la discuția despre articolul din ziarul de dimineață, care îl deranjase atât de tare pe Bäckström, încât se închise cu totul în el. Îl supăra că, dintr-odată, media preluase inițiativa în privința investigației lui.

Opiniile erau împărțite, ca de obicei.

— Cred că, pur și simplu, n-a îndrăznit să ne zică nimic atunci când am chestionat-o. Era speriată și-atât, spuse cel care luă primul cuvântul.

— O altă variantă ar fi c-a inventat totul să se dea interesantă. Sau poate că jurnalistul i-a pus vorbele în gură, zise un altul.

— S-ar putea ca adevărul să fie la mijloc, constată al treilea. Poate câinii ăia au început să latre la miezul nopții, dar nu neapărat din cauză că cineva a încercat să intre în casă. Or fi auzit o mașină sau vreun bețiv de pe stradă.

Continuă astfel un timp, până când Bäckström se îndreptă de spate, ridică mâna și întrerupse dezbateră.

— Nu vă impacientați. Se rezolvă! zise Bäckström și se întoarse spre Enoksson care nu vorbise nici el până atunci. Crezi că merită să te deplasezi până acolo cu niște colegi? Să-i trageți o pensulă peste ușă?

— Am plecat deja, spuse Enoksson.

În sfârșit, își zise în gând Bäckström. Un polițist adevărat.

•

După ședință, Bäckström o luă deoparte pe colega Sandberg, ca să-și mai odihnească o dată ochii obosiți și s-o întrebe cum a mers cu identificarea persoanelor din anturajul victimei.

— Cum merge, Anna? Începem să ne dăm seama cine a fost la cârciuma aia joi seara? o întrebă Bäckström, zâmbindu-i amabil.

•

Conform agentului Sandberg, era vorba de aproximativ două sute de persoane care se aflau în local la unsprezece, ora la care apăruse Linda, ori au ajuns mai târziu, după ea. Poliția chestionase deja în jur de o sută. Cei mai mulți luaseră legătura cu ei din proprie inițiativă, după ce poliția a făcut apel la ajutorul publicului prin ziarul local. În grupul celor chestionați se aflau și șase colegi de facultate de-ai Lindei, și prietena ei care lucra la poliție, plus încă patru polițiști, unul dintre ei fiind chiar Anna Sandberg.

— Dar nu suspectezi niciun coleg sau viitor coleg, constată Bäckström pe un ton vesel.

— Nu, spuse Anna, care nu părea la fel de amuzată de subiect. Cel puțin, eu, una, n-am găsit nicio persoană suspectă. Răspuns negativ.

— Și cu ceilalți care-i șmenul? continuă Bäckström. Au fost și scandalagii în local? Ciudații care nu ne-au contactat. Despre ăia ce știm?

Oare nicio muiere n-are simțul umorului? se întrebă el.

Nimic special, conform părerii Annei. Au fost câțiva localnici, dar având în vedere timpul și locul cu pricina, ar fi fost de-a dreptul ciudat să fie altfel. Poliția apucase să stea de vorbă cu câțiva dintre ei și toți păreau revoltați de ce i se întâmplase Lindei. Nimic ciudat, deci, spuse Anna Sandberg.

— Să înțeleg că avem cel puțin cincizeci de persoane despre care nu știm nimic, constată Bäckström.

Detectivul-șef Anna Sventon Blomkvist²⁰, își spuse.

— Da, zise Anna. În cel mai rău caz. Asta dacă vorbim doar despre bărbați. Eu zic că sunt mai puțini.

— Și cum dăm de ei? insistă Bäckström.

•

Conform spuselor lui Sandberg, trebuiau să fie conștienți că asta avea să dureze destul de mult. Pe de o parte, se aflau în plin sezon de concedii, pe de alta, nu prea se găseau mulți care să declare de bunăvoie că erau în club, mai ales dacă nu o cunoșteau pe victimă și nu vorbiseră deloc cu ea. În plus, colega Sandberg avea propria teorie și se întreba dacă o putea prezenta lui Bäckström.

— M-am gândit mult la asta și, sinceră să fiu, nu știu dacă merită efortul.

— De ce să nu merite? o întrebă Bäckström.

Mai e și leneșă, se gândi el.

Din mai multe motive, conform spuselor Annei. Ar fi însemnat multe ore de lucru și, indiferent cât ar fi muncit, n-ar fi avut cum să-i găsească pe toți cei care fuseseră acolo.

— Altceva? o întrebă Bäckström.

Of, Doamne, își spuse în gând.

— Până la urmă, e relevant? se întrebă Anna. Din câte am văzut, nimeni n-a urmărit-o și nimeni n-a însoțit-o până acasă. Și nimic nu indică faptul că ar fi stabilit o întâlnire cu cineva de acolo mai târziu. Dacă e așa cum a declarat ziaelor vecina, înseamnă că a avut ghinionul să dea peste un maniac, nu crezi? Toate indică asta. Părerea mea.

— N-avem de unde să știm, i-o reteză Bäckström. Nici tu, nici eu, adăugă el.

Mai ales tu, își spuse în gând.

— Mergem mai departe, deci, constată Anna.

— Corect, spuse Bäckström. Vreau să identificați și să chestionați fiecare client și dacă e să-l găsim altundeva între timp, anulăm firul ăsta. Nici chiar așa de prost nu sunt.

— Am înțeles, spuse Anna scurt.

— Ar mai fi ceva, spuse Bäckström. Mi-ai zis că pot să mă uit în agenda ei.

— Sigur că da, spuse Anna. Dar mă tem că nici aici n-o să găsești ceva demn de interes. Eu, una, n-am găsit nimic.

— Inspectorii judiciari au terminat cu agenda? întrebă Bäckström.

Cum adică „nici aici”? se gândi el.

— Da, spuse Anna. Au găsit doar amprentele Lindei. Nimic altceva.

— Ce bine! spuse Bäckström rânjind.

— De ce?

Anna îl privi circumspectă.

— Pentru că scap de mănușile alea de latex, zise Bäckström.

— Da, scapi, zise Anna scurt. Mai e ceva?

— Nu, spuse Bäckström și ridică din umeri.

Greu de crezut că o muiere cu balcoane așa de mișto poate fi așa o acritură, își zise.

18.

Era o vară ciudată. Cea mai ciudată din istorie, dintre toate verile pe care și le aminteau oamenii, asta dacă ne gândim la oameni în vârstă. Începuse în mai și părea că nu mai vrea să se termine. Zi după zi, soarele ardea și se înregistrau noi recorduri de caniculă, împărțite echitabil pe întregul teritoriu al țării.

Marți, opt iulie, autoritățile înregistrară un nou record național. Vechiul record suedez fusese înregistrat chiar în Småland, cu aproape șaiszeci de ani în urmă. Pe 29 iunie 1947, fuseseră măsurate treizeci și opt de grade la amiază în Målilla, ceea ce însemna că, dacă era mâna Domnului, cu siguranță se îngrijea de poporul Lui. Cum altfel să-ți explici faptul că în ziua de marți, opt iulie, la trei după-amiază, în Väckelsång, la vreo douăzeci de kilometri de Växjö, meteorologii înregistrară o temperatură de 38,3 grade Celsius? La umbră, bineînțeles.

În Växjö era relativ răcoare. Când Lewin și Eva Svanström au părăsit sediul poliției pentru a lua prânzul în oraș, întregul Oxtorget transpira în spatele valului de căldură, deși afară nu erau mai mult de treizeci și două de grade.

Fără a ști de ce, Lewin se simțea din nou neliniștit. Își petrecuse aproape tot timpul în biroul lui dotat cu aer condiționat din sediul poliției, prin urmare, nu prea era deloc pregătit pentru căldura de afară.

— Poate ar fi mai bine să rămânem înăuntru, sugeră el și-i zâmbi încurcat Evei Svanström.

Ce se întâmplă? se gândi el. În Suedia, în mijlocul verii?

— Mie mi se pare superb, răspuse Eva, zâbind fericită și ridicându-și mâinile euforic, într-un mod deloc tipic unei suedeze. Hai, să mergem, Janne! Promit că te las să stai la umbră.

•

Știrile de seară și din dimineața următoare vorbeau aproape numai despre asta, iar presa locală avea chiar și o anumită doză de patriotism local. Cele mai ridicate temperaturi de pe teritoriul suedez se înregistrau tot în Småland, ținutul binecuvântat de Domnul. *Barometer* se grăbise să declare Småland „noua rivieră a Europei de Nord”, în timp ce *Smålandsposten* fusese mai reținută, ca de obicei, știind că fiecare localnic era conștient de pedeapsa pentru fudulie.

Exact ca în cotidienele naționale, și ziarele locale luaseră declarații de la diverși experți care, pe de o parte, avertizau de urmările nefaste ale efectului de seră, ca să fie apoi contraziși de alții, care făceau referire la variațiile de temperatură istorice și la faptul că strămoșii lor au cultivat viță-de-vie în Norrland în timpul epocii bronzului. În rest, ziarul oferea diverse sfaturi

medicale pentru cititorii săi.

Important era să rămână la umbră și să nu facă mișcare, să evite orice efort fizic, să bea multe lichide și să-și protejeze capul cu șepci sau pălării. Mai ales bătrânii și copiii, precum și cei care sufereau de hipertensiune sau de probleme cardiace. Și, sigur, nici vorbă să lase câini sau copii mici în mașini încuiate sau parcate, nici măcar pentru un timp scurt.

•

Ziarele de scandal au urmat rețeta obișnuită. După ce și-au făcut datoria și au bifat în treacăt informațiile meteorologice, și-au îndreptat atenția către alte lucruri mai importante, precum legătura dintre canicula insuportabilă și creșterea ratei de criminalitate din vara aceea. Nu au uitat nici de cazul Linda.

Unul dintre experții intervievați în cel mai mare ziar de scandal a declarat că exista o legătură clară între frecvența crimelor în serie și temperatura de afară. Conform propriei sale cercetări, probabilitatea fenomenului cu pricina creștea concomitent cu temperatura. Primăvara și vara constituiau o perioadă mai critică decât toamna și iarna, indiferent că erai eschimos sau hotentot. Faptul că toți criminalii în serie notorii din SUA, de pildă, au preferat să acționeze în statele sudice precum California și Florida, și nu în vestul, centrul și nordul țării, nu era deloc întâmplător. Canicula declanșa un comportament violent, mai ales în cazul bolnavilor psihici și în cel al infractorilor labili, constată la sfârșit expertul.

19.

Viața merge mai departe. N-ajunge că trebuie să stau de vorbă toată dimineața cu o acritură, că acum sunt nevoit să mai și stau la masă cu doi idioți pentru că Rogersson e ocupat cu o altă acritură, se gândi Bäckström. Și ca și când asta n-ar fi fost de ajuns, oamenii ăștia mă servesc cu paste făcute terci și cu o porcărie de sos de pește. Da de o tocană de vită amărâtă cu sfeclă roșie n-au auzit? Doar stau perete în perete cu ăia din Skåne, țărani dracu’.

•

Knutsson și Thorén erau mult mai bine dispuși decât el, mai ales Knutsson, care lansase deja teoria cu spărgătorii de locuințe, înainte ca vecina să fi ieșit la rampă și să fi dat declarații unor cotidiene naționale.

— Ești prevăzător, Erik, îl laudă Thorén. Când am citit ce-a zis, chiar mi s-a părut credibil. Cred că ai avut dreptate.

— Ia, zi! spuse Bäckström.

Ăștia-s bătuți în cap, gândi el.

Conform părerii lui Thorén, totul era cât se poate de simplu.

— Comportament tipic pentru un spărgător. Mai întâi, urcă la ultimul etaj din clădire, unde șansele să fie văzut de un locatar în trecere, aflat la un etaj inferior, sunt mai mici.

Ai dreptate, că la trei dimineața, în toiul sezonului de concedii, riscul e enorm! își spuse în gând Bäckström și dădu încurajator din cap spre el.

— Așa, și probabil că după aia a sunat la ușă ca să vadă dacă-i cineva acasă și câinii au început să latre, continuă Thorén.

— Sau când s-a uitat prin fanta cutiei poștale, îl secondă Knutsson.

— Și în clipa aia s-a cărat. Hoții urăsc câinii, le explică Thorén.

Se vede că n-ai lucrat niciodată la Narcotice, se gândi Bäckström și dădu din cap.

— Și etajul doi ce-are? Că acolo nu stă nimeni, zise.

— E mult prea aproape. Gândește-te că tocmai a trezit-o pe vecina de la trei, spuse Knutsson cu convingere.

— Și etajul următor? întrebă Bäckström.

— Polonezul era acasă la ora aia, zise Thorén. Deși s-ar putea să-și fi încercat norocul și la ușa lui, bineînțeles.

— Înclin să cred, totuși, că a coborât la parter, zise Knutsson. Ca să fie mai sigur, mă gândesc eu.

— Și în clipa aia sună la ușa Lindei? întrebă Bäckström.

Chestia asta devine din ce în ce mai amuzantă, se gândi el.

— Da, spuse Knutsson. Și se uită pe furiș prin fanta cutiei poștale, și-așa, chestiile pe care le face un spărgător. Așa operează ei, de obicei. E obișnuitul lor modus operandi, cu alte cuvinte.

— Și Linda vine și-i deschide, spuse Bäckström.

— Da, spuse Knutsson. Chiar dacă sună aiurea. Sigur, nu-i exclus să fi uitat să încuie, dar dacă e să ne luăm după ce ne zic inspectorii judiciari, nu-i o variantă credibilă.

— S-a întâmplat cum zic, sută la mie, pentru că nu avem urme de forțare sau spargere, spuse Thorén. Ori a uitat să încuie, ori i-a deschis de bunăvoie.

— Stați așa, zise Bäckström și ridică mâinile în semn de refuz. Vreau să mă asigur că am înțeles raționamentul domnilor. La trei dimineața, apare un spărgător, un drogat amărât cu urme proaspete de seringă pe brațe și spume la gură, și sună la ușa Lindei ca să vadă dacă Ericson – numele de pe ușă – e acasă sau, un caz ideal pentru el, în vacanță. Asta în timp ce potăile de la vecina de la trei măcăne ca nebunele. În clipa aia, hoțul nostru sună la ușă, țâââr, țâââr, țâââr. Și ca să fie și mai sigur, se chiorăște și prin fanta cutiei. Linda, care între timp a plecat de la cârciumă cu gândul să se ducă acasă să se culce, și care, din câte știu, mai vrea să se și facă polițistă, se duce la ușă, se uită prin vizor și...? Ce-i văd ochii? Un spărgător. Ce drăăăguuu! Pe ăsta trebuie să-l las să intre. Zis și făcut! Doar are ce să fure de la noi. Dar nu-l las decât dacă îmi promite că se descaltă frumos și-și lasă pantofii pe raftul din hol și că nu face mizerie. Așa s-a întâmplat, vrei să zici?

Thorén și Knutsson nu spuseră nimic. Bäckström se ridică, puse tava pe căruciorul cu vase murdare și se duse să-și ia o cafea cu mult lapte și zahăr, pe care o luă cu el în cameră, înjurând în gând tot drumul.

•

Când Rogersson și colegul Salomonson sunară la ușa vecinei Margareta Eriksson, aceasta era deja ocupată. Femeia invitase la ea câțiva reporteri și fotografi de la cel de-al doilea ziar de scandal, care ratase știrea, dar spera să publice totuși ceva dintr-o perspectivă nouă. Gazda și musafirii ei stăteau în bucătărie și beau cafea.

— Cel mai bine ar fi dacă v-ați întoarce mai târziu, le explică ea polițiștilor.

— Doamna Eriksson preferă poate să stea de vorbă cu noi la secție? o întrebă Rogersson inexpresiv și cu privirea absentă. Putem să vă trimitem o mașină de patrulă. Numai să ne ziceți la cât.

•

Dacă era să se gândească mai bine, n-o deranjau nici acum și, după câteva minute, doamna Eriksson se așeză cu Rogersson și Salomonson la aceeași masă

de bucătărie de unde îi alungase pe jurnaliști.

— Domnii servesc o cafeluță? îi întrebă gazda lor, care părea hotărâtă să tragă linie și să se adapteze situației.

— Da, cu mare drag, se linguși Salomonson, înainte ca Rogersson să apuce să refuze oferta.

— Am înțeles că vreți să știți de unde a apărut articolul ăla, spuse doamna Eriksson care, judecând după expresia feței, nu părea deloc în apele ei. De ce n-am spus nimic când am stat de vorbă cu colegii dumneavoastră.

Rogersson se mulțumi s-o aprobe din cap, în timp ce Salomonson se concentra pe amestecatul în cafea.

— Sigur, nu trebuie să credem tot ce scrie-n ziare, spuse doamna Eriksson și zâmbi forțat. Chiar n-am zis tot ce scrie acolo. Le-am zis doar că m-au trezit noaptea câinii. Dar povestea aia, cum că cineva ar fi încercat să spargă ușa și l-am auzit alergând pe scări... așa ceva n-am zis. Dacă s-ar fi întâmplat asta, vă dați seama că aș fi sunat imediat la poliție.

— Câinii dumneavoastră latră des, dacă aud pe cineva trecând prin fața ușii? o întrebă Salomonson.

Sigur că se întâmpla des, conform spuselor stăpânei lor. Lătrau când se întorcea acasă vreun vecin de-al ei, mai ales dacă era târziu, sau dacă se auzea vreun zgomot de pe stradă. „Polonezul ăla oribil”, vecinul ei, chiar s-a plâns asociației locatarilor din cauza lor. Dar degeaba, zise stăpâna câinilor și președinta asociației. Dar, da, într-adevăr, Peppe putea să fie destul de precaut uneori.

— Are un lătrat foarte strident, spuse doamna Eriksson cu mândrie și-l mângâie pe labradorul cel mare, care își lăsase capul în poala ei. Și pipernicitul de Pigge îl secondează și el pe fratele lui.

— Ce-a făcut doamna Eriksson atunci când câinii au început să latre? întrebă Rogersson.

Având în vedere că dormea, mai întâi s-a trezit, din cauză că lătrau, și apoi a stat cu urechile ciulite, după care le-a spus să termine, și fiindcă dragii de ei s-au conformat, a înțeles că nu era în pericol.

— Dacă ar fi fost cineva în casa scărilor, ar fi continuat să latre, chiar dacă hoțul pășea pe vârfuri ca un șoricel, le explică doamna Eriksson.

— Câinii au încetat să latre, deci, constată Rogersson. Și ce-a făcut doamna Eriksson?

•

Mai întâi s-a furișat pe hol și s-a uitat prin vizor, dar nu a văzut și n-a auzit nimic. După care s-a întors în pat și, încet, încet, a reușit să adoarmă la loc. Asta a fost tot și-i părea foarte rău că nu și-a dat seama că ar fi trebuit să le

povestească și lor mai devreme. De ce or fi scris jurnaliștii ăia prostiile alea „chiar că nu înțelegea”.

Pentru că le-ai zis ce le-ai zis și pentru că ai încercat să te dai interesantă, de aia, se gândi Rogersson, dar nu spuse nimic. Cei doi puseră punct audierii, îi mulțumiră femeii pentru cafea și plecară. Rogersson nu-i mai flutură sub nas nici măcar clauza de confidențialitate. Un polițist adevărat știa că acea clauză era doar o glumă proastă.

•

În casa scărilor, cei doi se întâlniră cu doi inspectori judiciari, care tocmai urcau pentru a lua amprente de pe ușa doamnei Eriksson și de pe alte suprafețe de interes.

— Dacă vă grăbiți să sunați acum, vă servește cu cafea, spuse Salomonson, în timp ce Rogersson se mulțumi să dea din cap și să mârâie.

Și dacă tot aveau drum pe acolo, cei doi sunară și la ușa lui Gross, ca să-l întrebe dacă a auzit ceva joi noaptea. Gross însă refuză să le deschidă. Le spuse prin fanta cutiei poștale că ar fi bine să înceteze să-l hărțuiască.

— Am jurnaliști la mine. Am martori. Vă avertizez, domnilor, spuse Gross. Dispăreți.

•

— Da, cam asta e, spuse Rogersson ridicând privirea spre Bäckström și oftă.

— Dar tu ce crezi? îl întreabă Bäckström.

— Că baba s-a trezit în creierii nopții din cauza lătrăturilor, spuse Rogersson. Exact la ce oră, nu știe. Probabil că potăile alea latră non-stop. Lătrau ca dracu' atunci când am sunat la ușă.

— Și de ce s-a dus să se uite prin vizor? îl întreabă Bäckström cu viclenie. Așa face de fiecare dată când latră potăile?

— Ea zice că nu, spuse Rogersson. Dar vrei să știi ce cred eu?

Rogersson oftă obosit și Bäckström dădu din cap.

— E miezul nopții, e vară, bătrâna a citit în toate ziarele că-s spărgători și hoți care își fac de cap și aproape toți vecinii sunt plecați în concediu. Cred că asta explică perfect de ce s-a uitat afară tocmai atunci.

— Dar potăile de ce lătrau? insistă Bäckström.

— Pe mine să nu mă întrebă nimic despre câini. Discută cu vreun coleg care antrenează câini. Sigur o să se bucure. Țștia n-au altceva în creierile alea mici.

— Pe mine mă interesează de ce lătrau potăile, repetă Bäckström.

— Singura explicație e că au început să latre pentru că au auzit-o pe Linda care se întorcea acasă. Cică aud al naibii de bine, dacă e s-o credem pe stăpâna lor. În fine. Ne vedem la hotel, spuse Rogersson.

— Nu uita să treci pe la Systembolaget, îi aminti Bäckström. Mie nu trebuie

să-mi iei nimic. Ajunge dacă îmi dai înapoi berile alea pe care le-ai băut cu mine.

Înainte să plece, Bäckström îl sună pe Enoksson să-l întrebe cum a mers cu amprente de pe ușa doamnei Eriksson.

— Am folosit lichid revelator și am dat și cu praf, îi spuse Enoksson. Pe ușă, pe clanță, pe clapa cutiei poștale, pe cadrul ușii, pe suprafețele din jurul ușii, pe balustrada care duce spre etajul ei. Liftul l-am verificat deja, dacă-ți mai amintești.

— Și? întrebă Bäckström.

— Nimic, spuse Enoksson. Am găsit doar amprente ei. Probabil că baba se simte singură și vrea să discute cu cineva. Și poate c-a vrut să se dea și interesantă puțin?

•

Ajuns la hotel, Bäckström își primi toate rufele. Mormanele frumos împăturite acopereau aproape toate suprafețele libere din camera lui. Dar și mai bine era că pe chitanță trecuseră „îngrijire echipamente”, cum le-a cerut, și toată nota fusese în contul camerei. Colegul lui, Rogersson, se înfățișă la el cu un bax întreg de bere, ceea ce reprezenta exact cât îi datora. Parcă ar fi Ajunul Crăciunului, îi spuse Bäckström, care avea de gând s-o sune și să ciripească puțin cu micuța Carin, dar se răzgândi imediat.

— Am unele mai reci în minibar, spuse Bäckström. Propun să le facem de petrecanie înainte să halim.

20.

Växjö, miercuri, 9 iulie

Ziua începuse neașteptat de promițător. Cel de-al doilea ziar de scandal ca importanță refuza să se dea bătut. Voia neapărat să se revanșeze și reușise să stoarcă mai mult din relatarea lui Marian Gross decât i-ar fi putut pretinde până și propriul redactor-șef. Era un articol de două pagini, cu o fotografie mare, înfățișându-l pe eroul poveștii, bibliotecarul Marian Gross, care mergea perfect cu titlul scris cu litere mari: „EL L-A PUS PE FUGĂ PE UCIGAȘUL ÎN SERIE”. Ce dracu’ a făcut fotografială, se gândi Bäckström. Grăsanul ăsta mic arăta aproape înfricoșător. Cu siguranță că l-a pozat de undeva de jos.

— Fiți atenți aici, spuse Bäckström și începu să citească articolul cu voce tare.

— Stai așa, îl întrerupse Thorén, care avea de făcut o observație pedantă. N-avea patruzeci și șase de ani? Aici scrie treizeci și nouă.

— Lasă asta acum, spuse Bäckström. Ascultă aici. „Marian s-a trezit la miezul nopții auzind că cineva încerca să-i pătrundă în locuință. În clipa următoare, Marian s-a repezit spre hol, spre vizor. Zări un tânăr în jur de douăzeci de ani, care încerca să-i spargă yala”.

— Care dintre ele? zise Rogersson îmbufnat. Că ieri, când am fost acolo, avea trei.

— Nu te bloca la astfel de bagatele, spuse Bäckström și citi mai departe. „L-am întrebat ce face, declară Marian, dar n-am apucat să deschid și să-l prind, că a și coborât în fugă și a dispărut”.

— Ne poate da semnalmentele lui? întrebă Knutsson.

— Cu exactitate, să știi, spuse Bäckström. Cu toate că fața infractorului era acoperită de cozorocul unei șepci de baseball, prietenul nostru polonez a văzut că era tuns scurt, aproape ras în cap, și că arăta ca un suedez tipic. Genul „suporterul huligan”, fascistul. Înalt și bine făcut, în jur de un metru optzeci. Douăzeci și ceva de ani. Îmbrăcat cu o geacă de camuflaj de culoare kaki, pantaloni negri dintr-un material lucios, băgați în bocancii înalți.

— Interesant, spuse Lewin și sorbi din cafea, mângâind pe sub masă, cu degetul mare al piciorului drept, glezna și gamba stângă bronzată a Evei Sandström. Cum era îmbrăcat, vreau să zic. Având în vedere că erau douăzeci de grade afară.

— Mie nu-mi miroase bine deloc, spuse Knutsson nesigur și scutură din cap.

— Împărtășește-ne și nouă, zise Bäckström nerăbdător, lăsând ziarul din mână

și aplecându-se înainte, ca să nu scape niciun cuvânt.

— Care vasăzică, făptașul a coborât un etaj și a sunat la Linda, zise Thorén și scutură din cap.

— Probabil că terminase deja cu ea, sugerează binevoitor Bäckström. Se pregătea să ia la rând etajele de mai sus.

— Și de ce n-a sunat la poliție? interveni Knutsson. La Gross mă refer.

— Păi, să știi că l-au întrebat, spuse Bäckström rânjind. Dar, ca majoritatea cetățenilor din țara noastră, nici Gross nu are încredere în poliție.

— Da, bine, zise Thorén. La istoricul lui...

— Nu cred o iotă din povestea asta, spuse Knutsson și scutură din cap hotărât. Eu zic c-a inventat totul. OK, nu exclud faptul că cineva chiar i-a sunat la ușă. La ușa lui și la ușa vecinei, adică.

— Nu cred că ajungem prea departe pe linia asta, oftă Rogersson și se ridică de la masă. Vrei să-l mai chestionez o dată? îl întreabă el pe Bäckström.

— Poartă Papa turban? Lucrează cumva comisarul Bäckström la poliția de proximitate? Dolly Parton doarme pe burtă? spuse Bäckström și se ridică și el.

21.

În dimineața aceea, echipa de investigații primi mult așteptatul ADN și toți polițiștii se înființară la sala de ședințe. Atmosfera era încărcată și ADN-ul prezentat de șeful inspectorilor judiciari era de înaltă clasă. Dacă-l găseau pe cel care îl lăsase la locul crimei, cazul Linda ar fi fost rezolvat fără nici cea mai mică urmă de îndoială. Din punctul ăsta de vedere, lucrurile erau clare, astfel încât nu mai conta deloc ce avea de declarat făptașul după arest.

•

ADN-ul criminalului fusese prelevat din opt locuri diferite. Sub formă de spermă, de pe canapeaua din camera de zi. Sub formă de secreții corporale, de pe boxerii bleumarin și mototoliți, mărimea S, aruncați sub canapeaua sus-numită. Sub formă de spermă, din vaginul și anusul victimei. Sub formă de sânge, de pe pervaz. Sub formă de particule de epidermă, de pe marginea pervazului. Și mai găsiseră un loc, despre care nu le-au spus nimic până atunci. În hol se afla și o pereche de pantofi sport albi, măsura 42, marca Reebok. ADN-ul recoltat de SKL indica faptul că aceștia îi aparțineau tot ucigașului.

— La început eram cam nesiguri, le explică Enoksson. De asta n-am zis nimic până acum. Când mama Lindei ne-a spus că nu i-a mai văzut până atunci, i-am trimis la SKL și ei ne-au confirmat bănuielile.

•

O pereche de boxeri și o pereche de pantofi sport marca Reebok. Purtați de sute de mii de bărbați, vânduți în milioane de exemplare. Nici măcar nu merita să se obosească să-l caute pe cumpărător. Erau nevoiți să se bazeze pe restul indiciilor și, conform spuselor lui Enoksson și ale colegilor lui, probabil că, în felul ăsta, probele recoltate deja puteau să le ofere o imagine clară despre ce s-a întâmplat.

•

Făptașul intră pe ușa apartamentului. Linda e cea care îl lasă să intre, cel mai probabil. Făptașul se descaltă și își pune pantofii pe suportul din hol.

Apoi aterizează pe canapeaua din camera de zi, împreună cu victima, își scoate pantalonii și boxerii și ejaculează pe canapea.

Acțiunea se mută apoi în dormitor. Făptașul leagă mâinile Lindei, îi pune călușul în gură și-i leagă picioarele de capătul patului, probabil în această ordine. O violează de două ori, mai întâi vaginal și apoi anal, și ejaculează de ambele ori. Probabil că în timpul celui de-al doilea viol o înjunghie în partea dorsală. În timpul violului, sau după, o strangulează.

Apoi se duce la duș, se spală, se masturbează și ejaculează din nou.

— În sfârșit, sare pe geamul dormitorului, spuse Enoksson. Iese cu spatele și se sprijină de pervaz cu pieptul și abdomenul, ca să reducă din șocul aterizării, continuă Enoksson. După care se cațără pe perete și-i dă drumul pervazului. Atunci se zgârie de marginea ascuțită și ruginită.

•

Hainele purtate de Linda în noaptea în care a fost omorâtă îi ajutară și ele pe inspectorii judiciari în schițarea unui scenariu.

— Conform martorilor de la clubul de noapte, Linda purta, după cum urmează: o pereche de sandale din piele cu toc semiînalt și curelușe care se prind deasupra gleznelor. O pereche de pantaloni cu talia joasă, evazați, din în de culoare bleumarin. O cămașă de in purtată peste pantaloni, de aceeași culoare, fără guler, cu cinci nasturi. Deasupra cămășii, o vestă neagră din catifea, brodată cu ață neagră, perle și strasuri albastre. În spate avea un rucsăcel din catifea albastră, cu întărituri și curele din piele întoarsă de culoare albastră, care poate fi purtat și ca geantă obișnuită, dacă muți curelele, explică Enoksson.

— Da, spuse Enoksson și se scărpină pe frunte. Unde eram... Ah, da. Pe sub haine, purta o pereche de chiloți negri și un sutien negru. O pereche de încălțări, un rucsac și cinci articole de îmbrăcăminte. Și concluzia e că... Linda părea să-și fi scos sandalele și rucsacul de îndată ce-a intrat pe ușă. Sandalele erau aruncate lângă preșul din fața ușii, iar rucsacul era sprijinit de perete, la o jumătate de metru de încălțări. Vesta de catifea, pantalonii de in și cămașa se aflau în camera de zi. Împăturite frumos toate, așezate pe brațul unui fotoliu. Vesta dedesubt, apoi pantalonii și, peste ele, cămașa.

În schimb, chiloții și sutienul zăceau pe jos, în dormitor. Chiloții intacti, întorși doar parțial pe dinafară, fuseseră aruncați pe podea, lângă capătul patului mai apropiat de camera de zi. Sutienul era aruncat lângă celălalt capăt al patului. Descheiat, cu ambele bretele sfâșiate.

— Cea mai plauzibilă explicație e că făptașul l-a scos după ce i-a legat mâinile la spate, spuse Enoksson.

•

Următorul punct din prelegerea lui Enoksson erau ceasul și bijuteriile Lindei. Conform martorilor cu care vorbiseră, în afară de ceasul purtat la încheietura stângă, Linda avea și o brățară subțire din aur, pe aceeași încheietură, și trei inele cu model diferit, pe mâna stângă, și încă unul pe degetul mic de pe mâna dreaptă.

— Ceasul, plus cinci bijuterii, înseamnă în total șase, spuse Enoksson. Toate cele șase obiecte se aflau în bolul de ceramică aflat pe măsuța de cafea din camera de zi, continuă el, în timp ce le arată o fotografie pe pânza de proiectie,

reprezentând măsuta de cafea și bolul de ceramică. Credem că și le-a scos singură, și ceasul, și bijuteriile. La fel și vesta, pantalonii și cămașa.

— Dacă vă uitați mai bine la bolul de ceramică de pe masă, spuse Enoksson și mări imaginea, o să vedeți și telefonul ei mobil. Ceea ce ne îndreaptă atenția spre următoarea atracție a programului, și anume conținutul rucsacului ei.

În rucsacul Lindei fuseseră găsite lucrurile previzibile. În total, o sută șapte obiecte. Printre ele, agenda ei, un portofel din piele, în care se aflau legitimația ei de student la Academia de Poliție, permisul de conducere, patru fotografii mai mici, reprezentându-i pe părinții ei și două prietene, cartea ei de vizită, alte patru, cu nume diferite, un card bancar și alte câteva carduri, de membru, unul de fidelitate, un card VIP emis de Grace, clubul de noapte al Hotelului Municipal din Växjö, precum și un card de fidelitate valabil la Café Opera din Stockholm.

În portofelul ei se afla și o anumită sumă de bani: șase sute de coroane suedeze în bancnote, treizeci și două de coroane și cincizeci de bre, precum și șaiszeci și cinci de euro, ceea ce, în total, însemna în jur de o mie două sute de coroane. S-au mai găsit și un etui, cu un ruj, un fard de pleoape și alte articole de machiaj, o pungă cu bomboane mentolate pentru gât, un balsam de buze, o cutiuță de plastic cu ață dentară, o scobitoare într-un suport de plastic, o cutie mică de chibrituri cu douăsprezece bețe, diverse bonuri și extrase de cont, cu note de plată de la diferite localuri, magazine de haine și altele de acest gen. Și, desigur, scamele și firimiturile obișnuite care nimereau în genți și care nu-i scăpau niciodată unui inspector judiciar meticulos, indiferent cât de pedant ar fi fost proprietarul genții.

— În ceea ce privește machiajul, spuse Enoksson, am constatat că nu s-a demachiat, ceea ce poate fi de interes pentru stabilirea unui scenariu exact. A fost găsită machiată în dimineața de după. Dată cu ruj, fard pe pleoape și încă ceva, am uitat numele. Par să fie ale ei. Chestia aia care nu știu cum se cheamă e trecută în procesul-verbal. Oricum, nimic ieșit din comun.

Mai exista și o legătură de chei de la ușa casei tatălui ei și de la alte uși din diverse clădiri adiacente de pe proprietatea acestuia. Cheia de contact a unui Volvo S40, vechi de doi ani, pe care Linda îl primise de la tatăl ei drept cadou pentru că absolvise liceul. Mașina fusese parcată frumos pe locul închiriat de mama ei, aflat în fața casei. În prezent, vehiculul era în curtea poliției și expertiza tehnică nu-i ajutase cu nimic.

— Așa, spuse Enoksson. Și poate sunteți curioși unde am găsit cheia de la apartament? Era tot în bolul de pe măsuta de cafea.

•

Enoksson le mai arătă o imagine de aproape cu bolul din ceramică, deasupra căruia desenase o săgeată roșie, ce indica o cheie obișnuită, trasă pe un inel din

inox. Singura explicație era că pe asta o ținea separat, în buzunar, pe când legătura mai mare și zornăitoare de la casa tatălui o păstra în geantă.

— Ca să termin povestea cu geanta, spuse Enoksson, nu pare să lipsească nimic. Cu alte cuvinte, nu cred să-i fi cotrobăit nimeni prin lucruri. N-avem niciun motiv care să ne indice un jaf. Bani erau în portofel, bijuteriile în bolul de ceramică. Numai un Rolex din ăla din aur și oțel – tot cadou de la tatăl ei, l-a primit când a împlinit optsprezece ani – numai ăla costă vreo șaiszeci de mii.

•

După ce le făcu inventarul genții, Enoksson continuă prin a le prezenta toate obiectele folosite de ucigaș pentru violarea, torturarea și uciderea victimei. Mai concret, un cuțit de tăiat tapetul și cinci cravate bărbătești de diferite modele. Fiecare obiect fusese proiectat pe ecran și Enoksson menționa în treacăt că făptașul a avut o treabă ușoară, pentru că le-a găsit în casă.

Cuțitul fusese aruncat pe podeaua dormitorului, dar înainte de asta se aflase într-o găleată roșie din plastic, plină cu niște instrumente de zugrăvit, așezată pe suportul de vase al chiuvetei. Era un cuțit obișnuit, folosit la decuparea tapetului, textilelor groase sau al mochetei. Un cuțit cu un singur tăiș, cu lamă reglabilă, care putea tăia la o adâncime de aproximativ un centimetru, cu vârful ascuțit.

— Cu cuțitul ăsta a tăiat-o, spuse Enoksson. Sângele ei a fost găsit pe lamă și pe mâner, dar amprente n-a lăsat. Se pare că le-a șters cu cearșaful cu care a acoperit-o.

Cele cinci cravate fuseseră scoase dintr-o cutie de carton din hol. Mama Lindei pusese acolo niște lenjerie de pat veche, prosoape și haine care trebuiau aruncate.

Printre altele, și cinci cravate bărbătești, toate înguste, niște modele cam demodate, cumpărate de tatăl victimei. Acestea ajunseseră dintr-un motiv neclar la mama Lindei după divorț și urmau să fie aruncate. Criminalul le folosisese ca să o imobilizeze și să o sugrume pe fiica lor.

Trei dintre ele fură găsite pe cadavrul Lindei. Prima, înfășurată strâns în jurul gâtului, cu nodul la ceafă, ca să ușureze treaba făptașului. Acesta părea să fi stat călare peste pulpele ei în timp ce o strangula. Cu următoarea îi legase mâinile la spate. Cea de-a treia era prinsă de glezna ei dreaptă. Cea de-a patra era făcută ghem și zăcea pe podea. Pe aceasta din urmă fuseseră găsite și urme de salivă și de mușcături aparținând Lindei. Fusese folosită drept căluș și probabil scoasă după ce a strangulat-o. Cea de-a cincea era legată de o scândură de la capătul patului și după urmele de pe ea, la un moment dat, fusese legată de glezna stângă a Lindei.

— O poveste extrem de tristă, rezumă Enoksson și închise proiectorul.

— Alte indicii? întrebă Bäckström. Fire de păr, amprente, alte urme, fibre

textile și alte nimicuri pe care le găsiți voi de obicei?

•

Existau destule, conform spuselor lui Enoksson. Găsiseră vreo zece fire de păr de proveniență diferită, pe care le trimiseseră la SKL. Păr de pe cap, de pe corp și păr pubian.

— Suntem convinși că o parte provin de la făptașul nostru, spuse Enoksson. Dar analizele nu sunt gata încă. Am început și noi cu ce era mai ușor.

•

Același lucru și cu amprente, celelalte urme și fibre. Dacă găseau persoana în cauză, era sută la sută sigur că puteau să depisteze proveniența acestora și să facă o legătură între ele și făptaș.

— Având în vedere câte am găsit deja, aș zice că avem dovezi chiar prea multe, oftă Enoksson. Dar mai bine prea multe, decât prea puține. Deși uneori tind să cred că e o adevărată isterie în țara asta, în ceea ce privește chestia asta cu dovezile și indiciile. Lumea a văzut prea multe filme polițiste.

Ai grațit ca un filosof, dragă Enok, se gândi Bäckström.

— Mai ai să ne dai ceva? întrebă el.

Enoksson părea că stă în cumpănă. Apoi scutură din cap.

— Hai, nu le ține doar pentru tine, spuse Bäckström. Ușurează-ți inima, ajută-i pe bieții tăi colegi care fac treburile mărunte.

— Păi, spuse Enoksson. În privința asta, cred că eu și colegii noștri ne-am făcut datoria, așa că... Oricum, când am discutat cu cei de la SKL despre ADN-ul nostru – dar asta nu-i decât o teorie neclară în faza asta a cercetării, ceva care se află într-un stadiu... la început, adică... și riscul să nu fie adevărat e destul de... mă rog...

— Enoksson, spuse Bäckström pe un ton sever. Ce-a zis ăla de la SKL?

— Era o „aia”, spuse Enoksson. Conform spuselor tipei, există motive să credem că ADN-ul nostru nu-i tipic nordic. Că s-ar putea să provină de la un infractor străin sau, cum să zic...

Surprins, surprins, se gândi Bäckström, dar se mulțumi să dea din cap.

•

După pauza de cafea și de dezmoțit picioarele – prezentarea lui Enoksson dură aproape două ore – preluă cuvântul medicul legist. Nimic din ce avea să le spună nu demonta teoria pe care o formulară și singuri. Cu toate astea, era vorba doar de o concluzie preliminară, iar pe cea definitivă avea să le-o transmită abia peste câteva săptămâni, când ieșeau analizele și după ce termina de reflectat.

— Ce vă pot spune în stadiul actual, zise medicul legist pe un ton pedant, foșnind din hârtii, e că victima a fost asfixiată prin strangulare. Observațiile

făcute în timpul autopsiei indică faptul că a fost strangulată cu cravata prezentată aici și că moartea a survenit undeva între orele trei și șapte, vineri, în zori.

Of, își spuse Bäckström în gând.

— Și urmele de cuțit de pe fesa dreaptă și cea stângă au fost provocate de același cuțit prezentat...

Of, of, măi, măi, își spuse Bäckström.

— Că urme asemănătoare au fost găsite în ultimul an și pe alte cadavre ale unor victime ucise în circumstanțe similare. Expresia populară „urme de tortură” se potrivește, cu toate că persoanele din domeniul nostru de activitate ar trebui să evite să se pronunțe referitor la eventualul motiv al făptașului. Există câteva cazuri cunoscute în care făptașul a folosit un cuțit sau un alt obiect contondent, până și o țigară aprinsă. Mai există și două cazuri din țară, unde s-a folosit un pistol electric...

Lasă asta acum, spuse în gând Bäckström.

— Sângerarea relativ abundentă care a avut loc totuși – în ciuda aspectului rănilor – ne demonstrează că victima era în viață și că a încercat să se opună cât a putut. Corpul pompează adrenalină, tensiunea crește simțitor.

Mda, mare lucru, se gândi Bäckström. Făptașul nostru nu-i chiar atât de nebun încât să ciopârțească un cadavru.

— De asemenea, rezultatele cercetărilor noastre arată că rănilor din jurul încheieturilor și gleznelor victimei au fost provocate de legăturile cu care a fost imobilizată...

Hai, nu mai spune, zise în gând Bäckström și aruncă pe furiș o privire spre ceasul lui.

•

— Păi, bine, zise Bäckström un sfert de oră mai târziu, în timp ce își plimbă privirea de mareșal asupra trupelor. Ce mai stați aici? Afară! Și găsiți-l pe nenorocit.

22.

Seara, după cina luată la hotel, Bäckström își convocă trupa de șoc, să poată discuta cu ei liniștit despre sarcinile lor, fără ca o grămadă de țărănoi de la secția locală să-și impună părerile tâmpite la tot pasul.

— O luăm frumușel, în ordine, iar, tu, Eva, poți să iei notițe, spuse Bäckström și se întoarse spre singura femeie din grup.

Ce dracu' să faci cu slăbănoagele astea? se gândi el.

— Sigur că da, șefu', ciripi Svanström și ridică un carnețel și un stilou.

— O luăm încet, una după alta, spuse Bäckström. Ce știm? Cum a intrat individul?

Mai e și pupincuristă, se gândi.

— Ea i-a dat drumul, oftă Rogersson, care părea că se gândește la cu totul altceva. La scurt timp după ce ajunge acasă, tipul îi sună la ușă și ea îi deschide. E o persoană pe care nu doar că o cunoaște, dar o și place.

— Sau are încredere în el, oricum, spuse Thorén. Nu se teme să-l lase în casă.

— Dar s-ar putea s-o fi păcălit, îi asistă Knutsson.

— Ești prost la cap, Erik, zise Rogersson și se holbă la Knutsson. E valabil și pentru tine, Thorén, spuse și se holbă și la el. Fata se ducea acasă ca să se culce. E trei dimineața. Primul lucru pe care-l face tipul e să-și scoată încălțările și să le pună pe raft. Puțin probabil ca nebunul de Gross să fi dat o fugă până la ea să împrumute două lingurițe de nes.

— Într-o altă ordine de idei, spuse Bäckström, căruia îi trecuse prin cap același gând care îl chinuia și pe bunul de Rogersson. Ce ziceți de o berică, înainte de culcare?

În cel mai rău caz, plătește angajatorul, își spuse.

•

De data asta, toți păreau să fie de acord. Și miracolele nu s-au terminat aici, pentru că Thorén și Knutsson se oferiră să contribuie și ei cu niște beri pe care le aveau în cameră.

— Am cumpărat un bax întreg vineri, dar nici n-am avut timp să le gustăm, explică Thorén.

Ăștia-s nebuni amândoi, își spuse în gând Bäckström.

•

— OK, zise Bäckström cinci minute mai târziu, în timp ce linse spuma de pe buza superioară.

— Tu ce crezi, Lewin?

Bäckström dădu din cap spre Lewin, care și el părea că se gândește la altceva. Adună-te, băi, futăciosule, își spuse în gând Bäckström.

— Sunt de acord cu Rogersson, zise Lewin. Îl cunoștea și îl plăcea pe tip. Și nu cred că au stabilit o întâlnire în prealabil. Tipul a apărut, pur și simplu, neanunțat.

— Sunt de acord cu Janne, spuse Svanström. Dintr-odată, se trezește la ușă cu cineva de care-i place.

Mă rog, nu că te-ar fi întrebat cineva, se gândi Bäckström.

— Și de unde știa că o găsește acasă? interveni Thorén.

— Mașina ei era parcată pe stradă, poate a văzut lumină în apartament sau poate că și-a încercat norocul.

Lewin ridică din umeri.

— OK, spuse Thorén, care părea dispus să negocieze. Dar eu tot cred că a păcălit-o.

— Având în vedere cum se termină povestea, vrei să zici, spuse Rogersson, care de data asta părea mai degrabă ironic, decât iritat. Sunt de acord cu tine. Nu cred că Linda se aștepta să se termine în halul ăla când l-a lăsat să intre.

•

— Și ce se întâmplă în camera de zi? continuă Bäckström.

Parcă sunt copii, se gândi el. Vorbe, vorbe și iar vorbe.

— Ea se dezbracă, el se dezbracă. Apoi începe show-ul, spuse Rogersson. Cu acordul ambelor părți, dacă mă întrebi pe mine. Ea începe să-l masturbeze, nimic ieșit din comun. Am văzut c-a ejaculat pe canapea și urme de salivă de la ea n-au fost.

— Stai așa, spuse Thorén și-l opri ridicând palmele. Asta n-ai de unde s-o știi. Poate că ea a vrut doar să stea de vorbă.

— Exact, spuse Knutsson. Tipul se duce în bucătărie, zice că vrea să bea un pahar cu apă, dar vede cuțitul. Se întoarce și-i spune că discuția s-a terminat.

— Aoleu, ce complicat, oftă Rogersson. Da niște sex de bunăvoie ce-are?

— Înclin din nou să-i dau dreptate lui Rogersson, spuse Lewin. Hainele împăturite frumos, faptul că a scos cheia de la apartament din buzunarul vestei sau al pantalonilor, înainte de a pune hainele pe fotoliu. Un criminal nu face așa ceva și nici victima, dacă are cuțitul la gât.

— Sunt de acord cu tine, Janne, îl aprobă din nou Svanström.

— În orice caz, el pare să se fi grăbit mai mult decât ea, spuse Knutsson. Aici suntem de acord cu toții, presupun. Își smulge pantalonii, îi aruncă pe jos chiloții. În timp ce tipa, Linda, pardon, o ia mai ușurel.

— Poate vrea să-l țină pe jar, spuse Rogersson și ridică din umeri. Dacă e să ne gândim la ce se întâmplă când ajung în dormitorul maică-sii, aș zice că i-a

reușit peste așteptări.

Niciunul din ei nu spuse nimic. Knutsson și Thorén se mulțumiră să se arate neîncrezători. Lewin părea mai interesat de tavanul camerei lui Bäckström, în timp ce Svanström lua notițe de zor.

— Vrei să zici că a fost de acord și cu restul? întrebă Bäckström. Crezi că-i vorba de vreun joc sexual care a degenerat mai târziu?

Cu toate că pare atât de cuminte, spuse în gând Bäckström.

— Primul lucru petrecut în dormitor pare un act obișnuit, de ce nu, spuse Rogersson. Nenea doctor ne-a zis că fata nu are leziuni în zona vaginală. Nu i se pare probabil s-o fi păcălit, punându-i cravata fără ca ea să se fi împotrivit. În clipa aia, sau mai târziu.

— Bine, mai departe, spuse Bäckström.

Lui Rogge ăsta îi merge mintea, se gândi el. Cu toate că bea de zici că lucrează la colegii din Tallinn.

— Mai departe, eu cred că lucrurile o iau razna urât de tot, spuse Rogersson. Când vrea s-o ia pe la spate. Numai că pentru ea e deja prea târziu. E legată fedeleș, i-a pus călușul în gură ca să nu poată țipa și scoate la interval cuțitul pentru a o forța să facă tot ce-i spune. În clipa aia îi provoacă rănila pe care nenea doctorul ni le-a descris așa de frumos. Leziuni anale, în jurul gâtului, pe brațe, încheieturile mâinilor și gleznelor. Începe să tragă de ea, iar aceasta se luptă să se elibereze.

— E clar că siguranța principală e bulită în capul ucigașului nostru, clarifică Bäckström.

— I-a explodat tot panoul, spuse Rogersson cu pasiune. Mai aveți vreo bere, apropo?

•

— Păi, și cine e individul? întrebă Bäckström cercetându-i pe cei din fața lui. Pe cine căutăm?

— Făptașul e, mai mult ca sigur, un bărbat, spuse Thorén pe un ton solemn. Glumesc, bineînțeles. Mi-am adus aminte de colegii de la grupul PC. Nu ei obișnuiesc să treacă chestii din astea în profil? „Infactorul e, mai mult ca sigur, un bărbat. Mai mult ca sigur, o cunoaște pe victimă de mai demult, dar nu poate fi exclus nici faptul că e un necunoscut și că o întâlnește pe victimă cu puțin înainte sau în clipa săvârșirii crimei”, continuă el pe un ton sumbru.

— Nu te-ai gândit să-ți schimbi profesia? întrebă Bäckström. Un tânăr care o cunoaște pe Linda de mai demult, zise el și le aruncă o privire încurajatoare.

— Tânăr? Peter n-a zis nimic c-ar fi tânăr, spuse Knutsson.

— Bine, și-atunci câți ani are? întrebă Bäckström.

Zici că-s copii de grupa mică, ăia care te contrazic tot timpul.

— Mda, de fapt, zise Knutsson. Are între douăzeci și douăzeci și cinci, cam așa. E cu câțiva ani mai mare decât Linda.

— Păi, și? spuse Bäckström. Eu ce-am zis?

Idioții, înjură el în gând.

— Și cât de bine se cunosc?

— Eu zic așa, spuse Lewin și părea că rumegase mult ce urma să spună. Tocmai am discutat despre asta cu Eva la cină.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Deci mai și vorbiți din când în când, se gândi.

— E vorba despre un tânăr în jur de douăzeci și cinci, treizeci de ani. Tipul o cunoaște bine pe Linda, fără să se fi întâlnit cu ea prea des. Ei îi place încă de el, cu toate că nu s-au mai văzut de mult. E un tip cu care a făcut sex cel puțin o dată în trecut. Sex obișnuit, probabil, pentru că am impresia că asta prefera ea. Și nu cred că Linda are cine știe ce experiență. De fapt, chiar l-am întrebat pe medicul legist după ședință și mi-a zis că nu pare să fi făcut sex anal înainte, sau mai știu eu ce alte variante sado-masochiste violente. Nu s-a găsit nicio leziune vindecată sau vreo cicatrice veche. În plus, mai cred că avea încredere în el. Și că nu s-au văzut de ceva timp. Dar dintr-odată s-a trezit cu el la ușa ei. În creierii nopții.

— E încă destul de îndrăgostită de el ca să-l lase să intre, spuse Svanström. Și nu cred nici că tipul e prea tânăr. Eu zic că-i chiar puțin mai în vârstă.

N-aș fi crezut așa ceva despre Lewin, se gândi Bäckström. Că încă e în stare să țină steagul sus.

— Da, dar tipul reușește să ejaculeze de patru ori în decurs de o oră, le aminti Bäckström.

— O fi trecut ceva timp de când, mă rog, spuse Rogersson și părea că gândește cu voce tare.

— Eu cred că se droghează, zise Lewin. Că ia amfetamină sau ceva de genul ăsta.

— Da, sau poate e un bătrân care a dat iama în cutia cu Viagra, chicoti Thorén.

— Un dependent de droguri, spuse Rogersson pe un ton ezitant. Nu prea se potrivește cu profilul victimei. Mai ales dacă e să constat că ea are încredere în el. N-are niciun fel de dubiu față de omul ăsta. Chiar ai impresia că ar fi avut încredere într-un drogat?

— Nu, nu, tipul nu-i dependent, spuse Lewin scuturând din cap. Că atunci nu i-ar fi mers. E vorba de cineva care mai gustă câte ceva din când în când. Cineva care folosește pastile înainte să facă sex.

— Unul pe care Linda l-a cunoscut și a avut încredere în el, spuse Bäckström

și dădu din cap suspicios. Și unde stă omul ăsta?

Mai bine să schimb macazul, se gândi.

— Aici, în oraș, spuse Knutsson. În Växjö.

— Sau în împrejurimi, îl completă Thorén.

— E un tip în jur de douăzeci și cinci de ani, poate mai mult, pe care-l cunoaște de mai demult și de care-i place și în care are încredere. Un tip care e de aici sau de undeva din zonă. Și care nu e dependent de droguri, dar mai ia din când în când amfetamine pentru că știe cum funcționează și ca să scape de inhibiții și să-și facă măciuca tel electric, rezumă Bäckström. Nu credeți că-i în halul ăla de nasol? Să fie vorba de un coleg? Unul care a reușit să se deghizeze în oaie până acum?

— Teoria asta o am în cap de când am venit aici, spuse Rogersson. La câți colegi nebuni am întâlnit... Și la câte povești am auzit. Din păcate, nu toate-s doar fantezii.

Lewin scutură din cap neîncrezător.

— E drept că s-au întâmplat unele și mai gogonate la noi, spuse el încet. M-am gândit și eu la asta. Dar nu cred, spuse.

— De ce nu? îl întrebă Bäckström.

Pentru că el nu-i ca tine, se gândi.

— Tipul pare prea dezinhibat pentru gustul meu, spuse Lewin. Gândește-te doar câte indicii a lăsat în urma lui. Nu crezi c-ar fi făcut curat după el dacă era un polițist?

— Cuțitul l-a șters, pare-se, spuse Bäckström. Poate n-a avut timp să facă și curat. Poate a crezut că cineva vrea să între.

— Eu tot am impresia că nu-i în ordine ceva.

Lewin își frecă degetul mare de arătătorul drept.

— Dar, bineînțeles, spuse el ridicând din umeri. Am mai greșit înainte.

— Altceva, spuse Bäckström și privi în jurul lui.

Sau poate avem noroc să ne băgăm la nani și să prindem un pui de somn, se gândi el.

— Eu cred că arată bine, spuse dintr-odată Svanström. Criminalul, vreau să zic. Linda arăta foarte bine. În plus, pare să fi fost preocupată de aspectul și hainele ei. Aveți idee cât costă hainele alea? Pe care le purta? Eu cred că și el e la fel. „La așa sac, așa petic”. Nu asta este expresia?

Ba da, se gândi Bäckström. Și tu, și Lewin sunteți slabi ca un țâr.

•

Înainte să adoarmă, Bäckström o sună pe reporterița lui de la postul local de radio. Dacă nu pentru altceva, cel puțin ca să mențină temperatura ridicată.

— Am înțeles că ați primit rezultatele testelor ADN, spuse Carin. Nu vrei să-

mi zici nimic?

— Habar nu am la ce te referi, spuse Bäckström pe un ton serios. Ai ajuns cu bine acasă alaltăieri?

•

Se pare că da, dar nu voia să intre în detalii. Dar îi propuse să se întâlnească din nou. Și-i spuse încă o dată că nu trebuiau să discute despre chestii legate de serviciu.

— Sigur, spuse Bäckström. Sună bine. Dar deocamdată sunt cam ocupat, așa că poate peste vreo câteva zile, adăugă el.

E mult prea simplu, își spuse în gând.

— Să înțeleg că se strânge lațul? întrebă Carin și dintr-odată păru dornică să audă mai multe.

— *You will be the first to know*²¹, spuse Bäckström pe o engleză americană de televizor.

23.

Växjö, joi, 10 iulie

Joi, Lewin hotărî să nu mai citească ziarele de scandal. Decizia lui era definitivă, irevocabilă și includea ziarele *Aftonbladet*, *Expressen* și celelalte două surori mai mici și mai răutăcioase de-ale lor, *Göteborgs-Tidningen* și *Kvällsposten*.

Articolul întins pe două pagini, care îl dezgustă cel mai mult, apăruse în *Kvällsposten* în ziua respectivă și părea aproape inofensiv față de celelalte prostii pe care le citise despre cazul Linda în restul ziarelor de circulație națională. Robinson-Micke ieșise la rampă și declarase că: „M-am întâlnit cu Linda în noaptea în care a fost omorâtă”.

În calitatea sa de vedetă TV originară din Växjö, Robinson-Micke lucrase ca *entertainer* la Hotelul Municipal în seara de joi, 3 iulie. În aceeași seară în care Linda fusese în clubul de noapte al hotelului, în orele dinainte să fie omorâtă. Micke fusese însoțit de doi colegi din aceeași branșă – Frasse din „Ferma”²² și Nina din „Big Brother” – iar sarcina lor se rezuma să ajute la bar, să socializeze cu clienții și, în general, să contribuie la îmbunătățirea atmosferei din club.

Pe la zece seara, cam cu o oră înainte ca Linda să ajungă în clubul de noapte, Micke dansase, beat pulbere, desculț și la bustul gol, pe tejgheaua de la bar, dar aterizase în cap și spărsese și o grămadă de pahare, după care se tăvălise prin cioburi. La zece și un sfert fusese dus cu ambulanța la spitalul din Växjö pentru cusături. Amicul lui, Frasse, se duse cu el și sună apoi din ambulanță un ziarist, un cunoscut de-al lui. Interviuul cu Micke și Frasse se desfășură în sala de așteptări de la Urgențe, și în dimineața următoare, aceeași dimineață în care Linda fusese găsită moartă și înainte ca știrea să fi ajuns la urechea ziariștilor, *Kvällsposten* era prima la vânzări, datorită unui reportaj lung despre Robinson-Micke – cunoscut și din reality-show-urile „Barul”, „Robinson”, sezonul normal, și „Robinson: ediția vedetelor”, unde participase de două ori – care în seara precedentă fusese, după câte se pare, atacat și bătut la Hotelul Municipal din Växjö. Asta cu toate că era născut și crescut acolo și, mai nou, considerat a fi unul dintre cei mai cunoscuți cetățeni ai orașului.

Ce s-a întâmplat după aceea în seara respectivă și în noaptea de joi spre vineri a fost cercetat în amănunt de către poliția din Växjö, din pricina noului caz de omor al Lindei Wallin.

După interviu și o oră de așteptat după medicii care trebuiau să se ocupe de amicul lui, Frasse din „Ferma” s-a plictisit și s-a întors la Hotelul Municipal. Aici, agentul de pază n-a vrut să-l lase să intre, drept care Frasse a făcut scandal. A fost chemată poliția și Frasse din „Ferma” a aterizat într-una dintre celulele secției de poliție de pe Sandgärdsgratan din Växjö.

Câteva ore mai târziu, i s-a alăturat și Robinson-Micke, care își cam ieșise din fire la Urgențe, drept care a fost săltat de poliție și băgat într-o altă celulă, tot de acolo. Pe la șase dimineața, cei doi au fost lăsați să plece și Micke, sprijinit de amicul lui, Frasse, traversă șchiopătând Oxtorget și ieșise din vizorul poliției. Nimeni nu știa unde dispăruse.

•

Având în vedere aceste detalii, declarația lui din ziar, luată la o săptămână de la uciderea Lindei – „m-am întâlnit cu Linda în noaptea în care a fost omorâtă” – era o minciună, de la cap la coadă. Robinson-Micke n-avea cum să stea de vorbă cu Linda în seara dinaintea uciderii ei și nici ea nu „îi povestise pe un ton confidențial că se simțea deseori amenințată în ultimul timp, din cauza slujbei de la secția de poliție din Växjö”.

Și, având în vedere că Frasse din „Ferma” se afla în aceeași stare ca și Robinson-Micke și, pe deasupra, pe același coridor cu celule destinate bețivanilor, nici el n-avea cum s-o fi întâlnit pe Linda în noaptea uciderii ei. Mai rămânea cel de-al treilea membru al găștii, Nina din „Big Brother”, care rămăsese în club cel puțin până pe la patru dimineața, ora închiderii.

Nina a fost chestionată de poliție încă de vineri după-amiază, în ziua în care o găsiseră pe Linda, și i-a luat mult timp să se prindă că agenții de poliție nu voiau să stea de vorbă cu ea despre „atacul” îndreptat asupra prietenului ei, Micke. Despre uciderea Lindei nu știa nimic. Nu o cunoscuse pe fată. Nu o văzuse niciodată și nu vorbise cu ea, nici înainte și nici în noaptea crimei.

Reporterul care scrisese cele două articole părea extrem de ignorant, dar ce îl călcă cel mai tare pe nervi pe pașnicul Lewin era că acesta avusese neobrăzarea să-l implice în scornelile lui și pe el. Cu o zi înainte de apariția celui de-al doilea articol, acesta îl sunase pe Lewin ca să-i dea ocazia să-i răspundă criticii vehemente a lui Robinson-Micke, îndreptată împotriva poliției. Ce măsuri luase poliția ca să investigheze amenințările despre care-i povestise Linda lui Robinson-Micke și pe care acesta susținea că le transmisese imediat mai departe poliției din Växjö?

Lewin se abținu să comenteze și îl trimise pe reporter la purtătoarea de cuvânt a poliției din Växjö. Nu se știa dacă acesta chiar îi urmărise sau nu recomandările. Din articolul lui reieșea doar că ziarul a luat legătura cu comisarul însărcinat cu investigarea cazului, Jan Lewin de la Brigada Națională

de Criminalistică, dar că acesta „a refuzat să răspundă criticii îndreptate împotriva activității lui și a colegilor lui”.

Fu ultima picătură din pahar. Jan Lewin se hotărâse. N-avea să mai citească niciun ziar de scandal suedez tot restul vieții.

24.

La ședința din dimineața următoare, Enoksson reuși să le dea raportul despre primele rezultate concrete ale anchetei.

Datorită ADN-ului infractorului, colegii lui tăiaseră de pe lista suspecților câteva zeci de persoane. Primul ieșit din joc era fostul prieten al Lindei, urmat de câțiva colegi de facultate de-ai Lindei cu care se întâlnise în noaptea crimei, precum și vreo șase infractori, cu violuri grave la activ, ale căror profiluri ADN se aflau deja în registrul poliției. Leo Baranski era unul dintre ei.

— E ca și când ai ieși pe câmp cu o coasă ascuțită, spuse Enoksson încântat. O legeni de câteva ori și, gata, ai scăpat de buruieni.

— OK, spuse Bäckström. Ați auzit ce zice Enok. Dăm cu coasa. Vreau probe, probe și iar probe. Cei care au conștiința curată n-au de ce să se teamă. Toți oamenii cinstiți vor să ajute poliția, așa că asta n-ar trebui să fie o problemă.

— Și dacă dăm peste vreunul care nu vrea? îl întrebă unul dintre tinerele talente locale, din capătul celălalt al mesei.

— Atunci o să fie de-a dreptul interesant, spuse Bäckström și zâmbi la fel de duios precum lupul cel mare și rău din povestea cu cei trei purceluși.

De unde dracu' i-a adunat pe ăștia? se gândi el.

Înainte de masă, tot în aceeași zi, șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică, Sven Nylander, șbnc, ateriză la Växjö. Nylander călătorise cu elicopterul, împreună cu șeful staffului și adjunctul său. Ceilalți membri, cu grade inferioare, care urmau să răspundă de partea practică, plecaseră înaintea lor, cu două jeepuri militare americane mari, marca Hummer, puse la dispoziția forțelor de ordine.

Când Nylander ateriză pe Smalands Airport, aflat la vreo zece kilometri de Växjö, comitetul de întâmpinare era deja la fața locului și trupele de Intervenție Rapidă se asigurară că nicio persoană neautorizată nu se afla în zonă. Șeful poliției teritoriale venise și el de la casa lui de vacanță și se schimbase din pantalonii scurți și cămașa înflorată în stil Hawaiian într-un costum gri cu cravată, cu toate că afară se înregistrau aproape treizeci de grade la umbră. În dreapta lui, se afla comisarul Bengt Olsson, într-o uniformă impecabilă. Amândoi asudau deja la greu.

Nylander, în schimb, era îmbrăcat iresponsabil și nu prezenta nici cea mai mică urmă de secreții corporale. În ciuda caniculei, purta aceeași uniformă în care-l primise pe Bäckström cu o săptămână în urmă, iar pe cap avea o șapcă

întărită, pe care o scosese la interval din clipa în care a ieșit din elicopter. Ansamblul era întregit de o pereche de ochelari de soare fără ramă, cu lentile reflectorizante, și un bici pentru călărie. Acesta din urmă îi surprinse oarecum pe localnici, deoarece niciunul dintre ei nu-l văzuse pe acolo pe Brandklipparen.

Echipa se concentrează încă din jeep pe „recunoașterea terenului pe care urma să opereze”, adică Växjö și împrejurimile sale, înainte de arestarea propriu-zisă a infractorului. Pe de o parte, pentru a „lua amprenta” zonei, și pe de alta, pentru a găsi locuri adecvate pentru „lansarea” forțelor și pentru stabilirea „punctului optim” în care aveau să îl rețină pe făptaș.

— Dar chiar credeți că puteți afla asta dinainte? interviu șeful poliției teritoriale, care stătea înfipt pe bancheta din spate a jeepului între șase siluete mute, în uniforme de teren. Vreau să spun că... noi nici măcar nu știm cine e. Deocamdată, adăugă el, de parcă ar fi vrut să se scuze.

— Afirmativ, zise Nylander de pe locul din dreapta șoferului, fără a întoarce măcar capul. E o chestiune de planificare, atâta tot.

•

Peste câteva ore, terminară. Nylander refuză să participe la ședința din biroul șefului poliției teritoriale, la prânzul planificat și la restul formalităților de rigoare. Trebuia să își continue zborul spre Göteborg, unde dădea piept cu o sarcină asemănătoare, timp în care colegii lui puteau discuta despre detaliile practice cu Olsson.

— În schimb, aș vrea să-i salut pe ai mei, spuse ȘBNC, și, un sfert de oră mai târziu, ateriză la sediul echipei de investigații.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi Bäckström când auzi larma de pe coridor și zări prima siluetă în uniformă de camuflaj. E război mondial, sau ce?

Nylander se postă în cadrul ușii și dădu din cap către fiecare în parte, ca o platformă petrolieră care plutea între două valuri. Apoi îl luă deoparte pe Bäckström și îl bătu pe umăr.

— Am încredere în tine, Åström²³, spuse ȘBNC. Ai grijă să fie prins, cât de curând.

— Bineînțeles, șefu', răspunse Bäckström și dădu din cap spre propria imagine oglindită în ochelarii superiorului său.

Mulțumiri și plecăciuni, Mutră, spuse el în gând.

•

— Poți să-l arestezi încă în weekend, zise Nylander după ce se întoarse la aeroport cu șeful poliției teritoriale. Băieții care or să facă treaba asta sunt deja în cazărmi, explică el.

— Mă tem că ar putea dura mai mult de-atât, țipă șeful poliției teritoriale,

deoarece elicopterul își pornise deja motoarele și acesta abia se mai auzea pe sine.

Dar de ce o fi locuind în cazărmi? se gândi el. Ce, n-au casele lor?

— De ce, că aveți un ADN, spuse Nylander. Ce mai așteptați?

Șeful poliției teritoriale se mulțumi să dea din cap, pentru că oricum nu l-ar fi auzit nimeni și nici nu i-ar fi păsat nimănui de replica lui. Ce se întâmplă? se gândi. Aici în Växjö? În ograda mea?

•

După prânz, Bäckström o luă spre biroul lui Olsson, întrucât era timpul să-i bage mințile în cap cineva făcându-i asta mic. Lampa cea roșie era aprinsă, dar Bäckström n-avea chef de lălăit, așa că bătu doar la ușă și intră.

•

Olsson stătea la masă cu trei colegi de la trupa de Intervenții Rapide, dar nu părea deloc relaxat în prezența lor. Aceștia erau îmbrăcați în uniforme de camuflaj și semănau ca trei picături de apă, cu toate că doi dintre ei erau chei, în timp ce al treilea se mulțumise să se tundă periută. Niciunul dintre ei nu mișcă vreun deget când Bäckström intră în trombă.

— Ah, aici erai, Bäckström, spuse Olsson și se ridică repede. Ne scuzați puțin, spuse el și-l scoase pe Bäckström pe coridor.

— Ce ne-au trimis ăștia pe cap, spuse Olsson și scutură agitat din cap, de îndată ce închise ușa după el. Ce se întâmplă cu poliția suedeză?

— Percheziția, spuse Bäckström pe un ton scăzut. E timpul să facem o percheziție la tăticul ei.

— Bineînțeles, spuse Olsson cu un zâmbet palid. N-am apucat încă să mă ocup, după cum vezi, dar dacă ai putea să-l rogi pe Enoksson să dea o fugă până la mine cât mai repede, mă ocup eu și de partea asta.

— Și după aia vreau să-i chestionăm și pe părinții ei, spuse Bäckström, care n-avea de gând să piardă ocazia asta.

— Desigur, spuse Olsson. Bănuiesc că au trecut peste șocul inițial. Da, ca să aibă vreun sens chestionarea aia, vreau să zic, clarifică el. Să înțeleg că ai abandonat de tot varianta cu un străin nebun?

— A fost ucisă de cineva cunoscut, spuse Bäckström laconic. Oricât de nebun ar fi.

Olsson dădu doar din cap.

— Roagă-l pe Enoksson să vină la mine cât mai repede, repetă el pe un ton aproape implorator.

•

Enoksson era îmbrăcat în halat alb și purta mănuși de cauciuc când Bäckström intră în laboratorul inspectorilor judiciari. Și le scoase, însă, imediat ce îl zări pe

Bäckström și le așeză pe masa cea mare a laboratorului, împingând un scaun către vizitatorul lui.

— Bine ai venit în umilul meu lăcaș, spuse Enoksson și zâmbi amabil. Vrei o cafea?

— Tocmai am băut una, spuse Bäckström. Mulțumesc, oricum.

— Cu ce te pot ajuta? îl întrebă Enoksson.

— Droguri, spuse Bäckström.

Iar Olsson n-are decât să stea afară și să transpire, își spuse în gând.

•

Apoi îi explică lui Enoksson despre ce discutase în seara precedentă cu colegii lui.

— Colegul Lewin zicea că tipul s-ar putea să se fi drogat, spuse Bäckström. Cum putem afla dacă are dreptate?

Conform lui Enoksson, existau destule șanse. Sângele recoltat de pe pervaz era probabil îndeajuns ca să poată verifica dacă așa stăteau lucrurile. De sperma infractorului nu era prea sigur, dar putea să verifice. Și nici firele de păr găsite nu trebuiau ignorate.

— Dacă provin de pe capul infractorului, SKL ne-ar putea spune dacă a consumat sau nu cannabis, de pildă. Și dacă o făcea regulat.

— Și dacă presupunem c-a luat ceva doar cu puțin timp înainte s-o ucidă pe Linda? întrebă Bäckström.

— E mai greu, spuse Enoksson și scutură din cap. La ce fel de drog te-ai gândit?

— Amfetamină sau ceva asemănător, răspunse Bäckström.

— Aha, da, spuse Enoksson. Suntem mai mulți care ne-am lovit de acest chițibuș, zise el fără a da explicații mai detaliate. Promit că o să verific. În ceea ce-o privește pe Linda, chiar azi-dimineață am primit rezultatele de la laborator, continuă el și răsfoi un teanc de hârtii aflat în fața lui pe masa de laborator. Uitele aici, spuse el, și ridică o foaie.

— Te ascult, zise Bäckström.

— Zero virgulă zece la o mie în sângele din pulpă și zero virgulă douăzeci în urină, cu alte cuvinte, fata era cel mult abțiguită când a plecat de la club și complet dezmeticită înainte să moară.

— Nimic altceva? spuse Bäckström.

Dacă am noroc, poate au luat ceva împreună, se gândi el.

— Nimic, spuse Enoksson și scutură din cap. Așa-numitul *screening* pentru medicamente prescrise s-a întors negativ. La fel și eventualele urme de cannabis, amfetamină, opiate sau metaboliți din cocaină. În urină n-am găsit nimic, citi Enoksson cu ochelarii atârându-i pe vârful nasului. Linda pare să fi fost sută la

sută „curată”, dacă e să mă exprim precum colegii noștri de la Narcotice, constată Enoksson.

Ei, asta e, se gândi Bäckström. N-ai cum să ai totul.

— Ar mai fi o chestie, spuse Bäckström. Dacă ai timp.

— Sigur, spuse Enoksson.

— Cine-i tipul? spuse Bäckström.

Nu te grăbi, se gândi el. Olsson stă bine unde stă.

— Credeam că asta e treaba ta, Bäckström, spuse Enoksson evaziv. Te gândești la suportul pentru pantofi și așa... Zici că n-are cum să fie un necunoscut?

— Da, răspunse Bäckström.

— Am înțeles ce vrei să spui, zise Enoksson. Dar tipul pare dus rău de tot. Crezi că Linda putea să aibă vreo treabă cu un om ca ăsta?

— Mă rog, mai gândește-te puțin, spuse Bäckström generos.

Ăștia nu se învață niciodată, se gândi el.

— Da, spuse Enoksson și dintr-odată păru extrem de îngrijorat. Chiar că e o poveste cumplită. M-a atins foarte tare, deși am crezut că le-am văzut pe toate.

— Mda, zise Bäckström încântat. Prietena noastră Lo trebuie să fi fost tare ocupată.

— Da, e de rău, constată Enoksson. Probabil că am început să îmbătrânesc. Dar dacă nu fac față nici măcar pozelor de la locul în care s-a comis crima, probabil că n-ar trebui să lucrez la judiciar. Că atunci nu reușesc să fac nici poze bune. Și știi că lumea se așteaptă să le facem tot noi, adăugă Enoksson.

— Te înțeleg, spuse Bäckström.

Cine dracu' ar vrea să lucreze ca inspector judiciar, își spuse în gând.

— Ca să nu mai zic că doar câțiva dintre noi au fost binecuvântați să-și poată găsi liniștea și consolarea în Domnul, spuse Enoksson cu un zâmbet cald.

— Deci ai auzit și tu, spuse Bäckström rânjind. Mulțumesc pentru pont.

— Da, e de rău, oftă Enoksson. Ce s-a întâmplat cu confidențialitatea mărturisirii păcatelor? Apropo, aia cu „Omul plănuiește, dar Dumnezeu râde” nu e un citat din Biblie, ci se referă la capitolul treisprezece din Prima Epistolă a lui Paul către Corintieni, fapt cunoscut, sunt sigur, de orice localnic de aici. Dar chiar e nevoie ca noi, polițiștii, să le facem publice? Hai cu mine ca să vezi la ce mă refer.

Enoksson se ridică, se duse la calculatorul său și începu să clămpăne la el, de parcă ar fi fost un tocilar obsedat de calculatoare, cu cel puțin vreo patruzeci de ani mai tânăr.

— E unul dintre cele mai cunoscute ziare locale de pe net, spuse Enoksson și arătă spre monitor. Aici poți să citești toate enormitățile pe care nu îndrăznesc să

le publice nici măcar ziarele noastre de scandal. Și practic au același proprietar. „Strangulată cu cravata tatălui ei”, citi Enoksson. Uite titlul. Aici poți să citești tot ce am discutat ieri la ședință. Inclusiv detalii exacte despre pantofi. Dar de suportul de pantofi au uitat, pare-se. Probabil că nu li s-a părut suficient de pitoresc, oftă Enoksson și închise calculatorul.

Ești un adevărat filosof, Enok, își spuse în gând Bäckström.

— Ah, era să uit! zise Bäckström. Olsson vrea să stea de vorbă cu tine. Ceva legat de o percheziție la tatăl victimei.

•

Treaba asta merge ca pe roate, se gândi Bäckström și coborî direct la amicul lui, Rogge, căruia îi spuse că era timpul să-i chestioneze pe părinții Lindei și că era de preferat să aplice metoda obișnuită, exhaustivă.

— Atunci prefer să mă duc eu singur, spuse Rogersson.

— Ar fi bine dacă i-am verifica și pe cei din anturajul ei. Găsește-i pe toți cu care a schimbat cel puțin două vorbe și bagă-le în cloanță un bețișor de urechi. Ca să nu trebuiască să luăm probe de la tot orașul, îi explică Bäckström. Mama, tatăl, prietenii, colegii de la școală, prieteni și cunoscuți de-ai familiei, vecinii, profesorii ei de la școală, cei care lucrează la secție, toată specia umană care purta pantaloni în vinerea aia în club. Chiar și pe ăia care preferă rochiile, deși li se bălăngăne ceva între picioare. Înțelegi tu, spuse Bäckström și-și trase sufletul.

— Am înțeles, răspunse Rogersson. Deși nu cred că avem vreun motiv s-o încurcăm și pe mama ei. Să-i luăm probe, vreau să zic. În rest, eu zic că ar trebui să-i trimiți întăriri colegei Sandberg.

— Propuneri, ceva, spuse Bäckström cu un aer de șef.

— Pe Knutsson sau Thorén, sau pe amândoi. Nu-s material de premiul Nobel, dar par al dracului de meticuloși amândoi.

Să ne mulțumim cu ce avem, se gândi Bäckström. Nu asta a zis Iisus când le-a împărțit pește și pâine amicilor lui?

•

— Ai un minut? îl întrebă un sfert de oră mai târziu Anna Sandberg și îl privi pe Bäckström, care trona în spatele unui teanc de hârtii de pe biroul lui provizoriu.

— Bineînțeles, răspunse acesta generos și arătă spre singurul scaun liber din încăpere.

Cine ar putea să refuze niște balcoane atât de mișto? își spuse în gând.

— Am înțeles c-o să primesc întăriri, zise Anna și părea la fel de mohorâtă ca și colegul și șeful ei, comisarul Olsson.

— Exact, dădu din cap Bäckström.

Așa că, zâmbiți, vă rog, gândi el.

— Dar vrei să mă ocup în continuare de profilul Lindei și al anturajului său? continuă Anna. Sper că nu vrei să mă înlocuiești? întrebă ea și dădu din cap încurajator către Bäckström.

— Bineînțeles că nu, zise Bäckström. Poți să-i împrumuți pe Thorén și pe Knutsson. Băieți cumsecade, o să vezi. Ține-i din scurt și, dacă se dau rotunzi, spune-mi și-i iau imediat de urechi.

Acum o să avem și-o dezbatere despre egalitate, te pomenești.

— Atunci sunt mulțumită, zise Anna și se ridică. Ai abandonat ideea cu ucigașul necunoscut de pe stradă, spuse ea brusc.

— Vorba vine, spuse Bäckström cu un aer vag și ridică din umeri. Ah, și încă ceva. Agenda aia pe care mi-ai promis-o. N-ai uitat de ea, sper?

— Ți-o dau imediat, spuse Anna, după care se ridică și ieși.

Acum ce dracu' nu-i convine? își zise în gând Bäckström.

•

Era o agendă obișnuită, neagră, cu o copertă protectoare mai puțin obișnuită, din piele roșie, cu numele proprietarei, Linda Wallin, tipărit cu litere aurii în colțul din dreapta jos. Cadou de la tata, se gândi Bäckström și începu s-o răsfoiască, atent la numele bărbătești.

Într-o jumătate de oră termină. Agenda conținea exact informațiile așteptate. Adnotări scurte referitoare la întâlniri, teme pentru acasă, cursuri și exerciții de la școală. Orele la care își începea schimbul la secția de poliție, o angajare temporară pe perioada verii, începută în weekendul de după Midsummer²⁴. Mai multe vizite la mama, în oraș. Adnotări scurte despre o călătorie de-o săptămână la Roma cu o prietenă și colegă de facultate, „Kajsa”, la începutul lui iunie. Nimic privat și în niciun caz ceva revelator, iar bărbatul menționat mai des decât toți ceilalți laolaltă era tatăl ei, „tăticuțul” sau doar „tati”. După vacanța la Roma, numit și „Tata”, dar după doar paisprezece zile, rebotezat „tati”. În rest, numele amicilor și ale prietenelor ei cele mai apropiate, „Jenny”, „Kajsa”, „Ankan” și „Lotta”.

Penultima însemnare fusese făcută în ziua de joi, 3 iulie. Era veche de o săptămână, deci, și Linda își notase că urma să lucreze între 09:00 și 17:00 și că ea și „Jenny” aveau planuri pentru seara aceea. „Bairam?” Ultimele însemnări care, judecând după scris și culoarea stiloului, fuseseră făcute tot atunci, se refereau la programul ei de muncă de vineri, „13:00 – 22:00”. O linie continuă trasă peste sâmbătă și duminică marca faptul că avea weekendul liber.

Dacă nu intervenea nimic, se gândi Bäckström care, dintr-odată, se simți deprimat dintr-un motiv inexplicabil. Adună-te, băiete, se gândi și se îndreptă de spate în scaunul lui.

În ianuarie existau patru însemnări despre un oarecare „Noppe”, dar fiindcă Bäckström știa deja că asta era porecla fostului ei iubit, tăiat oricum de pe lista suspectilor datorită probei ADN, nu își bătu prea mult capul cu faptul că același Noppe o supăraseră pe Linda într-atât, încât a atras singura judecată negativă din toată agenda. „Noppe e un căcănar mic de când îl știu”, constata fosta lui prietenă pe 13 ianuarie, de ziua lui Knut.

Aha, se gândi Bäckström. Un singur lucru îi trezise curiozitatea. Nimic ieșit din comun, dar era mai bine să întrebe înainte să se însereze și să se întoarcă la hotel. Mai bine să vină ea la mine. Doar sunt șeful ei, se gândi Bäckström și se întinse după telefon.

•

— Mulțumesc pentru împrumut, spuse Bäckström pe un ton amiabil și întinse agenda colegei Sandberg.

— Ai găsit ceva interesant? Întrebă ea. Ceva ce mi-a scăpat, vreau să zic.

Ce dracu' are? Tot cu mutra asta acră, se gândi Bäckström

— Mă gândeam la o singură chestie, spuse el.

— La ce anume? Îl întrebă Anna.

— Sâmbătă, 17 mai. Ziua națională a norvegienilor, zise Bäckström și dădu din cap spre agendă.

— Așa, spuse Anna ezitând și căută pagina respectivă. „Ronaldo, Ronaldo, Ronaldo, nume magic”, citi Anna.

— Ronaldo, semnul exclamării, Ronaldo, semnul exclamării, Ronaldo, semnul exclamării. Nume magic, semnul întrebării, o corectă Bäckström. Cine e Ronaldo? o întrebă pe colega lui.

— Aaa, acum am înțeles, spuse Anna dintr-odată cu zâmbetul pe buze. Sigur e fotbalistul ăla. Brazilianul ăla renumit. Parcă avea un meci decisiv în Liga Europeană în ziua aceea. Sunt sigură că băieții de la judiciar au verificat detaliul ăsta. Mi se pare că a dat trei goluri, dacă nu mă înșel. Cred că am și zis în trecut la prima ședință că Linda era printre cele mai bune jucătoare de fotbal de la Academie. Meciul a fost transmis și la televizor. Probabil că l-a văzut. Mai complicat de atât nu cred să fie.

— Hmm, mormăi Bäckström.

Mamă, ce vorbăreață te-ai făcut brusc, se gândi, dar, din păcate, următorul gând îi ieși pe gură înainte să se fi putut controla.

— Nu crezi că era lesbiuță, și-atât, spuse Bäckström.

Căcat! se gândi el, dar era deja prea târziu.

— Poftim? spuse Anna și-l privi cu ochi mari. Ce ziceai că era? Cum i-ai zis?

— Fată frumoasă, tipi, canci, extrem de interesată de fotbal, are o grămadă de prietene. Nu crezi că era lesbi, sau lesbiană, mă rog, clarifică Bäckström.

Sau cum dracu' s-or fi zicând, se gândi el.

— Hai, fii serios, Bäckström! spuse Anna înfocată, uitând, se pare, de grade. Și eu am jucat fotbal. Și am și bărbat, și doi copii. Ce are de-a face una cu alta, spuse ea, și îl privi furioasă.

— În cazuri de genul ăsta, viața intimă a victimei e întotdeauna relevantă, spuse Bäckström, dar, văzând că femeia n-avea de gând să renunțe așa de ușor, ridică mâna defensiv. Hai s-o lăsăm baltă, Anna. Uită ce-am spus.

— Sper să pot, zise Anna supărată, apoi își luă agenda și plecă.

Ceva nu-i în regulă, se gândi Bäckström și scoase o foaie și un creion. „Ronaldo! Ronaldo! Ronaldo!” și, dedesubt, „Nume magic?”

Dracu' știe, se gândi Bäckström holbându-se la rândurile din fața lui. În plus, e vremea să mă retrag la hotel, să îmi dezmoțesc ciolanele înainte de masă și să bag vreo două beri.

•

— Am găsit asta în agenda ei, spuse Bäckström și aruncă foaia spre Rogersson câteva ore și beri mai târziu. E de pe 17 mai, anul ăsta.

— Ronaldo, Ronaldo, Ronaldo, nume magic, citi Rogersson. Nu-i fotbalistul ăla? O fi văzut vreun meci la televizor. Doar era pasionată de fotbal. De ce te interesează?

— Nu contează, uită, spuse Bäckström și scutură din cap.

Nu contează, se gândi.

25.

Växjö, vineri, 11 iulie – duminică, 13 iulie

Ședința de dimineață se învârti mai mult în jurul unei teorii polițienești vechi care, de obicei, se dovedea a fi adevărată mai des decât o teză și mai veche, conform căreia criminalii apăreau mereu la înmormântarea victimelor lor. La cât de plin de fantezie fusese criminalul lor când a omorât-o pe Linda, nu era exclus să fi comis și alte infracțiuni circumstanțiale. Infracțiuni relevante, săvârșite aproape, în spațiu și timp, de uciderea Lindei și care, dacă aveau noroc, ar fi putut fi comise în drum spre apartamentul Lindei sau în timpul evadării.

Inspectorii Knutsson și Thorén scoaseră din bazele de date ale poliției toate sesizările legate de infracțiuni, rapoarte de intervenție și chiar și amenzi de circulație pentru parcări ilegale, care ajunseseră acolo, începând de miercuri, 2 iulie, și încheind cu marți, 8 iulie. Rezultatele se dovediră a fi destul de modeste, chiar și în privința amenzilor de parcare. Majoritatea proprietarilor de automobile erau în concediu și-și luaseră mașinile cu ei. La fel ca agenții de pază și ordine²⁵. Nimic ciudat până aici, iar în cartierul în care locuia mama Lindei nu fusese emisă nicio amendă de parcare toată săptămâna aceea. Asta în cazul că cineva ar fi avut vreo treabă acolo, altfel, majoritatea locatarilor aveau locuri de parcare private.

În ceea ce privea infracțiunile comise, poliția din Växjö primise 102 sesizări în săptămâna cu pricina. 13 furturi de bicicletă, 25 furturi din magazine și complexuri comerciale, 10 spargerii de locuințe, case, birouri și spații comerciale, 10 spargerii de mașini, 5 distrugerii de mașini, 2 furturi de mașini, 4 cazuri de fraudă, 1 caz de delapidare, 2 cazuri de abuz în serviciu, reclamate de aceeași persoană, 3 cazuri de evaziune fiscală, 10 abateri grave în trafic, din care 5 cazuri de conducere în stare de ebrietate și 17 cazuri de infracțiuni diverse, în care se făcuse uz de violență.

Dintre cele din urmă, opt erau cazuri de vătămare corporală, șapte, amenințări la adresa siguranței reclamantilor, și un caz se referea la un act de violență împotriva unui funcționar public. Jumătate dintre ele erau certuri și schimburi de pumni și de picioare în familie, o pătrime, între cunoscuți, și restul, bătăi în baruri sau cluburi. Și un caz de omucidere, desigur, uciderea viitoarei agente de poliție, Linda Wallin, vineri dimineață, în zori, pe 4 iulie.

Zici că suntem în Chicago, se gândi Bäckström și oftă.

— Și? Vreunul care vi se pare interesant? întrebă Bäckström și încercă să nu pară chiar atât de dezinteresat cum era.

— Cel mai aproape de locul crimei, geografic vorbind, ar fi un caz de furt de mașină. Un Saab rablagit, furat dintr-o parcare de pe Högstorpsvägen din Högstorp, la sud de zona împădurită, aflată la est de locul crimei. Deci furtul a fost comis la aproximativ doi kilometri sud-est de punctul unde a fost înfăptuit omorul, îi explică Knutsson.

— Cele mai des furate mașini din Suedia, interveni Thorén. Saaburile vechi, vreau să zic.

Problema cu mașina aceasta era că nu fusese raportată ca fiind furată decât luni, la trei zile după crimă.

— Tâmpitul o fi mers cu cortul în pădure. A profitat de ocazie să stea cu burta la soare și să facă și-o baie pe drum, propuse Bäckström și fu răsplătit cu măcar câteva rânjete vesele de-ale colegilor săi.

— Bineînțeles că am verificat dacă data reclamației corespunde cu data crimei, adăugă Thorén. Erik l-a sunat pe proprietar și a stat de vorbă cu el, spuse Thorén și dădu din cap spre Knutsson.

— Proprietarul zice că mașina a stat acolo tot weekendul. A vorbit cu un vecin care a văzut-o, zise Knutsson. Un fost pilot de avioane pensionat, proprietarul, adică. Nu vecinul. La data furtului era la țară și asta era mașina lui veche. O ținea mai mult în parcare. De condus, conducea un Mercedes nou. Dar ce legătură are asta cu cazul nostru? Mă rog, nu se știe, spuse Knutsson și dădu din cap aprobator spre Bäckström.

Exact, zise în gând Bäckström. Ce dracu' are asta de-a face cu cazul nostru?

— Atât? întrebă Bäckström.

Of, Doamne.

— Da, spuse Thorén.

— Dacă vrei, putem să săpăm mai adânc, propuse Knutsson, săritor din fire.

— Las-o baltă, zise Bäckström.

Avem altele mai importante, se gândi el.

— Ce mai stați aici? spuse apoi uitându-se la echipa lui de investigații. Gata, s-a terminat ședința. Nu v-am mai zis? Fiți utili și dacă nu găsiți nimic de făcut, luați-i la rând pe băieții noștri de pe lista cu ADN-urile, spuse Bäckström și se ridică.

O adunătură de incompetenți, se gândi. Și mai era și cald. Insuportabil de cald și mai avea cel puțin opt ore până la prima bere rece a zilei.

Tot în dimineața aceea, Enoksson și colegii lui percheziționară camera Lindei din casa tatălui ei, aflată în afara orașului. Participă și comisarul Olsson, șeful lui, cu toate că Enoksson încercase să scape de el cât mai discret.

— Lumea are nevoie de tine aici mai mult, spuse Enoksson. Așa că nu trebuie să-ți faci griji, Bengt. Ne ocupăm noi cu colegii.

— Cred că-i mai bine totuși să vin și eu, hotărî Olsson. Îl cunosc mai de demult și cu ocazia asta mai stau și eu de vorbă cu el, ca să văd cum se simte.

•

Da, se poate locui și într-o casă ca asta, se gândi Enoksson când intrară în holul cel mare al conacului în care locuia Linda cu tatăl ei. Sau locuise, mai bine zis. Când nu era în oraș la mama ei, peste noapte, în caz că avea cursuri până târziu, sau lucra, sau voia, pur și simplu, să iasă în centru.

— Henning Wallin, se prezentă tatăl Lindei când le ieși în întâmpinare.

Dădu doar scurt din cap spre ei și păru să nu fi observat mâna întinsă a lui Olsson.

— Eu sunt tatăl Lindei, spuse bărbatul. Deși cred că știți.

Cu taică-su semăna, se gândi Enoksson. Înalt, slab, blond și, în ciuda expresiei mohorâte de pe față, aparent mult mai tânăr de șaiszeci și cinci, cât avea.

— Mulțumesc că ne-ai primit, zise Olsson.

— Sincer să fiu, habar nu am ce căutați aici, spuse Henning Wallin.

— Proceduri de rutină, atâta tot, îi explică Olsson.

— Desigur, spuse Henning Wallin. Mi-am dat seama și dacă vreau să aflu mai multe, n-am decât să citesc ziarele de scandal. Ziceați că vreți să vă uitați prin camera Lindei? Uitați cheia aici, spuse și îi întinse cheia lui Enoksson. Ultima ușă de pe partea cu lacul, pe coridorul ăsta, zise și întoarse capul în direcția respectivă. Încuiați când plecați și cheia o vreau înapoi.

— Nu ai..., începu să zică Olsson.

— Dacă aveți treabă cu mine, mă găsiți în birou, spuse laconic Henning Wallin.

— Exact asta voiam să te întreb, spuse Olsson. N-ai două minute?

— Două minute, spuse Wallin și, dintr-un motiv anume, aruncă o privire spre ceas, urcă treptele spre etaj, fără să se întoarcă și cu Olsson la doi pași în urma lui.

Ușa de la camera Lindei era închisă și încuiată. Probabil de tatăl ei, care le dăduse cheia. Perdelele erau trase la cele două geamuri care dădeau spre lac și în cameră era semiîntuneric.

— Ce zici, am putea să tragem perdelele astea? sugeră colegul lui Enoksson.

— Da, mai bine, ca să nu ne batem capul cu becurile, hotărî Enoksson.

Pentru că oamenii ăștia au făcut deja curat pe aici, își spuse în gând.

— Camera Lindei e mai mare decât camerele copiilor mei la un loc, constată colegul, după ce trase perdelele și în cameră se făcu lumină. Și pare să fi fost și ordonată, adăugă el. La fiică-mea cea mare nu arată deloc așa.

— Da, spuse Enoksson. Tatăl ei are o menajeră bătrână, din câte am înțeles. Cu ea ar trebui să vorbim.

N-au făcut doar curat, se gândi el. Patul cel lat părea să aibă așternuturi noi, iar ordinea de pe masa de scris a Lindei era aproape minuțioasă. Pernele de pe canapea erau aranjate exact ca într-o revistă de amenajări interioare. Asta nu mai e camera Lindei, se gândi Enoksson. E un mausoleu amenajat în amintirea ei.

•

— Ei, bine, ați găsit ceva interesant? îi întrebă Olsson peste două ore, când urcară în mașina lui de serviciu pentru a se întoarce la sediul poliției.

— La ce te referi? îl întrebă Enoksson.

— Da, păi, la chestii personale, spuse vag Olsson. Că jurnal nu pare să fi avut, conform tatălui ei. Adică, din câte știa el.

— Din câte știa el, îl îngână Enoksson. Atâta am înțeles și eu.

— Și mi-e greu să cred că ar fi putut minți. Când e vorba de o chestie ca asta, spuse Olsson. Probabil că fata chiar nu ținea jurnal. Și eu am doi copii și niciunul dintre ei n-are jurnal. Calculatorul ei l-ați verificat?

De ce se mai obosește? se gândi Enoksson.

— Da, spuse colegul lui, pentru că Enoksson nu părea să fi auzit întrebarea. I-am verificat calculatorul. Am căutat și amprente, și am aruncat un ochi și pe hard, așa că e în regulă.

— Și ați găsit ceva interesant? se încăpățână Olsson.

— Pe calculator, șefu'? întrebă colegul lui Enoksson și zâmbi pe sub mustață, pentru că stătea pe bancheta din spate.

— Da, pe calculatorul ei, repetă Olsson.

— Nu, spuse Enoksson. Nimic interesant. Mă scuzi puțin, Bengt, spuse și scoase mobilul ca s-o sune pe soția lui și, mai ales, ca să-i închidă gura șefului său.

•

— Ei, bine, Enok? spuse Bäckström și dădu din cap încurajator spre Enoksson. Ai găsit vreun jurnal?

— Nu, răspuse Enoksson și zâmbi discret.

— Și tatăl ei neagă c-ar fi avut așa ceva, spuse Bäckström.

— Exact astea au fost vorbele lui, îl aprobă Enoksson. A propus s-o întrebăm pe mama Lindei. El unul n-avea de gând s-o facă. Abia dacă a văzut-o de la divorțul lor de acum zece ani și înainte de asta s-au certat mai mult.

— Da, spuse Bäckström cu pasiune. Muierile astea pot fi o pacoste.

— Nu și nevastă-mea, zise Enoksson și zâmbi. Așa că, vorbește în numele tău, Bäckström.

Păi, cine altcineva să vorbească în numele meu? se întrebă în gând Bäckström.

În după-amiaza aceea, Bäckström primi un telefon de la cei de la resurse umane din Stockholm. Având în vedere că erau deja în weekend, voiau să-i atragă atenția că atât el, cât și Rogersson se apropiau de limita de ore suplimentare aprobate.

— E doar un pont mic, înainte de weekend, îi explică șefa personalului. Ca să nu riscați să munciți gratis când o să fie balamuc, clarifică ea.

— Noi areștăm oameni aici indiferent că e weekend sau zi de lucru, îi spuse Bäckström.

Spre deosebire de voi, birocrați puturoși, se gândi el.

— Dar în weekend n-are cum să se întâmple prea multe, insistă șefa personalului. Mai bine ia-ți liber, Bäckström. Du-te la mare și fă o baie.

— Mersi pentru sugestie, spuse Bäckström și închise telefonul.

Să fac o baie, auzi! Al dracului să fiu dacă-mi mai amintesc cum tre' să mișc mâinile și picioarele când înot.

•

În schimb, Rogersson nu avu nimic de comentat.

— Oricum voiam să-mi iau liber, îi explică. Mă gândeam să iau mașina de serviciu și să fug până la Stockholm. Hai cu mine să dăm o raită prin oraș. Până și berea are gust mai bun acasă decât în satul ăsta plin de țărănoi.

Asta pentru că nu-ți mai dau să bei gratis, se gândi Bäckström.

— Eu cred c-o să rămân, spuse el. În schimb, ai putea să-mi faci o favoare.

— Ce favoare? îl întrebă Rogersson și-l privi bănuitor.

— Uite aici, cheile de la apartamentul meu, spuse Bäckström și i le întinse înainte ca Rogersson să înceapă să se codească. Mă gândeam că ai putea să dai o fugă să vezi ce face Egon, îi explică Bäckström. Și dă-i și ceva haleală. Indicațiile-s pe cutie, dar vezi că e important să respecti dozajul.

— Atât? îl întrebă Rogersson. Nu vrei să-l salut din partea lui tati, să stau de vorbă cu el, să-l scot în oraș?

— Ajunge dacă-i dai să mănânce, îi spuse Bäckström.

•

După ce se întoarse la hotel și se hidrată corespunzător, Bäckström o sună pe Carin. În mod ciudat, femeia nu răspunse la telefon, cu toate că îl sunase de câteva ori, mai devreme în ziua aceea, iar el nu era genul care să lase mesaje în căsuțe vocale. În schimb, mai bău câteva beri, aseasonate cu câte o țârie mică, asta ca să se poată gândi mai bine la situație. În lipsă de idei, până la urmă coborî în restaurant. Nici colegii lui nu erau acolo. Lolek și Bolek stăteau, probabil, în

camerele lor și discutau despre sarcinile lor, în timp ce Svanströmița era cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului colegului Lewin și se gândea la cu totul altceva. Ce de chestii au ăștia în creierașele alea ale lor, spuse în gând Bäckström și comandă un coniac mare la cafea, ca să poată gândi mai limpede.

•

Cam în același timp în care Bäckström încerca să-și stimuleze gândirea cu ajutorul strugurilor fermentați și distilați, localnicii organizează un marș de comemorare în amintirea Lindei Wallin. La o săptămână după uciderea ei, în ziua în care ar fi împlinit douăzeci și unu de ani, dacă ar fi fost în viață. Câțiva localnici au parcurs distanța dintre Hotelul Municipal și blocul în care a fost omorâtă, ultimul ei drum lumesc. Nu era vreme de făclii, așa că oamenii au creat un cerc luminos în fața ușii blocului ei, alcătuit din candelă aprinse și flori, și plasară acolo și un portret mare de-al victimei. Guvernatorul local ținu un scurt discurs. Părinții ei erau prea afectați ca să aibă puterea să participe, dar câțiva polițiști din echipa de investigații au participat la marș și alți câțiva au avut grijă ca persoanele îndoliate să nu fie deranjate în manifestarea lor. Bäckström și colegii lui refuzaseră să participe, o decizie pur principială care fusese luată cu mulți ani în urmă. Angajații din Brigada Națională de Criminalistică nu trebuiau să se implice decât în activități legate de profesia și sarcinile lor. Și cam în același timp când scurta ceremonie se termină, Bäckström părăsi barul.

•

Având în vedere că părea să fi ajuns într-un punct mort, Bäckström se întoarse în camera lui, o mai sună o dată pe micuța Carin – îi răspunse din nou mesageria vocală – dar în clipa în care se pregătea să așeze receptorul în furcă, îi veni prima idee constructivă. Asta e, va trebui să mă mulțumesc cu un film porno, se gândi Bäckström, dar cum naiba să aranjez încât să n-ajungă pe nota camerei?

Patru secunde fură de ajuns ca să găsească soluția. Sigur e din cauza coniacului, se gândi Bäckström și coborî la recepție, împrumută cheia de la camera lui Rogersson, se aruncă pe patul lui proaspăt aranjat și formă codul pentru unul dintre cele două canale pentru adulți, cel care, conform teletextului, părea cel mai promițător. Bău apoi toată berea pe care o adusese din camera lui, ultimele picături din sticla de votcă baltică, pe care o cumpărase demult, plus două jumătăți de sticlă de vin roșu care, din motive neclare, stăteau și stricau peisajul în minibarul din camera lui Rogersson. Ce trai, nenică, ce fericire! chiuu în gând Bäckström care, între timp, se abțiguisse într-atât, încât fu nevoit să-și acopere când un ochi, când celălalt ca să se poată concentra asupra fundului actriței principale, care se legăna frenetic pe ecranul televizorului. Și cam în clipa aceea adormi, probabil, pentru că, dimineața când se trezi, soarele îl bătea nemilos pe burtă, perdelele uitase să le tragă, ceasul arăta aproape zece și la

televizor se zărea același fund pe care-l văzuse balansându-se înainte să adoarmă în seara precedentă.

•

După un duș rapid și niște haine curate, Bäckström coborî la restaurant ca să ia micul dejun. Localul era aproape gol. Singurii care stăteau în colțul obișnuit din capătul sălii erau colegul Lewin și micuța Svanström. Unde dracu' or fi toți ulii ăia, se gândi Bäckström în timp ce-și încarcă farfuria cu o porție zdravănă de omletă și crenvurști, pe care, din cauza exceselor din ziua precedentă, o completă doar cu câteva bucăți de șprot și un pumn de Magnecyl²⁶, amplasat de către hotelierul prevăzător lângă peștele sărat.

— E liber? întrebă Bäckström și se așeză. E chiar cum sper eu, sau cineva a pus otravă de șoareci în mâncare? spuse el și arătă spre toate mesele goale.

— Dacă la jurnaliști te referi, înseamnă că n-ai citit știrile de pe teletext, zise Lewin.

— Hai, povestește-mi, spuse Bäckström, în timp ce înfipse furculița în două bucăți de șprot și le îndesă în gură, însoțindu-le cu două pastile Magnecyl. Bău câteva înghițituri mari de suc de portocale și scoase un oftat zgomotos.

— Aseară a fost petrecere mare în Dalby, lângă Lund, ceva nuntă, și, chiar la țanc, la valsul mirilor, a apărut fostul iubit al miresei cu un AK4 și s-a gândit c-ar fi bine să golească tot încercătorul, îi explică Lewin.

— Cum s-a terminat? întrebă Bäckström.

— Țigani de aici au niște crenvurști fenomenali, se gândi. În clipa în care își înfigea cuțitul în ei, perlele de grăsime îi săreau în gură aproape instantaneu.

— Ce era de așteptat, spuse Lewin. I-am sunat pe colegii de la Malmö și ziceau că mireasa, mirele și mama miresei sunt morți, în timp ce vreo alți douăzeci au aterizat la spital, la peticit. Gloanțe deviate, fragmente de gloanțe, gloanțe ricoșate și diverse articole de amenajat zburătoare.

— Țigani, spuse Bäckström, constatând, mai degrabă decât întrebând.

— Îmi pare rău să te dezamănesc, spuse Lewin care, pe neașteptate, păru destul de dezumflat. Se pare că aproape toate persoanele implicate sunt de prin zonă. Inclusiv trăgătorul, șef de pluton în armata teritorială, care umblă pe picior liber, apropo.

Nu poți să ai totul. Ce dracu' s-a întâmplat cu simțul umorului la suedezi? se gândi Bäckström.

— Te mai interesează vreun detaliu? adăugă Lewin.

— Lolek și Bolek unde-s? întrebă Bäckström.

— Probabil că la secție, spuse Lewin, ridicându-se și punând șervetul pe masă. Fiind liberi și eu, și Eva, am zis să dăm o fugă până la mare, să ne răcorim.

— Baftă amândurora, spuse Bäckström.

Și nu uitați să salutați nevasta, respectiv soțul și copiii.

•

În lipsă de idei, Bäckström se duse după prânz la serviciu. Atmosfera era moartă – dar la ce se aștepta în lipsa lui? – însă atât Knutsson, cât și Thorén erau la datorie, în spatele calculatoarelor. Bocănesc ca două ciocănituri supraexcitate, se gândi Bäckström.

— Cum merge treaba, băieți? întrebă Bäckström.

Că, deh, până una alta, tot eu sunt șeful, se gândi el.

— Merge, merge, mulțumim de întrebare, zise Knutsson.

•

Conform spuselor lui Knutsson, investigațiile stagnează puțin la sfârșit de săptămână, dar recoltările de probe ADN continuau conform planului. În total, reușiseră să ia probe de la aproximativ cincizeci de persoane. Toți au fost de acord, nimeni n-a făcut scandal și jumătate erau deja tăiați de pe listă. La SKL, colegii lor lucrau la foc continuu și cazul Linda era în vârful dosarelor care aveau prioritate.

— Rezultatele pentru ceilalți ne vin săptămâna viitoare, spuse Thorén. Și primim și altele noi tot timpul. O să-l prindem pe tipul ăsta, mai ales dacă-i așa cum zici tu, Bäckström.

Adică? Bineînțeles că e cum zic eu, se gândi Bäckström. Cum adică?

— Ce planuri aveți pentru diseară? îi întrebă el.

De parcă aş avea de ales, se gândi.

— Am vrea să mâncăm ceva, zise Thorén.

— Undeva într-un loc liniștit, zise Knutsson.

— Și după aia ne gândeam să mergem să vedem un film, spuse Thorén.

— E un film bun la cinematograful, unul clasic, îi explică Knutsson.

— Bertolucci, „O mie nouă sute”, zise Thorén.

— Partea întâi, spuse Knutsson. Care-i cea mai bună, clar. Partea a doua mi se pare cam lungă uneori. Tu ce zici, Peter?

— Aștia clar sunt pe invers, se gândi Bäckström. Indiferent câte femei zic c-au avut, ei, sau toți colegii noștri. E sută la sută. Cine dracului se duce la film în Växjö?

•

Când se întoarse la hotel, după o oprire scurtă la o terasă de pe Storgatan și două halbe mari, Bäckström îl sună pe Rogersson pe mobil.

— Care-i situația? întrebă Bäckström.

— E de nota zece, dacă mă întrebi pe mine, zise Rogersson. Deși micuțul Egon nu mi s-a părut prea zglobiu, adăugă el. Pe care o vrei? Varianta scurtă sau

aia lungă?

— Aia scurtă, zise Bäckström.

Ce dracului tot mormăie acolo, se întrebă el.

— În cazul ăsta, află c-a dat ortu' popii, sau a mușcat țărâna, dacă vrei, constată Rogersson.

— Ce dracului tot mormăie acolo? spuse Bäckström furios.

Egon al meu? se gândi el.

— Plutea cu burta în sus și când l-am atins, n-a dat din niciuna dintre aripioare, zise Rogersson.

— Ce dracu' tot zici acolo? țipă Bäckström. Păi, și ce-ai făcut?

— L-am aruncat la budă și am tras apa, spuse Rogersson. Tu ce-ai fi făcut? L-ai fi trimis la medicul legist, sau ce?

— Dar de ce dracului o fi murit? zise Bäckström.

Că mâncare avea cât pentru un an, se gândi el.

— O fi fost deprimat, chicoti Rogersson.

•

Sâmbătă seara, Bäckström ținu priveghi în amintirea lui Egon, drept care, duminică pierdu micul dejun, așa că își concentră restul puterilor pe un prânz târziu. Tristețea de la început pierise oarecum și, după-masă, Bäckström încercă să dea din nou de Carin. Nu-i răspunse decât vocea veselă de pe robotul ei.

Ce dracu' se întâmplă? își spuse în gând Bäckström și mai deschise o cutie de bere din rezerva de acasă. E ca și când oamenilor nu le-ar mai păsa deloc de semenii lor. Și cu atât mai puțin de un polițist simplu, se gândi el. Unde mai pui că era ultima lui cutie.

26.

Luni dimineața, 14 iulie, ziua națională a Franței, șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică îl sună pe șeful poliției teritoriale din Växjö și-l puse la punct.

Șeful poliției teritoriale se trezise devreme și el. Luase micul dejun și apoi se retrase în umbra plăcută din spatele frumoasei sale case de vacanță. Desfăcu un șezlong confortabil și-l așeză lângă fundația de piatră, apoi își citi liniștit ziarul de dimineață, sorbind dintr-un pahar cu suc de zmeură făcut în casă, cu multă gheață. Soția lui era întinsă pe ponton și se bronza pe spate, ca o șopârlă la soare. Ele nu sunt ca noi, se gândi cu afecțiune șeful poliției teritoriale și în clipa următoare îi sună telefonul mobil.

— Nylander, spuse Nylander din scurt. L-ați găsit?

— Investigațiile sunt în toi, răspunse șeful poliției teritoriale. Dar ultima oară când am discutat cu colegii mei, încă nu l-au găsit, nu.

— Un nebun cu o armă automată se plimbă în voie prin Skåne, spuse șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică. Am trimis acolo toată echipa ca să-l prindă. Ne-am trezit cu cod roșu, fără niciun avertisment în prealabil și fiindcă tu și așa-zișii tăi colegi n-ați reușit să vă mișcați cururile, trebuie să-mi trimit trupele din nou la Växjö, dacă o să fie nevoie.

— Da, te înțeleg, spuse șeful poliției teritoriale, dar de data asta chiar că...

— Măcar v-ați gândit să verificați dacă e vorba despre același om? îl întrerupse ȘBNC.

— De data asta chiar nu înțeleg ce vrei să zici, spuse șeful poliției teritoriale.

— O fi așa de greu de înțeles? mârâi Nylander. Lund nu-i așa de departe de Växjö și în lumea în care trăiesc eu mi se pare o coincidență cam prea săritoare în ochi.

— Sunt convins că cineva a verificat deja. Dacă e vreo legătură, adică, răspunse șeful poliției teritoriale. Și dacă vrei...

— Åström e acolo? întrebă dintr-odată ȘBNC.

— Aici, la mine? întrebă șeful poliției teritoriale.

Sigur se referă la Bäckström, se gândi. Ce să caute în casa mea de la țară? își spuse.

— Nu, Bäckström nu-i aici. Sunt la țară. Am doar mobilul la mine, explică el.

— La țară, spuse ȘBNC. Ești la țară?

— Da, răspunse șeful poliției locale, dar Nylander îi închise telefonul în nas, înainte să fi apucat să-i mai zică ceva.

•

Knutsson și Thorén nu și-au petrecut tot weekendul la cinematograful, se pare. După ședința de dimineață, cei doi intrară în camera lui Bäckström ca să-i arate ce au mai descoperit.

— Ne-am gândit la ce ziceai tu, Bäckström. Că nu putem exclude varianta cu un coleg, spuse Knutsson.

— Sau un viitor coleg, zise Thorén.

— Ce vreți să spuneți? zise Bäckström.

— Aștia-s bătuți în cap, își spuse.

•

Conform părerii lui Knutsson și Thorén, teoria aceea nu era chiar nefondată. Printre criminalii în serie americani, existau mai multe exemple în care ucigașii își păcăliseră victimele deghizându-se în polițiști. Cel mai cunoscut caz din istoria modernă a criminalisticii, conform aceluiași Knutsson și Thorén, era cel al lui Ted Bundy.

— Cred că e o rețetă imbatabilă dacă vrei să câștigi încrederea unei tipe, spuse Knutsson.

— Să te dai drept polițist, explică Thorén.

— Da, spuse Bäckström. Dar ce-ar fi să începem cu niște polițiști adevărați. Ca să nu trebuiască să ne gândim că poate cineva deghizat într-un ofițer a dat nas în nas cu o viitoare colegă în creierii nopții, adăugă el îmbufnat.

Cretini cu acte, se gândi Bäckström.

•

Chiar și între polițiștii adevărați se aflau câteva exemplare interesante. Dacă era să se întoarcă în timp, ar fi găsit exemple destule, precum cel al cunoscutului criminal Hurva, fostul lor coleg Tore Hedin, care omorâse unsprezece persoane, iar toată nebunia a început când a fost dat afară din poliție, pentru că o imobilizase pe prietena lui punându-i cătușe.

— De cazul acesta trebuie să-ți amintești, Bäckström. E din 1952, după ce te-ai angajat, spuse Knutsson cu un aer nevinovat.

— Poate ar fi mai bine să începem cu Växjö, cel din zilele noastre, răspunse Bäckström iritat.

— În cazul ăsta avem zece nume, colegi și viitori colegi, spuse Thorén și-i înmână o listă.

— Șase din ei au fost la clubul hotelului în noaptea în care a fost omorâtă Linda, îl asistă Knutsson. Trei colegi și trei aspiranți, dintre care doi au luat legătura cu noi și s-au oferit să ne dea probe ADN. Sunt tăiați deja de pe listă.

— Sunt numele alea tăiate cu o linie și bifate la sfârșit, explică Thorén.

— Dar le-am inclus pe listă oricum, ca să fie o imagine completă, zise

Knutsson.

— Bine, bine, las-o baltă, spuse Bäckström. Și ceilalți? De la ăia de ce nu aveți probe?

•

Nu se știe de ce, spuseră Knutsson și Thorén. Explicația cea mai plauzibilă, conform scurtelor audieri care țineau de atribuțiile colegei Sandberg, era că toți se aflau încă la club după ora trei, când făptașul și-a făcut apariția acasă la Linda. Aspirantul din grup părăsise clubul cu câteva minute înainte de patru. Era singur și s-a dus direct acasă. Deloc băut, bineînțeles. Ceilalți trei cadeți au rămas însă în local până la ora închiderii. Și-au luat rămas-bun în ușa și fiecare s-a dus la casa lui. N-au spus dacă erau sau nu beți, ori altceva, dar ceasul era mai aproape de cinci decât de patru.

— Să mă pupa în fund, spuse Bäckström cu sentiment. Ce, sunt pe invers, sau ce?

— Ce vrei să spui, Bäckström? îl întrebă Thorén.

— Conform audierii, da, zise Knutsson. Adică, așa zic ei.

— Patru colegi care se duc singuri acasă de la cârciumă? Sunteți proști la cap sau ce?

— Unul dintre ei e doar cadet, el e cel care a plecat primul, clarifică Thorén. Dar înțeleg ce vrei să zici.

— Da, nu mi s-a întâmplat niciodată, sublinie Knutsson. Dar suntem în Växjö, bineînțeles.

— Așa se pare, zise Bäckström. Ah, încă ceva. Bănuiesc că nu i-ați arătat încă lista lui Sandberg?

Judecând după scuturatul lor din cap concomitent, nu o făcuseră, iar motivul principal îl constituiau cele patru nume rămase pe listă.

— Oare ce-or fi făcut băieții ăștia? se întrebă Bäckström și aruncă o privire piezișă pe listă.

Nu-l cunosc pe niciunul, se gândi.

•

Era un amalgam, conform părerii lui Knutsson. Primul lucra ca agent de poliție în comuna învecinată, dar avea și niște ore la Academia de Poliție din Växjö, ca instructor de tras cu arma. Cu câțiva ani în urmă, o studentă de-a lui îl reclamase pentru hărțuire sexuală, scrisori și telefoane cu ofertele obișnuite. Reclamația fusese retrasă după o lună, studenta renunțase la studii. Când cei care investigau cazul la nivel intern au luat legătura cu ea, fata a refuzat să coopereze și cazul a fost abandonat. Instructorul însă era încă angajat la Academia de Poliție și lucrase pe pista de tir cu Linda și colegii ei de grupă în luna mai.

— E foarte apreciat, cică, atât ca instructor, cât și ca polițist, spuse Knutsson.

Mă rog, cine știe, ridică el din umeri.

Reclamația împotriva colegului numărul doi era și mai veche. Fosta lui soție îl acuzase cu cinci ani în urmă c-o maltratase în repetate rânduri înainte de divorț. Și reclamația aceasta fusese retrasă și ancheta abandonată, cu timpul.

— Deși pe asta l-au suspendat câteva luni, zise Thorén. Pe timpul anchetei. Până la urmă angajatorul i-a plătit daune morale. Dar, apropo, sunt divorțați și acum. El și fosta nevastă, completă Thorén.

— Și cu ce se ocupă în prezent? întrebă Bäckström.

Toate muierile-s la fel, se gândi el.

— E tot polițist, bineînțeles, spuse Knutsson și păru chiar surprins.

— Următorul, zise Bäckström.

Mă bucur să aud, își spuse în gând.

Cel de-al treilea coleg lucrase în timpul liber ca antrenor de fotbal, hochei, handbal și innebandy²⁷ cu copiii. În tinerețe, fusese un sportiv de elită, a jucat fotbal în naționala Suediei și hochei pe gheață în liga a doua. Printre altele, antrena și o echipă de fotbal fete, cu vârste cuprinse între 13 și 15 ani. Părinții uneia dintre ele îl reclamaseră la poliție, acuzându-l că și-a arătat organele genitale de mai multe ori în fața fiicei lor. Uneori la vestiare, alteori la antrenamente, sau când el, fetele și câțiva părinți au fost într-un cantonament de o săptămână.

Povestea a explodat și a aterizat chiar pe afișele²⁸ ziarelor de scandal. Dovezile fiind însă insuficiente și neconcludente, și această reclamație a fost retrasă. Fata care l-a acuzat a renunțat la fotbal și s-a mutat într-o altă localitate împreună cu familia ei. Polițistul acuzat a renunțat la munca de antrenor, în ciuda suportului imens din partea celorlalți tineri și a părinților lor. A stat în concediu medical peste o jumătate de an, înainte să se întoarcă la serviciu. Mai nou, lucra la sediul poliției din Växjö cu sarcini exclusiv administrative.

— Pare o poveste tristă rău, zise Thorén. I-au luat arma din dotare, de frică să nu se împuște atunci când nevastă-sa a luat copiii și s-a cărat.

— Și ultimul? zise Bäckström.

Deci așa fac. Iau plozii și pleacă, se gândi el.

— Pare a fi un coleg mai... simplu, ca să zic așa, spuse Knutsson și păru extrem de încântat. Pe scurt, cu doi ani în urmă, individul a fost reclamat de logodnica lui de atunci, care lucra la o frizerie din Alvesta, la vreo douăzeci de kilometri de aici, și se pare că nu e singura. Colegii îi ziceau Karlsson

Futăciosul, sau Kalle Futăciosul.

— Îl cheamă Karl²⁹ Karlsson pe colegul, îi explică Thorén.

— Și cu ce a supărat-o? întrebă Bäckström.

Pare un tip haios, se gândi.

— Conform reclamantei, colegul Karlsson îi punea cătușe când și-o trăgeau și se pare că a folosit chiar cătușele din dotare, zise Knutsson.

— Ei, nu se poate, zise Bäckström rânjind. Ce, n-avea acasă o pereche?

•

Conform spuselor lui Knutsson și Thorén, acest detaliu nu era trecut în dosar, închis, și acesta, au aflat doar că era vorba despre cătușele din dotare. Frizerița se mutase la Göteborg și, potrivit unor informații noi, avea salonul ei și un nou logodnic. Mai ciudat la toată povestea e că agentul Karlsson o urmărise după șase luni și, mai nou, lucra la sediul poliției din Mölndal, Göteborg.

— Am stat de vorbă cu un coleg de la Göteborg, cunoștință de-a mea, și zicea că-l știe foarte bine. Cică patrulează cu mașina și i se zice tot Karlsson Futăciosul sau Kalle Futăciosul. Nu s-a calmat deloc, dacă mă-nțelegeți, spuse Thorén.

— Și vara asta ce-a mai făcut? În afară de tras la buci, îi întrebă Bäckström.

— E în concediu de la Midsummer, spuse Thorén.

— Să i se ia probe, zise Bäckström. Nu pare genul Lindei, dar mai bine unul în plus decât în minus. Și ălor patru de la cârciumă, adăugă el. Și instructorului de tir, bătașului cu nevasta și ăluia care și-a fluturat puța. Să li se ia probe la toți. De părerea lui Sandberg nu-mi pasă câtuși de puțin. Încă ceva, spuse Bäckström, înainte să apuce s-o șteargă din camera lui. Vedeți să-i luați probe și umflatului ăluia de polonez.

— Colegul Lewin se ocupă de asta, spuse Thorén. Zicea că se duce la procurare.

Lewin, își spuse în gând Bäckström. Svanströmița l-a ațâțat, sigur.

•

După convorbirea neplăcută cu șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică, șeful poliției teritoriale stătu adâncit în gândurile lui mult timp. Dragul de Nylander pare complet sărit de pe fix, își spuse el. În timp ce medită la acest subiect, coborî la ponton să vadă ce-i face nevasta.

— Sper că n-o să adormi la soare, iubito, spuse el afectuos. Ți-ai dat cu factor din ăla de protecție?

Nevasta lui flutură din mână și scutură din cap.

Pare complet epuizată, săraca, se gândi șeful poliției teritoriale.

•

Apoi îl sună pe colegul său, Olsson, ca să-l întrebe dacă au verificat eventuala legătură dintre tragedia din Skåne și propriile oribilități din Växjö. Ce coincidență amuzantă, îi spuse Olsson, care tocmai se pregătea să-i telefoneze și să-i spună că îi sunase pe colegii din Skåne la prima oră pentru a discuta cu ei despre același lucru. Urma să primească un răspuns clar mai târziu.

— Mă bucur să aud, zise șeful poliției teritoriale.

Olsson ăsta e o adevărată stâncă. Pe el te poți baza oricând, se gândi șeful poliției teritoriale când închise telefonul. Ca un *rauk*³⁰ de pe Gotland, chiar dacă provine din Småland. Nu-l clintești, indiferent de vreme sau de cât bate vântul, își spuse acesta, convins că găsisese o formulare aproape poetică.

•

Bäckström o convocă la el pe Sandberg, cu toate că, între timp, începuse să se cam sature de ea.

— Stai jos, te rog, spuse Bäckström și arătă spre scaunul liber. Vreau să le luați probe tuturor colegilor care au fost la cârciumă și aspirantului ăluia.

•

Sandberg obiectă, desigur. Toate muierile-s la fel, se gândi Bäckström și la o verificare mai atentă, și exemplarul acesta începu să i se pară cam ofilit. Mă rog, pe ici-colo, își spuse el în gând.

— Niciunul din ei n-a părăsit localul înainte de trei și jumătate, zise Sandberg. Dacă citești hârtiile de la audieri. În plus, am fost acolo și am stat de vorbă cu fiecare în seara aia. De mai multe ori chiar, și, când am plecat pe la patru, toți trei erau încă acolo și aspirantul nostru a plecat după câteva minute. Și, apropo, a venit la noi și și-a luat rămas-bun înainte să plece.

— Da, da, sigur, spuse Bäckström și dădu din cap apăsător. Ce nu înțeleg eu e: ce legătură are asta cu cazul nostru?

— Din câte am auzit la ședințele de dimineață, și tu, și Enoksson mergeți pe linia asta, că infractorul a apărut la Linda pe la ora trei, constată Sandberg.

— Da, dar nu știm sigur, zise Bäckström. Tot ce ne-a spus nenea doctorul e că a murit între trei și șapte dimineața.

— Dar dacă a șters-o la cinci când au adus ziarul, se încăpățână Sandberg. Având în vedere ce-a făcut... Cum să fi avut timp?

— Nici asta n-o știm, zise Bäckström. E doar o supoziție. Vezi să li se ia probe tuturor. De bunăvoie, desigur. Și cât mai repede.

— Te-am auzit, Bäckström, spuse Sandberg și îl privi supărată.

— Ce bine, zise acesta. Și ar mai fi trei de la care ne-ar trebui probe.

De nebunul ăla cu mâncărici din Göteborg pot să se ocupe colegii de acolo, se gândi el.

— Cine? îl întrebă Sandberg și-i aruncă o privire suspicioasă.

— Andersson, Hellström și Claesson, spuse Bäckström. Îl cunoști pe vreunul din ei?

— Mă tem că o să avem probleme, zise Sandberg. Ești conștient, sper, că în cazul lui Claesson există un risc mare de sinucidere dacă-l supui la chestia asta.

— Tocmai de aia mă gândeam să-i dau o șansă să-și spele numele cât de curând, spuse Bäckström. Măcar n-o să mai audă tot felul de căcaturi pe la spate, pe coridor.

•

După un prânz ușor, compus din salată verde, pește, roșii deshidratate și o sticlă de apă minerală, șeful poliției teritoriale termină de meditat și își sună o cunoștință veche, care lucra la comisia de control al activităților de ordin subversiv din cadrul Săpo³¹.

— Nu-i o problemă ușor de abordat, începu el.

Și în zece minute îi povesti totul.

— Chiar pare sărit de pe fix, concluzionă șeful poliției teritoriale.

•

Cunoștința sa îl laudă că-l sunase. Fără a sufla o vorbă de ce, îi spuse că era o problemă relevantă din punct de vedere profesional, interesantă în sine, și de maximă importanță din perspectiva comisiei de control al activităților de ordin subversiv.

— Cel mai bine ar fi dacă ne-ai putea scrie câteva rânduri despre ce mi-ai povestit, spuse amicul șefului poliției teritoriale. Desigur c-o să tratăm totul cu cea mai mare discreție, nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta.

— Aș prefera să nu scriu nimic, spuse șeful poliției teritoriale, la fel de ezitant cum se simțea. Speram să fie de ajuns că v-am sunat și, având în vedere că ne cunoaștem, am zis să te sun pe tine direct.

— Te înțeleg, spuse cunoștința lui pe un ton aproape jovial. Uită ce-am spus. Ajunge și o discuție informală.

— Da, spuse șeful poliției teritoriale. Și dacă se complică situația, îmi asum vorbele, desigur.

— Sigur, sigur, nici nu mă așteptam la altceva, zise cunoștința și păru și mai jovial – dacă așa ceva era posibil.

•

După ce-și luă rămas-bun, șeful poliției teritoriale mai coborî o dată la ponton, ca să se asigure că nevasta lui nu adormise la soare. Nu, n-o făcuse. În schimb, se întorsese pe partea cealaltă. Cunoștința lui de la Săpo închise aparatul de înregistrat cuplat la telefonul lui, scoase discheta cu conversația înregistrată, i-o

înmână secretarei lui și o rugă să facă rost imediat de o variantă autorizată transcrisă.

27 .

În ziua următoare, poliția reuși în sfârșit să obțină o probă ADN de la bibliotecarul Marian Gross, vecinul Lindei. De fapt, echipa de investigații nici măcar nu-l considera cu adevărat suspect, însă era vorba de o chestiune de principii. Nimeni, și cu atât mai puțin unul ca Gross, n-avea cum să se sustragă doar pentru că făcea scandal. Comisarul Jan Lewin discută cu procurorul care se ocupase de sesizarea cea veche legată de Gross. Îi atrase atenția asupra zonelor gri din procedurile juridice și nu-i trebui mult s-o convingă. Dimpotrivă, aceasta se arătă extrem de surprinsă că nu bifaseră încă partea cu ADN-ul. În orice caz, nu trebuia decât să se deplaseze până la el și să-l aducă la secție, iar dacă nu voia să le dea de bunăvoie o mostră, aveau să-l oblige.

Von Essen și Adolfsson fură încredințați cu această sarcină și Gross le deschise după obișnuitul picior de probă în ușă. Apoi se încălță și îi urmă la secție. Nu scoase niciun cuvânt, la fel ca data precedentă.

— Așadar, Gross, spuse Lewin și-l privi binevoitor. Procurorul a hotărât că ne trebuie o probă ADN. Din câte am înțeles, există două căi. Ori bagi bețișorul ăsta în gură și-l rotești puțin, cu grijă, pe dinăuntru, pe lângă obraz, ori sunăm un medic care se deplasează până aici și te înțeapă în braț, în timp ce colegii, aici de față, supraveghează întreaga procedură.

Gross nu spuse nimic, doar se holbă la ei îmbufnat.

— Interpretez tăcerea ta drept un refuz. Păi, atunci o să sun după un medic, spuse Lewin la fel de amabil ca mai înainte. Băieți, puteți să-l duceți pe domnul Gross în celulă cât îl așteptăm pe medic.

— Pretind să fiu lăsat s-o fac singur! țipă Gross și se întinse după eprubeta cu bețișorul de urechi de pe biroul lui Lewin. Când termină, refuză oferta lui Lewin de-a fi dus cu mașina acasă și părăsi repede secția de poliție.

Câteva minute mai târziu, Gross trimise un curier cu o reclamație la recepția sediului poliției, în care îi acuza de abuz în serviciu pe procurorul, comisarul Olsson, comisarul Lewin, inspectorul von Essen și agentul Adolfsson. Recepționerul o transmise mai departe spre colegul care se ocupa de investigațiile interne și totul se întoarse la fâgașul normal de dinaintea vizitei lui Gross.

În general, colectarea probelor ADN mergea peste așteptări. Un tânăr membru al echipei de investigații interesat de statistici lipise un tabel mare pe avizierul

lor, cu ajutorul căruia puteau urmări mai bine rezultatele. Numărul persoanelor domiciliate în Växjö sau în împrejurimi de la care colectaseră probe ADN depășise de mult sută. Jumătate fuseseră verificați de SKL și toți au putut fi tăiați de pe listă. În afară de Gross, nu protestase nimeni. Câțiva derbedei locali îi sunară chiar și le oferiră probe ADN de bunăvoie.

Singura zonă gri de pe cerul nepătat al investigației tehnice era cea formată de colegii lor.

La început, cei trei polițiști care se aflaseră la club refuzaseră să lase probe. După discuții cu fiecare, doi dintre ei se lăsară convinși, în timp ce al treilea luă legătura cu reprezentanții sindicatului și refuză să se conformeze. În plus, spunea că se gândește să-i reclame pe Bäckström și pe ceilalți așa-ziși colegi de la Brigada Națională la ombudsmanul juridic. Dacă nu de alta, măcar ca să-i învețe niște legi de bază. Cu cadetul le-a fost mult mai simplu. În ciuda mai multor apeluri, atât pe mobil, cât și pe numărul lui de fix, acesta nu era de găsit. Îi lăsasera mai multe mesaje, dar nu-i sunase înapoi.

•

Olsson își făcea griji. Cel mai mult, din cauza celor trei colegi de la care Bäckström voia să ia probe pe baza meritelor lor vechi. Olsson n-avea nicio problemă cu colegul care-și bătuse nevasta și nici cu instructorul de tir care își hărțuise eleva cu propunerile lui murdare. Asta, dacă e să fie sincer, îi spusese lui Bäckström.

— Între noi fie vorba, aș fi preferat să-i dea afară, explică Olsson.

Și ce treabă avem noi doi cu asta, se gândi Bäckström, dar se mulțumi să dea din cap.

•

Dar cu fostul profesor de fotbal era o cu totul altă poveste. În primul rând, Olsson îl cunoștea personal și putea să garanteze pentru el. Era nevinovat și i se făcuse o mare nedreptate. Și, doi, nu putea să riște nici măcar să-i ceară o probă ADN de bunăvoie.

— Nu vreau să am moartea lui pe conștiință, explică Olsson. E deprimat și acum, mă înțelegi.

— Sigur, toți suntem, spuse Bäckström. Dar credeam că ăștia micii nu mint niciodată când e vorba despre agresiuni sexuale.

Olsson era primul care să aprobe această teorie. Așa era, dar în cazul ăsta, părinții fetei erau cei care inventaseră toată povestea. Iar colegul și prietenul lui nevinovat – dacă aceea care mințea era, totuși, fetița – era mai degrabă o excepție de la regulă.

— Sper să fii înțelegător cu el, Bäckström, spuse Olsson.

— Bineînțeles, zise Bäckström. Doar toți nădăjduim să prindem un făptaș care

să ne placă tuturor. Mai voiai să-mi zici ceva?

Mă întreb dacă n-ar trebui să-ți iau probe și ție, se gândi Bäckström.

•

Olsson mai avea ceva pe suflet. Nebunul din Dalby era în continuare liber, cu toate că trupele de intervenție rapidă înconjuraseră zona și cercetaseră sistematic fiecare metru pătrat.

— Nu crezi c-ar putea fi omul nostru? îl întrebă Olsson și-l privi plin de speranță pe Bäckström.

— Am văzut că ziarele de scandal erau de aceeași părere, spuse Bäckström. Citau o sursă importantă de la noi, dar dacă voiai să mă întrebi, să știi că nu cu mine au stat de vorbă.

— Bineînțeles că nu, Bäckström, îl asigură Olsson. Dar ce crezi despre ipoteza asta?

— Cred că sursa importantă de la noi e la fel de tâmpită la cap ca amicii lui care scriu în ziare, spuse Bäckström.

•

Seara îl sună Carin, care se întreba de ce nu mai dăduse niciun semn. Cât despre ea, fusese plecată tot weekendul la bătrâna ei mamă, ceea ce n-ar fi fost o problemă, dacă Bäckström ar fi sunat-o și ar fi lăsat un mesaj pe robotul ei.

— S-au întâmplat cam multe în ultimul timp, zise Bäckström evaziv.

Cum adică, și-a vizitat bătrâna mamă? Mda, vezi să nu, își spuse el în gând.

— Vrei să-mi povestești ceva? îl chestionă Carin pe același ton ca de fiecare dată când îi punea acea întrebare.

— Mmm, păi, spuse Bäckström. Poate o problemă mai privată. Știi, mi-a murit animalul de companie. Am rugat un prieten să-i dea să mănânce în timp ce eu lucram la crima asta, dar se pare că planul a eșuat destul de urât.

— Aoleu, ce păcat, spuse Carin aparent afectată. Ce-a fost, câine sau pisică?

Cine dracu' mă crede? se gândi Bäckström. Numai muierile și poponarii au pisici.

— Un cățel, minți Bäckström. Un năzdrăvan mic. Dar energic. Îl chema Egon.

— Doamne, ce rău îmi pare, spuse Carin care, judecând după tonul ei, era atât o iubitoare de animale, cât și un om extrem de empatic. Un cățeluș și ce nume drăguț! Te înțeleg că ești supărat. Ai chef să-mi povestești ce s-a întâmplat?

— S-a înecat, spuse Bäckström. Și acum, dacă mă ierți...

— Te înțeleg, nu poți să vorbești despre asta, spuse femeia.

— Ne auzim mâine, propuse Bäckström. Sună-mă dacă vrei să ieși să mănânci ceva.

Muieri nebune, își spuse în gând.

•

Bäckström îl evita pe Rogersson. Existau mai multe dovezi care indicau că el îl omorâse pe micuțul Egon. În schimb, Rogersson nu păru să fi observat că Bäckström îl evita. El se purta exact ca înainte. Da, pentru că așa fac toți psihopații, își zise Bäckström. Se gândesc numai la ei. În același timp, Rogersson se comporta ca un ucigaș mai imprevizibil, pentru că tocmai bătu la ușa lui Bäckström. O bătaie foarte gingașă pentru Rogersson, ceea ce se explica prin conștiința lui încărcată, desigur, se gândi Bäckström. Colegul lui venise cu un dar de reconciliere, o plasă plină cu beri reci și o sticlă de whisky aproape neîncepută.

— Bine că stai aici cu nasul atârând, constată Rogersson și, fiindcă Bäckström nu era genul care să țină la supărare, cei doi reușiseră să-și regleze conturile din nou și să refacă amiciția care a existat mereu între ei.

— Sănătate, să bem pentru Egon, spuse Rogersson.

— Sănătate, frate, zise Bäckström. Pentru Egon, spuse pe un ton solemn, apoi se ridică și-și înălță paharul.

•

În dimineața următoare, el și Rogersson au ținut un nou priveghi în memoria lui Egon, timp în care, în sfârșit, Bäckström găsi un suspect care merita luat în considerare. Aproape că devii religios, se gândi Bäckström, simțind vibrațiile bine-cunoscute.

28.

Thorén și-a sunat cunoștința de la poliția din Göteborg, imediat după ședința de dimineață, și l-a rugat să-l ajute cu o probă ADN de la colegul Karlsson Futăciosul. Cunoștința lui i-a promis c-o să încerce și i-a spus că-l sună de îndată ce are rezultatele.

Apoi l-a sunat pe Karlsson Futăciosul pe mobil. Acesta i-a răspuns numaidecât. În ciuda orei matinale, Karlsson Futăciosul era deja la o terasă din Marstrand și se uita după fete. Cum ți s-a părut vara asta până acum, întrebă cunoștința lui Thorén, care prefera să înceapă conversațiile cu tact, indiferent despre ce subiect urma să fie vorba. Absolut fenomenală, îi zise Karlsson Futăciosul. Făcuse turul coastei de vest tot concediul. Începuse în Strömstad, în nord, și avansase apoi spre Lysekil, Smögen și alte câteva localități mai mici ale căror nume reușise să le șteargă deja din memorie. Acum stătea pe chei, în Marstrand, la vreo douăzeci de kilometri nord de Göteborg.

— E incredibil, spuse Karlsson Futăciosul fericit. Locul ăsta colcăie de tipe. Nu se mai termină. Și ce vreme! Îți dai seama cât timp economisesc!

•

Karlsson Futăciosul n-avea nimic împotriva să le dea de bunăvoie o probă ADN. O făcuse de mai multe ori deja, cu ocazia unor dispute legate de un număr însemnat de teste de paternitate din Suedia și restul lumii, iar până acum nu pățise nimic.

— E fantastic, spuse Karlsson Futăciosul și păru și mai fericit. N-am înghițit cârligul nici măcar o dată. Se pare că sunt imun.

Ca să mai câștige timp, cei doi au convenit că proba ADN putea fi lăsată și la secția de poliție din Marstrand – asta în cazul în care Karlsson Futăciosul găsea o fereastră în programul lui încărcat.

Mă rog, la ce le-o fi folosind, nu știu, se gândi cunoștința lui Thorén după ce închise telefonul.

•

Adolfsson și von Essen nu participară la ședința de dimineață pentru că fuseseră numiți „patrulă specială de colectat probe ADN”. Însă și ei și-au început ziua cu succes. Mai întâi l-au bifat pe inspectorul de tir, care era o veche cunoștință de-a lui Adolfsson și făcea parte din aceeași echipă de vânători ca și el. Încurajați de acest succes, cei doi l-au vizitat pe colegul care refuzase mai demult să coopereze cu ei. Acesta era acasă și lucra de zor la îmbunătățirea reclamației către ombudsmanul juridic, dar Adolfsson și von Essen reușiră să-l

lămurească, așa că omul își reveni și luă o hotărâre înțeleaptă.

— Și acum ce facem? întrebă Adolfsson.

Totuși, Gustaf e șeful, se gândi.

— Acum ne ducem să-l căutăm pe cadetul ăla care nu vrea să răspundă la telefon, spuse von Essen. Ca să terminăm cu ăștia care au fost la club cu Linda, îi explică.

•

La ședință se discutase mai întâi despre raportul legat de starea curentă a faptelor și, mai ales, despre probele ADN. În mod excepțional, toți cei prezenți în sală păreau să fie de acord. Dacă nu reușeau să-l prindă altfel, mai devreme sau mai târziu, criminalul avea să se împotmolească în plasa lor ADN. Singurul care își exprimă îndoiala fu Lewin.

— Există un risc mare, spuse Lewin gânditor și dădu din cap spre tabelul cu cei de la care se recoltaseră probe.

— Ce vrei să zici? îl întrebă Olsson.

— Există riscul să pierdem controlul asupra anchetei propriu-zise, spuse Lewin. S-a mai întâmplat și o să se mai întâmple că, deși aveam ADN-ul ucigașului, tot n-am reușit să-l prindem. Pot să vă dau vreo șase exemple dintr-un foc.

Vorbește în numele tău, tâmpitule, cu teoriile tale conspiraționiste, gândi Bäckström. El unul era gata să ia probe de la toată omenirea dacă era nevoie.

— Tu ce părere ai, Bäckström?

Olsson se întoarse spre Bäckström.

— Am mai auzit despre asta, zise acesta laconic. De la aceeași persoană, în mod ciudat, adăugă el și reuși să încaseze câteva zâmbete. Ce trebuie să facem acum e să tăiem de pe listă tot ce n-are de-a face cu cazul, continuă Bäckström. Cât mai repede posibil. Metodă mai bună ca asta de-a menține controlul nu există. Părerea mea.

Și dacă tu îți vezi de treabă, mă ocup eu de restul, se gândi Bäckström și îl privi iritat pe Lewin.

•

Toți cei adunați în jurul mesei fură de acord și Lewin se mulțumi să ridice din umeri. Apoi abandonară subiectul și începură să discute despre recompensa pe care voia s-o ofere tatăl Lindei.

— Ne-a sunat și pe mine, și șefu', spuse Olsson și se întinse, nu se știa de ce. În ceea ce mă privește, mă tem să nu trimită semnale greșite... dacă începem cu din astea așa de devreme... că nici n-au trecut două săptămâni de când... și acum, cu recompensa asta...

Bla, bla, bla, își spuse în gând Bäckström și știa că, dacă nu voia să stea acolo

toată ziua, trebuia să zică ceva cât mai repede.

— Lucrurile stau în felul următor, spuse Bäckström. Dacă e vorba de un cunoscut, e clar c-o să-l găsim oricum, indiferent dacă îi povestește sau nu cuiva care o să decidă să ne vândă pontul pentru niște bănuți. Iar dacă e un nebun, cum unii din voi par să creadă, înseamnă că n-are cui să-i povestească nimic și atunci recompensa aia nu ne ajută deloc. Și dacă e un drogat obișnuit, probabil că prietenii lui știu totul de-acum și asta o să grăbească puțin lucrurile. Oricum, mai devreme sau mai târziu, o să aflăm noi ce și cum.

— Deci nu crezi c-o să ne încurce ancheta, spuse Olsson precaut.

— Despre ce sumă vorbim? întrebă Bäckström.

Poți să înțelegi ce vrei, pămpălăule, se gândi el.

— Tatăl ei vrea să ofere recompensă un milion. Pentru început, spuse Olsson și dintr-odată se făcu liniște.

— Ce prostie mai e și asta? spuse Bäckström.

Taică-su a luat-o razna de tot. Mai bine mi-ar da mie banii ăia, se gândi.

— Cât mai costă o doză în orașul ăsta? întrebă pe neașteptate Rogersson și dădu din cap spre un coleg din Växjö, împrumutat de la Narcotice.

— Depinde ce vrei să cumperi, spuse colegul de la Narcotice. Cam tot atât ca și-n capitală, mă gândesc. Începând de la cinci sute, dacă vrei heroină. Amfetamină găsești și cu câteva sute. Iarba e aproape gratuită, dacă dai o tură până la Copenhaga³².

— Da, și ce dracu' să facă alde ăștia cu un milion? spuse Bäckström. O să fim călcați în picioare de drogați nebuni care or să vrea să ne vândă tot felul de povești cretine. Nu, fără recompense, spuse Bäckström și se ridică. Și dacă nu mai este nimic de discutat, propun să mai și muncim puțin.

•

După prânz, Bäckström se încuie în biroul lui și aprinse lampa cea roșie ca să nu fie deranjat din gândit. De fapt, ar trebui să-mi aducă și un pat, își zise. Cu întinsul pe masa de scris o terminase de mult și, oricum, n-avea nicio pernă comodă la birou. Poate ar fi mai bine să găsesc ceva mai aproape, în centru, își spuse el, dar în clipa următoare, acest gând dătător de speranță fu alungat de niște bătăi discrete în ușă.

— Intră! urlă Bäckström.

Că te fac bucățele, daltonistule! își spuse în gând.

•

— Să știți că nu sunt daltonist, spuse Adolfsson, cerându-și parcă scuze. Și nici colegul, spuse și dădu din cap către von Essen care stătea în spatele lui. Am dori să stăm de vorbă despre ceva cu șeful. E ceva interesant, să știți.

Puștiul ăsta o să ajungă departe, se gândi Bäckström și arătă amabil spre singurul scaun pentru vizitatori.

— Stai jos, băiete, spuse Bäckström. Adu-ți un scaun de pe coridor, zise dând din cap spre von Essen.

Dacă nu vrei să stai pe jos, înfumuratule, se gândi el.

— Dă-i drumul, îi spuse pe un ton încurajator Bäckström lui Adolfsson...

•

— Ne-am blocat la o chestie, spuse Adolfsson. Ce i-a zis doamna aia de la SKL lui Enoksson. Ne-a povestit el la ședință. Chestia aia că ucigașul nostru are un ADN diferit față de cel nordic. Mai pe șleau: că ar trebui să căutăm unul mai tuciu.

— Adolf are și el un fix, spuse von Essen în treacăt, examinându-și unghiile.

— Te ascult, spuse Bäckström și se uită urât la von Essen.

Tu să-ți ții pliscul, zise în gând.

— E vorba despre colegul ei de grupă de la Academie. Erik Roland Löfgren îl cheamă, apropo. El e ăla care era în club în seara când Linda a fost omorâtă și cu care nu reușim să vorbim nicidecum la telefon.

— Erik Roland Löfgren? dădu din cap nedumerit Bäckström. Sună al naibii de exotic.

— Mă rog, dumnealui stă mai mult în oraș. L-am căutat chiar și la domiciliu ca să-i oferim un bețișor de urechi, dar n-am reușit să-l localizăm, constată von Essen, care păru să nu fi observat privirea urâtă.

— Gata, ține-ți gura, Essen, spuse Bäckström cât putu el de politicoș. Mai departe, spuse el, și dădu din cap spre Adolfsson.

— E mai bine decât pare, să știți, spuse Adolfsson și-i întinse lui Bäckström o fotografie. Asta e poza lui din legitimația de student. Nu-i negativul, adăugă el încântat.

E negru ca noaptea, se gândi Bäckström privind fotografia. Și în clipa următoare simți din nou bine-cunoscutele vibrații.

— Ce știm despre el? întrebă Bäckström, lăsându-se pe spate în scaunul lui.

•

Coleg de grupă cu Linda la Academia de Poliție, 25 de ani, adoptat din Africa de Vest, o fostă colonie franceză, la vârsta de șase ani, aterizat la părinți suedezi de treabă și frați mai mari, cea mai tare afacere.

— Tatăl adoptiv e șef de secție la spitalul din Kalmar, maică-sa, directoare la un liceu. Tot în Kalmar. Oameni de vază, ca să zic așa. Nu ca unii, copii de la țară, spuse Adolfsson care era fiul unui fermier din Småland și crescuse la ferma familiei din Älmhult.

— Și altceva ce mai știm? întrebă Bäckström.

Deci, are șase ani când ajunge aici din Africa întunecată și ce a învățat acolo numai ăștia de teapa lui Brundin știu. Hai că-i din ce în ce mai interesant, se gândi.

— Note decente, n-a fost elev de zece, dar suficient de bun ca să intre la Academia de Poliție, zise Adolfsson. Dacă șefu' înțelege ce vreau să zic, adăugă el, nu se știe de ce.

— Interese, hobby-uri? întrebă Bäckström și îl avertiză din priviri pe von Essen care dădu ochii peste cap.

— Are o slăbiciune pentru doamne și se pare că-i tare de tot la fotbal, zise Adolfsson.

— Joacă în echipa Academiei, clarifică von Essen. Am auzit că e cel mai bun dintre toți. Ziceam că-l cheamă Erik Roland Löfgren. El folosește numele Roland, dar toată lumea îi zice Ronaldo. E porecla lui. Probabil după brazilianul ăla, fotbalistul, mă gândesc, constată von Essen și părea că, în ceea ce-l privea, prefera activități mai culte în timpul liber.

— Toată lumea îi zice Ronaldo, spuse Bäckström trăgănat și, fiindcă îi picase deja fisa cu agenda, toată camera i se părea că vibra, de acolo de unde stătea.

— Uitați cum facem, băieți, zise Bäckström și, ca să sublinieze ce avea de spus, se aplecă înainte peste masa de scris și îi privi în ochi pe rând.

— În primul și-n primul rând, spuse Bäckström ridicând un deget arătător grăsuț. Nicio vorbuliță nimănui, în afară de mine. Clădirea asta ia apă mai ceva ca o strecurătoare găurită. Și, doi, aș vrea să aflați tot ce puteți despre relația lui cu Linda. Același lucru-i valabil și în privința asta. Niciun cuvânt, la nimeni.

Bäckström sublinie spusele lui ridicând și degetul mijlociu drept.

— În al treilea rând. Nu-l agitați cu nimic. Lăsați-l în pace. Nu încercați să-l filați, pentru că oricum o să-l găsim.

Când o să-i vină vremea, își spuse el.

— 'nțeles, șefu'! spuse Adolfsson.

— Clarissimo, zise von Essen.

•

Imediat după plecarea lui Adolfsson și von Essen, Bäckström îi convocă la el pe Knutsson și Thorén. Le explică despre ce era vorba și le spuse cum trebuiau să procedeze.

— Nicio problemă, în ceea ce mă privește, zise Knutsson.

— Mai bine, să nu trebuiască să citim în ziare despre fiecare mișcare pe care o facem, zise Thorén.

— Atunci să-i dăm drumul, spuse Bäckström.

În sfârșit se întâmplă ceva, se gândi.

— N-are cum s-o fi șters deja, spuse Knutsson. Mă rog, dacă e el, vreau să zic.

— Probabil că nu-i acasă și nu răspunde la telefon, explică Thorén. N-avem cum să-l scoatem de tot din calcul.

— Tocmai de aia mă gândeam c-am putea începe prin a-i verifica telefonul mobil, spuse superiorul său.

Idioții naibii, se gândi Bäckström.

•

Un șef bun trebuie să se priceapă la împărțirea sarcinilor, se gândi Bäckström și puse picioarele pe birou de îndată ce rămase singur. Și trebuie să ia și decizii. Ca de pildă, să seteze telefonul pe un mesaj automat, s-o șteargă pe furiș la hotel, să bea o bere rece și să petreacă vreo două ore în compania lui Moș Ene³³. În cel mai rău caz, dacă ardea sau ceva, colegii lui puteau să-l sune pe telefon. Că până una-alta, el era șeful.

29.

După ședința de joi dimineată, Bäckström se întoarse mulțumit în cameră ca să se gândească liniștit la sarcinile lui.

Totul părea cât se poate de promițător. Recoltarea probelor ADN din Växjö și împrejurimi se derula mai bine decât s-ar fi așteptat. Se apropiau cu pași repezi de trei sute de voluntari care lăsaseră deja probe și poliția reușise să taie de pe listă o jumătate dintre ei. Până și cercetările legate de colegul de facultate al Lindei, Erik „Ronaldo” Löfgren, au început să prindă viteză. Adolfsson îl sunase deja pe Bäckström și îl informase că el și colegul von Essen au aflat o grămadă de lucruri interesante, pe care aveau să i le prezinte înainte de sfârșitul programului. Până și Lolek și Bolek păreau să fi rezolvat câte ceva.

— Meciul ăla de fotbal l-am dibuit, cred, spuse Knutsson.

— Sper că nu cu cineva de aici din secție, spuse Bäckström.

— În niciun caz, zise Thorén și păru aproape șocat.

— Asta ar mai lipsi. Am stat de vorbă cu un expert de-al nostru de la Informații, explică Knutsson. Un coleg pe care-l cunoaștem și în care avem încredere amândoi.

•

Conform colegului de la Departamentul de Informații al Brigăzii Naționale de Criminalistică, Ronaldo, legenda vie în vârstă de doar 25 de ani, se achitase cu cinste de datorie, ca de obicei, în ziua aceea de sâmbătă, 17 mai, când el și colegii lui de la Real Madrid au jucat în La Liga împotriva dușmanilor vechi, FC Barcelona. În schimb, n-a dat trei goluri, asta în niciun caz. A dat unul singur și o pasă de gol, iar după meci, telespectatorii de pretutindeni l-au proclamat cel mai bun jucător al partidei, ca de multe ori înainte.

— Dar nu asta era ideea, spuse Knutsson.

— Că ăștia de aici au crezut c-a dat trei goluri, în mod greșit, explică Thorén.

— Dar care-i ideea? întrebă Bäckström.

•

Conform analistului de la Informații, care verificase mesajul din agendă, interpretarea cea mai probabilă a cuvintelor „Nume magic?” era că persoana care le-a scris – una la mână – pusese o întrebare – numai că, întrebarea respectivă – doi – trebuia înțeleasă retoric.

— Și ce dracu’ înseamnă asta în limba omenească? se întrebă Bäckström.

— Păi, chestia aia clasică, de pildă. Știi, Bäckström. Aia cu papa. Are papa o pălărie amuzantă?

— Înțeleg, spuse Bäckström.
Sunt Lolek și Bolek idioți? se gândi.

•
Întrebarea retorică nu se referea doar la Ronaldo, cel cunoscut de întreaga lume, sau, în orice caz, de cea interesată de fotbal, ci la toate persoanele cu același prenume.

— Ce dracu' vrea să spună cu asta? întrebă Bäckström ridicând neputincios brațele. Academicienii ăștia or să bage în mormânt toată poliția, se gândi el.

— Există cel puțin doi cu numele de Ronaldo, îi explică Knutsson. Fotbalistul Ronaldo, eroul meciului, și un alt Ronaldo, care a prestat într-un alt domeniu la același nivel și care are ceva legătură cu meciul respectiv.

— Aaa, am înțeles, spuse Bäckström. De ce dracu' nu mi-ați zis așa din prima? Linda s-a uitat la meciul cu Ronaldo la televizor, în timp ce propriul ei Ronaldo a stat în poalele ei pe canapeaua pe care ședeau împreună. Oare exagerez dacă zic că i-a tras-o de trei ori?

— Da, ne putem exprima și așa, spuse Thorén pe un ton placid.

— Conform analistului cu care am vorbit, asta ar fi interpretarea cea mai credibilă. Răspuns afirmativ, deci, zise Knutsson. Chiar dacă poate n-a spus-o chiar cu cuvintele astea.

— Trimiteți-l la un curs pe dobitoc să învețe să vorbească cu oamenii normali, zise Bäckström. Și care dracu' mai e treaba cu mobilul ăla?

— Progresăm, spuse Thorén. Merge înainte.

— Deși chestiile astea iau timp, desigur, clarifică Knutsson.

— Când? întrebă Bäckström.

— În weekend, răspunse Thorén.

— În cel mai bun caz, mâine, în cel mai rău caz, abia duminică, îl informă Knutsson.

— Ne auzim, spuse Bäckström și le arătă ușa.

•
Când Bäckström se așeză în cantina personalului ca să ia prânzul, colega Sandberg se apropie de el și îl întrebă dacă ar putea să ia loc.

— Sigur, spuse Bäckström și arătă spre un scaun liber.

În curând o să arate la fel de uzată ca restul hoștelor de aici, se gândi el.

— Putem să vorbim pe șleau? îl întrebă Sandberg.

— Eu vorbesc numai pe șleau, spuse Bäckström ridicând din umeri.

— OK, atunci, spuse Sandberg și părea că se pregătește să-și ia avânt.

— Am urechea ciulită, spuse Bäckström. Dar nu aud nimic.

— Eu nu cred în chestia asta cu luatul probelor de la colegi, spuse Sandberg.

— Eu zic că merge trăsnet. Colegii ăia doi pe care i-am împrumutat de la Pază

și Ordine par foarte eficienți, spuse Bäckström.

— N-am crezut că există oameni ca ei înainte să mă fac polițist. Am sperat, în orice caz. Acum știu că m-am înșelat, din păcate.

Sandberg îi aruncă lui Bäckström o privire serioasă.

— Pentru mine...

— Polițist nu te faci, o întrerupse Bäckström. Polițist e ceva ce ești. Adolfsson și Essen, ăia sunt polițiști. Nu-i mai complicat de atât. E vreun coleg pe care-l ai la suflet în mod special? o întrebă el.

Începe să fie amuzant, se gândi.

— Până acum am reușit să tăiem de pe listă fiecare coleg, spuse Sandberg.

— Da, probabil că se bucură băieții, spuse Bäckström rânjind.

— Eu, una, n-am obraz să mă duc la colegul Claesson și să-l rog să ne dea un ADN de bunăvoie. Nu, după cât a avut de îndurat și având în vedere cum se simte.

Sandberg scutură din cap și îl privi cu o mină serioasă pe Bäckström.

— Altceva? spuse Bäckström și aruncă o privire demonstrativă pe ceas.

— Da... păi, tu ce părere ai?

— Că o să se rezolve. O să-l rog pe Adolfsson sau pe careva, spuse Bäckström și se ridică de la masă.

Ca să ai tu ceva de rumegat, vaco, se gândi el în timp ce-și lăsă tava pe căruciorul cu vase murdare.

•

— Cum naiba l-ai convins pe moșu' să se lase chestionat? îl întrebă Bäckström pe Rogersson două ore mai târziu în mașină, în drum spre tatăl Lindei.

— L-am sunat și l-am întrebat dacă putem să dăm o tură până acolo să stăm de vorbă cu el, spuse Rogersson.

— Și n-a fost nicio problemă?

— Nu, deloc, spuse Rogersson.

•

Audierea tatălui Lindei dură aproximativ două ore. Cei trei au stat în biroul lui aflat la etaj. Bäckström nu scoase aproape nicio vorbă și îl lăsă pe Rogersson să se ocupe. Se mulțumi să pună câte o întrebare din când în când. Discutară despre interesele Lindei, despre anturajul ei, despre cercul ei de prieteni și Rogersson l-a întrebat pe tatăl ei dacă exista vreo persoană pe care credea c-ar merita s-o cunoască. Au fost două subiecte pe care le-au evitat cu grijă. Primul era legat de existența unui jurnal și a unor notițe intime, iar al doilea, de starea sufletească a tatălui.

•

După aproximativ o oră, acesta îi întrebase dacă ar putea să îi servească cu

ceva. Cu cafea sau altceva?

— Dacă n-aș fi de serviciu, v-aș fi rugat să-mi aduceți o bere rece, spuse Bäckström și zâmbi vag. Rogersson se mulțumește cu un suc rece pentru că-i șofer.

— Cred că putem rezolva, constată tatăl Lindei, apoi se ridică de pe canapea și deschise un cabinet vechi aflat într-un colț al camerei. Aparențele înșală, adăugă el văzând expresia nedumerită de pe chipul lui Bäckström.

•

În cabinet se vedeau mai multe sticle și pahare de diferite modele. Și un frigider mic, cu gheață, apă minerală, sucuri și bere.

— Chiar voiam să beau o bere, spuse Henning Wallin. Propun să-mi țineți de urât, domnilor. În cel mai rău caz, va trebui să vă întoarceți pe jos la Växjö. Sau pot să-l rog pe băiat să vă ducă cu mașina.

— Sună bine, spuse Bäckström.

O să treci tu și peste povestea asta, se gândi. Chiar dacă arăți ca un cotor de măr scos pe cur. Chiar dacă ți-ai jumulit jumătate din față când ai încercat să te razi azi-dimineață.

•

— Vi se pare cunoscut individul? întrebă Bäckström și întinse fotografia cu Erik Roland Löfgren spre tatăl Lindei.

E vremea să trecem la subiect, se gândi el.

Tatăl Lindei cercetă fotografia cu atenție. Apoi făcu semn că da.

— E colegul ăla al ei de la școală. Parcă i se zicea Ronaldo.

— O cunoștea bine pe Linda? întrebă Rogersson.

— Nu, nu cred. Mi-ar fi spus dacă era așa. Eu nu l-am întâlnit decât o dată.

Rogersson dădu din cap spre el, semnalându-i să continue.

— A fost pe-aici cândva, în primăvară, pare-mi-se, spuse Henning Wallin. Îmi amintesc că l-am salutat. Dar aveam treabă în oraș, promisem o invitație la cină. Cred că voiau să se uite la un meci de fotbal. Linda are... avea... o grămadă de canale pe televizorul ei.

— Dar vi-l amintiți? întrebă Rogersson.

— Da, spuse Henning Wallin. E genul pe care nu-l uiți prea repede. Cel puțin dacă ești un tată ca mine, adăugă el dintr-un motiv anume. Dar pentru că-mi dau seama unde bateți, vă zic încă de-acum: sunt sigur că Linda n-a avut nicio relație cu el. Restul nu mă interesează.

— Nu vi s-a părut genul iritant sau amenințător sau...? îl întrebă Rogersson.

— Mai degrabă cam lingușitor, constată Henning Wallin. În niciun caz genul pe care voiam să-l am ca ginere, adăugă el, apoi scutură brusc din cap și-și apăsă pleoapele cu degetul mare și cel arătător.

— Nu am de gând să vă întreb cum vă simțiți, spuse Bäckström. Am avut și eu un... o persoană foarte apropiată... care a pățit același lucru ca și Linda. Așa că știu ce simțiți.

— Serios?

Tatăl Lindei îl privi surprins pe Bäckström.

— Da, spuse acesta pe un ton sobru. Așa că nu vă bat capul cu întrebări de genul ăsta. E în regulă, putem să continuăm?

— Da, spuse Henning Wallin. E în regulă. Ah, înainte să uit. M-am oferit să-l răsplătesc pe cel care îl găsește pe criminal. Credeți că v-ar ajuta cu ceva?

— Nu, spuse Bäckström.

— De ce? întrebă tatăl Lindei.

— Pentru că știu c-o să-l prindem oricum, spuse Bäckström privind-l cu expresia lui de polițist capabil.

— Bine, spuse Henning Wallin. Dar dacă o să vi se pară c-ați avea totuși nevoie de o recompensă, nu trebuie decât să-mi dați un telefon.

— Am aici o listă scurtă cu câteva nume, persoane pe care Linda le cunoștea sau cu care s-a întâlnit, spuse Rogersson. E vreunul care vi se pare cunoscut?

Henning Wallin aruncă o privire rapidă peste lista cu persoanele din anturajul Lindei. Nu avu nimic de adăugat față de ce știau deja și singurul despre care a făcut comentarii a fost unul dintre vecini, Marian Gross.

— E vecinul ăla, nu-i așa? spuse Henning Wallin. Îmi amintesc că mi-a povestit ceva Linda despre el. Mi l-a descris ca fiind un moș extrem de libidinos. Cred că s-a mutat acolo după vremea mea.

— Ați stat acolo? În apartamentul în care a avut loc crima, adică? spuse Rogersson.

— A fost apartamentul meu, spuse Henning Wallin. I l-am cedat mamei Lindei după divorț. Și ea l-a transformat în asociație de locatari. Pentru ea, banii au fost tot timpul pe primul plan.

— Dar n-ați locuit niciodată acolo, repetă Rogersson.

— Nu. Una dintre firmele mele suedeze a avut niște birouri în acea clădire un timp, dar eu abia dacă am pus piciorul în clădire după ce am cumpărat-o. Doar nu credeți că e el? Gross ăla?

Rogersson ridică din umeri.

— Îi verificăm pe toți cei despre care credem că trebuie cercetați, zise.

— Nu tăiem pe nimeni de pe listă înainte să fim sută la sută siguri, accentuă Bäckström. Iar pe ăla care rămâne pe listă îl băgăm la mititica. Pe viață.

— Și când o să se întâmple asta? întrebă Henning Wallin.

— În curând, spuse Bäckström. Aș putea să mă duc la bu... la toaletă înainte să plecăm? Se pare că treaba aia cu o bere după-masă i-a pus capac polițistului

bătrân, minți el.

— Puteți folosi baia mea, spuse Henning Wallin. Prima ușă de pe stânga.

— Cred că am terminat, spuse Rogersson, după ce Bäckström dispăru ca să se ușureze. Nu v-ați mai adus aminte de nimic nou? Ați vrea să mai adăugați ceva?

— Prindeți-l pe descrieratul care a făcut asta. De restul mă ocup eu.

— Ne străduim, spuse Rogersson.

•

— Nu ești prea beat ca să conduci? îl întrebă Bäckström pe Rogersson un sfert de oră mai târziu, în drum spre Växjö.

— Nu, spuse Rogersson. De obicei nu mă îmbăt de la o bere. Dar ca să schimb subiectul: nu știam c-ai avut o fată care a murit strangulată.

— N-am spus asta, replică Bäckström. Am zis „o persoană foarte apropiată”.

— Dacă te referi la Egon, să știi că nu eu l-am strangulat. Părea că s-a înecat. În plus, credeam că era un peștișor de aur.

— Mă refeream la Gunilla, spuse Bäckström.

Eu îmi mănânc șosetele dacă nu ăsta l-a omorât pe Egon, se gândi. Atunci, de ce tot vorbește despre el?

— Cine dracu' e Gunilla? spuse Rogersson iritat.

— Ei, știi, Gunilla. Din cazul Gunilla, îi explică Bäckström. A murit strangulată, din câte știu.

— Dar de ce dracu'... aia era o curvă, spuse Rogersson.

— Da', dar o tipă tare veselă și cumsecade, spuse Bäckström. M-am întâlnit cu ea de câteva ori când făcea trotuarul, cât mai era sănătoasă, biata femeie. Oricum, tatăl Lindei a pus botul. N-ai văzut cum s-a luminat la față când a auzit că mai are un frate de suferință? Auzi, mai avem pe aici vreo pungă din aia pentru probe?

— În mașina asta găsești de toate, spuse Rogersson. Vezi în torpedo, adăugă el.

— Buuun, constată Bäckström, care apucase deja să scoată de acolo o pungă de nailon, după care pescui anevoios din buzunar o batistă de hârtie pătată cu sânge.

— Deci de asta te-ai dus tu la budă, constată Rogersson.

— Da, n-aveam nevoie să mă ușurez, spuse Bäckström plin de el. Tăticul a aruncat-o în coșul de gunoi din baie.

— Știi ceva, Bäckström? Tu nu ești normal. O să vezi tu că într-o zi o să vină dracul după tine. Și o să te ia personal cu coasa.

Rogersson dădu din cap emfatic.

30.

Adolfsson și von Essen erau deja în biroul lui Bäckström și îl așteptau când acesta se întoarce la sediul poliției. Adolfsson se ridică în trombă de pe scaun, imediat ce Bäckström intră pe ușă. Amicul lui se rezumă la o întoarcere politicoasă a trunchiului și a capului ca să marcheze o atitudine în general prietenoasă.

— Sperăm că ne scuzați c-am intrat și ne-am așezat, șefu', zise Adolfsson. Nu voiam să stăm pe coridor să atragem priviri.

— Stai jos, Adolf, stai jos, spuse Bäckström bine dispus și se așează și el, răsuflând zgomotos, și puse picioarele pe masă.

Puștiul ăsta o să ajungă departe, se gândi.

Erik Roland Löfgren fusese audiat încă de vineri seara, ziua în care Linda a fost omorâtă. Audierea a avut loc prin telefon și cea care îl sunase pe mobilul lui fu inspectorul Anna Sandberg. Conform raportului, audierea a durat în jur de douăzeci de minute. Aceasta s-a rezumat la trei întrebări legate între ele și, având în vedere că reprezenta doar un rezumat al discuției, raportul se întindea doar pe două pagini.

•

„Löfgren susține că el și Linda sunt colegi de grupă la Academia de Poliție din Växjö, dar că nu își petrec și timpul liber împreună. De cele câteva ori când s-au întâlnit în afara școlii, aceștia au participat la diverse activități sociale inițiate de școală, ori s-au întâlnit întâmplător la restaurante și alte localuri din Växjö...”

•

„Mai departe, Löfgren afirmă că, deși nu a cunoscut-o îndeaproape pe Linda, aceasta i s-a părut o fată veselă și de treabă, pasionată de sport și o colegă apreciată de toți cei din grupa lor. Din câte știe, victima n-a fost împreună cu niciun coleg de facultate sau cu vreun alt cunoscut de-al lui. Conform spuselor lui Löfgren, aceasta își petrecea timpul liber mai mult cu prietenele ei...”

•

„În ceea ce privește seara cu pricina de la Hotelul Municipal, Löfgren afirmă, printre altele, că a ajuns la local pe la ora 22:00, joi seara, împreună cu doi amici de la Academia de Poliție, și a părăsit localul pe la 03:45, vineri dimineața. După aceea, s-a dus acasă pe jos și s-a culcat, deoarece le-a promis părinților lui că o să-i viziteze la casa lor de vacanță de pe Öland, la sfârșitul săptămânii în curs, și voia să se odihnească pentru a se putea deplasa până acolo cu mașina. Cât timp a fost la Hotelul Municipal, Löfgren a văzut-o de mai multe ori pe Linda, dar cei

doi doar s-au salutat, având în vedere că Löfgren stătea cu prietenii lui. Erau mulți clienți în local, dar Löfgren susține că nu a observat nimic ieșit din comun în seara aceea. În rest, voia doar să spună că e șocat de ceea ce i s-a întâmplat colegei sale de facultate”.

— Da, cam asta ar fi pe scurt declarația lui, spuse von Essen și dădu din cap spre Bäckström.

— Și mai există și o anexă, spuse Adolfsson.

— Ajung și acolo imediat, spuse von Essen și dădu din cap liniștit. Colega Sandberg care l-a chestionat a adăugat și un apendice la raport. Scrie așa... citez... „subsemnata s-a aflat în același club de noapte al Hotelului Municipal în seara cu pricina... lucru semnalat oral conducătorului investigației preliminare, dl comisar criminalist Bengt Olsson, la ora 13:15 azi... confirm că Löfgren a intrat în vorbă cu mine și cu prietenii mei în seara aceea, că și-a luat rămas-bun cu câteva minute înainte de ora 04:00 dimineța și mi-a spus că se duce acasă pentru a dormi, deoarece urma să se trezească devreme în ziua următoare. Conform spuselor lui, intenționa să-și viziteze părinții în weekend, la casa lor de vacanță. L-am mai întâlnit pe Löfgren cu ocazia unei prelegeri despre violența în familie pe care am ținut-o la Academia de Poliție... Certific... Ofițer de serviciu... Inspector Anna Sandberg”.

— Și ce părere avem despre treaba asta? îi întrebă Bäckström aruncându-le o privire vicleană.

— Păi, aia că n-o cunoștea bine pe Linda e o minciună, din păcate, constată Adolfsson.

— Dragă frate, spuse von Essen și-l bătu ușor pe braț. Nu poți să le ai pe toate și, dacă pierzi una, mai stau o mie la coadă, adăugă el pe un ton consolator. Adolf aici de față era puțin cam leșinat după victima noastră, explică von Essen. A flirtat cu ea de câteva ori cât timp a lucrat la recepție.

— Ahaaa, chicoti Bäckström. Poate ar trebui să luăm o probă și de la tine, Adolf?

— De detaliul ăsta m-am ocupat deja cu Enoksson, spuse Adolfsson, de data asta, destul de abrupt.

— De ce? îl întrebă curios Bäckström.

Chiar, de ce? se gândi.

— Păi, pentru că eu am găsit-o. Am fost la locul crimei și m-am plimbat pe acolo. Mă rog, n-am stat să salivez peste ea, dar am atins-o ca să văd dacă e moartă, spuse Adolfsson. În plus, eu i-am sugerat lui Enok să-mi bage bețișorul în gură. Voluntar.

— Și el s-a conformat, zâmbi Bäckström.

— Da, spuse Adolfsson.

— Deștept băiat, constată Bäckström. Dar hai să ne întoarcem la oile noastre. Cât de bine o cunoștea, de fapt, micul Ronaldo pe victima noastră?

— Din câte le-a povestit amicilor lui, se pare că s-a culcat cu ea, spuse Adolfsson. Din păcate, e adevărat. Șefu' vrea și detalii?

— Am înțeles, spuse Bäckström. Ei, lasă detaliile. Muierile astea nu-s normale, nu vezi? O altă chestie, apropo de muieri. Colega noastră, Sandberg. Ce părere aveți despre ea?

— Nu-i printre preferatele mele, spuse Adolfsson. Și nu e nici colega mea, dacă e să fiu mai exact. E căsătorită cu un polițist – aș prefera să nu zic ce cred despre el. Lucrează la NăPo, în Kalmar, așa că ne putem aștepta la ce-i mai rău.

— Suntem mai rezervați față de colega Sandberg, pentru că odată ne-a reclamat pentru abuz în serviciu, pe amândoi, constată von Essen. Cică am maltratat-o pe una dintre protejatele ei cu ocazia unei arestări. Primăvara, cândva.

— Păi, de ce, ce-a făcut? întrebă Bäckström.

— A încercat să-l muște de gât pe baron când am vrut s-o băgăm în mașină, și, având în vedere că are SIDA, m-am gândit c-ar fi mai bine să-i pun coș la gură, spuse Adolfsson.

— Nu știam că aveți coșuri de gură în mașini, spuse Bäckström. Sună practic.

— Mi-am scos geaca și i-am înfășurat-o pe cap, spuse Adolfsson. Nici măcar trădătorii de la Reclamații Interne n-au avut de comentat.

— Uitați cum facem, și să nu aflu că vorbiți cu careva din afară, spuse Bäckström.

Apoi își dădu jos picioarele de pe birou și se aplecă înainte ca să sublinieze ce avea de zis.

31.

Skåne, sâmbătă, 19 iulie – duminică, 20 iulie

Şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică zburase la Skåne încă de la începutul săptămânii ca să conducă personal vânătoarea după cel mai periculos criminal al ţării. Maniacul de la Dalby, ucigaş în masă şi, în lumea în care erau obligaţi să trăiască cei de seama lui Nylander, probabil şi ucigaş în serie. Ca să fie cât mai aproape de locul în care se efectuau căutările, adică Dalby şi împrejurimile sale, unde îşi trimisese trupele de intervenţie rapidă, Nylander se cază la Grand Hotel din Lund.

Aici, personalul avu proasta inspiraţie să încerce să-i pună în cârcă apartamentul „Fritiof Nilsson Piraten”³⁴, dar după ce le explică motivul vizitei sale, aceştia îl schimbă cu o cameră dublă obişnuită, cu baie proprie. Civili imbecili care nu deosebesc o situaţie de urgenţă de una normală, se gândi Nylander.

Din păcate, însă, în seara de sâmbătă, în camera lui avu loc un mic incident.

Nylander era obosit după cele peste cincisprezece ore pe teren, canicula fusese greu de suportat şi nici cu aprovizionarea nu prea se descurcaseră. Înainte de culcare, când şi-a descărcat, sau, cel mai probabil, încărcat, arma din dotare (detaliile exacte au rămas un mister), Nylander a tras din greşală un foc şi a nimerit oglinda din baie. Dar fiindcă nu părea să fi produs nicio pagubă serioasă, Nylander s-a spălat pe dinţi, a luat pistolul şi l-a pus sub pernă, unde îl păstra de obicei când nu dormea acasă, fiind plecat cu treburi poliţieneşti. Apoi s-a cuibărit sub pătură şi era cât pe-acum să adoarmă, când l-au trezit nişte bubuituri puternice în uşă.

În mod nefericit, glonţul rătăcit nimerise televizorul din camera de alături. Vecinul lui cu o predispoziţie isterică se duse la recepţie, ţipând ca un apucat, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri cu răţoiul Donald. Personalul hotelului sună imediat la poliţie şi spuse că „se aud împuşcături violente din camera şefului Brigăzii Naţionale de Criminalistică”. Prima maşină de patrulă a poliţiei din Lund sosi în nici două minute şi, de dragul siguranţei, plecase într-acolo şi un echipaj din Malmö.

După asta, situaţia scăpă de tot de sub control. Deşi Nylander le explică liniştit şi sistematic ce s-a întâmplat de fapt şi chiar le recomandă să se întoarcă la treburile lor, nimeni nu-l băgă în seamă. Colegii locali, nişte neprofesionişti, nu

fură capabili să rezolve situația. În schimb, îi confiscară arma din dotare și îl târâră până la sediul poliției din Lund, ca să-l audieze, cu toate că era miezul nopții. În sfârșit, după audiere, l-au dus înapoi la hotel.

— Din păcate, va trebui să vă reclam pentru asta, spuse Nylander holbându-se la șeful pichetului, după ce îl lăsară în fața hotelului.

— N-aveți decât, îl aprobă șeful pichetului cu un accent de Skåne strident. Atâta timp cât îmi promiteți să vă țineți mâinile pe pătură.

•

Maniacul pe care îl căutară fu găsit în dimineața următoare. Zăcea într-un adăpost obișnuit pentru pescari în apropierea localității Åhus și fusese descoperit de proprietarul adăpostului, și nu de echipa de intervenții rapide, probabil pentru că făptașul se afla într-o cu totul altă zonă decât cea în care se efectuau căutările. Judecând după miros și după cantitatea larvelor din jurul lui, părea să fi zăcut acolo mai multe zile.

— Se pare că dobitocul și-a băgat țeava în gură și a apăsat pe trăgaci, îi rezumă șeful unității lui Nylander.

— Vezi să i se ia probe și să-i anunțați și pe colegii din Växjö, spuse Nylander. Niște țărănoi, se gândi el. Aici trebuie să faci singur totul.

32.

Växjö, duminică, 20 iulie

Duminică seara târziu, Knutsson și Thorén bătură la ușa lui Bäckström la hotel. Colegii din Stockholm terminaseră cu verificarea telefonului mobil al lui Erik Roland Löfgren.

— Să nu-mi zici c-au lucrat în weekend, spuse Bäckström surprins.

— Probabil că vor să adune niște ore suplimentare și ei, ca noi toți, răspuse Knutsson.

— S-a cărat sau mai e acolo? întrebă Bäckström.

Sper că s-a cărat dobitocul, se gândi el și simți brusc vibrațiile bine-cunoscute.

— Judecând după telefoane, se pare că-i tot pe Öland de pe la mijlocul săptămânii, spuse Thorén. Înainte de asta, se pare c-a fost aici, în Växjö.

— Ultimele semnale au fost percepute de antena din Mörbylånga, explică Knutsson. Părinții lui au o casă de vacanță prin zonă și probabil că e acolo și acum, stă cu burta la soare.

— Așa, și? Ați aflat ceva interesant? întrebă Bäckström.

Idioții, se gândi. Ce nevoie să aibă unul ca Löfgren să stea la soare?

— Cred că da, spuse Thorén extrem de încântat.

— Așa se pare, zise Knutsson zâmbind pe sub mustață.

— Da? Ce? întrebă Bäckström. Sau e secret?

— Colega Sandberg pare să-l fi sunat de vreo mie de ori, constată Thorén. Prima oară în ziua uciderii Lindei.

— Da, spuse Bäckström oftând. Ceea ce nu-i deloc ciudat, având în vedere că ea l-a chestionat la telefon.

Cretini cu acte, își spuse el.

— Așa ne-am gândit și noi inițial, zise Thorén.

— Doar că apoi am început să cugetăm mai bine, explică Knutsson.

— Serios? spuse Bäckström iritat.

— Aștia cine se cred?

Conform raportului întocmit și semnat de colega Sandberg, aceasta l-a chestionat la telefon pe aspirantul Roland Löfgren vineri, 4 iulie, între orele 19:15 și 19:35.

— Îl sună pe mobil. Cel mai probabil, de la biroul ei din secție, pentru că legătura se face prin centrală, spuse Thorén.

— Bine, am înțeles, că nu-s retardat, spuse Bäckström. Și care-i problema?

— Una la mână, convorbirea durează cam puțin, spuse Knutsson și îi aruncă o privire șireată lui Bäckström. Doar patru minute. Se termină la 19:19.

— Și ce dacă? spuse Bäckström. Probabil că a rugat-o să-l sune pe telefonul fix. O fi avut acoperire proastă, i s-a terminat bateria, ce știu eu?

Cât de cretin tre' să fii, se gândi el.

— I-ați verificat și fixul? îi întrebă.

— Urmează, spuse Thorén. E un abonament obișnuit făcut la Telia, telefonul e în camera lui de cămin. Dintr-o vilă mare de pe Doktorsgatan din centrul orașului. Proprietarul e un medic cu cabinet particular de aici, din Växjö. Probabil vreun vechi coleg de-al lui taică-su, dar abonamentul e trecut pe numele tatălui, nu pe al lui, așa că-i puțin mai complicat cu autorizația.

— Păi, n-au decât s-o rezolve, zise Bäckström. Și cealaltă problemă care e?

— Pe scurt, ca să rezum, spuse Knutsson...

Pe scurt, problema era următoarea. Cineva îl sunase din nou pe Löfgren pe mobil la 19:20 prin centrala secției, fără ca acesta să răspundă. Au mai fost înregistrate cinci apeluri de la același număr, dar de fiecare dată a răspuns căsuța vocală, judecând după durata apelurilor. Ultimul apel a fost înregistrat la scurt timp după miezul nopții. După următoarele cincisprezece zile, numărul de mobil al lui Löfgren a mai fost apelat de zece ori de la centrala sediului poliției. Löfgren nu răspunsese la niciunul.

Și de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, colega Sandberg l-a mai sunat de cinci ori de pe mobilul ei de serviciu, însă nici de data aceea n-a reușit să dea de el. Apoi l-a mai sunat o singură dată de pe mobilul ei privat.

— Asta se întâmpla joi după-amiază, imediat după prânz, spuse Knutsson. De data asta se pare c-au reușit să vorbească. Convorbirea a durat nouă minute.

— Cam dubios, constată Bäckström.

Ce dracului o fi învârtind? Nu la ora aia m-a atacat la cantină? se gândi.

— Da, chiar că-i ciudat, îl aprobă Thorén.

— Aproape misterios, dacă mă întrebați pe mine, spuse Knutsson.

— Noaptea e un sfetnic bun, spuse Bäckström.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi el.

— Încă o chestie, zise Bäckström înainte ca aceștia să apuce să dispară pe ușă. Nu suflați nicio vorbă nimănui.

— Bineînțeles, spuse Knutsson.

— *Very hush hush*, îi cântă în strună Thorén și făcu semn cu ochiul drept, ducând un deget la gură.

— Ce? spuse Bäckström.

Te pomenești că-s și francmasoni, se gândi.

— *Very hush hush*, șșșșt, adică, tălmăci Knutsson. Ca în filmul ăla despre

colegii din Los Angeles din anii cincizeci. *L.A. Confidential*.

— E unul care zice *very hush hush* tot timpul, explică Thorén. Tare filmu'. Bazat pe un roman de James Ellroy. Ar trebui să te duci să-l vezi și tu, Bäckström. Pe bune.

•

Nu exista nicio altă explicație. Sunt poponari, sută la mie, se gândi Bäckström înainte să adoarmă. Numai poponarii se mai duceau la cinematograful după ce s-au inventat televizorul și video playerul. Poponarii și muierile, bineînțeles. Nici măcar copiii nu se mai duc la cinematograful, se gândi Bäckström, dar, în clipa aceea, fu învins de Moș Ene pentru că, atunci când se trezi, era deja lumină și același soare nemilos începu să pătrundă prin crăpătura dintre perdele.

Azi fierb săpun din nenorocit, se gândi Bäckström în timp ce stătea sub duș și lăsa apa rece să-i trezească simțurile, înaintea unei noi zile din viața lui de criminalist.

33.

Växjö, luni, 21 iulie – duminică, 27 iulie

Mai nou, comisarul Jan Lewin începuse să citească *Smålandsposten*. Un ziar tot trebuia să citească dacă voia să fie la curent cu punctul de vedere al jurnaliștilor asupra lumii, în general, și al cazului Linda Wallin, în particular.

Subiectul cel din urmă domina știrile chiar și în cel mai important ziar local, dar jurnaliștii de aici se abțineau de la speculații și articolele lor păreau mult mai echilibrate și erau scrise cu mai mult tact. Cu toate că, datorită legăturii lor cu Växjö și cu locuitorii lui, ar fi trebuit să fie mai afectați de tragedia pe care o trăia familia Lindei decât reporterii de la ziarele mari din capitală.

Dar ziarele locale mai aveau spațiu și pentru altceva. Pentru puțină consolare în toată răutatea aceea omenească, exemplul cel mai bun în dimineața aceea de luni fiind un articol despre cea mai mare căpșună a lumii, care împărțea aceeași primă pagină cu ultimele noutăți despre cazul Linda.

Ziarul publicase și o fotografie cu căpșuna. Cutia de chibrituri clasică era și ea prezentă ca referință, drept care cititorul putea trage concluzia că fructul în sine era mare cât o conopidă nedezvoltată sau un pumn de bărbat. Ziarul publica un interviu mai lung cu omul responsabil de această minune a grădinăritului, Svante Forslund, în vârstă de 72 de ani, și unul mai scurt cu soția lui, Vera, de 71 de ani.

Svante Forslund fusese profesor de biologie și chimie la un liceu din Växjö, dar se pensionase de aproape zece ani. Locuia împreună cu soția lui în ceea ce fusese cândva casa lor de vacanță, aflată în apropierea localității Alvesta. Pasiunea principală a soților Forslund era grădinăritul. Dețineau un lot de aproape un hectar, cultivat cu plante menite să servească oamenilor drept hrană sau doar ca decor. Aveau acolo flori, ierburi pe care le foloseau drept condiment, plante medicinale, fructe și tot felul de legume, cartofi, tot soiul de rădăcinoase și alte legume sănătoase. Și, desigur, și câțiva stupi cu albine pentru a garanta polenizarea paradisului lor privat. Și nu în ultimul rând, soții Forslund aveau și câteva variante de *Fragária ananássa*, căpșunile constituind cea mai mare pasiune a vieții lui Svante Forslund.

Căpșuna cu pricina era un hibrid american obținut recent, *Fragária monstrum americanum*, căpșuna-monstru americană. Forslund observase exemplarul respectiv încă din săptămâna de după Midsummer, căpșuna cu pricina fiind atunci deja mult mai mare decât celelalte din strat.

Forslund a decis să înceapă imediat un program special de îngrijire. Îndepărtă

toate celelalte căpșune de pe plantă, pentru eliminarea concurenței pentru nutrienți, apoi luă măsuri speciale de udare și de fertilizare, iar planta fu protejată de insecte, larve, păsări, iepuri de câmp și căprioare. Paisprezece zile mai târziu, când Forslund a crezut că fructul a atins greutatea optimă, acesta a fost cules și fotografiat și publicat în ziar.

Pe lângă importanța sa horticola, Svante Forslund vedea și un potențial economic imens în căpșuna lui uriașă. Cultivarea căpșunelor în Suedia se efectua în prezent pe 2 350 de hectare și, conform părerii lui Forslund, în doar câțiva ani, recolta ar fi putut fi îmbunătățită cu aproape patru sute la sută printr-o investiție sistematică în căpșunile lui uriașe din SUA. Pe aceeași suprafață și cu costuri nesemnificativ ridicate pentru irigare și fertilizare față de cele actuale.

•

Soția lui, Vera, își exprimase și ea punctul de vedere, însă nu părea deloc la fel de entuziasmată. Pe scurt, credea că fructul uriaș al bărbatului ei era apos și lipsit de gust, și, apelând la o formulare mai simplă, declară că nici prin gând nu i-ar trece s-o folosească în vreo rețetă. În lumea Verei Forslund, o căpșună adevărată trebuia să aibă gustul din copilărie. Preferata ei era o variantă locală, care dădea fructe destul de mici, de un roșu-închis, cu pulpa tare, foarte dulci și cu un gust plăcut de fragi de pădure. Plantele le moștenise de la părinții ei și, deși soțul ei era un Carl von Linné al zilelor noastre, nici măcar el nu reușise să stabilească originea lor. În orice caz, acestea constituiau ingredientul principal din renumitul ei tort cu căpșune cu care îi servea pe copiii, nepoții și prietenii ei în fiecare vară.

•

Un tort de vară simplu pe care cititorii ziarului puteau să-l prepare singuri dacă urmăreau rețeta: două-trei blaturi de pandișpan tăiate subțire, câteva picături din lichiorul ei de căpșune făcut în casă, mult gem făcut din aceleași căpșune, un strat gros de frișcă și, de jur-împrejur, un rând de căpșune feliate subțire, iar în mijloc, un exemplar frumos și întreg din aceeași specie care să încoroneze creația.

•

Sună simplu și delicios. Cam la fel ca torturile cu care îl răsfăța mama lui când era copil, se gândi Lewin, care se hotărî să decupeze articolul și să-l lipească în carnețelul lui cu însemnări despre vizita de la Växjö.

34.

Colectarea probelor ADN oferite voluntar în Växjö și împrejurimi părea să se fi transformat într-un adevărat succes. Poliția se apropia cu pași repezi de cifra de patru sute. SKL apelase la resurse speciale pentru cazul Linda și aproape jumătate dintre probele analizate puteau fi tăiate deja de pe listă.

— Și cu colegii și viitorii colegi cum mai merge? întrebă Olsson, fără vreun motiv evident.

— Bine, spuse Knutsson și se uită peste hârtiile lui. Am primit opt probe. Toate oferite voluntar. Pe primii patru i-am și șters deja de pe listă. Ne-au mai rămas doi.

— Da, de unul am promis că mă ocup eu, așa că mai durează puțin, interveni Olsson. Nu vă faceți griji. Mă ocup eu, adăugă el din nou.

— Așa, și mai avem un cadet, constată Knutsson. Ia să vedem, spuse și se prefăcu că se uită peste hârtiile lui. Coleg de grupă cu Linda, a fost în același club ca și ea în noaptea respectivă. Erik Roland Löfgren pe numele lui, conform registrului Academiei.

— Pe el îl tot vânez la telefon. L-am sunat de o sută de ori, spuse Sandberg.

— Și cum merge? întrebă Bäckström.

Și spune-ne și ce dracu' învârți, își spuse în gând.

— E vară și vacanță, nu cred că-i mai complicat de atât. Oricum, am reușit să dau de el săptămâna trecută, zise Sandberg. Era la părinții lui, în casa lor de vacanță de pe Öland, dar mi-a promis că ne sună de îndată ce se întoarce în Växjö.

— Câtă generozitate, mârâi Bäckström. Și când am putea să ne întâlnim cu dumnealui? Când începe școala, la toamnă, sau cum? Cel mai ușor ar fi să-i rog pe colegii din Kalmar să dea o tură până acolo și să-i ia niște probe.

— Promit că-l mai sun, spuse Sandberg. Serios. Să nu uităm că vrem să se ofere, totuși, voluntar. Nu e ca și când l-am suspecta pe bune, adică.

— Vezi să rezolvi treaba asta, spuse Bäckström. Explică-i regulile studentului nostru. Altfel mă duc chiar eu după el. Doar că n-o să mai fie vorba de bețișoare de urechi, ci mai degrabă de probe de sânge.

— Se rezolvă sigur, spuse Olsson. O să se rezolve. Hai să nu ne agităm pentru un detaliu nesemnificativ.

— Dar nu mă agit deloc, spuse Bäckström. Lămuriți-l pe dobitoc că nu-i cazul să se comporte ca un derbedeu de pe stradă suspect. Mă rog, dacă el chiar vrea să se facă polițist. E doar o sugestie prietenească și, dacă nu mai aveți nimic de

discutat, roiu', că am treabă. O grămadă chiar, spuse Bäckström și se ridică de la masă.

•

După-amiază, Olsson îl rugă pe Bäckström să-i acorde câteva minute.

— Aș putea să schimb două vorbe cu tine, Bäckström? întrebă Olsson. Aș avea nevoie de un sfat bun de la un coleg cu experiență.

Flutură-Puță, se gândi Bäckström. L-ai rugat să-și bage bețișorul în gură, dar amărâțul s-a spânzurat în pod și acum vrei să plângi pe umărul lu' nen-tu' Bäckström.

•

Problema se dovedi a fi cu totul alta. În Växjö domnea o neliniște generală după uciderea Lindei, mai ales în rândul femeilor tinere și, privit dintr-o perspectivă socială, cazul Linda scăzuse simțitor calitatea vieții pentru o categorie însemnată.

— Să mai îndrăznească să iasă și să se distreze, fără să se teamă tot timpul de un eventual atac? trase concluzia Olsson.

— Interesantă întrebare, spuse Bäckström.

Chestia asta e mai haioasă decât m-aș fi așteptat, își zise în gând.

— Sunt câțiva ani de când puteam garanta așa ceva, spuse Olsson. Resursele noastre nu mai ajung nici măcar pentru minimul necesar.

La ce v-or trebui resursele alea în gaura asta uitată de Dumnezeu, nu știu, se gândi Bäckström. Pentru mașini parcate ilegal și câini pierduți?

— Da, e de rău, aprobă Bäckström oftând.

— Suntem câțiva care ne-am gândit la niște soluții alternative și să știi că Lo a fost cea care a venit cu ideea, spuse Olsson.

— Te ascult cu maximă atenție, spuse Bäckström și dădu din cap cu o mină serioasă, aplecându-se înainte.

Cloșca noastră dragă, abia aștept, se gândi el.

— Bărbații din Växjö împotriva Violenței Domestice, spuse Olsson. Bărbați normali, cu bun-simț, „concetățeni”, concetățeni și frați, adică bărbați și concetățeni, ca să zic așa, cineva din proiect s-a gândit la formularea asta... concetățeni și frați... bărbați care să se plimbe prin oraș seara și noaptea și să crească siguranța în oraș prin simpla lor prezență. Pot să se ofere să escorteze femei singure, de pildă, în drum spre casă de la vreun local, explică Olsson.

Ce tehnică genială de agățat, se gândi Bäckström. Până și Lo ar fi în stare să păcălească vreun concetățean miop și să-i ofere un număr slăbuț.

— Tu ce părere ai, Bäckström? repetă Olsson.

— Pare o idee grozavă, spuse Bäckström.

Cât de cretin poți să fii? se gândi.

— Nu crezi că există riscul să fim percepuți ca un fel de gardă civilă? Întrebă Olsson dintr-odată neliniștit. Sau, și mai rău, că niște elemente neserioase ar putea să profite de activitatea noastră pentru a-și satisface interesele personale?

— Nu cred să existe un risc prea mare, spuse Bäckström. Cu condiția să-i verificăm îndeaproape pe voluntari.

Și dacă-i ținem departe pe ăia de teapa stimabililor Karlsson Futăciosul și Flutură-Puță, își spuse în gând.

— Serios? Întrebă Olsson și păru ușurat și fericit în același timp. N-ai vrea să-ți dezvolți puțin punctul de vedere la ședința următoare cu micul nostru grup implicat în proiect?

— Bineînțeles, poți conta pe mine. Asta ar mai lipsi, să nu merg, spuse Bäckström. Asta, dacă într-adevăr credeți că pot să contribui cu ceva, adăugă el timid.

Abia aștept, se gândi.

•

Adolfsson și von Essen continuă cercetările legate de aspirantul Löfgren și în weekend, fără să se abată de la curs. În jurul lui Löfgren începuseră să se adune mai multe detalii supărătoare. Conform celor spuse chiar de el câtorva colegi de grupă, acesta întreținuse relații sexuale cu Linda din primăvară și până la sfârșitul semestrului din mijlocul lui iunie.

Dar, fiind un tânăr care punea mare preț pe propria libertate, Löfgren hotărâse să pună punct relației secrete. Conform spuselor sale, Linda devenise prea atașată de el și se aștepta la prea multe, ceea ce nu mai era deloc pe gustul lui. Nimic dramatic, sub nicio formă, declarase el. Îi explicase doar că, pe viitor, trebuia să se mulțumească cu un loc în șirul lung de femei care îi stăteau la dispoziție. Cum reacționase Linda la asta nu se știa. Părea să nu le fi povestit nimic prietenelor ei și nu-și făcuse nici vreun prieten sau vreun amant nou.

— Deci declarația aia din raportul lui Sandberg e o minciună, să înțeleg, spuse Bäckström.

— Așa este, spuse Adolfsson și scutură din cap. Și e clar că nu-s nici laudele obișnuite. Băiatul a trecut ca buldozerul prin femeile din orașul ăsta. Am stat de vorbă cu câteva. Pare că a luat la rând jumătate din Småland, constată Adolfsson și oftă adânc după ultima replică.

— Ultima lui parteneră de sex, spuse von Essen. Nu e ăsta, de obicei, un indiciu clar, apropo de identitatea făptașului?

— Foarte bine! izbucni Bäckström. E mai bine decât bine, e tare ca piatra, îi asigură el.

Nu-i chiar prost poponarul ăsta aristocrat, se gândi Bäckström.

— Bună treabă, băieți, zise Bäckström. Poate nu-i mai complicat de atât. Dacă

avem și baftă. Și ce-au zis muierile alea? Le ia la palme de obicei?

— Mirosul bine cunoscut de piele, latex și ham, spuse von Essen, deși și el era născut și crescut în peisajul rural din Småland. Nu. Oamenii din orașul ăsta au alte interese. Se pare că de regulă apare la locul faptei cu echipamentul necesar, ca să zic așa.

•

Löfgren era tânăr, bine făcut, antrenat, șarmant și arăta foarte bine. Și, în ciuda celor douăzeci și cinci de ani ai săi, părea să aibă o experiență considerabilă și un talent remarcabil în domeniul sexului. Conform sursei feminine cu care au stat de vorbă, acesta era la fel de dotat cum o cerea mitul despre bărbatul de culoare. Ceea ce-l făcea personajul principal al coșmarurilor bărbaților albi.

— Ronaldo e un adevărat Sex Machine, spuse ea, și zâmbi încântată. Dacă vrei să te faci praștie, n-ai să găsești unul mai bun. E mare. Și e supergros.

Exact la fel ca și cu o pușcă de vânătoare ca lumea, se gândise Adolfsson după ce terminase de vorbit cu ea. E nevoie de exercițiu, talent și muniție.

— Cam ca tine, Patrik, adăugă brusc sursa feminină a lui Adolfsson. Dar problema cu tine e că tipele încep să te și placă. Mai știi când voiai să-mi arăți turnul ăla de vânătoare din care ai împușcat primul elan?

— Mai bine nu ne abatem de la subiect, spuse Adolfsson.

Ca să pot să trec pe hârtie ce-am discutat, se gândi el.

•

Sex ciudat? Sex anormal? Kinky? Bondage? Sadism?

— Nu și cu mine, constată sursa lor și ridică din umeri. Normal că eram curioasă când toate prietenele mele vorbeau despre el. Și n-aveam de gând să mă mărit cu el neapărat. Doar sex. La asta se pricepea de minune.

— Dar, na, adăugă ea. Dacă i-aș fi cerut așa ceva, sunt sigură că nu m-ar fi refuzat. În niciun caz. De fapt, nici nu cred c-ar fi trebuit să-l rog. Și-ar fi dat seama el și singur. Doar e vorba de teritoriul lui.

Dar mai mult de atât n-au aflat.

•

— Pun pariu că e un sadic nenorocit, spuse Bäckström înfocat.

Da' las' că aflăm noi în curând, după ce-i cotrobăim puțin prin șifonier, se gândi el. Vibrațiile familiare deveniseră și mai puternice.

•

Bäckström începuse să se acomodeze cu traiul la Hotelul Municipal din Växjö. Durerea cea mare provocată de pierderea lui Egon se domolise neașteptat de repede și în ultimele zile nici nu se mai gândise la el. Camera lui era curată și patul făcut când se întorcea de la secția de poliție, după o zi de muncă istovitoare. Singurul lucru la care trebuia să se gândească în fiecare dimineață

era să arunce prosoapele din ziua precedentă pe jos, ca nu cumva să le dea idei ecologiștilor extremiști din personal și să-i oblige astfel să-i aducă altele curate. Și-apoi, era timpul să mai lase un morman de haine murdare la spălat și călcat. De data asta, fără să comită vreo ilegalitate, doar transpirase în ele pe timp de serviciu.

•

Bifă imediat punctele din programul său obișnuit: mai întâi, o bere rece de îndată ce intră în cameră. Apoi, un pui de somn, încă o bere în cameră și ceva de mâncare. Înainte de culcare și de întâlnirea cu Moș Ene, o conversație educativă cu Rogersson, încă vreo două beri și eventual o tărie, două, discret. Și, cireașa de pe tort, mai nou: obișnuita convorbire telefonică cu reporterița lui de la postul de radio local. Ca să-i dea ocazia să se plângă că nu-i acordă niciodată două minute din timpul lui liber, deși ea i-a promis că n-o să discute cu el probleme de serviciu.

Ca în seara aceasta, de pildă.

— Am cam multe pe cap, spuse Bäckström.

— Tu numai îmi promiți, oftă Carin.

Sigur a auzit de supersalam, din moment ce insistă atâta, se gândi Bäckström și în clipa următoare auzi niște bătăi cunoscute în ușă.

— Trebuie să închid, spuse Bäckström. Am ceva de rezolvat. Ne auzim.

•

Rogersson sosi cu un bax cu șase beri reci și părea într-o dispoziție extraordinară.

— Tocmai am vorbit cu colegii de la Stockholm, spuse Rogersson și rânji cu toată fața lui suptă și plină de cicatrice. Mi-au povestit ceva incredibil despre Bărbuiță. Comisarului Åström cred c-o să-i placă în mod deosebit.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Ai grijă cum vorbești, bețivanule, zise în gând.

•

Povestea lui Rogersson conținea toate adăugirile și îmbunătățirile obișnuite pe care le capătă toate istorisirile de îndată ce trec dintr-o gură în alta. Aceasta trecuse prin nenumărate guri în drumul ei dintre oglinda băii Hotelului Grand și urechile curioase ale lui Rogersson.

— Zici c-a fost masacrul de pe Stureplan, a distrus jumătate din hotel, încheie Rogersson rânjind mulțumit cinci minute mai târziu.

— Și-o fi prins bărbia în trăgaci când a vrut să-și curețe arma, își dădu cu părerea Bäckström. Dacă erai tu sau eu, am fi ajuns direct la mititica la colegii de la Malmö.

— Păi, e just? spuse Rogersson, scutură din cap și sorbi și ultimele picături din

pahar.

— Doarme cumva Dolly Parton pe burtă? îl aprobă Bäckström.

— Ciudat că n-am văzut nimic în ziar, spuse Rogersson.

— Sunt sigur că se poate aranja, spuse Bäckström și zâmbi și el. O să vorbesc eu cu colegul Åström, poate reușește să abordeze problema cu vreun mâncător de cur de-al nostru mai perspicace.

35.

În dimineața următoare, *Smålandsposten* publică un articol mai lung despre o dispută culturală izbucnită în oraș. Jan Lewin se hotărăște să-l decupeze imediat și să-l adauge notițelor sale de călătorie.

Procurorul-șef și, mai nou, reprezentantul Creștin-Democraților în parlament, Ulf G. Grimtorp, declarase război perspectivei populiste și imorale care domina, după părerea lui, activitatea culturală promovată de consiliul orașului Väckjö.

Un proiect îl deranjase în mod special. Acesta era dedicat tinerelor imigrante din oraș. Fusese numit „Proiectul bicicleta și înotul” și avea ca scop instruirea imigrantelor tinere. Acestea urmau să participe la un curs de trei săptămâni în iunie, scopul fiind să învețe să meargă cu bicicleta și să înoate, iar responsabilii proiectului găsiseră chiar și o școală de vară, cu internat undeva la țară, într-un mediu relaxant, lângă un lac la care aveau acces exclusiv, plus instructori, biciclete și colaci. Toate cele paisprezece participante au învățat să meargă cu bicicleta și să înoate și au absolvit proba finală cu brio.

Ziarul le intervievase pe trei dintre ele. Acestea declarară în unanimitate că realizările dobândite pe plan fizic le-au ajutat să evolueze și pe plan intelectual, să se elibereze de cătușele patriarhale care le limitau libertatea de acțiune și să dobândească putere, independență și respect de sine, obținând astfel condițiile de bază pentru a se putea dedica unor interese și valori culturale mai tradiționale.

Funcționarul din cadrul departamentului cultural al consiliului, Bengt A. Månsson, responsabil pentru proiect și alte planuri „speciale”, îl numise „un succes aproape fără precedent”.

— Cei care sunt de părere că astfel de inițiative nu sunt culturale deloc n-au înțeles ce e cultura, de fapt, constată responsabilul proiectului.

În rest, plănuiau deja un proiect asemănător pentru sezonul de iarnă, în cadrul căruia participantele puteau să învețe să schieze și să patineze, proiectul „schiul și patina”.

•

Conform parlamentarului Grimtorp, proiectul cu pricina era o prostie și nimic mai mult. O scuză proastă, cusută cu ață albă din partea unor snobi de stânga implicați în viața culturală, pentru a sta cu burta la soare în compania unor femei tinere pe spezele muncitorilor, plătitori de impozite.

— Două sute de mii de coroane, tună Grimtorp. Ce treabă are asta cu cultura?

Bani care, conform părerii categorice a lui Grimtorp, ar fi trebuit rezervați activității teatrului de stat din Väckjö, orchestrei de cameră locale, bibliotecii și

acțiunilor ei. Ca să nu mai vorbim despre faptul că astfel de proiecte puneau în pericol bursele acordate numeroșilor suflători de sticlă, pictori și sculptori tineri și promițători din Väjxjö și împrejurimi.

Grimtorp ăsta pare nasol de tot, se gândi Jan Lewin și, dintr-un motiv anume, își aduse aminte de vara aceea cu aproape cincizeci de ani în urmă când și-a primit prima bicicletă adevărată. O Crescent Valiant roșie. Cu siguranță același Valiant precum cel din benzile desenate cu Prințul Valiant. Îl întrebase pe tatăl lui și acesta îi povestise despre nobilul prinț și cavaler Valiant.

Prințul Valiant trăise cu mulți ani în urmă. Pe vremea aceea nu existau biciclete. În schimb, Valiant avea un cal. Un armăsar roșu puternic, care părea să fi fost la fel de îndărătnic și greu de stăpânit ca prima bicicletă a lui Jan Lewin. Calul se numea Arvak, povestise tatăl lui Jan Lewin, fiind botezat după un alt cal pe nume Arvakr din mitologia islandeză, care trăgea soarele pe cer și avusese cu siguranță destule de tras în vara aceea în care Jan Lewin a învățat să meargă cu bicicleta.

Despre asta și multe altele puteai să citești în benzile desenate despre Prințul Valiant din *Allers Veckotidning*³⁵. Jan Lewin și tatăl lui cotrobăiseră o seară întreagă într-o grămadă de cutii și cutiuțe din podul șopronului vechi, din casa lor de vacanță. Găsiră cu siguranță vreo sută de reviste cu povești despre nobilul cavaler Valiant, iar tatăl lui Jan Lewin îi citea din ele înainte de culcare, câte una sau chiar două despre viața aventuroasă a prințului.

Ceva nu era, totuși, în regulă, se gândi Jan. El avea o bicicletă care se numea Crescent Valiant, botezată după Prințul Valiant, lucru care fusese confirmat și de tatăl lui. În schimb, Prințul Valiant avea un armăsar roșu pe nume Arvak, pentru că pe vremea aceea nu existau biciclete. Și atunci de ce bicicleta lui roșie nu se numea Arvak Valiant, ci Crescent Valiant? Și cine era Crescent ăsta?

Poate Crescent era prenumele lui, s-a gândit Jan Lewin. Prințul Crescent Valiant. În orice caz, avea să-l întrebe pe tatăl lui dimineață, pentru că el știa totul despre toate. Dar apoi adormi și, din câte își amintea acum, după aproape cincizeci de ani, n-a mai avut ocazia să-i pună niciodată întrebarea. În schimb, s-a gândit mult la asta pentru că nu-i era deloc clar, chiar dacă știa o grămadă despre mitologie, în ciuda vârstei lui fragede.

36.

În aceeași dimineață în care izbucnise dezbaterea culturală din *Smålandsposten*, grupul PC și-a trimis analiza privitoare la cazul Linda Wallin prin mail, împreună cu profilul făptașului. În plus, șeful grupului, Per Jönsson, îi anunță că urma să sosească în Växjö imediat după prânz cu colegii, ca să discute despre concluziile lor cu membrii echipei de investigații.

•

Bäckström își petrecu dimineața citind raportul de douăzeci de pagini, ba oftând, ba gemând. Dar, în ceea ce privește crima în sine, cei din grupul PC păreau să-și fi dat seama de tot ce-ar fi putut să ghicească și orice polițist cu creier, și anume:

Că făptașul nu pătrunsese în apartament prin efracție, că o cunoștea pe victimă de mai demult, că actul sexual părea să fi fost inițiat într-un mod pașnic, cel puțin dacă era să se gândească la ce s-a întâmplat mai târziu. Că totul a început printr-un act sexual consumat pe canapeaua din camera de zi, petrecut cu acordul ambelor părți. Că aceștia doi s-au mutat apoi în dormitor, unde lucrurile au scăpat de sub control în ceea ce privește nivelul violenței, că făptașul a sugrumat-o pe victimă după sau în timpul penetrării anale, că s-a dus la duș, s-a masturbat și s-a spălat, și că a părăsit apartamentul prin fereastra dormitorului.

Urmau observațiile de rigoare, cărora niciun detectiv criminalist demn de profesia sa nu le vedea sensul, observații care constituiau, de obicei, sursă pentru coșmaruri. Conform acestora, nu era exclus ca Linda să fi uitat să încuie ușa, făptașul să se fi strecurat în apartament pe furiș sau s-o fi păcălit să-l lase să intre. Sau să-i fi pus cuțitul la gât din prima clipă – cuțitul găsit la fața locului, de pildă – și să-i fi scos bijuteriile, ceasul și hainele și s-o fi obligat să întrețină raporturi sexuale cu el pe canapeaua din camera de zi și pe patul din dormitor unde a strangulat-o. În cel mai rău caz, făptașul putea fi o persoană pe care victima n-o mai întâlnește până atunci.

•

Având în vedere profilul atașat și identitatea victimei, această ultimă variantă părea și cea mai plauzibilă. Conform profilului întocmit, criminalul era un bărbat între douăzeci și treizeci de ani și locuia sau locuise în apropierea locului faptei, sau avea vreo legătură cu acesta. Cel mai probabil, locuia singur și fostele lui relații fuseseră complicate, era considerat un „ciudat” de către cei din jurul lui, îi era greu să întrețină relații sociale mai lungi sau să socializeze măcar, era șomer sau muncea ocazional, executând lucrări mai simple.

În plus, era un individ cu grave tulburări psihice. În personalitatea lui se regăseau elemente haotice și iraționale. Avea probleme mari legate de relațiile lui cu femeile. Din cauza unor traume din copilărie, ura femeile fără să fi fost conștient de acest lucru nici el, nici anturajul lui. Și în niciun caz nu era un sadic obișnuit cu fantezii sexuale complexe.

•

Avea un temperament exploziv. Dacă i se punea cea mai mică piedică, putea să-și piardă complet controlul și apela la violență extrem de repede. Niște trăsături care s-au manifestat cu siguranță și în trecut, motiv pentru care se afla cu certitudine în registrul poliției, fiind încadrat la infractori violenți sau care avuseseră probleme cu drogurile. Și, nu în ultimul rând, era o persoană puternică din punct de vedere fizic. Destul de puternică pentru a doborî și a strangula o femeie de douăzeci de ani care, totuși, era o polițistă în devenire, mai bine antrenată decât bărbații sau femeile de vârsta ei, și reușea să ridice cu douăzeci de kilograme peste propria greutate când se antrena la haltere. În plus, era destul de flexibil ca să poată sări pe un geam aflat la patru metri deasupra pământului.

Exact, și își lasă pantofii pe suportul din hol. Frumos și ordonat, unul lângă celălalt, și nu-l vede nimeni când se furișează pe geam, chiar dacă poartă patruzeci și cinci la pantofi, se gândi Bäckström și oftă zgomotos.

•

Cu toate acestea, comisarul Per Jönsson părea să-i fi impresionat pe cei mai mulți din publicul său calificat, după ce-și încheie prezentarea ce dură aproape o oră și-i invită să-i pună întrebări.

— Presupun că persoanele din sală au o mulțime de întrebări, spuse Jönsson și zâmbi adunării. Așa că, vă rog, nu vă jenați. Puteți să mă întrebați orice.

Ce bine, se gândi Bäckström. Atunci ai putea să începi prin a ne explica de ce te-au botezat Pelle Jöns³⁶ toți polițiștii cu creier de la Brigada Națională.

— Poate aș putea să încep eu dacă n-are nimeni nimic pe suflet, spuse Olsson după o privire rapidă și autoritară în jurul mesei.

Foarte bine, Olsson, se gândi Bäckström. Întreabă-l pe tâmpit de ce colegii de la Brigada Națională au botezat grupul PC „Dosarele X”.

— Vreau mai întâi să-ți mulțumesc pentru timpul acordat, începu Olsson. Și, mai ales, pentru prezentarea asta extrem de interesantă. Și eu, și colegii mei de aici, de la masă, suntem convinși că analiza voastră o să joace un rol decisiv în munca noastră.

Dar nu și în munca polițiștilor adevărați, se gândi Bäckström. Că doar n-oi fi ajuns așa de rău să mă iau după Pelle Jöns și ideile lui hazardate.

•

— E un detaliu anume care mi-a atras atenția atunci când am citit raportul vostru, continuă Olsson. Descrierea făptașului. Nu pot să mă abțin să nu trag concluzia că avem de-a face din nou cu unul dintre tinerii ăia cu înclinări criminale și un dosar penal încărcat.

— Da, există mai multe dovezi care indică exact asta, îl aprobă Jönsson. Deși, pe de altă parte, nu e chiar sigur, adăugă el repede.

— Te referi la faptul că Linda i-a dat drumul în casă, spuse Enoksson.

— Da, deși se mai întâmplă ca oamenii să uite să încuie ușa când ajung acasă, spuse Jönsson. Sau ca victima să fie un om de bună-credință și să-i deschidă cuiva căruia n-ar fi trebuit să-i deschidă.

— Și, oare, cum am putea să ne dăm seama care-i varianta corectă? spuse Enoksson care părea că gândește cu voce tare.

— Am și eu o întrebare, dacă se poate, zise dintr-odată Adolfsson, deși stătea cât se putea de departe, în fundul sălii.

— Te rog, spuse Jönsson afișând un zâmbet cât se poate de democratic.

— Mă gândeam la ce-au zis ăia de la SKL. Că ADN-ul criminalului ne-ar sugera că ar fi vorba de unul de-afară, spuse Adolfsson.

— De-afară? spuse Jönsson și-l privi nedumerit pe interlocutorul său.

— Nu din Småland, adică, explică Adolfsson. O persoană străină, ca să zic așa.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise Jönsson și păru, brusc, extrem de rezervat. Cred c-ar trebui să fim foarte precauți cu astfel de ipoteze. Aici este vorba de niște cercetări care se află într-un... stadiu primar... sau cum să zic, spuse Jönsson, care își aduse aminte în ultima secundă de ce-i stătea pe limbă.

— Da, dar profilul se potrivește perfect cu majoritatea străinilor de aici din oraș, se încăpățână tânărul Adolfsson. Chiar foarte bine. Întrebați-mă pe mine că știu, doar lucrez la poliția de proximitate.

— Nu cred că ne ajută să insistăm pe teoria asta, zise Jönsson. Cum spuneam, eu unul m-aș abține de la astfel de concluzii. Mai sunt întrebări?

•

Chiar mai multe, pare-se. Întrevederea dură în total trei ore. Trei ore irosite degeaba, se gândi Bäckström când terminară, în sfârșit.

— Zbor plăcut, Pelle, spuse Bäckström, afișându-și cel mai jovial zâmbet când Jönsson își luă rămas-bun de la ei. Și nu uita să-i saluți pe colegii tăi de la Dosare.

— Mersi, Bäckström, dădu scurt din cap Jönsson, fără a părea la fel de amuzat ca și Bäckström.

•

După cină, Bäckström își adună din nou confidenții în camera lui de hotel. Pe

Rogersson îl informă deja în prealabil, așa că acesta simțise și el vibrațiile plăcute după ce Bäckström îi împărtăși noutățile. Adolfsson și von Essen fură invitați și ei, având în vedere că munciseră mult și era mai bine să povestească ce-au aflat cu gurile lor. De fapt, ar fi vrut să-i infiltreze și pe Lewin, și pe micuța Svanström, deși știa dinainte ce părere avea să aibă colegul lui.

•

Am avut dreptate sau am avut dreptate? se gândi Bäckström când Lewin îi bătu la ușă cu zece minute mai devreme de ora stabilită, ca să apuce să discute cu el între patru ochi.

— Cu ce te pot ajuta, Lewin? întrebă Bäckström și îi zâmbi amabil musafirului său.

— Nu cred că mă poți ajuta cu ceva, Bäckström, zise Lewin. Am mai spus-o și o spun și-acum. Nu se poate să faci propriile tale investigații în cadrul unei investigații și să le ascunzi totul colegilor tăi.

— De ce, că am văzut că preferi să citești despre chestiile astea în ziare, zise Bäckström.

— De ce vorbești prostii? spuse Lewin. Știi bine că nu-i așa. Le evit la fel de mult ca și tine sau oricine altcineva. Dar dacă e să mă întreb pe mine și având în vedere ce de oferte avem la dispoziție, să știi că prefer să înghit prostiile alea și să nu mă comport ca tine.

— Știi ceva? spuse Bäckström, zâmbindu-i vesel interlocutorului său. Propun să-i ascuți pe Adolfsson și pe amicul lui și ce-au de zis și colegii Knutsson și Thorén înainte să te decizi.

— Mă rog, nu că mi-ar schimba părerea cu ceva, spuse Lewin ridicând din umeri.

— După aia te las pe tine să hotărăști cum să continuăm, zise Bäckström.

— Serios? îl întrebă uimit Lewin.

— Da, cum să nu, zise Bäckström.

Ca să ai de ce să te minunezi, își spuse în gând.

•

Mai întâi, von Essen și Adolfsson le prezentară concluziile cercetărilor lor.

— Tipul e ultimul partener sexual cunoscut al Lindei, dar minte în declarație, constată von Essen. Dacă e să ne luăm după ce zic, și el, și cunoscuții lui, se pare că a părăsit hotelul undeva între trei și jumătate și patru, singur. Dacă a mers repede, înseamnă că a ajuns acasă la ea în cinci minute și n-are niciun alibi pentru noaptea respectivă.

— Pantofii, izmenele? îl întrebă Lewin. Ce-au zis cunoștințele ei de sex feminin?

— Având în vedere că șefii investigației n-au făcut publice astfel de detalii,

am zis că-i mai bine să nu întrebăm nimic, spuse Adolfsson. Și oricum, fiecare bărbat suedez poartă lenjerie de genul ăla în perioada asta a anului.

Lewin se mulțumi să dea din cap.

•

Apoi Knutsson și Thorén le-au dat raportul despre descoperirile lor și până și Lewin se arată extrem de îngrijorat când le-au povestit despre prima convorbire telefonică dintre colega Sandberg și aspirantul Löfgren.

— Mi-e greu să cred că-a avut timp să-i pună toate întrebările alea în doar patru minute, dacă e să ne gândim la concluziile din raportul ei, constată Knutsson.

— O femeie extrem de eficientă, spuse Thorén încântat.

— Nu-i exclus să-l fi sunat și pe numărul lui de acasă, spuse Lewin.

— Nu, zise Thorén.

— Încă nu știm, interveni Knutsson. Ția de la Telia ne pun bețe-n roate pentru că fixul e pe numele lui taică-su. Iar persoana noastră de legătură s-a cam intimidat, se pare.

•

— Deci, ce zici? spuse Bäckström și-l privi cu viclenie pe Lewin. Ce-ar fi de făcut?

— Da, ai dreptate, e cam încâlcită treaba. Ceva nu-mi sună bine nici mie, îl aprobă Lewin. Mă gândeam să-ți propun să mă lași să stau de vorbă mâine cu procurorul. Pare competentă și o femeie de încredere. Sunt convins că o să ne lase să-l săltăm pe tip fără vreo înștiințare prealabilă și, dacă o să continue să ne obstrucționeze, n-are decât să-l declare suspect și atunci o să-i putem lua și probe, indiferent dacă-i place sau nu individului.

— Mi se pare o propunere grozavă, spuse Bäckström și zâmbi. Atunci te ocupi tu de procuror. Între timp, eu și băieții facem rost de ceva rezerve, ca să sărbătorim ca lumea când îl băgăm la mititica pe nenorocit.

37.

De îndată ce Rogersson îi povesti despre masacrul de la Grand Hotel din Lund, comisarul „Åström” transmise povestea mai departe, șoptind discret în urechile a trei jurnaliști de la trei ziare diferite. Cu toate astea, în ziare nu apăru niciun rând despre revoltătoarele evenimente. Vulturii ăștia nenorociți nu mai sunt în stare nici măcar de curățenie, se gândi iritat comisarul Bäckström.

În rest, ziarele de scandal și cotidienele obișnuite erau pline de subiectele vechi. După ce bifară interviurile lacrimogene cu rudele victimelor masacrului, criminalul în masă de la Dalby fu expedit în lumea știrilor pe scurt. Cazul Linda își reluu locul pe prima pagină a ziarelor și aglomerația din jurul bufetului suedez de la Municipalul din Växjö creșu din nou considerabil.

•

La ședința de dimineață se vehicula cifra de patru sute de probe ADN sau mai mult, ceea ce însemna că se apropiau cu pași repezi de un nou record național în recoltarea de probe voluntare. Cincizeci dintre ei fuseseră deja șterși de pe listă pentru că ADN-ul lor nu se potrivea cu cel al criminalului. Unul dintre ei era vecinul Lindei, Marian Gross, a cărui dispariție de pe listă nu prea a întristat pe nimeni, nici pe Bäckström, care avea deja un suspect nou în mânecă. În plus, comisarului Olsson îi venise o idee promițătoare în ceea ce privea investigațiile lor viitoare.

Pornind de la profilul întocmit de grupul PC, Olsson a făcut câteva calcule demografice și a ajuns la concluzia că nu trebuiau să mai recolteze probe decât de la vreo cinci sute de localnici ca să acopere tot spectrul din profil. După ce a stat de vorbă și cu un funcționar de la Evidența Populației, și-a dat seama că era chiar mai puțin de atât.

— Mi-a vorbit despre așa-numita „speranță matematică”, le explică Olsson. E o vrăjitorie din asta matematică, și dacă am înțeles eu corect, nu trebuie să recolțăm probe decât de la vreo jumătate. În situația în care alegem subiecții la nimereală.

Ce dracu' a tot îndrugat acolo, se gândi Bäckström după ședință. Dacă era să se ia după propriile reguli, era de ajuns să-i ia probe unei singure persoane.

— Dacă vrei un sfat onest de la un polițist bătrân, eu zic să te limitezi la străini, zise Bäckström.

— Nu-ți face griji, dragă Bäckström, spuse Olsson care părea într-o dispoziție surprinzător de bună. Nici eu nu sunt născut ieri și am ajuns să cunosc corpii

Pappenheimer. *Ich kenne auch meine Pappenheimer*³⁷, adăugă el cu mândrie în cea mai corectă germană de elev premiant, pe care o dobândise la cursurile serale ale Kvällsuniversitet, la care a participat împreună cu nevasta după o excursie vinicolă pe Valea Rinului, în vara precedentă. Și nu uita c-ai promis că o să vii la întâlnirea noastră, îi reaminti.

— Da, sigur, spuse Bäckström.

Ce dracu' are de-a face Pappenheimer cu cazul nostru? se întrebă apoi în gând.

•

După ședința de dimineață, comisarul criminalist Jan Lewin discută cu procurorul și cu șeful investigațiilor preliminare, comisarul Olsson. În schimb, Bäckström s-a remarcat prin absență, lucru grozav, după părerea lui Lewin.

— În concluzie, ceva nu-i în regulă cu tânărul nostru, spuse Lewin după ce-și prezentă teoria.

— Ajunge dacă-l aducem aici fără o înștiințare prealabilă? îl întrebă procurorul.

— Da, spuse Lewin. Dar dacă o să refuze și-acum, eu zic să-i luăm probe cu forța. Măcar să-l putem tăia de pe listă, dacă nu de alta.

— Dacă nu termină cu minciunile și o ține tot așa cu comportamentul ăsta de mucos, o să-l rețin la secție și, cât timp meditează la zdup, o să-i iau și probe de sânge, și amprente, spuse procurorul. Totuși, e vorba de un caz de omor. Să știi că nu mă amuză deloc prostiile lui.

— Dar chiar e nevoie de așa ceva? interveni Olsson și se foi agitat pe scaun. Vreau să spun că-i vorba despre un cadet de-al nostru și nu seamănă deloc cu făptașul din profilul grupului PC. Eu n-aș...

— În cazul ăsta, mai bine că eu sunt cea care decide, îl întrerupse procurorul. Grupul PC! pufni ea pe nas. Ăștia nu fac altceva decât să inventeze prostii. Din câte știi, n-au rezolvat niciun caz până acum. Niciun caz de-al meu, oricum.

•

După-amiază, Bäckström se ținu de promisiune și participă la întâlnirea cu conducerea noii asociații, Bărbații din Växjö împotriva Violenței Domestice. Fu servit cu cafea, tort de morcovi și fursecuri, iar președintele asociației, psihologul și psihoterapeutul Lilian Olsson, deschise ședința urându-i bun venit.

— Pe mine și pe colegul nostru, Bengt Olsson, ne cunoști deja, spuse Lo. Bengt ne-a promis că o să ne ajute mica asociație în calitate de vicepreședinte, dar voi, ceilalți, nu vă cunoașteți încă și mă gândeam că tu, fiind musafirul nostru, să începi mai bine prin a te prezenta celorlalți membri ai asociației, Moa, celălalt Bengt al nostru, spuse ea și-i zâmbi unui bărbat blond, înalt și subțire, care îi zâmbi înapoi la fel de fericit, și cel de-al treilea Bengt, Bengt Axel,

continuă ea dând din cap prietenos spre un bărbat scund, slab și negricios de la capătul scurt al mesei.

— Mulțumesc că m-ați primit, Lo, spuse Bäckström, împreunându-și mâinile pe burta-i rotundă, și le zâmbi cât putu de evlavios celor trei.

Trei fetițe în pantaloni și una într-un soi de cămașă de noapte roz. Foarte practic, având în vedere că pe toți trei poponarii, îi cheamă Bengt, își zise în gând Bäckström.

— Daaa, spuse Bäckström alungind vocala „a” pentru că învățase deja să îi cânte în strună unei astfel de adunături. Mă numesc Evert Bäckström... dar toți prietenii mei îmi spun Eve, minți Bäckström, care nu avusese în viața lui vreun prieten apropiat și toți i se adresau cu numele de familie încă din clasele primare. Ce să vă mai zic..., spuse Bäckström. Daaa... păi, sunt comisar al Brigăzii Naționale de Criminalistică... și, ca de atâtea ori înainte, pot spune că am ajuns aici din cauza unor circumstanțe extrem de tragice.

Bäckström dădu din cap cu un aer sumbru și oftă.

Niște drăgălășenii, ca să aibă la ce roade poponarii, își spuse în gând.

— Mulțumesc, Eve, spuse Lo, plină de afecțiune. Daaa... poate am putea să continuăm cu frații noștri concetățeni. Te rog, Bengt, spuse Lo și dădu din cap spre figura negricioasă aplecată peste ceașca sa de cafea și felia de tort de morcovi din capătul mesei.

— Mulțumesc, Lo, spuse Bengt și își dresă vocea tulburat. Daaa... așadar, cum spuneai și tu, numele meu e Bengt Månsson și lucrez la diverse proiecte culturale în cadrul consiliului orășenesc, sunt responsabil pentru așa-numitele proiecte speciale pe care asociația noastră nou-înființată urmează să le sprijine...

Un scumpic, ce să mai, și mai seamănă și cu tipul ăla de la Guvern, de la „șanse egale pentru toți”. ăla care are un tată cal, se gândi Bäckström, care nu-și încărca de obicei memoria cu alte nume în afară de derbedei, bandiți și colegi de la poliție.

— Bănuiesc că nu-i o muncă ușoară, spuse Bäckström. Cu toate proiectele astea, vreau să zic.

— Nu, spuse Bengt Månsson și păru dintr-odată mai însuflețit. Am mult de lucru și încerc să țin în frâu cheltuielile ca să nu pară că...

— Poate aș putea să-i dau cuvântul celui de-al doilea Bengt al nostru, îl întrerupse Lo care, din motive necunoscute, nu dorea să intre în detalii în ceea ce privește subiectul cu pricina, ci dădu doar din cap către amicul blond cu ochi albaștri al primului Bengt, întrerupt cu atâta grosolanie. Acesta părea de două ori mai înalt decât primul și dădea impresia că a reușit performanța de-a atârna atât peste masă, cât și peste scaunul lui. Omul radia de căldură și de empatie.

— Numele meu e Bengt Karlsson și mă ocup de linia fierbinte pentru

ajutorarea bărbaților cu probleme din orașul nostru, spuse Bengt cel înalt. Oferim sfaturi și sprijin, chiar și terapie comportamentală pentru bărbații care au comis diverse abuzuri aici, în Växjö. Și n-aș zice că n-avem de lucru.

Îmi dau seama, la câte babe nebune există pe pământ, se gândi Bäckström. Dar văd c-ai fost cam derbedeu, își spuse el. Atunci când era vorba de astfel de diagnostice, era la fel de perspicace precum un medic de țară, care putea să distingă un pacient cu oreion de unul cu amigdalită.

•

— Înseamnă că n-a mai rămas decât mititica de mine, ciripi femeia îmbrăcată în cămașă de noapte roz.

Hai, lasă că nu ești tu așa de mititică, se gândi Bäckström. Ești de trei ori cât Lo, dacă asta te consolează cu ceva.

— Mă numesc Moa, Moa Hjärtén. Și cu ce se ocupă una ca mine, te întrebi cu siguranță, Eve, continuă ea.

Păi, cu ce, ești președinta liniei de urgență pentru femei cu probleme, președinta asociației pentru victimele abuzurilor și a tuturor celelalte linii fierbinți pentru inimi albastre care există pe lume, se gândi Bäckström și dădu din cap încurajator către ea, semnalându-i să continue.

— Da, păi, am înființat o linie de urgență pentru femeile din oraș, sunt președinta asociației pentru victimele abuzurilor... și... ce mai fac...

Am avut dreptate sau am avut dreptate, se gândi Bäckström.

— Da, continuă Mea. Și am deschis și un adăpost pentru victimele violului și abuzului fizic. Le oferim femeilor un domiciliu anonim. De mai multe nu prea am timp.

Felicitări, spuse în gând Bäckström. Dacă o faci în regim privat, înseamnă că nu ești chiar bătută în cap.

•

După aceea, grupul nou-format a avut ocazia să se minuneze de expertiza comisarului Bäckström, unul dintre cei mai renumiți experți suedezi în crime deosebit de grave. Cum i-a mai spus și colegul Olsson, grupul se temea în principal de două lucruri. Să nu fie percepuți drept organizație paramilitară și să nu atragă bărbați neserioși cu intenții dubioase sau chiar criminale.

Bäckström făcu tot posibilul să-i liniștească.

— Deci, ca să recapitulez ce-am spus, nu cred că trebuie să ne facem griji pentru așa ceva, încheie Bäckström care, deși era un om spiritual, începu să folosească niște termeni cam pompoși.

— Și în ceea ce privește cealaltă problemă, eu zic că sunteți suficient de buni cunoscători ai firii umane ca să puteți să alegeți bobul de pleavă, adăugă el.

Iar pe tine, scumpete, o să te țin sub observație chiar eu, se gândi el și-i zâmbi

extrem de prietenos colegului său din asociație, Bengt Karlsson.

După reuniune, asociația se întâlnește cu reprezentanții media, însă Bäckström refuză să participe, invocând politica Brigăzii Naționale de Criminalistică în privința unor astfel de probleme.

— Oricât aş vrea, nu pot, spuse Bäckström oferindu-le același zâmbet pios de acum două ore.

Lo și amicii ei l-au înțeles perfect, așa că Bäckström se întoarce în biroul echipei de investigații ca să contribuie și el cu ceva la munca lor.

— Mi-l cauți, te rog, pe nenorocitul ăsta? întrebă Bäckström și-i întinse o foaie cu numele și semnalmentele lui Bengt Karlsson colegului său.

— Da, sigur, spuse Thorén mirat. Mă scuzi că te întreb, dar ce vrei cu el? Nu-i tipul ăla de la...

— *Very şşşt, şşşt*, rânji Bäckström și lipi un deget de buze.

De îndată ce primi undă verde de la procuratoare, Lewin îi trimise pe von Essen și pe Adolfsson pe insula Öland după Löfgren. Conform ultimelor convorbiri de pe mobil, acesta se afla în casa de vacanță a părinților de lângă Mörbylånga. Și fiindcă Adolfsson era cel care urma să se ducă după el, Bäckström îi împrumută mașina lui de serviciu. În plus, îi dădu și câteva sfaturi pentru drum.

— Dacă introduci adresa în calculator, mașina asta nenorocită o găsește singură, spuse Bäckström. Și dacă trebuie să-i dați vreuna după ceafă, stați în afara mașinii, ca să nu murdăriți scaunele fără rost.

— Nou record, constată Adolfsson, cu o oră și jumătate și o sută șaptesprezece kilometri mai târziu, după ce parcă mașina în fața casei de vacanță a familiei Löfgren.

Era o casă mare, galbenă, din lemn, tipică pentru foștii comercianți, cu poteci așternute cu pietriș ce scârțâia sub tălpi, copaci cu umbră deasă și o vedere superbă spre strâmtoarea Kalmar. Pe pajiștea din fața casei se afla însăși persoana pe care o căutau. Încălțat cu o pereche de pantofi de alergat și purtând niște pantaloni scurți și un maiou, aflat în toiul unei ședințe de stretching.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor? îi întrebă amabil cadetul Löfgren.

— Vrem să stăm de vorbă cu tine, spuse la fel de prietenos Adolfsson.

— În cazul ăsta, va trebui s-o lăsăm pe mâine, pentru că tocmai mă pregăteam să dau o tură, spuse Löfgren, făcându-le cu mâna și zbughind-o în direcția opusă față de Växjö.

Von Essen se năpusti după el din reflex și, spre cinstea lui, trebuie spus că

avusese contact vizual cu el cu câteva sute de metri înainte să dispară printre tufișuri, lăsându-l în spate pe următorul lui, care se opri pufnind ca o locomotivă.

— Tu vrei să prinzi un tip de culoare la douăzeci și cinci de grade la umbră, spuse Adolfsson, care se făcuse între timp comod pe unul dintre scaunele din grădină, în așteptarea colegului lui.

— Ai stat de vorbă cu părinții lui? îl întrebă von Essen și dădu din cap către casă.

— Nu-i nimeni acasă, se pare, zise Adolfsson.

— Îl sun pe Lewin, hotărî von Essen.

•

— Cum adică, a scăpat? îl întrebă Lewin cinci minute mai târziu.

•

— Cum adică, a scăpat? repetă Olsson peste zece minute.

•

— A scăpat. A fugit, pur și simplu? întrebă procurorul pe mobil un sfert de oră mai târziu.

— Le-a scăpat, pur și simplu, îi explică Lewin. Și-acum ce facem?

•

— Ce facem? repetă Olsson când Lewin îl sună a doua oară, după o jumătate de oră.

— Procurorul zicea că noaptea-i un sfetnic bun, și dacă nu dăm de el nici mâine, o să emită mandat de arestare în absența lui, zise Lewin.

•

— De ce dracu' n-ați alergat după el și nu l-ați omorât în bătaie? urlă Bäckström, care era la fel de stacojiu la față ca von Essen cu câteva ore în urmă, cu toate că nu se ridicase toată după-amiaza de pe scaunul lui de birou.

— Șefu', nu ne-a permis situația, dacă ne-nțelegeți, spuse Adolfsson.

— Am fi periclitat interogatoriul dacă l-am fi împușcat ca pe un iepure, îl susținu von Essen pe tonul lui reconciliant de nobil.

Ai grijă cum vorbești, poponar nenorocit, se gândi Bäckström și se holbă cu viclenie la colegul său cu sânge albastru. El, unul, nu s-ar fi abținut să adune câțiva câini și elicoptere și să blocheze tot podul³⁸.

38.

La micul dejun din dimineața următoare, Bäckström citi *Smålandsposten* pentru prima oară în viața lui. Cotidianul local dedicase câteva pagini asociației recent formate, Bărbații din Växjö împotriva Violenței Domestice, dar ceea ce captă atenția lui Bäckström în mod special fu o fotografie cu membrii asociației care ocupa jumătate din prima pagină. În centru se vedea Lo Olsson, încadrată între Moa Hjärtén și comisarul Bengt Olsson, flancați la rândul lor de micuțul Bengt Månsson și uriașul Bengt Karlsson, de două ori mai înalt decât el. Toți se uitau la cameră cu fețe serioase și se țineau de mână.

Ce caraghioși, se gândi Bäckström încântat.

Dar cei de la ziar nu păreau să împărtășească părerea lui. Asociația primise numai laude și redactorul-șef o aminti chiar și în editorialul lui, plin de câteva formulări neobișnuit de poetice, comparând poliția cu „un gard de lemn cu prea puține scânduri care avea de înfruntat o lume din ce în ce mai haină”. Conform aceluiași autor, nu doar că aveau nevoie de astfel de inițiative private, ci sosise timpul ca acestea să fie luate și în serios. „Până și noi, cei care locuim în orașul acesta, în mod normal atât de pașnic, suntem nevoiți să recunoaștem că lupta împotriva criminalității crescânde e un lucru care ține, de fapt, de Responsabilitatea Noastră, a Tuturor”, își încheie el articolul.

De unde dracului scot toate tâmpeniile astea? se gândi Bäckström și vârî ziarul în buzunar, ca să poată să râdă în voie după ce se încuia în birou.

Lewin își petrecu noaptea în patul Evei Svanström, ca de atâtea ori în trecut, dar mai stătu treaz vreo oră după ce ea adormi, chibzuind de zor la tânărul Löfgren și planurile lui. De îndată ce ajunse la serviciu, scoase din sertar mai multe dosare, le citi cu atenție și, după încă alte câteva minute de chibzuială, trase concluzia că și-a dat seama cam cum stăteau lucrurile. Dar știind că a mai greșit și în trecut, hotărî să-i convoace totuși pe von Essen și Adolfsson și să-i roage să verifice niște informații.

— Am un indiciu vechi pe care vreau să-l verificați. Am menționat ceva legat de asta la ședința noastră de duminică, de pe șase iulie. Nu cred că-i cine știe ce palpitant, dar aș vrea să stați totuși de vorbă cu sursa informației. Göran Bengtsson îl cheamă pe individ. Aveți datele lui aici, spuse Lewin și le înmână bilețelul.

— Gurra Galben-Albastru, da, îl știm pe tip, constată von Essen.

— Poftim? spuse Lewin. Cum i-ai zis?

— Gurra Galben-Albastru, sau doar Galben-Albastru, așa i se zice aici în oraș, clarifică Adolfsson.

— Asta fiindcă individul are... anumite înclinări politice, ca să mă exprim frumos, continuă Adolfsson, și doi...

— ... datorită nuanțelor de maro de pe paleta lui politică, mă rog, metaforic vorbind, interveni von Essen.

— ... și doi, pentru că s-a ales cu niște vânătași de nota zece când a vrut să sărbătorească ziua steagului suedez în Växjö cu prietenii lui, acum vreo doi ani, continuă Adolfsson. Băieții au venit cu o grămadă de autocare, zic de ăștia de la Liga Antifascistă și alte asociații asemănătoare, și i-au bătut bine pe Gurra și pe amicii lui. Era plin de vânătași, exact în culorile steagului mult iubit. N-am apucat să intervenim, încheie el, și rânji dintr-un motiv necunoscut.

— Omul zice că a văzut-o pe Linda cu un cioro... cu un bărbat de culoare înalt, se corectă Lewin. Pe la patru dimineața, în ziua crimei.

— Da, dar din partea lui nu trebuie să ne mire o astfel de observație, ca să nu mai zic că aspirantul Löfgren nu-i chiar singurul bărbat de culoare din Orașul Mușețel, spuse von Essen. În orice caz, dacă e să ne referim la ultimii ani.

— Aș vrea totuși să dați o fugă până la el și să-i luați o declarație. Și să-l puneți să-l identifice pe om după fotografie. Puteți să începeți cu Löfgren, spuse Lewin și le întinse o țiplă cu fotografiile a noua bărbați de culoare, dintre care una îl reprezenta pe Löfgren.

— Și apoi să ne-o identifice pe Linda. Și să respectați ordinea asta neapărat, sublinie Lewin și le mai dădu nouă fotografii, reprezentând tot atâtea tinere blonde, una dintre ele fiind Linda Wallin, victima din dosarul lor.

•

În același timp în care von Essen și Adolfsson sunară la ușa garsonierei modeste a lui Galben-Albastru din Araby, din centrul orașului Växjö, aspirantul Erik Roland Löfgren își făcu apariția în fața recepției secției de poliție în compania unui avocat din Kalmar, vechi prieten de familie. Picase exact la țanc, pentru că procurarea tocmai se hotărâse să emită un mandat de arestare pe numele lui.

•

Gurra Galben-Albastru stătea în fața calculatorului, complet adâncit într-un joc descărcat de pe pagina de web a organizației americane White Aryan Resistances. Unul dintre tocilarii de la WAR concepu o variantă adaptată etnic a clasicelor Desert Storm I-III, și Galben-Albastru era în elementul lui când îi primi pe von Essen și pe Adolfsson.

— Nou record, spuse Galben-Albastru cu obrazii îmbujorați de fericire. Într-o

juma de oră am killărit trei sute optzeci și nouă de nasuri strâmbे.

— Ai timp să stăm de vorbă puțin? îl întrebă Adolfsson.

— Normal, pentru gabori, oricând, zise Galben-Albastru. Doar e datoria fiecărui suedez. Suntem în stare de asediu. Trebuie să strângem rândurile dacă nu vrem să ne invadeze cioroi, le explică el.

•

Löfgren nu era la fel de entuziast când îl poftiră în sala de audieri unde era așteptat de conducătorul interogatoriului, Rogersson. Lewin era prezent pe post de martor. Cadetul adoptă un ton la fel de formal ca și reprezentantul lui legal, de două ori mai bătrân decât el.

— De ce crezi că vrem să stăm de vorbă cu tine, Löfgren? începu audierea Rogersson, după ce înregistră formalitățile de rigoare pe dictafon.

— Speram să mă lămuriți voi, zise Löfgren dând din cap politicos.

— Deci nu ți-ai dat seama singur? îl întrebă Rogersson.

— Nu, zise Löfgren scuturând din cap.

— Atunci o să-ți explic eu, spuse Rogersson. Că-mi dau seama că ești curios.

Löfgren se mulțumi să dea din nou din cap, dar părea mai degrabă vigilent decât curios.

•

— Să dea dreecăcu' dacă n-am sunat de vreo sută de ori să-ntreb ce dreecăcu' s-o-ntâmplă cu pontu'. Niggăru' a motroșit-o, sută la sută, spuse Galben-Albastru. Un tovarăș de-al vostru-i ține spatele, sunt sigur. N-ați văzut că, mai nou, colcăie de cioroi în poliție? Căutați-i numa' la boașe și-l găsiți pe ucigaș una-două.

— Ce-ai făcut când i-ai văzut? îl întrebă von Essen.

— Am salutat-o pe Linda. Că o cunoșteam de la secție.

— Ce i-ai zis, mai exact? insistă von Essen.

— Am întrebat-o dacă n-are altceva mai bun de făcut decât să sugă la bățul ăla de lemn-dulce³⁹, spuse Gurra și le zâmbi încântat. Și încă ceva despre SIDA, pare-mi-se. Păi, la dracu', băieții ăștia din lemn-dulce îs niște bombe biologice ambulante, dacă te gândești câte căcaturi au în ei.

— Și după asta, ce s-a întâmplat? interveni Adolfsson.

— La niggăr i-a sărit muștaru' și s-a repezit la mine și să mă ia dreacu' dacă nu era albastru la față, de mă gândeam ca să nu cumva să-l ating că dreacu' știe, mor de herpes sau ceva. În cel mai bun caz, vreau să zic. Așa că m-am tirat.

— Și asta se întâmpla pe la patru dimineața pe Norra Esplanaden, la aproximativ cinci sute de metri de Hotelul Municipal, zise von Essen.

— Răspuns afirmativ, îl aprobă Galben-Albastru. Pe la patru, chiar în fața

sensului giratoriu, lângă circă.

— Avem niște poze la care am vrea să te uiți, zise von Essen. Îl recunoști pe careva? Întrebă și scoase fotografiile cu Löfgren și ceilalți opt.

•

— Conform raportului unei colege de-ale noastre, susții că n-ai întreținut relații sexuale cu Linda, zise Rogersson. Afirmi că o considerai doar o colegă de grupă de la școală.

— Da, eram în aceeași grupă. Dar asta o știi deja.

— Așa este, spuse Rogersson. O știm. Și știm și c-ai întreținut relații sexuale cu Linda. De ce nu ne-ai spus?

— Nu știu despre ce vorbiți, răspuse Löfgren încăpățânat. N-am avut nicio relație cu Linda.

— O întrebare simplă, oftă Rogersson. Te-ai culcat cu Linda? Da sau nu.

— Nu înțeleg ce are de-a face una cu alta, spuse Löfgren. Și oricum, nu sunt genul care să discute despre așa ceva.

— Ba ești exact genul ăla, din câte am înțeles de la amicii tăi. Am stat de vorbă cu mai mulți și, din câte zic ei, te-ai lăudat luni întregi cu partidele tale cu Linda.

— Prostii, zise Löfgren. Eu nu discut despre așa ceva, sunt minciuni.

— Minciuni, zici, spuse Rogersson. Dar dacă nu te-ai culcat cu ea, de ce nu răspunzi cu „nu”?

— Dar nici măcar nu înțelegi ce zic, spuse Löfgren.

— Înțeleg exact ce zici, spuse Rogersson. Și știu că ai mințit în cadrul unei audieri și te aud și acum că eviți să răspunzi la o întrebare simplă și directă.

— Care n-are nimic de-a face cu cazul vostru. N-am omorât-o pe Linda. Sunteți duși cu capul dacă voi credeți că am omorât-o.

— Dacă ești nevinovat, sunt sigur că n-o să ai nimic împotriva să ne dai o probă de ADN, ca să te ștergem de pe lista suspectilor, spuse Rogersson și-i indică pedagogic o eprubetă subțire cu un bețișor de urechi, aflată lângă dictafon.

— Exclus, spuse Löfgren. Pentru că sunt nevinovat și n-aveți nicio dovadă incriminatoare. Știu despre ce este vorba, de fapt, sunt sigur că asta e. Vreți să scăpați de un viitor coleg de culoare, zise Löfgren și arăta la fel de revoltat cum vorbea. Despre asta e vorba. Restul e *bullshit*.

— Eu zic, totuși, că minți și faptul că minți un polițist care anchetează o crimă – o crimă în care, colac peste pupăză, victima e o colegă de-a ta de facultate – mă face să te suspectez, spuse Rogersson. Pentru noi nu-i vorba despre nimic altceva.

— Și pentru voi, asta e de ajuns, se rățoi la el Löfgren. Nici măcar nu vreți să ascultați ce...

— Nu numai pentru noi, îl întrerupse Rogersson. Procurarea e la fel de curioasă ca și noi.

— Mă scuzați că vă întrerup, zise avocatul, dar ar fi interesant să auzim și punctul de vedere al procurarei.

— E foarte simplu, spuse Rogersson. Dacă Löfgren continuă să mintă și refuză să ne spună ce-a făcut în noaptea crimei, doamna procuror îl consideră suspect în mod oficial și va emite mandat de arestare pe numele lui.

Rogersson făcu schimb de priviri cu Lewin care dădu din cap.

— Atunci vreau să notați în procesul-verbal că eu unul nu împărtășesc părerea dumneaei, spuse avocatul.

— Am notat, spuse Rogersson. Și presupun că știți că nu cu poliția trebuie să vorbiți dacă vreți să faceți reclamație. O ultimă întrebare, Roland, înainte să te reținem...

— Am alibi, îl întrerupse Löfgren. Dacă ați apucat să învățați ce înseamnă alibi,ăștia din generația dumitale.

•

— El era, spuse Galben-Albastru și zâmbi triumfător ridicând fotografia lui Roland Löfgren.

— Hai să nu ne grăbim, Gurra, spuse von Essen. Ia-o încet.

— Pentru mine toți arată la fel, interveni Adolfsson. Cum poți fi așa de sigur?

— Pentru că-s expert în chestii din astea, spuse Galben-Albastru mulțumit. Mă pricep la fel de bine la cioroi ca eschimoșii la zăpadă sau laponii la reni. Hai să-l luăm pe ăsta, de pildă, zise Galben-Albastru și flutură poza cu Löfgren.

— Un negru albastru tipic. Din Africa, dacă mă întrebați pe mine. Dar nu de oriunde din Africa, că nu-i din Eritreea sau Sudan, sau Namibia, sau Zimbabwe și-n niciun caz nu-i bushman sau masai. Și nici kikuyo sau uhuru, sau watutsi, sau wambesi, sau zulu, sau...

— Stai așa, stai așa, îl întrerupse Adolfsson și ridică mâinile. Din ce regiune a Africii e? Nu-mi mai zice ce nu-i.

— Dacă mă întrebi pe mine, e de undeva din Africa de Vest, Coasta de Fildeș, vechea colonie franceză vest-africană, nigării franțuzilor, gen, spuse Galben-Albastru și dădu din cap de parcă ar fi știut despre ce vorbește.

— Mulțumesc pentru ajutor, zise von Essen. Mai am o singură întrebare. Dacă ai putea să arunci o privire și peste pozele fetelor...

— Hai, măi, Conte, lasă-mă, spuse Galben-Albastru. Încearcă să mă ascuți. Doar am vorbit cu fata când am fost la secție, ți-am zis. Ea era. Sută la mie.

— Păi, arată-mi care dintre ele este, zise Adolfsson și dădu din cap spre fotografiile cu Linda și alte opt tinere.

•

— Hai, povestește-mi, spuse Rogersson. Zi-mi de alibiul ăla.

— Eram însoțit de încă o persoană când am plecat acasă la mine, zise Löfgren. Când am plecat de la hotel. Am fost împreună cu persoana respectivă până pe la zece dimineața.

— Ai declarat că ai plecat acasă singur, constată Rogersson. Să înțeleg că ai mințit și în declarație? Păi, dă-mi un nume atunci. Cine e persoana care te-a însoțit?

— V-am explicat deja. Nu vă dau niciun nume, spuse Löfgren.

— Păi, ăsta nu-i cine știe ce alibi, oftă Rogersson. După cum știu eu, vreau să zic. Din câte îmi amintesc din puținul pe care l-am învățat, profesorii ăia ne tot băteau la cap că e important să știi exact cine e persoana responsabilă pentru alibiul ăla.

— Nu dau nume, repetă Löfgren. E chiar așa de greu de înțeles?

•

— Și-acum ce ziceți, băieți? spuse Galben-Albastru și ridică fotografia din mână.

— Ești absolut sigur că e ea, zise von Essen și îi aruncă o privire lui Adolfsson.

— Cum adică, sigur? Sunt sută la mie, nu v-am zis? Doar am stat de vorbă cu ea de câteva ori când v-am vizitat la secție. O nesimțită, dacă vreți să știți.

•

— E o chestie amuzantă în ce zici, spuse Rogersson și-l privi pe Löfgren răbdător.

— Ce chestie amuzantă? îl întrebă Löfgren. Eu nu văd nimic amuzant.

— Amicii tăi spun că te-ai lăudat de nenumărate ori că i-ai tras-o Lindei. Sunt cuvintele tale, te citez. Că i-ai tras-o și alte expresii și mai colorate, de care o să vă scutesc și pe tine, și pe avocatul tău.

— Asta e treaba lor. Eu n-am zis așa ceva, spuse Löfgren.

— În ceea ce privește plecarea ta acasă de la hotel, în schimb, le-ai spus, citez, că te-ai dus acasă singur. Cineva te-a și văzut, cică. Ai spus că te duci acasă să te culci.

— Da, și ce-i cu asta? Doar n-o să mă trageți la răspundere și pentru declarațiile altora. Și oricum, cineva stă la ușă și vrea să discute cu voi, zise Löfgren și dădu din cap spre ușa crăpată de cineva, după câteva bătăi discrete.

•

— Ai două minute, Lewin? întrebă von Essen din cadrul ușii.

— Trucul ăsta îl știi, îi spuse Löfgren avocatului său. Unul dintre profesorii noștri de la școală ne-a povestit...

— Două minute, spuse Lewin, se ridică, ieși din sală și avu grijă să închidă

ușa după el.

— Cred că avem o mică problemă, îi spuse von Essen lui Lewin.

— Exact ce-am bănuț și eu de azi-dimineață, oftă Lewin.

— Ce ți-am zis? spuse Löfgren pe un ton triumfător și-l bătu pe braț pe avocatul său. Cinci minute, nu două. Ți-am zis eu.

— Îmi cer scuze că trebuie să vă întrerup, domnilor, spuse Lewin și dintr-un motiv anume se uită spre Rogersson.

— Dacă am înțeles eu bine, refuzi să ne dai numele persoanei care ar putea să-ți întărească alibiul, spuse Lewin.

— Mă bucur c-ai înțeles, în sfârșit, spuse Löfgren. Așa este. Să știi că e treaba voastră să aflați, nu a mea, să vă spun.

— Chiar mă simt mai bine că am ajuns la un numitor comun, măcar în privința asta, zise Lewin. Atunci vreau să te înștiințez că azi, optsprezece iulie, la ora paisprezece și cinci, procuroarea a hotărât să emită mandat de arestare pe numele tău. Audierea se suspendă și urmează să fie reluată mai târziu. De asemenea, am primit verde să-ți luăm și amprente, și o probă ADN.

— Ia, stați așa, se repezi avocatul. N-ar fi mai bine să mă lăsați puțin să stau de vorbă cu clientul meu și poate găsim o soluție practică pentru problema asta?

— Vă propun să vă adresați direct doamnei procuroare, spuse Lewin.

— Ce dracu' te-ai grăbit așa, băi, Lewin? spuse Rogersson iritat, cinci minute mai târziu, după ce au rămas singuri.

— Și tu te-ai fi grăbit în locul meu, spuse Lewin.

— De ce să mă fi grăbit? îl întreabă Rogersson. Dacă m-ai fi lăsat încă vreo oră, aș fi stors numele ăla din el, asta dacă într-adevăr avea alibi. Și aș fi avut grijă să-și bage singur în gură bețișorul.

— De asta mă temeam eu, spuse Lewin. Că ne umpli de o grămadă de hârtoage.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise Rogersson.

— Tocmai mă pregăteam să-ți explic, spuse Lewin.

— Te ascult cu maxim interes, spuse Rogersson, zâmbind încurcat și lăsându-se comod pe spate în scaun.

— Frățioare, rânji Rogersson cinci minute mai târziu. Și când ai de gând să-i povestești și lui Bäckström?

— Acum, spuse Lewin. De îndată ce dau de el.

— Asta tre' s-o văd și eu, hotărî Rogersson. Te ajut să-l ții pe grăsan când se repede la mobilier.

•

O să am o zi tare de tot, se gândi Bäckström care, cu zece minute în urmă, îi văzuse pe von Essen și pe Adolfsson trecând pe coridor cu un Löfgren destul de posomorât. Cei trei se îndreptau spre zdup, Bäckström era aproape sigur de asta. Colac peste pupăză, mai apăru și Thorén ca să-i dea raportul cu privire la informațiile despre unul dintre membrii grupului Bărbații din Växjö împotriva Violentei Domestice, Bengt Karlsson.

— Karlsson ăsta pare să fi fost un nenorocit și jumătate. Nu este genul care te ia cu zăhărelul, spuse Thorén.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Bäckström.

Și ce să mai fac cu el acum când tuciuriul e-n colivie? se întrebă în sinea lui.

— Păi, stai să vezi. În total, a comis nici mai mult, nici mai puțin de unsprezece infracțiuni, conform cazierului, îi făcu rezumatul Thorén. Se pare că s-a specializat pe molestarea partenerelor lui de viață de până acum.

— Omul potrivit la locul potrivit, constată Bäckström mulțumit.

Omul perfect pentru fâsâita aia de Lo și pământăul de Olsson, își spuse.

— Singura problemă e că ultima reclamație e de acum nouă ani, zise Thorén.

— S-o fi învățat minte de-atunci, spuse Bäckström. Acum nu dă în ele decât cu pumnul înfășurat într-un prosop flaușat. Sapă cât poți de adânc, încheie el, pentru că îi zări pe Lewin și pe Rogersson care stăteau în ușă ca două găini ce nu sunt în stare să se ouă.

— Intrați, băieți, intrați. Tânărul Thorén tocmai se pregătea se plece, spuse Bäckström.

•

— Haideți, ziceți odată, spuse Bäckström cum scăpă de Thorén. L-ați încolțit pe niggăr? L-am văzut cu Adolfsson și cu handicapatul ăla cu aere de nobil pe care-l cară după el peste tot. Îl duceau la mititica pe prost.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Bäckström, zise Lewin. Dar și eu, și Rogersson suntem convinși că nu Löfgren e omul nostru.

— Hai, că asta mi-a plăcut, zise Bäckström și râse încântat. Atunci ce căcat caută la zdup?

— Ajung imediat și acolo, spuse Lewin, dar până atunci zic să te obișnuiești cu ideea că-i nevinovat.

— De ce? întrebă Bäckström și se sprijini de spătarul scaunului.

— Pentru că are alibi, spuse Rogersson.

— Alibi, auzi, pufni Bäckström. De la cine mama naibii? De la Martin Luther King sau cine...?

— Nu vrea să ne spună, zise Lewin. Așa că am profitat de ocazie să-l băgăm repede la zdup înainte să se răzgândească.

— Dar Lewin al nostru și-a dat oricum seama care-i faza, zise Rogersson fericit.

— Despre cine e vorba? întrebă Bäckström, aplecându-se înainte și holbându-se la ei cu ochii mișiți.

— Noi credem că-i în felul următor, spuse Lewin. Tânărul Löfgren părăsește Hotelul Municipal pe la patru fără un sfert. Face mare tam-tam pe chestia asta, povestește la tot poporul că se duce acasă singur să se culce. Se oprește cu câteva străzi mai încolo și o așteaptă pe femeia cu care – credem noi – s-a înțeles să se întâlnească încă din club. Femeia apare pe la patru și cei doi se duc împreună acasă la Löfgren, unde se angajează în diverse activități previzibile în astfel de împrejurări, încheie Lewin oftând.

— Și cine-i tipa? întrebă Bäckström, cu toate că bănuia deja răspunsul.

— Colega noastră, Anna Sandgren, conform unui martor cu care am stat de vorbă de curând, spuse Lewin.

— O omor, scroafa naibii! scoase un răget Bäckström și sări de pe scaun. Să fiu al dracu' dacă n-o...

— Ba n-o să faci nimic, spuse Rogersson. O să te așezi frumos și o să te calmezi înainte să faci vreo comoție cerebrală sau ceva și mai rău.

Ce-o fi mai rău nu știu, se gândi Bäckström și se prăbuși pe scaun. O omor, își spuse din nou.

•

Cadetul Löfgren fu lăsat să părăsească celula de detenție a poliției din Växjö înainte ca ușa celulei să apuce să se închidă în spatele lui. Cu aproximativ o oră mai târziu, Löfgren se afla deja în mașină cu avocatul său și se îndrepta spre casa de vacanță a părinților săi de pe Öland. Îi promisese însă sus și tare procurorii că avea să le stea la dispoziție în viitorul apropiat și că de data asta avea să și răspundă la telefon dacă poliția din Växjö ar mai fi avut nevoie să dea de el. Procurorii îi dădu și câteva sfaturi de drum. Fără a intra în detalii, femeia îl îndemnă să se gândească bine la ce profesie își dorea pentru viitor. Löfgren lăsă în urmă atât amprente, cât și un bețișor de urechi cu ADN-ul său și, în plus, ca bonus, câteva probe de păr, fără ca toate acestea să-i fi folosit echipei de investigații.

•

În timp ce colegul responsabil pentru recoltarea probelor se ocupa de detaliile practice, Lewin făcea curățenie după el și amicii săi. Mai întâi, îi obligă pe toți cei implicați îndeaproape în operațiunile secrete ale lui Bäckström să depună un jurământ de confidențialitate, după care se așeză cu inspectorul Sandberg să stea de vorbă mai serios.

•

Bäckström se calmă și el încet-încet. Furia i se mai domoli, cu toate că abia reușise să iasă de sub dărâmurile promițătorului caz, pe care-l nimiciseră colegii săi incompetenți și de-a dreptul criminali. De data asta, Bäckström se simți complet dărâmat și nedreptățit. Înconjurat de o gașcă de idioți. E timpul să gădesc ceva mai bun de făcut, își spuse cinci minute mai târziu, când pași afară în fierbințeala tremurândă din fața sediului poliției, cu gândul să ajungă în patul moale din camera lui de hotel cu aer condiționat și să intre în cel mai apropiat magazin de băuturi alcoolice de pe drum.

•

Bäckström începu seara prin a da pe gât două beri reci din minibar, mai mult ca să le facă loc celor pe care le cumpăraseră pe drum. Cu toate acestea, nu simți calmul acela plăcut care-i înțețoșa de obicei mintea. În cel mai rău caz, scroafa aia de Sandberg nu i-a sabotat doar ancheta, ci și viața sufletească, își spuse în gând Bäckström. În lipsă de altceva, porni televizorul și se uită din pat la un program cultural în care, conform ghidului TV, urma să se discute despre uciderea Lindei Wallin. În realitate însă, nu era decât o lălăială între poponarii culturali obișnuiți, care se pupau în cur pe rând.

•

Robinson-Micke, cunoscut atât din „Robinson”, cât și din „Robinson – Ediția Vedetelor”, student în anul doi la Institutul de Dramaturgie din Malmö, aplicase pentru o bursă în scopul realizării unui film documentar despre uciderea Lindei. Departamentul de cultură al consiliului din Växjö îl refuzase în față, dar Micke găsi un investitor privat care i-a promis că o să-l ajute. Manuscrisul era deja terminat și rolul Lindei urma să fie jucat de o tânără numită Carina Lundberg, cunoscută publicului suedez sub numele de Nina din „Big Brother”. Aceasta participase și la Big Brother, și la Antreprenori Tineri de pe Ekonomikanalen, un post de televiziune nou, studiasse un timp la Academia de Teatru și Film și, mai nou, apărea sporadic și în programele culturale de pe postul național. Ea și Micke se cunoșteau de mai demult, iar Nina avea încredere în regizorul în devenire, cu toate că rolul victimei unui omor nu era deloc ușor. Cel mai mult se temea de scenele cu lesbiene în care ea și partenerele ei ar fi urmat să poarte uniforme de polițist.

Ce dracu' tot zice acolo? se întrebă Bäckström, dând mai tare și ridicându-se în pat.

— Da, există foarte multe polițiște lesbiene, explică Nina telespectatorilor. De fapt, aproape toate sunt lesbi. Am o prietenă polițistă, ea mi-a zis.

— Povestea am gândit-o ca pe un triumphi clasic, spuse Micke. Îi avem pe Linda, e femeia pe care o iubește Paula, polițistă, și bărbatul din triumphi, criminalul, orbit de ură și gelozie, simțindu-se exclus. Anxietatea castrării, după

cum știți. Adică Strindberg, Norén, tot ce vreți... o dramă masculină clasică, pur și simplu.

— Da, sună credibil, îl aprobă moderatoarea cu entuziasm. Probabil că despre asta e vorba. Despre încă un bărbat castrat.

Neeeh, nu-i de ajuns să faci săpun din imbecili. Ar fi un tratament prea blând, se gândi Bäckström în timp ce închidea televizorul, chiar în secunda în care îi sună telefonul, cu toate că le ceruse în mod expres celor de la recepție să nu fie deranjat.

— Mda, mârâi Bäckström.

Măi, să fie, se gândi el după ce puse receptorul în furcă.

•

Membrul asociației Bărbații din Växjö împotriva Violenței Domestice, Bengt Karlsson, îi trezi atât de mult interesul inspectorului Peter Thorén, încât își încalcă promisiunea pe care i-o făcuse lui Bäckström și se văzu nevoit să-l implice în cercetările sale și pe Knutsson. Chestia aia cu confidențialitatea n-are cum să mai fie valabilă dacă ne gândim la ce circ a făcut Bäckis cu bietul cadet, se gândi Thorén.

Bengt Karlsson avea 42 de ani. De la vârsta de 20 de ani și până la 33, Karlsson reușise să adune în total unsprezece sentințe penale pentru abuz și comportament violent împotriva a șapte femei, prietene sau iubite de-ale lui, cu vârste cuprinse între 13 și 47 de ani la data comiterii infracțiunilor. Judecătorii îl condamnaseră pentru cauzare de leziuni corporale grave, abuz, amenințare, privare de libertate, abuz de natură sexuală, exploatare sexuală și hărțuire sexuală, sentințe din cauza cărora primise șapte condamnări separate la pedeapsa cu închisoarea. Patru ani și șase luni în total, din care efectuase aproximativ jumătate.

— Interesant personaj, spuse Knutsson, după ce citi repede datele adunate de Thorén din registrele electronice ale calculatoarelor lor și ale tuturor bazelor de date care le stăteau la dispoziție anchetatorilor.

— Dar de ce-o fi renunțat? întrebă Thorén. Ultima condamnare datează de acum nouă ani. Și de atunci văd că nu mai are nici cea mai mică abatere.

— O fi trecut la un alt modus operandi, propuse Knutsson. Îți mai amintești de hoțul ăla care a început să arunce în aer bancomate? Cred că a apucat să distrugă vreo douăzeci înainte să-l prindem. Timp în care individul se perinda pe la școli și ținea prelegeri despre cum a reușit să scape de trecutul său delincent.

— Crezi că s-a reprofilat de la femeile pe care le cunoștea bine, prietene sau iubite, la necunoscute? întrebă Thorén și părea că gândește cu voce tare.

— Foarte probabil, spuse Knutsson. Și credibil. Deși mi-a mai sărit în ochi un detaliu. Îți mai amintești de prelegerea aia ținută de colegul de la FBI la

Academia de Poliție?

— Îmi amintesc, spuse Thorén. Era despre delincvenți sexuali. Specialitatea colegului, din câte am înțeles. Altceva nu mai avea în cap. În afară de degenerați.

— Atunci îți amintești, poate, ce zicea despre genul ăla de criminali în serie care se joacă de-a șoarecele și pisica cu anchetatorul lor? Pe care-i motivează dacă se țin cât mai aproape de cei care-i vânează.

— Îmi amintesc perfect, spuse Thorén.

O fi așa de simplu? se gândi și în clipa următoare simți aceleași vibrații ca și colegul lui mai în vârstă, comisarul Bäckström, față de aspirantul Löfgren.

— Să i se ia probe, spuse Knutsson. Neapărat. Dar cum s-o facem să-i păcălim pe ăștia din conducere, inclusiv pe colegul Olsson?

— M-am ocupat eu de asta, spuse Thorén cu o oarecare mândrie. Colegii de la Malmö aveau deja în baza de date o probă veche de-a lui Karlsson. O recoltare de rutină, făcută acum cinci, șase ani, când investigau cazul Jeanette. Care n-a fost rezolvat nici acum, apropo, așa că presupun că tipul e nevinovat.

— Dar atunci de ce nu i-au șters ADN-ul din baza de date? întrebă Knutsson.

— Nu cred că pot să-l arunce la gunoi oricum, zise Thorén indignat. SKL e obligat să le șteargă, e drept, dar colegii din Malmö au păstrat o copie la dosar. Am și primit-o deja și am trimis-o prin fax la SKL.

•

Bäckström nu se dăduse jos din pat și se mulțumi să-și sprijine spatele de un morman de perne. Arăta exact ca un pacient obez, bolnav de inimă. Așa-i trebuie, scroafa, se gândi el gesticulând cu o mână grasă și slăbită în direcția minibarului.

— Dacă vrei o bere rece, e în minibar, îi spuse Bäckström kolegei sale.

Sta-ți-ar în gât, scroafă delincventă ce ești, își spuse în gând.

— N-ai nimic mai tare? îl întrebă Anna Sandberg. Ziceam să-mi închei tura și să dorm în oraș în seara asta. Aș avea nevoie de o tărie.

— Whisky, votcă, vezi pe raftul ăla, zise Bäckström și arătă în direcția respectivă.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi el.

— Mersi, spuse Anna Sandberg și-și turnă o porție aproape ca a lui Rogersson. Tu nu vrei? întrebă ea și legănă sticla de whisky a lui Bäckström.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi Bäckström. Mai întâi îmi sabotează ancheta, după care dă buzna peste mine și îmi face cinste cu propriul meu whisky?

— Bine, unul mic de tot, spuse Bäckström.

•

Inspectorul Anna Sandberg venise ca să-i ceară scuze lui Bäckström. Se făcuse de râs ca naiba, îi spuse, și Bäckström era prima ei oprire pe drumul spre

Canossa. Problema a fost că Löfgren îi promisese la telefon că o să iasă la rampă ca un gentleman adevărat și că o să le dea o probă ADN de bunăvoie – în caz că mai putea spune ceva în apărarea ei. Complet de bunăvoie și fără să le fie de folos, bineînțeles, dar asta ar fi fost cea mai simplă soluție pentru amândoi.

Faptul că nu-i povestise nimic lui Bäckström și nu dăduse cărțile pe față când a văzut că Löfgren nu se ține de promisiune era doar un semn de slăbiciune umană. Pe de o parte, sperase până în ultima clipă că lui Löfgren o să-i vină mintea la cap, sau că o s-o ajute măcar să iasă dintr-o situație, puțin spus, penibilă, pe de altă parte, habar n-avea ce plănuiau Bäckström și colegii lui. Chiar dacă, după discuția ei cu Lewin, îi înțelegea perfect de ce au ales să facă exact ce-au făcut.

— Așa că trebuie să stau de vorbă cu o grămadă. Cu tine, cu Olsson și cu bărbatul meu. Nu în ultimul rând, cu bărbatul meu, spuse Sandberg scuturând din cap și luă o înghițitură zdravănă din whisky-ul ei.

Ce dracului tot trăncăne aici, se gândi Bäckström. Muierile astea nu-s normale la cap.

— Ești proastă la cap? spuse Bäckström. Doar n-ai de gând să-i povestești și lui Olsson?

•

Da, se pare că Sandberg voia să-i povestească și lui Olsson. Era mai bine să ia taurul de coarne și, în cel mai rău caz, n-avea decât să-și dea demisia din poliție și să se reprofileze.

— În treaba asta nu mă bag, spuse Bäckström. Dar nu înțeleg ce rost are să-i zici și lui Olsson.

— Mai bine așa decât să-și dea seama singur, spuse Sandberg cu stoicism. N-am de gând să-i fac favoarea asta. Nici lui, nici altcuiva.

— Corectează-mă dacă greșesc, spuse Bäckström, dar vorbim de comisarul Bengt Olsson, sau nu? Anchetatorul criminalului cu apucături ritualice din pădurile adânci din Småland, care cade în transă meditativă de câte ori se ridică de pe budă și vede că are o bucată de hârtie în mână.

— Deci zici să nu-i spun nimic, zise Sandberg, dintr-odată, încântată.

— Nu, spuse Bäckström scuturând din cap. Și nici altcuiva. Lewin și Rogersson au stat deja de vorbă cu ăia care știu câte ceva și, dacă o să vrei să discuți cu ei, or să dea doar din cap. Las-o baltă, mai bine.

Muierile astea-s tâmpite, se gândi Bäckström.

— Și bărbatul meu? îl întrebă Sandberg. Și el e polițist, dar poate ai aflat deja.

— Îl gădilă la orgoliu să audă din astea? întrebă Bäckström cu o mină ușor dezgustată.

Având în vedere că omul lucrează la poliția de proximitate, te poți aștepta la

ce-i mai rău, se gândi el.

— Mi-e greu să cred, spuse Sandberg.

— Păi, atunci, zise Bäckström ridicând din umeri. Dacă nu te doare la cap, nu te legi.

— Pot să-mi mai pun puțin? îl întrebă ea legănându-și paharul gol.

— Sigur că da, spuse Bäckström generos și ridică și paharul lui. Toarnă-mi și mie puțin. Numai puțin.

Păcat că micuța Lo nu-i aici. Putea să învețe câte ceva de la un profesionist bătrân, își spuse Bäckström în gând. Colega Sandberg, de pildă, arăta deja ca un om renăscut. Până și balcoanele ei începuseră să-și recapete forma inițială. După doar două duști și câteva vorbe înțelepte, se gândi Bäckström.

— Hai, las-o naibii, Sandberg, spuse Bäckström ridicându-și paharul. Polițist nu te faci. Polițist ești și un polițist adevărat nu-și înfundă niciodată colegul.

Indiferent că-i vorba de o muiere care n-ar fi trebuit să se facă polițist, își spuse în gând.

•

În seara aceea, după cina obligatorie la hotel, Bäckström și Rogersson se întoarseră în camera lui Bäckström, ca să poată discuta liniștiți despre sarcinile lor și să găsească o soluție după eliminarea lui Löfgren de pe lista suspectilor. Încet-încet, berile și tăria se terminară și Bäckström se resimțea atât de tare, încât nu mai avu putere să-l acompanieze pe Rogersson la bar și să încheie seara într-o notă solemnă. Ziua de sâmbătă o petrecu dormind și, bineînțeles, personalul leneș și neserios al hotelului profită numaidecât de lipsa lui de vigilență, uitând să curețe camera și să-i schimbe prosoapele.

39.

În noaptea de sâmbătă spre duminică, în timp ce Bäckström dormea în patul lui nefăcut din Hotelul Municipal, mai avu loc un atac asupra unei femei, în plin centru al orașului, la doar câteva sute de metri de hotel. Victima era o tânără de nouăsprezece ani, care se întorcea acasă singură după o petrecere. Când deschise ușa de la intrarea blocului aflat pe Norrgatan, pe la ora trei, un bărbat necunoscut s-a năpustit asupra ei din spate, a trântit-o pe cimentul din casa scărilor și a încercat s-o violeze. Victima a țipat și s-a luptat pentru viața ei. Câțiva vecini fură treziți de țipetele ei și infractorul dispăru de la fața locului.

În cincisprezece minute, poliția era în alertă maximă. Victima fusese transportată deja la spital. Locul faptei a fost restricționat cu cordonul poliției, iar polițiștii și inspectorii judiciari de serviciu se aflau deja la fața locului ca să chestioneze martorii și să caute urme și indicii. Trei patrule de poliție porniseră în căutarea făptașului prin zonă, în așteptarea întăririlor, și telefoanele începură să sune și la anchetatorii cazului Linda. Comisarul Olsson stătea cu receptorul lipit de ureche în casa lui de vacanță și încerca să-și tragă pantalonii cu mâna liberă, în timp ce se întreba unde și-a lăsat cheile de la mașină. Comisarul Bäckström dormea liniștit. Învățase din propria greșală, așa că și-a închis telefonul mobil și a scos din priză și telefonul din cameră.

Când coborî la micul dejun și Rogersson îi povesti ce s-a întâmplat, intervenția era deja pe terminate, fără ca poliția să fi elucidat circumstanțele atacului.

— Am stat de vorbă cu colega Sandberg acum câteva minute, spuse Rogersson.

— Și ce-a zis? îl întrebă Bäckström.

— Că i s-a părut ceva suspect la reclamantă, spuse Rogersson. I s-a părut c-a inventat toată povestea.

Micuța Sandberg! Măi, să fie, se gândi Bäckström. Multe mai tre' să auzi înainte să-ți pice urechile.

În seara aceea, Bäckström își sună reporterița de la radio, dar, exact ca și în weekendul precedent, îi răspunse doar robotul. Mamă bătrână, pe dracu', își spuse Bäckström și în lipsă de altceva, comandă cina și câteva beri în cameră, după care zăcu în pat și butonă telecomanda aproape toată noaptea, înainte să

adoarmă.

Jan Lewin începu să viseze din nou.

Suedia, în mijlocul anilor '50. În vara aceea, Jan Lewin împlinea șapte ani și urma să înceapă școala și să-și primească prima bicicletă adevărată. Un Crescent Valiant roșu.

Casa de vacanță a bunicilor din partea tatălui de pe Blidö, în arhipelagul Stockholmului. Mama, tata și el. Soarele strălucea zi de zi pe un cer senin. Vara fetelor bătrâne, obișnuia să spună tatăl lui, și, în acea vară, concediul tatălui său părea că n-o să se mai termine niciodată.

— De ce i se zice așa, tati? întrebă Jan Lewin.

— E o expresie, îi răspunse tatăl său. Se zice așa despre o vară caldă și lungă.

— Dar ce are de-a face cu fetele bătrâne? insistă Jan. De ce i se zice vara fetelor bătrâne?

— Probabil că le place să se încălzească, răspunde tatăl lui și râde, ciufulindu-i părul, iar Jan se gândește că, da, s-ar putea să aibă dreptate. E vara în care tatăl lui îl învață să meargă cu bicicleta.

Poteci pietruite, tufișuri întregi de urzici și șanțuri. Miros de creuzet. Tata care aleargă în spatele lui, ținând portbagajul bicicletei, în timp ce el strânge ghidonul cu mâinile lui mici și transpirate și pedalează cât poate de repede cu picioarele lui bronzate, ca niște bețe.

— Vezi că-i dau drumul! strigă tatăl și, deși știe că nu trebuie decât să pedaleze și să țină ghidonul, nu reușește. Ori doar pedalează, ori doar cârmuiește, și uneori nu-l ajunge din urmă. Genunchi juliți, vânătași pe fluierul piciorului, urzici, scaieți și țepi.

— Hai să mai încercăm o dată, Jan, spune tatăl ciufulindu-l și Jan se urcă din nou în șa.

Ține ghidonul și pedalează, ține ghidonul și pedalează, tatăl îi dă drumul, dar de data asta nu-l ajunge din urmă înainte să cadă.

Și când se întoarce, acela care îl ridică de pe jos și-l ciufulește nu e tatăl lui, ci colegul lui, Bäckström, rânjind.

— Cât de prost poți să fii, Lewin, spune Bäckström. Doar nu trebuie să te oprești din pedalat doar pentru că nu te mai țin.

Ajuns la această scenă, Lewin se trezi, se duse la baie împleticindu-se și lăsă apa rece să curgă, în timp ce își masa ochii și tâmplele.

40.

Växjö, luni, 28 iulie – luni, 4 august

În cadrul primei ședințe de dimineață a săptămânii, comisarul Bengt Olsson, conducătorul investigației preliminare, avu plăcerea să anunțe un nou record suedez. Ofensiva olssoniană a prelevării probelor de la locuitorii din Växjö și împrejurimi era în plină derulare și trecuseră deja de cinci sute de voluntari în weekend. Plus încă vreo câteva cazuri în care sursa provenienței probei ADN era cam neclară, fiind compusă dintr-o doză de snus, o batistă de hârtie plină de sânge, un cotor de măr obișnuit și o probă mai veche de la SKL cu numărul de înregistrare șters.

•

Viitorul lor coleg, cadetul Löfgren, fusese exclus de pe listă cu ajutorul clasicului bețișor de urechi, în timp ce colegul lor cu tendințe sinucigașe scăpase datorită dietei⁴⁰ sale sănătoase, fără să știe nimic. Dintr-un motiv anume, Lewin profită de ocazie să le povestească despre cum a fost când au stabilit vechiul record, recent doborât. Asta fiindcă fusese implicat și el, alături de Brigada Națională de Criminalistică. Era vorba despre un caz de omor, cazul Petra, o femeie din Dalarna, doar că atunci n-au recoltat probe decât de la cinci sute de persoane, iar dosarul era deja vechi de câțiva ani, în continuare nerezolvat și, practic, prescris. Lewin făcu însă greșea să adauge o paranteză mult prea lungă la poveste, spre plictiseala tuturor.

— Îmi amintesc primul meu caz de omor, victima era o femeie tânără, spuse Lewin și părea că vorbește mai mult pentru sine. Au trecut aproape treizeci de ani de atunci, mulți dintre voi nici nu erați născuți. Ziarele i-au spus „cazul Kataryna”. Pe vremea aia nici nu auzisem de proba ADN și știam că, dacă vrem să rezolvăm cazul, o s-o facem prin metodele vechi, nu cu tot felul de tehnici de criminalistică sau metode științifice noi. Tehnica criminalistică era ceva despre care se vorbea doar la tribunal, după ce noi, polițiștii obișnuiți, îl găseam pe infractor.

— Mă scuzi, Lewin, spuse Bäckström și arătă spre ceasul lui. Ce-ar fi să ne spui poanta înainte de prânz? Că noi,ăștialalții, mai avem și treabă, să știi.

— Imediat, spuse Lewin deloc intimidat. Pe vremea aia, rata de cazuri de crimă rezolvate era peste șaptezeci la sută. Azi nu rezolvăm nici jumătate. În ciuda tehnicilor noi și a metodelor performante, și mi-e greu să cred că avem de-

a face cu cazuri mult mai grave decât atunci, zise Lewin și dădu din cap gânditor.

— Și atunci, care ar fi cauza? îl chestionă dintr-odată colega Sandberg. Sigur te-ai întrebat și tu.

— M-am întrebat mult timp, așa e, zise Lewin. Hai să luăm chestia cu ADN-ul, de pildă. Dacă funcționează, atunci e un ajutor extraordinar, bineînțeles. Dacă ai o probă clară, bună, ca în cazul de față, spre exemplu. Și dacă-l găsești pe criminal.

— Și atunci, care-i problema? insistă Sandberg.

— Păi, dacă ai un ADN clar, te gândești numai la firul ăsta și uiți de restul probelor și până la urmă pierzi controlul asupra anchetei, spuse Lewin și oftă. Adevărata muncă de polițist, aia de bază, sistematică, adăugă el scuturând din cap și zâmbind discret.

— Dacă vrei să-l găsești pe infractor, nu înseamnă că trebuie să alergi de nebună, ca o găină decapitată, zise colega Sandberg și zâmbi și ea la fel.

— Da, ne-am putea exprima și-așa, zise Lewin și își drese ușor vocea.

•

Ultimul punct din program era raportul prezentat de Sandberg despre cele mai noi informații legate de incidentul din noaptea spre duminică.

— Sunt atât de multe neclarități, că încep să cred că-a inventat totul singură, spuse Sandberg.

— Dar de ce? interveni Olsson. Doar nu e ceva cu care să te lauzi.

— Imediat, spuse Sandberg și, brusc, adoptă același ton ca și colegul ei mai în vârstă, comisarul criminalist Jan Lewin.

•

Nu exista niciun martor care să fi văzut atacul din scara blocului și nici pe infractor. Și nu exista nicio urmă, deși Enoksson și colegii lui aspiraseră la propriu atât „locul faptei”, cât și împrejurimile. Nu aveau decât relatarea victimei, care le spusese că a reușit să se apere opunând rezistență, mușcându-l și zgâriindu-l pe infractor, și profilul întocmit pe baza relatării ei.

— Nu-i nicio problemă cu semnalmente, insistă Olsson. Eu zic că-s niște semnalmente foarte clare. Ce știm? Bărbat singur, în jur de douăzeci de ani, constituție athletică, aproximativ un metru optzeci, șapcă de baseball neagră, tricou negru, pantaloni negri tip sport, largi, adidași albi și tatuaje pe ambele brațe. Ceva panglici late sau șerpi sau dragoni, care încep pe partea superioară a brațelor și se termină deasupra încheieturilor. Făptașul o amenință mai întâi în engleză, dar cu un accent atât de ciudat, încât victima e convinsă că nu-i nici englez, nici american. Probabil iugoslav, sau ceva de genul ăsta. Că nu-i niciun secret, cel puțin, în cercul nostru restrâns, că așa arată, aproape toți. E o

problemă din ce în ce mai evidentă, să știți, încheie Olsson.

— Da, e o descriere superbă, îl aprobă Sandberg. Eu zic c-a avut mare grijă să rețină fiecare amănunt, dacă e să ne gândim prin ce-a trecut.

— Sunt de acord cu tine, Sandberg, rânji Bäckström. Pare o fătuică tare alertă și cu ochi buni. Se potrivește perfect cu profilul nostru. Unde mai pui c-a avut timp să stea de vorbă și cu ziarele de scandal și cu câteva posturi TV, să le povestească prin ce-a trecut. Azi-mâine o vezi la Meteo pe TV3 sau cu țâțele în vânt la „Fermier caut nevastă”.

— Mersi, Bäckström, spuse Sandberg. La asta mă gândeam și eu. În mod normal, fetele care trec prin așa ceva nu sunt în stare nici măcar să se uite în oglindă. Nici măcar nu mai au puterea să discute cu cineva apropiat, un membru al familiei. Nu vor decât să fie lăsate în pace.

•

Bäckström se ridicase din cenușa lăsată de cadetul Löfgren, ochindu-și deja următoarea victimă, și se aruncase din nou orbește în foc. După ședință, îl luă deoparte pe tânărul Thorén ca să-l descoasă în legătură cu Bengt Karlsson.

— Ai avut dreptate, Bäckström. Domnul Karlsson nu pare deloc un drăguț, constată Thorén, după care îi făcu un scurt rezumat al cercetărilor sale.

— Să i se ia probe dobitocului, spuse Bäckström iritat.

— S-a rezolvat, șefu', spuse Thorén, apoi îi relată cu aceeași fermitate despre eforturile din trecut ale colegilor de la Malmö.

— De ce mama dracului nu mi-ai spus mai devreme? îl întrebă Bäckström cu fața acră. E secret, sau ce?

— N-am avut timp, răspunse vesel Thorén. De asta îți spun acum.

Tâmpit incompetent, se gândi Bäckström. Țștia aleargă în cerc ca niște curci bete.

•

— Ia loc, Lewin, ia loc, spuse Bäckström afectuos și arătă spre scaunul pentru vizitatori din fața biroului său. Ce se mai aude de planurile noastre? Începi să le dai de cap?

— Se rezolvă, spuse Lewin pe un ton neutru.

•

Venise cu două propuneri concrete care ar fi putut fi un început pe drumul cel bun. În primul rând, s-o audieze din nou pe mama Lindei. Cele două audieri de până atunci nu erau suficient de amănunțite, conform părerii lui Lewin. Dacă era să fie critic, nu obținuseră nimic de la ea care să le fi fost de folos în anchetă. Pe de altă parte, ar fi vrut să-și mai încerce o dată norocul cu Löfgren.

— Știi bine că te ascult mereu, spuse Bäckström generos.

Cu toate că era să îngropi toată echipa cu niggărul tău, se gândi el.

— Propun să-l lăsăm pe Rogersson s-o audieze pe mama Lindei, spuse Lewin. Rogersson e maniacal de conștiincios când e vorba de așa ceva.

— Nu-i așa că-i ciudat? întrebă Bäckström. Când te gândești cât trage la măsea și că aleargă la budă tot timpul.

— Despre asta nu știam nimic, spuse Lewin scurt. Dar poate că tu ești mai informat.

— Bine, dar toată lumea vorbește despre asta, să știi, spuse Bäckström rânjind. Și negroteiul? De el cine se ocupă?

— Dacă te referi la cadetul Löfgren, mă gândeam să mă ocup de el chiar eu, spuse Lewin. Am senzația că-i mai ușor de descusut acum că l-am tăiat de pe listă.

— Sunt sigur. De data asta o să fie floare la ureche, îl aprobă Bäckström. Iar tu, Lewin, o să iei Premiul Nobel. Mai devreme sau mai târziu.

41.

Mama Lindei era la casa ei de vacanță de pe insula Sirkö, aflată lângă lacul Åsnen, la câțiva zeci de kilometri sud de Växjö. O prietenă îi ținea de urât și, conform spuselor ei, mama Lindei încerca să supraviețuiască de pe o zi pe alta. Dar înțelegea că poliția ar fi vrut să stea de vorbă cu ea, așa că se străduise să se adune într-atât încât să le poată răspunde la întrebări.

— Salutați-o din partea mea și mulțumiți-i, spuse Rogersson. Ajung cam într-o oră, cu colegul meu.

— Știți să ajungeți? îl întrebă prietena mamei.

— Ne descurcăm noi, zise Rogersson. În cel mai rău caz, vă sun din nou. Vă mulțumim mult pentru ajutor.

•

Bäckström se hotărâse să-l însoțească pe Rogersson. Simțea nevoia să mai iasă din oraș și să facă puțină mișcare. De preferință într-o mașină cu aer condiționat, unde putea liniștit să-i bârfească cu Rogersson pe colegii săi absenți, care îi făceau viața un calvar. Și apoi, era și curios să vadă cum se prezenta mama Lindei.

•

— Dacă te uiți în stânga, vezi lacul perfect, spuse Rogersson după o jumătate de oră și dădu din cap spre întinderea de apă albastră, care strălucea printre mesteceni în aerul încins. Mai avem vreo zece kilometri până la Sirkö. Terenul perfect pentru cei ca mine și tine.

— Credeam că rachiul se face în Skåne, spuse Bäckström, care se simțea deja mult mai alert, în ciuda loviturilor încasate pe nedrept în ultima vreme.

— Ziceam că e un loc istoric pentru criminalistica suedeză, îi explică Rogersson. Cel mai cunoscut caz de dispariție de-al nostru din ultima sută de ani. Cel puțin la fel de spectaculos ca „Viola Widegren” din 1948. Aici a dispărut micuțul Alvar Larsson din casa părintească, într-o dimineață rece și vântoasă de aprilie, din 1967, îi spuse Rogersson pe un ton aproape solemn. Am citit un articol interesant despre asta în *Nordisk Kriminalkrönika* acum câțiva ani. Nu pare să fi fost vorba despre un caz de omor. Probabil că băiatul a căzut, pur și simplu, în lac când se juca pe-afară.

— Nu cred nici dacă mă pici cu ceară, spuse Bäckström. Bineînțeles c-a fost omorât. De un pedofil din ăla. Parcă văd cum colcăie locul ăsta de ei. Cum stau în căsuțele lor roșii și descarcă filme porno cu copii de pe net.

— În 1967? Mă îndoiesc, spuse Rogersson. Că descărcau de pe net, vreau să

zic.

— Puteau să găsească alte prostii, spuse Bäckström. Poate stăteau în buda din curte și făceau laba lîngă un teanc de reviste cu cercetași care se bălăceau în lac, goi. Ce știi eu?

— Văd că te pricepi la toate, spuse Rogersson. Dar cel mai mult te apreciez pentru perspectiva ta asupra umanității. Ești un om inimos rău, dacă-mi permiți.

Ce dracu' l-a apucat și pe Rogersson? se gândi Bäckström. Pare mahmur de-a binelea. Sper doar că mama Lindei e la fel de generoasă cu berile ca fostul ei.

•

Cei doi parcară mașina în fața unei căsuțe roșii cu lemnăria vopsită în alb și cu un arbore îngrijit de generații⁴¹, care umbrea peticul de pământ presărat cu pietriș din fața casei. În curte se mai vedeau un catarg cu un drapel, un liliac mare, o dependință cu o latrină, un ponton, un adăpost pentru bărci, cu saună încorporată, și o plajă mică, pe malul lacului. Terenul cel mare aparținând casei era mărginit de poteci netezite frumos cu grebla, decorate cu pietre alese cu grijă de pe plajă, și iarba era tunsă egal peste tot.

Pe scurt, era o casă de vacanță tipic suedeză, și cei trei se așezară, desigur, în jurul mesei de sub liliac. Bineînțeles, nu se servi nicio bere, ci suc de coacăze negre făcut în casă, cu multă gheață, turnat în pahare cu talpa înaltă de la vreo fabrică de sticlă⁴² din apropiere, la fel de scumpe ca o navetă de bere. Și dacă nu ți-ar umbla mintea aiurea, ai fi o femeie a naibii de bengoasă, se gândi Bäckström și dădu din cap pios către Lotta Ericson, mama Lindei. Ai tu patruzeci și cinci de ani, dar în mod normal arăți mult mai tânără de atât, sunt sigur, își spuse el în gând.

•

— Vă rog să ne întrerupeți dacă vă simțiți incomod, spuse Bäckström pe cel mai blând ton al său.

— Nu cred c-o să fie vreo problemă, răspunse mama Lindei, și, dacă nu ar fi fost cu mintea aiurea, ar fi părut aproape bine dispusă.

Mă întreb câte diazepamă ai băgat în tine de când te-ai trezit, scumpo, se gândi Bäckström.

•

De-a lungul următoarelor trei ore, inspectorul Jan Rogersson făcu o demonstrație de conștiinciozitate, ridicându-se la așteptările despre care vorbise colegul său, comisarul Jan Lewin.

•

Mai întâi, o întrebă pe mama Lindei despre fiica ei. Despre anii copilăriei și ai adolescenței. Despre anii petrecuți în SUA, despre divorț și cum a fost când s-au

întors împreună în Suedia.

•

„O fetiță veselă și alertă, căreia îi plăceau oamenii și care era plăcută de toți, și așa a fost și după ce Linda s-a făcut mare...”

•

„O perioadă grea din viețile noastre...”, „știți cum e să te adaptezi la un mediu nou...”, „Linda și-a făcut prieteni noi, a început școala acolo...”, „și eu mi-am căutat un loc de muncă nou ca profesoară și am continuat și cursurile de perfecționare...”, „când l-am cunoscut pe soțul meu, lucram ca secretară... așa ne-am cunoscut...”, „apoi ne-am căsătorit și am născut-o pe Linda și, cât timp am locuit în State, eram mai mult soție întreținută...”, „un lucru e clar, mă plictiseam foarte tare, deși Henning se simțea în elementul lui, eu și Linda abia dacă-l vedeam...”, „nu era cu noi aproape niciodată...”

•

„Dar, sigur, din punct de vedere economic, eram privilegiată, presupun. Semnasem un acord prenuptial, dar primul lucru pe care l-a făcut după ce ne-am întors în Suedia cu Linda, a fost să treacă apartamentul pe numele meu... apartamentul în care s-a întâmplat... și acolo am locuit împreună până când, dintr-odată, Linda a decis... era deja la liceu... a hotărât, pur și simplu, că, dacă taică-su a catadicsit să se întoarcă acasă, atunci o să stea cu el, la țară... dar când era în oraș, stătea la mine, oricum...”

•

Iubiți?

•

„Primul a fost un băiețel de culoare, coleg de clasă cu Linda, când locuiam în SUA... Linda n-avea decât șapte ani și el, la fel... îl chema Leroy și era așa de scump, că-ți venea să-l mănânci din priviri... a fost prima iubire a Lindei...”

•

Și după aceea? Alți iubiți cu care a întreținut relații sexuale?

•

Nu foarte mulți, conform spuselor mamei, deși se abținea de la declarații categorice, având în vedere că Linda fusese foarte discretă cu privire la astfel de subiecte. Cea mai lungă relație a ei durase un an și se terminase cu șase luni în urmă.

— Băiatul unor prieteni de familie. Una dintre puținele familii cu care mai țin legătura de când am divorțat de bărbatul meu. Un băiat de nota zece, i se zice Noppe, deși îl cheamă Carl-Fredrik, dar cred că Linda s-a săturat de el, pur și simplu, erau prea multe noutăți când a început Academia de Poliție.

•

Avea vreodată toane, era certăreață, avea dușmani, făcea scandal dacă cineva voia să-i facă rău?

•

Nu și în lumea mamei ei. Nu și când era vorba de fiica ei dragă, care, atunci când se comporta cel mai urât, nu era cu nimic mai neobrăzată decât majoritatea adolescentelor de vârsta ei – din câte a înțeles ea de la prietenele ei care aveau fete de vârsta Lindei – dar asta se întâmpla foarte rar. Defecte? Linda putea fi extrem de încăpățânată. Și uneori, puțin cam naivă. Prea onestă, credea că oamenii sunt mai buni decât era cazul.

•

În cei douăzeci de ani de carieră ai săi, Rogersson condusese sute de audieri cu apropiații victimelor. De aceea, nu întâmplător, ultima întrebare de pe lista lui se referea la însăși mama Lindei, care reacționase la fel precum celelalte dinaintea ei, deloc întâmplător. De ce voia să-i povestească despre sine? Doar n-avea nimic de-a face cu moartea Lindei. Dimpotrivă, era și ea o victimă. Cineva îi răpise singura fiică și acum lumea se aștepta să-și continue viața agățându-se doar de durerea ei.

•

Rogersson îi dădu răspunsurile obișnuite. Că trebuia să-l găsească pe ucigașul Lindei, atâta tot. Că nu credea că mama Lindei avea ceva de-a face cu moartea fetei, dar rostul unor astfel de întrebări era să descopere detalii pe care mama Lindei nu le vedea, tocmai din cauza durerii orbitoare. Mama Lindei păru să se împace cu răspunsul mai bine decât majoritatea mamelor chestionate de Rogersson.

•

Avusese mulți parteneri de viață noi după divorț? A existat vreunul care să se arate interesat și de fiica ei? A avut de-a face vreodată cu cineva care să vrea să-i facă rău atacând-o pe fiica ei?

•

Sigur că avusese iubiți după divorț. Mai mulți chiar, dar cu majoritatea n-a avut decât relații trecătoare sau ocazionale, iar cea mai recentă se terminase cu mulți ani în urmă. Cu un coleg de serviciu, cu un coleg de-al unei prietene, cu câțiva făcuse cunoștință la școală, printre ei fiind chiar și tatăl divorțat al unuia dintre elevii ei. Și câteva aventuri scurte, mai ales în concediile din străinătate. De unul dintre ei se îndrăgostise așa de tare, încât au păstrat legătura mai mult timp. Dar relația a stagnat, redusă fiind la telefoane, mailuri și, treptat, doar tăcere.

•

Tipul era pe invers, clar. Și pe invers, și orb, se gândi Bäckström.

•

Nici nu-și putea imagina măcar că vreunul dintre aceștia ar fi putut s-o ucidă pe fiica ei. Din simplul motiv că nu erau genul ăla, că nu făcea cunoștință cu astfel de bărbați, și majoritatea nici n-o cunoscuseră pe Linda, iar câțiva dintre ei nici nu știau că avea o fiică.

— Probabil c-a fost atacată de un maniac, spuse mama Lindei. Doar v-am zis. Linda avea încredere oarbă în toți. Uneori era tare naivă.

•

— De ce dracu' am mai venit? întrebă Bäckström în mașină, în drum spre sediul poliției. Dacă mă întrebi pe mine, n-am aflat nimic.

De asta ce zici, pedantul lui pește? își zise în gând.

— N-a fost nicio problemă cu sucul ăla de coacăze, deși n-avea nici pic de alcool, spuse Rogersson. Dar să știi că la un moment dat mi s-a părut că se gândește la ceva anume. Că încearcă să-și dea seama de ceva. Ceva ce i-a trecut prin cap pe moment.

— Ce dracu'? întrebă Bäckström.

Rogge ăsta nu-i doar bețivan, e și ghicitor în cărți, își spuse el în gând.

— Habar nu am, răspunse Rogersson. Era doar o impresie. Am mai greșit și înainte.

Rogersson ridică din umeri.

— Oare câte calmante o fi băgat în ea?

— Dacă mă întrebi pe mine, era dusă rău, spuse Bäckström.

Ca majoritatea muierilor, doar că arăta mai bine, se gândi.

— Păi, tocmai, măcar avem motiv să ne întoarcem și să stăm de vorbă cu ea din nou, spuse Rogersson.

— Dacă nu de alta, măcar pentru că-i muiere faină, constată Bäckström. După ce-și mai revine. După ce se mai calmează, vreau să zic. Să-mi spui când mai vrei să mergi că vin și eu.

42.

Cu toate că Löfgren părea complet schimbat și aproape curtenitor și cu toate că audierea n-a durat mai mult de o oră, iar de data asta părea să se fi abținut de la minciuni, Lewin era convins că părea mai decent atunci când l-au audiat pentru prima oară, de și-a bătut joc de ei.

După ce a fost eliminat de pe lista suspectilor, Erik „Ronaldo” Löfgren uitase de reținerile sale de gentleman în ceea ce privește expunerea relației sale cu Linda. Prima oară se culcase cu ea pe la mijlocul lunii mai, acasă la tatăl Lindei. Inițial, au decis să se uite împreună la un meci de fotbal la televizor. Dar lucrurile au evoluat și relația a durat încă vreo lună, până la încheierea semestrului. S-au întâlnit de patru, cinci ori în total, și actul s-a consumat în apartamentul lui Löfgren din Växjö, în afară de prima oară. O dată au fost și la film, o altă dată la cafea, dar de cele mai multe ori stăteau acasă și se uitau la televizor sau la video, se relaxau ori făceau sex.

— Și cine a pus capăt relației, tu sau ea? întrebă Lewin.

Nu era tocmai clar, conform tânărului Löfgren. Probabil că s-ar fi terminat oricum, dar inițiativa i-a aparținut, totuși, lui.

— Lucrurile nu evoluau deloc, constată Löfgren ridicând din umeri. Linda era o tipă de treabă și mișto, și arăta și destul de bine, nu era rea nici la pat, dar nici cine știe ce. În orice caz, nu stăteam să-mi plâng de milă când nu eram împreună, vreau să zic. Așa că am propus să dăm filmul înapoi și să fim doar prieteni. Nici măcar prieteni din ăia care fac sex.

Și despre ce fel de sex era vorba? Ce prefera Linda? Și cine era mai întreprinzător, mai cu inițiativă, dacă putea fi vorba despre așa ceva cu privire la partea intimă a relației?

Sex normal, obișnuit, nici prea mult, nici prea puțin, conform estimării lui Löfgren și singurul care muncea era el.

— Linda era în formă perfectă din punct de vedere fizic. Se descurca cât de cât, dar numai dacă prestam și eu. Eu eram la volan și ea pasagerul, ca să zic așa. Nu era nasol, dar nici cine știe ce. Știi că n-ar trebui să vorbesc despre ea așa, acum c-a murit, dar văd că e important pentru voi... Mai mult de șase, șase jumate nu i-aș da, pe o scară de la unu la zece, dar și asta numai pentru că arăta

super. Pe de o parte, nu prea avea experiență, pe de alta... și știu că sună urât... dar n-avea pic de pasiune.

— Am înțeles că ești un tip cu experiență în ceea ce privește femeile și tocmai de asta îți pun următoarea întrebare.

Lewin dădu din cap gânditor spre Löfgren, cu toate că ar fi preferat să tragă scaunul de sub el și să-i dea cu el în cap.

— Nu ți-a lăsat impresia c-ar fi preferat sexul mai dur? Ceva care s-o excite pe bune, vreau să zic, continuă Lewin.

— Nu, spuse Löfgren surprins. Aș fi observat sigur. Adică, dacă aș fi văzut că asta-i place, i-aș fi satisfăcut dorințele. Dar sunt convins că prefera chestiile standard și asta a și primit.

•

Și foștii iubiți ai Lindei, relația ei cu părinții, prietenii, prietenele, amicii, în general?

•

Nu prea discutau despre așa ceva. Îi vorbise, e drept, despre fostul ei prieten. O catastrofă nucleară, în materie de sex, conform spuselor Lindei. În ceea ce-i privea pe prietenii, prietenele sau amicii ei, Linda îi povestise mai mult despre fete. Nimic ciudat în asta, spuse Erik Roland Löfgren, având în vedere că erau cunoștințe comune și cu două dintre ele avusese și relații sexuale.

— Și Linda știa? Îl întrebă Lewin.

— Nu. Ești nebun, Lewin? Nimeni nu știa. Discreția e cea mai importantă, asta se știe. Să nu le zici nimic tipelor. Numai tipele fac din astea, constată Löfgren. Numai ele își povestesc chestii intime. Adică, dacă mă culc cu prietena unui amic, n-o să mă duc să-i zic, logic. Asta dacă nu vreau să-mi rupă genunchii.

— Deci nu-i exclus ca Linda să fi aflat că te-ai culcat cu două prietene de-ale ei, spuse Lewin.

— Mă rog, mie nu mi-a zis nimic, spuse Löfgren iritat. Dar, da, sigur, ridică el din umeri. Tipele bârfesc non-stop.

•

Dar, conform lui Löfgren, o persoană era mai importantă pentru Linda decât oricine. Și anume tatăl ei.

— Fetița tatii e puțin spus, zise Löfgren. Totul se învârtea în jurul lui. Nici nu trebuia să deschidă gura că primea tot ce-i dorea inima. Era ca-n Beverly Hills, să mor dacă nu era așa. Nu știu dacă-l cunoști, dar seamănă... adică, mă rog, seamănă... al naibii de mult. Dacă ar fi fost de aceeași vârstă, ai fi zis că-s gemeni. Și moșu' o suna din sfert în sfert de oră. Într-o seară, când era la mine, a sunat-o de trei ori pe mobil. Și vorbeau încontinuu, cu toate că n-aveau nimic de

împărțit. Bună, scumpa mea, bună din nou, tati, am uitat să-ți zic ceva, scumpa mea. Adică, din astea, mă înțelegi.

Löfgren mimă că ține un receptor la ureche.

— Nu-ți plăcea de tatăl Lindei, spuse Lewin.

— Nu eu eram problema, pufni Löfgren. Ci mai degrabă el.

— Credeam că nu v-ați întâlnit decât o dată, spuse Lewin.

— Da, și mi-a fost de ajuns, spuse Löfgren. Mi-am dat seama imediat care era părerea lui despre mine. Despre cei ca mine, vreau să zic.

— Adică? îl întrebă Lewin.

— Un negru, spuse Löfgren. În micul lui univers, nimic nu conta în afară de asta. Unul ca mine era futut din start. Nu-i de mirare că a stat în SUA o grămadă. Tatăl Lindei era un rasist înverșunat.

— Dar Linda nu părea să-i fi împărtășit vederile, interveni Lewin.

— Nu, dimpotrivă, ea voia să demonstreze că poți să-i plăci și pe cei ca mine. Sunt sigur că asta gândea. Adică-i plăcea pe bune de cei ca mine, tocmai pentru că eram diferiți. Și asta mi se părea tare de tot.

— Ați discutat despre astfel de subiecte? întrebă Lewin.

Dacă da, nu cred c-a fost prea plăcut, se gândi el.

•

O singură dată, conform spuselor lui Löfgren. De data asta i-a zis ce părere are despre tatăl ei, și că-i convins că e rasist.

— S-a enervat la culme, spuse Löfgren. În fond, îmi dădea dreptate, dar zicea că nu e vina bătrânului, de fapt. Că era o chestiune de generații și că individul era cel mai cumsecade om de pe lume, că el nu generaliza, n-avea probleme decât cu persoana în sine, *bullshit*-uri din astea.

— Și maică-sa? întrebă Lewin. Ce părere avea despre maică-sa?

— Una proastă, dacă e să mă întreb pe mine, spuse Erik Roland cu un zâmbet strâmb. Se certau ca niște tâmpite, o dată am fost chiar de față când s-a rățoit la ea la telefon. *Catfight* total.

— Credeam că Linda stătea la mama ei destul de des.

— Când era în oraș, da, și când știa că maică-sa e plecată. În rest, se ducea acasă la tăticul. Uneori lua chiar taxiul din oraș când ieșeam la vreo bere, deși cred că o costa vreo cinci sute de coroane până acolo, pe puțin, spuse Löfgren și scutură din cap.

— De ce era așa de supărată pe mama ei? întrebă Lewin.

— Cred că era tot din cauza tatălui ei, care era un fel de zeu, spuse Roland. Știu că mi-a tot zis că ea l-a părăsit, că n-o interesau decât banii lui și așa mai departe. Că mă-sa l-a dezamăgit pe tac'-su și că din cauza mă-sii a făcut infarct și tot ciroul.

— Te-ai întâlnit vreodată cu mama Lindei? întrebă Lewin.

— O dată, spuse Löfgren zâmbind. Am salutat-o, eram în oraș cu Linda și cu o grămadă de amici de la școală. Asta se întâmpla în primăvară. Înainte să ne combinăm. Dar am salutat-o doar. Pe mama Lindei, vreau să zic.

— Și ce impresie ți-a făcut? întrebă Lewin.

— Mi s-a părut super de treabă. Parcă e profesoară, sau așa ceva, dădu din cap Löfgren.

— Altceva? Ceva care ți s-a părut dubios? întrebă Lewin.

Îmi ascunzi ceva, se gândi el.

— Păi, bine, spuse tânărul Löfgren, rânjind. Arăta al naibii de bine. Adică, vreau să zic că are vreo patruzeci de ani, pe puțin, dar...

— Explică-i unui moș ramolit, spuse Lewin.

— Că tot vorbeam de pasiune, zise Roland. Dacă mă întrebi pe mine, mama Lindei era clar de nota zece. Dacă înțelegi ce vreau să zic. N-aș fi refuzat-o dacă mi-ar fi cerut-o pe față.

— Cred că înțeleg ce vrei să zici, spuse Lewin.

— Tocmai în asta consta ciudățenia, spuse Roland. Mama Lindei și Linda, adică. Nu semănau deloc. Linda era o fată drăguță și de treabă, o prietenă bună. În schimb, maică-sa... Femeie trăsnet e puțin spus. Genul cu care puteai să faci înconjurul lumii. Să umbli pe unde n-ai mai fost niciodată.

— Serios? spuse Lewin și dădu din cap gânditor.

Serios? repetă el în gând.

43.

Asociația Bărbații din Växjö împotriva Violenței Domestice fusese întâmpinată cu brațele deschise de reprezentanții mediei locale și, deși era vară și perioadă de concedii, aproximativ cincizeci de bărbați se arătaseră deja dornici să participe la activitățile ei. Oferta depășea cererea, practic. Viața de noapte din Växjö nu era cine știe ce agitată, asta ca să ne exprimăm eufemistic, cu atât mai puțin în perioada verii, așa că, pentru a echilibra resursele și cerința, asociația i-a împărțit pe voluntari în ture diferite. Ba mai mult, hotărârea ca Semenii să patruleze străzile și piețele orașului în echipe formate de câte doi inși. Asta însemna avantaje și în ceea ce privea planificarea activității. Pe de o parte, pentru că asta creștea și siguranța Semenilor, pe de altă parte, pentru că astfel îi puteau filtra mai bine pe neserioșii care ar fi reușit să treacă de ochii vigilenți ai conducerii asociației.

Aceasta se adaptase și la vremea de afară, imprimând tricouri albe cu inscripția „SEMENI” cu litere mari și roșii, plasate pe pieptul și spatele purtătorului. O modalitate simplă de a-i face vizibili pentru cei pe care se ofereau să-i protejeze, un fel de legitimație pe lângă cea pe care o purtau la ei, în caz de nevoie.

Comunicarea era cât se poate de simplă, Semenii asigurându-se că au numerele de mobil ale colegilor lor care patrulau străzile în ziua respectivă. Și un număr de urgență cu apelare rapidă la poliție, în caz că se trezeau în vreo situație periculoasă. În rest, asociația luase măsuri atât anticipative, cât și prevăzătoare. Înainte de sosirea toamnei și a schimbării vremii, dăduseră o comandă la o fabrică de confecții din zonă pentru niște pelerine de ploaie cu căptușeală detașabilă și aceeași inscripție. Interesul arătat de diferiții sponsori fusese atât de mare – lucru deloc de neglijat în Småland – încât ar fi trebuit să umble în salopete, ca să aibă loc pentru siglele lor.

•

În lumina acestor evenimente, era cu atât mai regretabil ce li se întâmplă membrilor asociației încă din prima săptămână de activitate. Aceștia căzură victimele unui incident neplăcut, care ar fi putut să se termine destul de urât. În noaptea de marți spre miercuri, doi dintre membrii fondatori ai asociației, care patrulau împreună cu alte două echipe în sectorul dintre cimitirul Tegnér, dispensarul medical, stația de pompieri și catedrală, au încercat să aplaneze un conflict iscat între vreo șase tineri care se certau în fața McDonald’s-ului aflat la intersecția străzilor Storgatan și Liedbergsgatan.

Toți cei implicați erau imigranți, copii sau adolescenți, în afară de cei doi care porniseră cearta. Membrul asociației, Bengt Karlsson, încercase să anihileze conflictul prin vorbe, ceea ce era primul pas în rezolvarea unui conflict, conform modelului propus de asociație – 1. discuție pașnică – 2. mediere activă – 3. intervenție fizică.

Cu toate astea, doi dintre ei începuseră să se bată de zor, încurajați de ceata de gură-cască de băieți și fete, situație în care Karlsson și colegul lui fură nevoiți să sară peste primii doi pași și să încerce să-i despartă pe bătauși. Efectul intervenției lor s-a simțit imediat. Cei doi inamici sau împăcat instantaneu și, împreună cu supporterii lor, s-au întors împotriva Semenilor, cu puteri înzecite. Noroc cu colegul lui Karlsson, care a dat alarma pe mobil încă din faza 1.

•

În câteva minute, o altă echipă de Semenii a ajuns la fața locului, alergând din direcția gării și încercând să-i ajute cât se putea, aplicând tehnica recomandată. Cam tot atunci sosi și Adolfsson cu von Essen, cu o mașină de patrulă. Din cauza lipsei de personal, cei doi fură nevoiți să-și pună uniforme și să lucreze o tură de noapte suplimentară, în locul celor de la Intervenții Rapide. Primul care se implică fu Adolfsson și, deși nu se știe la ce metodă a recurs cu colegul său, cei doi reușiră să-i despartă pe scandalagii într-o jumătate de minut, după care Adolfsson îi puse la pământ pe cei mai energici doi bătauși.

— Tacă-ți fleanca, spuse Adolfsson. Și voi, ăștia alții, nu vă mai mișcați atât, ca să vă poată număra colegii.

•

După încă un sfert de oră de discuții, după ce notă numele celor șase imigranți tineri și ale celor patru Semenii, Adolfsson ridică mâna și îi expedie pe cei implicați în bătaie.

— Voi o luați încolo, le spuse Adolfsson tinerilor, arătând spre nord, spre Dalbo, unde presupunea că locuiesc, un fel de Rinkeby, Hjällby sau Rosengård⁴³ al orașului Växjö.

— Și voi, în direcția opusă, le spuse von Essen Semenilor din Växjö și arătă în direcția spitalului.

— Dar trebuie să patrulăm prin centru, interveni unul dintre Semenii. Ce să facem în sud?

— Propun s-o luați pe un drum ocolitor, spuse von Essen pe un ton diplomatic. Apropo, nasul ăla e rupt, sau...?

•

Leziunile fizice vizibile se limitau, din fericire, la un nas sângerând. Unul dintre Semenii încasase un pumn în timp ce încerca să-i despartă pe cei doi

bătăuși. Din păcate, însă, în toiul luptei, acesta nimeri în ghearele lui Adolfsson, care îl puse numaidecât la pământ, drept care se văita și acum de spate și de gât.

— Dacă vreți, vă duc eu la spital sau acasă, propuse Adolfsson. Altfel, avem și o trusă de prim ajutor în mașină. Dați capul pe spate, respirați calm și se rezolvă.

— Nu-i așa de ușor, spuse von Essen încercând să aplaneze conflictul și îi întinse o compresă Semenului șifonat. Să-i deosebești pe cei răi de cei buni în toiul luptei, mai ales dacă se rostogolesc claie peste grămadă pe jos, dacă mă înțelegeți.

Semenul rănit l-a înțeles perfect. Nu voia să critice pe nimeni. N-ar fi denunțat niciodată un adolescent care l-a lovit peste nas din greșeală și în niciun caz nu s-ar fi plâns de agentul Adolfsson care încercase doar să-l ajute.

— Un nas sângerând nu-i un capăt de lume, spuse Semenul și zâmbi curajos. A fost o neînțelegere, atâta tot.

44.

Investigațiile se derulau conform planului. Mai ales în ceea ce privea activitatea de prelevare a probelor ADN de la posibili făptași, care mergea atât de bine, încât până și Bäckström putu să înghită câte o înfrângere. Nici doza de snus, nici batista de hârtie nu-i ajutară cu nimic, dar singurul nor de pe cerul senin al investigației fu rezultatul analizelor ADN-ului lui Bengt Karlsson. Acesta se întoarse cu un fax de la SKL, trimis de un tehnician prost dispus și nedormit din cauza orelor suplimentare, care îi întreba pe cei din echipa de investigații dacă sunt analfabeți: „După cum puteți deduce dintr-o analiză mai veche a SKL, profilul ADN din dosarul cazului nu corespunde cu cel în cauză”.

Din nefericire, Olsson se afla lângă fax în clipa în care a sosit mesajul, drept care i-l dădu lui Adolfsson și-l rugă să-l introducă în baza computerizată de date, împreună cu celelalte analize.

— Văd că numele-i șters. Ai vreo idee al cui poate fi? se întrebă curios Olsson pentru că nu uitase nici acum operațiunea secretă cu cotorul de măr aruncat de Claesson.

— Al nenorocitului ăluia de Bengt Karlsson, cred. Țăla din asociație, răspunse Adolfsson.

— Dar cine Dumnezeu l-a băgat în chestia asta? întrebă Olsson revoltat.

— Vorbește cu Bäckström, spuse Adolfsson și ridică din umeri. În orice caz, eu îl pun la „K”. La K de la Kalle, sau Karlsson.

•

Olsson se duse glonț la Bäckström și-i puse aceeași întrebare ca și lui Adolfsson. Cum naiba i-a venit ideea să-i ceară o probă lui Bengt Karlsson? Conform spuselor lui Bäckström, răspunsul era cât se poate de simplu. Ajungea să arunce o privire rapidă peste cazierul lui. Până și un civil și-ar fi dat seama că ar fi o eroare profesională să nu-i verifice pe cei de teapa lui Bengt Karlsson. Bäckström era într-o dispoziție extrem de diplomatică și evită în mod conștient să-l numească țărănoi pe Olsson, știind că aceia din provincie erau foarte sensibili la astfel de apelative, deși până și un țărănoi ca Olsson ar fi trebuit să înțeleagă că angajații civili, spre deosebire de polițiștii țărănoi, nu se băgau niciodată în treaba și în deciziile polițiștilor adevărați.

•

Și Olsson încercase să pară tolerant. În cazul lui Karlsson, era vorba de o poveste cu totul irelevantă, conform părerii lui Olsson. După ultima condamnare, Bengt Karlsson participase de bunăvoie la un proiect foarte util în regim de

detenție deschisă din cadrul spitalului Sankt Sigfrid. Specialiștii de acolo au încercat să modifice modelul de comportament al infractorilor care abuzaseră femei în repetate rânduri, cu ajutorul celor mai noi descoperiri științifice, iar Karlsson se dovedise a fi cel mai reușit caz al lor. Bărbatul se schimbase complet, dintr-un pumn strâns devenise o palmă întinsă, și, de ani buni, într-unul dintre cei mai energici activiști pentru ajutorarea bărbaților violenți.

— Îmi dau seama că ți-e greu să mă crezi, Bäckström, dar Bengt Karlsson e unul dintre cei mai cumsecade oameni pe care-i cunosc. Genul care vrea să îmbrățișeze toată omenirea, încheie Olsson.

— Te aud, Olsson, zise Bäckström.

Dar Linda i-a scăpat, se pare, își spuse în gând.

— Vreau să știu ce părere ai, Bäckström, zise Olsson pe un ton serios. Ce crezi, pe bune?

— Lupul își schimbă părul, dar năravul, ba, zise Bäckström, rânjind.

•

Din nefericire, colegul Lewin începuse să se comporte și el din ce în ce mai bizar, cu toate că lucra la Brigada Națională de Criminalistică și ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Lewin pornise într-o campanie pe cont propriu, plimbându-se printre departamente și punându-le întrebări ciudate colegilor săi, ceea ce, până la urmă, avea să-l bage în bucluc, se gândi Bäckström.

Mai întâi, Lewin avu o discuție amplă cu Rogersson despre mama Lindei, și nu despre victimă. Se interesă și de niște detalii stranii, precum unde au locuit, de fapt, cele două după ce s-au întors din SUA după divorț, cu aproximativ zece ani în urmă?

— Din câte mi-a povestit, se pare c-au stat la aceeași adresă în toți acești ani, spuse Rogersson.

Și ce era așa de ciudat în asta?

— Trebuie s-o întreb și pe Svanström, spuse Lewin, care era extrem de discret când venea vorba de viața sa intimă și nici prin cap nu i-ar fi trecut să-i zică Eva în fața colegilor lui, când amanta lui nu era prezentă.

— Dă-i bătaie, spuse Rogersson și rânji, nu se știa de ce. Vorbește tu cu micuța Svanström. Mai e ceva? întrebă el și se uită demonstrativ la ceasul lui de mână.

•

— Un singur lucru, spuse Lewin. Dacă Rogersson ar fi fost amabil să-i dea un telefon mamei Lindei și să-i mai pună o întrebare suplimentară.

•

— Cred că-i mai bine s-o faci tu, Rogersson, îi explică Lewin.

— Care era întrebarea? îi reaminti Rogersson. Ce vrei să știi?

— Dacă ai putea să o suni s-o întrebi dacă are vreun câine, spuse Lewin.

— Un câine, spuse Rogersson. Te interesează dacă are un câine? E vreun câine anume sau merge și cu un câine obișnuit?

— Era doar o idee, spuse Lewin evaziv. Sun-o și întreab-o dacă a avut vreodată un câine, atât.

•

— Mă mir de ce te-a întrebat așa ceva, spuse Bäckström, când el și colegul lui se întâlneau în camera lui ca să se pregătească, conform obiceiului, pentru weekend. Nu ești de părere că a luat-o razna, pur și simplu? Mie Lewin mi s-a părut tot timpul un ciudat și un dubios. Nu cred că l-am văzut cu vreo bere în mână în toți anii ăștia de când îl cunosc.

Ce-o fi vrând cu potaia aia? se gândi Bäckström. Mă rog, nu că ar conta.

— Probabil s-a lovit la cap în tăblia patului în timp ce o călărea pe Svanström, rânji Rogersson și scutură din cap.

— Păi, și, ia, zi, a avut vreun câine? întrebă Bäckström care tocmai își adusese aminte de acel detaliu. Mama Lindei, vreau să zic.

— Nu, concluzionează succint Rogersson. N-a avut niciun câine. Nu-i plăceau câinii. Și nici pisicile. Linda a avut un cal la un moment dat, pe care îl ținea pe moșia lui taică-su, și nu în apartament. Mai mult de-atât n-am aflat.

•

În ciuda țărănoiului de Bengt Olsson care își băga nasul tot timpul unde nu-i fierbea oala și a aiurelilor procedurale ale lui Jan Lewin, și în ciuda faptului că bătăușul notoriu, Bengt Karlsson, reușise să găsească o metodă prin care să-i păcălească în trecut, cu nouă ani în urmă, Bäckström fu într-o dispoziție de milioane tot weekendul. Luni dimineață, când se duse la duș, i-a venit chiar să cânte.

— E ziua ta, mămico, și-n dar ți-am adus un ADN... un dar mai frumos nu se putea, fredonă Bäckström, în timp ce apa rece se scurgea pe corpul lui umflat, apoi se săpuni cât putu de bine sub brațe și în celelalte pliuri și încrețituri, ca să prevină orice miros viitor neplăcut.

Cel mai bine făcut polițist al anului, își spuse încântat Bäckström, după ce admiră rezultatul în oglinda din baie. Păzea, doamnelor!

45.

Stockholm, luni, 4 august

Luni dimineața, trupele de intervenție rapidă luă parte la o aplicație militară de amploare la sediul poliției Kronoberg de pe Kungsholmen din Stockholm. Circulația în cartierele învecinate fu restricționată, dar, din „considerente practice și pentru binele locuitorilor”, aceștia n-au mai fost evacuați, și nici trecătorii care se aflau în zonă în momentul acela. Așa se explica numărul mare de spectatori curioși, care se adunară să urmărească exercițiul. Nici primele echipe de cameramani de la posturile TV mai importante n-au întârziat să apară.

Patru membri ai trupelor de intervenție rapidă, purtând salopete și măști negre, precum și armele obișnuite din dotare, coborâră pe niște funii de pe acoperișul clădirii celei mai apropiate de stradă. Ajunși undeva pe la etajul nouă – judecând după intensitatea bubuiturii – aceștia montară câțiva explozibili slabi în jurul ferestrelor, le detonară și se cățără în clădire prin geam. Firele telefoanelor de la centrală se încinseră imediat, la fața locului fu trimis un purtător de cuvânt pentru relația cu presa, iar reprezentanții media aflară că era vorba doar de niște exerciții obișnuite din cadrul proiectului „11 septembrie”.

Trupele de intervenție rapidă simulau un atac împotriva conducerii poliției suedeze, mai multe detalii neputând fi făcute publice din motive lesne de înțeles, fără a afecta scopul manevrei.

Media părea mulțumită de explicația primită. Toate canalele TV au difuzat câteva secvențe de la fața locului, dar mai mult pentru că au surprins niște momente spectaculoase într-o perioadă de secetă informațională. Un reprezentant al trupelor de intervenție rapidă le explică telespectatorilor, în termeni simpli, ce se întâmplase de fapt.

— Noi facem exerciții tot timpul, explică el. Și de multe ori, din cauza obiectivului și a persoanelor vizate, nu ne putem ascunde de publicul general. Acest lucru e, din păcate, inevitabil, și ne cerem scuze dacă v-am speriat. La un moment dat, chiar ne gândeam să evacuăm și populația, dar am renunțat pentru că acest tip de exercițiu ține de jurisdicția poliției.

•

Și cu asta, treaba era încheiată. Angajații de la Salubritate, supravegheați de câțiva polițiști obișnuți, adunară cioburile de pe peluza și strada din fața clădirii, iar polițiștii înlăturară cordonul fără ajutorul angajaților de la Salubritate și totul reveni la normal. Vremea s-a menținut neschimbată în vara aceea ciudată.

Temperatura a oscilat între douăzeci și treizeci de grade înregistrate la umbră, de dimineața până seara.

46.

Växjö, luni, 4 august

Pentru echipa de investigații, săptămâna a început calm și liniștit, într-o atmosferă aproape academică. La ședința de dimineață, Enoksson le prezentă ultimele rezultate ale inspectorilor judiciari pe care le primiseră de la SKL și de la ceilalți experți, deveniți deja familiari.

•

Aceștia verificaseră amprente găsite la locul crimei. Cinci din ele proveneau de la persoane imposibil de identificat. Se presupunea că una dintre ele ar fi trebuit să-i aparțină în mod normal criminalului și cei de la laborator aveau deja o idee care ar fi putut fi aceasta. Dar, nefiind totuși siguri, au comparat fiecare amprentă cu cele aflate în registrul poliției, însă fără rezultat. Ceea ce, în cel mai rău caz, ar fi putut însemna că niciuna dintre ele nu-i aparținea făptașului, chiar dacă amprenta lui se afla în baza de date. Asta, pe de o parte.

Pe de altă parte, au fost analizate și firele de păr, și fibrele găsite la fața locului. Zece fire de păr pubian, două fire de păr de pe corp și mai multe fire de păr ce proveneau de pe capul făptașului. Proba ADN nu lăsa nicio urmă de îndoială în această privință și alternative relevante nu existau. Celelalte analize chimice ale părului, sângelui și spermei au contribuit și ele cu informații suplimentare privind identitatea infractorului căutat.

— Chestia aia cu drogurile n-a fost o supoziție prostească, spuse Enoksson și, dintr-un motiv necunoscut, dădu din cap spre Bäckström, și nu spre Lewin.

•

În firele de păr au fost găsite urme de cannabis. Având în vedere că făptașul nu s-a tuns de câteva luni – găsiseră fire de păr destul de lungi, șatene și niciunul cărunt – specialiștii s-au putut pronunța și în privința frecvenței consumului.

— Nu pare să fie un mare consumator. Conform celor de la SKL, e vorba de o persoană care apelează la droguri ocazional. Poate o dată pe lună, din două în două săptămâni, ceva de genul ăsta. În niciun caz nu e un consumator regulat.

Enoksson ridică din umeri, dar păru încântat de ce spunea.

— În plus, continuă Enoksson, tipul pare să aibă mai multe interese, pentru că în proba de sânge s-au găsit și urme de amfetamine. Cu toate că n-am reușit să prelevăm cine știe ce. Având în vedere contextul, vreau să zic. Așa că nu-i deloc rău.

— O persoană care, din când în când, fumează hașiș și bagă și amfetamine.

Am înțeles bine? întrebă Lewin.

— Da, spuse Enoksson. Deși „consumă” e un cuvânt mai potrivit. Există și alte tipuri de consum în afară de fumat sau de filtrat. Moduri în care poți să administrezi doza zilnică, cum spun medicii. Părerea mea e că avem de-a face cu o persoană care consumă cannabis o dată pe lună sau pe săptămână, fumând hașiș și/sau marijuana. E cel mai obișnuit model de consum, mai ales la consumatorii ocazionali, dar există și alte feluri, după cum bine știți.

— Și amfetamina? îi reaminti Lewin.

— Aceleași rețineri și aici, spuse Enoksson. Amfetamină sau vreun alt stimulent al sistemului nervos central. Există mai multe preparate similare pe piață, pe care ori le-a injectat, ori le-a înghițit, ori le-a băut. Conform celor de la SKL, nu pare să fie vreun consumator mare nici în cazul ăsta. Colegii din Linköping ziceau că pare să le consume la fel de rar ca și cannabisul. Din când în când, și în cazul ăsta, consumatorul preferă tabletele sau varianta dizolvată în lichid.

— Nu pare narcomanul obișnuit, constată Bäckström mulțumit. Nu și-a mai lăsat amprente la nenea polițaiu’, se droghează doar ocazional și își tunde părul la fel ca majoritatea bărbaților.

— Indubitabil, Bäckström, indubitabil, spuse Enoksson. Pe de altă parte, consumă cannabis și amfetamine. Iar în privința amprentelor, nu poți să excluzi varianta cea mai rea: că alea nu-s amprentele lui, deși mă îndoiesc că ne-ar fi scăpat. Și ar mai fi și o altă problemă, și mai mare. Felul în care a omorât-o pe Linda. Eu, unul, n-aș zice că-i un tip obișnuit.

— Ori e albă, ori e neagră, spuse Olsson și dădu din cap cu un aer subtil.

— Niciuna, nici alta, dacă mă întrebi pe mine, spuse Enoksson sec. Și detaliul cel mai interesant l-am lăsat la urmă. Da, zise Enoksson și păru extrem de încântat văzând reacțiile publicului. Asta o să vă dea de gândit.

Pe rama și pervazul ferestrei fuseseră găsite urme de fibre textile. O fibră de culoare albastru-deschis, provenind de la o bluză subțire, conform experților în textile de la SKL. Structura, grosimea și celelalte proprietăți ale ei sugerau că bluza respectivă putea fi purtată și pe canicula din Växjö și în restul Suediei. Seara, cel puțin. Și se pare că nu era deloc o fibră ieftină.

— Nu e o bluză obișnuită, spuse Enoksson. Fibra de care vă ziceam conține cincizeci la sută cașmir și cincizeci la sută lână, dar o lână de calitate superioară. Cei de la SKL spun că o bluză ca asta poate costa câteva mii de coroane. E vorba de o marcă exclusivistă.

— Pare să fie genul de cadou pe care i-l putea face Lindei tatăl ei, spuse Sandberg ezitând. S-ar putea să provină de la un pulover de-al ei, nu credeți? Fibrele alea, vreau să zic.

— Și crezi că l-a pus acolo la uscat sau la aerisit? spuse Enoksson.

— Exact. Tipic femeiesc. Voi nu v-ați gândit la asta, băieți? întrebă Sandberg și se uită la colegii ei din jurul mesei.

— În orice caz, nu era în apartament, spuse Enoksson. În plus, s-au găsit și urme de sânge pe câteva dintre fibrele de pe pervaz. Rămâne de văzut dacă făptașul a împrumutat puloverul de la Linda sau de la mama ei, caz în care ne putem întreba ce a făcut cu tricoul lui – asta dacă nu s-a dus până acolo la bustul gol. Elementar, dragă Watson, zise Enoksson și dădu din cap către Olsson.

— Da, am putea să aflăm, spuse Bäckström și dădu și el din cap spre Rogersson. Și dacă e puloverul lui, nu cred că-i imposibil de găsit, concluzionă el.

— Da, dacă l-a cumpărat de la magazin, spuse Olsson șovăitor. Dacă e cum zice profilul celor de la PC, eu cred că l-a furat, mai degrabă.

— Așa este, Olsson, zise Bäckström. Sunt de acord cu tine. Dacă nu l-a furat și nici nu l-a smuls de pe un suport de rufe, e clar că l-a găsit pe o plajă din Thailanda, în concediu. Dacă e să cercetezi o crimă, păi, cerceteaz-o, nenică, nu te juca.

— Am înțeles aluzia, Bäckström. Retrag, zise Olsson cu un zâmbet vag.

Mai ești și modest, pămpălăule mic, se gândi Bäckström.

•

Vânătoarea după puloverul de firmă începu la telefon. Mai întâi, Rogersson o sună pe mama Lindei și o întrebă dacă a avut o bluză de acest tip. Femeia era sută la sută sigură. Nu deținuse niciodată o astfel de piesă vestimentară. Albastrul-deschis nu era culoarea ei.

Și fiica ei? Nici Linda n-a avut un pulover albastru din cașmir? Mama ei nu-și aducea aminte s-o fi văzut purtând așa ceva, deși Linda avea o grămadă de haine. Dar ca să fie sigur, era mai bine să-l sune pe tatăl Lindei, îi spuse lui Rogersson. Dacă era un cadou, era mai mult ca sigur că l-a primit de la el.

•

— Un pulover albastru-deschis, din cașmir, spuse Henning Wallin. Nu, nu i-am cumpărat nimic de genul ăsta. E drept că albastrul era culoarea ei preferată, dar nu și albastru-deschis.

Convorbirea se încheie cu o propunere: Henning Wallin îi promise lui Rogersson că avea să discute și cu menajera casei. Ea se pricepea mai bine la astfel de lucruri și, indiferent dacă răspunsul era pozitiv sau negativ, avea să-i dea de veste de îndată ce vorbea cu ea.

— E ceva important? întrebă Henning Wallin.

— S-ar putea să fie, zise Rogersson. În stadiul ăsta, aproape totul e important.

•

— Puloverul ăla, îi zise Rogersson lui Bäckström o oră mai târziu.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Ce bine ar aluneca acum o bere! Cine dracu' are chef să discute despre pulovere pe canicula asta, se întrebă în gând.

— Nu pare să fi fost al Lindei. Am stat de vorbă cu tatăl ei, care a vorbit cu menajera, aceasta m-a sunat și mi-a umplut capul cu cât a cusut și a peticit și a spălat și a călcat și a împăturit și a așezat și a periat și a făcut și a dres ea în ultimii zece ani pentru Linda și tatăl ei.

— Așa, și? întrebă Bäckström.

— Nu-și amintește de niciun pulover albastru-deschis din cașmir care să-i fi amărât viața, spuse Rogersson. În orice caz, se pare c-a avut ceva de muncă martirul casei.

— Și maică-sa? întrebă Bäckström.

— Nu-i culoarea ei. Nu i se potrivește. Nu s-ar îmbrăca cu așa ceva nici moartă, spuse Rogersson. Așa că pe ea putem s-o uităm.

Cum adică, nu-i culoarea ei? se gândi Bäckström. Muierile astea nu-s normale, se gândi. Puloverul lui preferat avea dungii albastre, roșii și verzi și l-a găsit în Östersund când ancheta o crimă, cu câțiva ani în urmă. Fusese uitat, probabil, de vreun bogătaş nepăsător în restaurantul hotelului, înainte ca Bäckström să se îndure de el. În plus, era frig ca într-un cur de eschimos când a ajuns el acolo, deși era doar începutul lui august.

•

Comisarul Lewin nu irosi niciun gând pe bluza albastră. Era prea bătrân ca să alerge după cai verzi. Toți cei care se pricepeau la munca de polițist știa foarte bine că trebuiau să aleagă detaliile importante de cele irelevante și să se uite de două ori ca să-și dea seama cum se legau lucrurile. Chestia aia cu domiciliile mamei, de pildă. În plus, putea să apeleze la cel mai bun ajutor în ceea ce privea cercetările practice.

— Înțeleg perfect ce vrei să zici, Janne, spuse Eva Svanström. Nu pricep de ce cred Bäckström și ceilalți că povestea asta se rezumă numai la Linda. M-am gândit la asta tot timpul. Poate că tipul voia să se întâlnească cu mama ei, mai știi? Am căutat fotografia din pașaportul ei și, dacă arată cum am văzut, înseamnă că nu duce deloc lipsă de bărbați.

— Hai să nu ne pripim... Eva, spuse Lewin pentru că erau singuri, deși, în ceea ce-l privea, prefera să i se zică Jan, și nu Janne, indiferent de situație.

•

Conform părerii lui Lewin, majoritatea dovezilor indicau că Linda era, totuși, ținta vizată a ucigașului. Ea era victima și, cu toate că trecuse prin niște chinuri cumplite, Lewin era de părere că ea fusese ținta acțiunilor. Crima fusese una

foarte personală și unică. Faptul că ucigașul a înfășurat-o într-un cearșaf și că a avut grijă să-i acopere fața și corpul dovedea clar că acesta se simțea vinovat și anxios și că nu era capabil să se uite la ea.

În universul lui Lewin, acest detaliu reprezenta un semn clar. Majoritatea maniacilor care comiteau astfel de crime cu tentă sexuală nu făceau așa ceva. De obicei, scopul lor era expunerea victimei într-o manieră cât mai provocatoare și erau în stare să facă orice pentru asta. Ca s-o umilească și după moarte, ca să-i șocheze pe cei care urmau s-o găsească, și, desigur, pe urmăritorii lui. Dar, mai ales, ca să-și satisfacă propriile fantezii în timpul comiterii crimei și ca să și le întipărească în minte pentru viitor. Același lucru era valabil și pentru soți, foști soți și alte categorii de iubiți care, orbiți de gelozie, amețiți de băutură sau de nebunie, și-au atacat soțiile sau prietenele, le-au bătut sau le-au ciopârțit, transformând locul crimei într-o măcelărie.

Apoi mai existau și alte detalii. Mici, dar deloc irelevante și toate indicau spre Linda, nu spre mama ei. Aceasta nu mai locuia în apartament de o lună. Cum a început concediul, a și plecat la casa ei de vacanță. De cele câteva ori când a fost în oraș, a avut de rezolvat diverse comisioane. Linda a locuit singură în apartamentul ei. Cel mai probabil, trei săptămâni la rând, având posibilitatea să-și întâlnească prietenii în voie.

— Vrei să fii absolut sigur că mama ei nu e implicată în niciun fel, spuse Eva Svanström și îi zâmbi la fel cum o făcuse mama lui când era mic și trebuia să fie consolată.

— Da, spuse Lewin. M-aș bucura dacă ar fi așa, să știi.

— OK, spuse Eva. Uite cum stau lucrurile.

•

Cu aproximativ zece ani în urmă, după despărțirea părinților, Linda și mama ei au părăsit SUA și s-au mutat înapoi în Växjö. Mama Lindei era născută și crescută în Växjö, și, în afara celor patru ani petrecuți în State, a locuit acolo toată viața ei. La fel și fiică-sa. Aceasta s-a născut la maternitatea din Växjö. Când a împlinit șase ani, fetița s-a mutat cu părinții ei în Statele Unite. Patru ani mai târziu, chiar înainte de începerea școlii, Linda s-a întors cu mama ei în Växjö și s-a mutat în apartamentul de pe Pär Lagerkvists väg, pe care mama ei îl primise la partaj.

Mama Lindei era luată în evidența populației la adresa respectivă și nu s-a mai mutat de acolo de atunci. Desigur că pleca în concedii la casa ei de vacanță de pe Sirkö, pe care o cumpărase la un an după reîntoarcerea în Suedia. Acolo își petrecea concediile de vară, sfârșiturile de săptămână și celelalte zile libere.

Linda a fost înregistrată la aceeași adresă până la șaisprezece ani, când a terminat liceul din Växjö. Atunci s-a întors acasă și tatăl ei, cumpără o moșie

mare la sud de Växjö și, după câteva luni, fiica lui s-a decis să stea la el. În primul an, Linda a făcut naveta de la un părinte la celălalt, având camera ei și acasă la mama ei, în oraș, și la tatăl ei, la țară, unde își mutase domiciliul. După absolvirea liceului și obținerea permisului de conducere și a propriei mașini, Linda părea să fi ales viața la țară în detrimentul celei de la oraș și dormea tot mai rar la mama ei.

•

Svanström n-a găsit nicio „urmă de bărbat” la adresa acesteia, cel puțin, nu oficial, la evidența populației. Singurele trecute pe adresa aceea fuseseră Linda și mama ei.

— Aha, oftă Lewin.

— Nu pari mulțumit nici acum, constată Svanström. Ar fi mai bine dacă mi-ai spune de ce. Ca să știu ce anume să caut.

— Nu știu nici eu, spuse Lewin. Despre vecinii din bloc ce-ai mai aflat? Ei de când stau acolo?

•

Conform spuselor lui Svanström, cu excepția unei persoane, toți locatarii blocului stăteau acolo cam de tot atâția ani ca și mama Lindei, ba unii chiar de mai demult. În ultimii zece ani nu s-a mai mutat în bloc niciun chiriaș nou, în afară de bibliotecarul Marian Gross, care a profitat de ocazie când locuințele cu chirie au fost vândute chiriașilor și și-a cumpărat un apartament în bloc, în urmă cu câțiva ani.

— Dar pe el l-ați întors pe toate părțile și l-ați verificat din toate unghiurile între timp, spuse Svanström. Și am înțeles că l-ați tăiat deja de pe listă pe baza neconcordanței ADN-ului.

— Dacă Gross a cumpărat apartamentul, înseamnă că a existat și un vânzător, zise Lewin. Care s-a mutat de acolo.

— Nu și în cazul lui, spuse Eva Svanström. Mă crezi sau nu, dar am verificat și acest detaliu, chiar dacă mi-a luat ceva timp. Gross a cumpărat apartamentul de la un alt proprietar care locuia deja acolo când Linda și mama ei s-au mutat în acel bloc, și care stă acolo și acum, explicația fiind că femeia era titulară pe două contracte de închiriat, sau, mă rog, avea două proprietăți. Am văzut că avea o firmă de contabilitate și probabil a folosit apartamentul lui Gross ca birou. Știi că e cam complicat din punct de vedere juridic să îți faci sediu de firmă într-un apartament. Mai ales când e vorba despre asociații mai mici de proprietari. Probabil că l-a vândut pe bani frumoși.

— Margareta Eriksson, spuse brusc Lewin.

— Așa o cheamă pe femeie, zise Svanström. Știi ceva, Janne? Eu chiar nu-mi dau seama la ce-oi fi având nevoie de ajutorul meu. Da, e aceeași Margareta

Eriksson care a apărut în ziare. Mai știi povestea aia cu criminalul care a încercat să-i spargă casa în noaptea în care a omorât-o pe Linda.

— Exact, ea e, spuse Lewin și, în sfârșit, simți că începe să i se facă ordine în gânduri. Puțină logică în existența lui.

— Dar eu nici acum nu înțeleg ce cauți, constată Svanström.

— Nici eu. Sincer îți spun, zise Lewin. Știi ceva, Eva? Mai bine sun-o pe Margareta Eriksson și vorbește cu ea.

— Dar tot nu știi de ce vrei s-o sun? îl întrebă Svanström.

— E doar o împușcătură, spuse Lewin și zâmbi vag. O împușcătură oarbă în noapte, la o țintă necunoscută, adăugă el.

— Bine, dacă asta te face fericit, zise Eva și ridică din umeri.

47.

Pacea și liniștea fură curmate brusc după prânz și căutarea pașnică a logicii și a unui pulover albastru-deschis se transformă în ceva cu totul diferit. Voci ridicate, alergături pe coridor, uși trântite, von Essen și Adolfsson care au năvălit brusc în biroul echipei de investigații, cu port-arme, pistoale și mine încrâncenate, i-au luat cu ei pe Sandberg și pe Salomonsson, au scos din garaj o mașină de patrulă, au pornit girofarul de îndată ce au ajuns în stradă și au plecat spre Kalmar în trombă.

•

Cu două ore în urmă avusese loc un viol pe Björnö, la zece kilometri nord de Kalmar, și, spre deosebire de cazul celălalt, de această dată nu încăpea îndoială că era vorba de un caz serios, și încă unul grav de tot. Victima fusese o adolescentă de paisprezece ani. Fata plecase să se scalde și să facă plajă după micul dejun, împreună cu sora ei de șaisprezece ani și cu prietena acesteia de aceeași vârstă.

După vreo oră petrecută pe plajă, victima a plecat să cumpere înghețată și suc de la un chioșc din apropiere. Probabil că nu întâmplător, având în vedere că ea era cea mai mică. Fata traversa păduricea de pe malul apei când violatorul a atacat-o din spate, a tras-o într-un tufiș, a bătut-o până când a leșinat și a violat-o. Îngrijorate că nu se mai întoarce, sora mai mare și prietena ei au plecat în căutarea fetei. Deloc surprinzător, după cazul Linda și reportajele din media. După o sută de metri, au găsit-o pe fată. Făptașul stătea călare peste ea. Fetele au început să țipe și făptașul s-a speriat și a fugit.

Victima a ajuns la spitalul din Kalmar după o jumătate de oră. Poliția a sosit la fața locului și a împrejmuit locul faptei, apoi a început chestionarea primilor martori. O patrulă cu câini se afla pe drum și urma să sosească într-un sfert de oră. Pe scurt, căutările erau în toi, și patrulele de poliție care cercetau împrejurimile primiseră niște semnalmente destul de clare. Conform declarației surorii și a prietenei ei, cel pe care-l căutau semăna perfect cu făptașul descris cu o săptămână în urmă de victima atentatului de viol din Växjö. Le rămaseră întipărite în minte mai ales tatuajele lui. Câteva panglici albastre, reprezentând ori șerpi, ori dragoni, pe ambele brațe, de la umeri până la mâini.

•

— Treaba asta nu-mi sună deloc bine, spuse Anna Sandberg când intră în sediul poliției din Kalmar alături de colegii ei. Se referea la dosarul din Växjö, pe care hotărâse să-l prescrie cu o zi în urmă, clasificându-l drept un caz

inventat.

— Te gândești la tatuajele alea? o întrebă Salomonsson.

— Da, spuse Anna. Nu sunt deloc împăcată.

— Nu te mai gândi la ele, o consolă Adolfsson. Mai nou, toți derbedeii care se respectă au un tatuaj din ăla. Zici că au niște covoare chinezești pe corp.

•

— Poți să te relaxezi, Janne, am terminat, spuse Svanström și flutură cu un teanc de hârtii spre Lewin, care stătea prăbușit pe scaunul de birou, în spatele unui morman de hârtii cu totul diferite.

— Te ascult cu interes maxim, spuse Lewin și se lăsă pe spate.

— Mă așteptam să fie mai ușor, constată Eva Svanström. În orice caz, lucrurile s-au întâmplat în felul următor. Conform doamnei Margareta Eriksson, cu care am stat de vorbă acum vreo oră, se pare că nu-i nimic dubios cu contractele alea. Și, în plus, tanti Eriksson e și administratoare de bloc.

•

Cu aproximativ trei ani în urmă, cam pe vremea când chiriiile au fost transformate în drepturi de proprietăți⁴⁴, doamna Margareta Eriksson și-a vândut apartamentul lui Marian Gross, care se mutase în bloc în acel an. Tot atunci a cumpărat și apartamentul de la ultimul etaj în care locuia acum, vânzătorul fiind Lotta Ericson, mama Lindei. Lotta Ericson s-a mutat la parter și a locuit acolo cu fiica ei până la moartea acesteia în luna precedentă. Apartamentul a funcționat ca birou, apoi a fost închiriat la mâna a doua și, la un moment dat, a fost și gol, înainte de transformare. Și proprietarul era mama Lindei, nu asociația locatarilor.

•

— Se pare că Margareta Eriksson și-a dorit un apartament mai mare, deși locuia singură, spuse Svanström. Avea nevoie de vreo două camere pentru sediul firmei de contabilitate, în plus, își vânduse și casa de vacanță și-i rămăsese pe cap mobilierul vechi, pe care nu voia să-l arunce.

— Da, pe când Lotta Ericson se descurca și cu un apartament mai mic pentru că fiica ei deja se mutase, interveni Lewin.

— Da, spuse Svanström. Ți-am mai zis că n-ai nevoie de ajutorul meu, îi spuse zâmbind.

— Ar mai fi câteva chestii, spuse Lewin.

— Am bănuț eu, zise Svanström. Dacă e s-o luăm de la început și te întrebă care-i treaba cu Margareta Eriksson cu k și doi de s și Lotta Ericson cu c și un s, află că nu sunt rude.

— Ți-ai dat tu seama singură, spuse Lewin.

— N-a fost așa de greu, spuse Eva Svanström. Mi-am dat seama imediat, după

felul în care au schimbat apartamentele. Margareta Eriksson își scrie numele cu k și cu doi de s, ca majoritatea suedezilor, și o cheamă așa după soțul ei. În schimb, Lotta Ericson s-a numit Liselotte Eriksson cu k și doi de s, pe numele ei complet, Liselotte Jeanette Eriksson. Când s-a măritat, și-a schimbat numele în Liselotte Wallin Eriksson și, când s-a mutat în SUA, a început să-și scrie numele cu c și un singur s. Lotta a fost dintotdeauna numele ei de alint. Încă de mică. Atunci când a divorțat și s-a întors acasă, a renunțat la numele de familie al fostului ei soț și câțiva ani mai târziu a depus chiar și o cerere pentru schimbarea numelui. Așa că, de opt ani încoace, o cheamă Lotta Liselotte Jeanette Ericson.

— Aha, spuse Lewin.

— Crezi că infractorul a greșit ușa, spuse Svanström.

— Da, spuse Lewin. M-am gândit și la varianta asta. Din cauza declarației Margaretei Eriksson din ziare și când mi-am dat seama că numele ei de familie seamănă cu cel al Lottei. Dar, dacă e să mă gândesc mai bine, e meritul tău. Tu mi-ai spus c-ar putea fi un fost iubit de-al ei.

— Care voia să se întâlnească cu Linda? spuse Svanström. Adică zici c-a greșit ușa și a urcat la fostul apartament? Ești sigur? Doar n-avea mai mult de optsprezece ani când mama ei s-a mutat de la ultimul etaj.

— Ca să se întâlnească cu Linda sau cu mama Lindei, sau cu amândouă. Chiar nu mai știu, spuse Lewin și se foi pe scaun. Dar, probabil că nu contează.

— Eu, dacă ar fi să apar la miezul nopții la un fost iubit... după trei ani... cred c-aș suna în prealabil, spuse Eva Svanström.

— Te gândești la numerele de telefon. Tocmai voiam să te rog să verifici, zise Lewin cu un zâmbet vag. Cred c-ar trebui să vedem dacă Lotta Ericson și-a schimbat numărul.

— Dacă tot ne-am apucat de cercetări, continuă Svanström.

— Exact, spuse Lewin. Exact.

Ce mai contează încă o împușcătură la nimereală? se întrebă el.

•

— Tu ce zici de violul ăla din Kalmar, Rogersson? întrebă Bäckström, vârându-și nasul în biroul colegului său.

— Nasoală treabă, spuse Rogersson.

— Are vreo legătură cu noi? Cu Linda, adică, spuse Bäckström.

— Niciuna, spuse Rogersson.

— Înseamnă că ești de aceeași părere ca și mine, spuse Bäckström.

— Asta e, n-am ce face, zise Rogersson și rânji.

— I-am întrebat și pe Lolek și Bolek. Pe rând, ca să fiu sigur, spuse Bäckström.

— Și?

— Lolek zicea că nu, dar i s-a părut un caz interesant. Și spunea c-ar fi bine să vorbim cu cei de la VICLAS.

— Ce idei palpitate. Oare de unde le scot? întrebă Rogersson.

— Și după aia l-am întrebat și pe Lewin, spuse Bäckström.

— Și ce zicea?

— Vrei să-ți citez? întrebă Bäckström.

— Bineînțeles, spuse Rogersson.

— Cu toate că nu auzise despre caz decât la telefon, de la Sandberg, zicea că i se pare „puțin probabil ca făptașul să fie același ca în cazul Linda”.

— Da, tipic Lewin, spuse Rogersson. Schimbând subiectul, ce-ar fi s-o lăsăm baltă și să ne tragem spre casă? Să avem timp să bem o bericioaică înainte de cină.

— O propunere excelentă, îl aprobă Bäckström.

•

— Dă la știrile de pe TV4, spuse Rogersson două ore mai târziu, când urcară la Bäckström și deschiseră două beri reci.

— De ce? îl întrebă Bäckström mirat, întinzându-se după telecomandă.

— Voiam doar să văd dacă mai am birou, spuse Rogersson.

•

— Ce tâmpenie, zise Bäckström cinci minute mai târziu și stinse televizorul. Idioții ăia au aruncat în aer tocmai fereastra centrului de operațiuni al lui Bărbiuță. Dacă și-a dat acordul, înseamnă că-i nebun.

— Am stat de vorbă cu băieții azi după-amiază, spuse Rogersson. Ziceau la fel ca tine. Că-i lipsește o doagă.

— Ba, mai multe, zise Bäckström.

•

— Ce tâmpenie, constată din nou Bäckström după cinci minute.

— Pare să fi repetat figura de la Grand Hotel din Lund, spuse Rogersson. Văd c-a prins gustul oglinzilor de baie.

— Sau te pomenești c-o fi tras aiurea, spuse Bäckström. Poate a încercat să-și facă de petrecanie. Nu cred că-i ușor cu o bărbie din aia. Numai că nu-i iese nimic.

— Ce anume? întrebă Rogersson.

— De câte ori se vede în oglindă, își trage un glonț în cap. Numai că în imaginea din oglindă, spuse Bäckström.

48.

Visele apăreau tot mai des. Aceleași vise despre vara aceea în care primise prima lui bicicletă adevărată, cu aproape cincizeci de ani în urmă, când tatăl lui l-a învățat să meargă cu ea. Doar că în noaptea aceea n-a mai visat despre o Crescent Valiant roșie, ci despre părinții lui.

Era o vară ciudată și concediul tatălui său părea că nu se mai termină. Până la urmă, l-a și întrebat. Tu câte luni de concediu ai, tati?

Tatăl lui s-a uitat cam mirat la el, dar apoi a râs și i-a ciufulit părul, și totul era ca de obicei. Atât cât să te învăț să mergi cu bicicleta, îi spusese tatăl. Nu contează cât timp ne ia și, oricum, serviciul ăla nu fuge nicăieri. Și apoi îi mai ciufulise o dată părul. Contrar obiceiului său.

Fusese o vară lungă, de fete bătrâne, și tatăl îmbătrânea și el parcă pe zi ce trecea. Slab, bronzat și cu pielea întinsă pe oasele capului. Arăți cam slab, tati, îi spuse el.

Nu-i de mirare, răspuse tatăl lui. La cât am alergat vara asta.

•

Într-o noapte, Jan se trezi. Probabil din cauza unui zgomot. A coborât încet scările de la etaj și, când a ajuns în hol, i-a văzut pe părinții lui într-un scaun. Mama stătea pe genunchii tatălui său, cu brațele în jurul gâtului lui și cu capul lipit de pieptul lui. Tatăl lui o ținea de mijloc cu un braț și o mângâia pe păr cu mâna liberă.

O să fie bine, mormăi tata. O să fie bine.

Și niciunul dintre ei nu-l observase, așa că Jan se furișă înapoi în camera lui de la etaj și, încet, încet, adormi la loc.

Dimineața, la micul dejun, totul era ca de obicei. Ești gata, Jan? îl întreabă tatăl lui, punând pe masă ceașca cu cafea.

Oricând, tati, răspuse Jan.

Și apoi s-a trezit.

49.

Victima de paisprezece ani a violului din Kalmar supraviețuise. Conform medicilor, starea ei era critică, dar stabilă, iar din diagnostic reieșea faptul că sora ei și prietena surorii o salvaseră de la moarte în ultima secundă, sperându-l pe violator. Numai că, din păcate, cazul ei confirma o teorie de care poliția se temuse încă de la început. Și anume că, în Småland, un ucigaș în serie viola femeii tinere. Chiar în toiul concediilor suedeze.

Prima lui victimă fusese chiar Linda. Peste câteva săptămâni, acesta mai atacase o femeie, dar eșuase, ceea ce, conform specialiștilor citați de ziare, ar fi explicat și apariția celei de-a treia victime la o distanță de doar o săptămână. Presiunea din sinea lui devenise atât de puternică, încât nu-i mai păsa nici dacă risca să fie prins.

Un profesor de psihologie judiciară de la Universitatea din Stockholm, considerat cel mai mare expert din țară în criminali în serie, dădea mai multe exemple de cazuri privind incapacitatea poliției de a descoperi din timp infracțiunile violente comise în serie. Poliția n-avea o viziune de ansamblu, se lăsa orbită de detalii și existau și deficiențe la nivel de comunicare internă. Mâna dreaptă „nu vedea” ce făcea mâna stângă. Le scăpau perspectiva de ansamblu, modelul crimei și detaliile cele mai evidente.

— Nu observă că împăratul n-are haine, spuse profesorul de pe canapeaua emisiunii matinale de la TV4.

— Cum adică? îl întrebă reporterul.

— Că e gol, adică, explică profesorul.

•

Pentru prima oară în vara aceea, media începu să critice poliția în mod deschis, mai ales pe cea din Växjö. În ciuda numeroaselor urme, nu reușiseră să-l găsească încă pe ucigașul Lindei Wallin. Și, chiar mai rău: conform unor surse anonime, nu obținuseră niciun rezultat concret. Ancheta bătea pasul pe loc, cu toate că trecuse aproape o lună de la crimă.

Tânăra de nouăsprezece ani care fusese cât pe-acți să fie violată de criminal, cu o săptămână în urmă, apără din nou în vizor. Poliția refuza să-i dea crezare, pur și simplu. În loc să-l caute pe violator, o hărțuiră pe victima lui, iar prețul pentru incompetența lor a fost plătit de următoarea victimă. Editorialele celor mai importante ziare vorbeau despre un scandal iminent și, în curând, echipa de investigații fu nevoită să-și dedice majoritatea orelor de serviciu problemelor pe care cei mai mulți dintre ei le considerau, pur și simplu, fanteziste.

Şeful poliţiei din Kalmar îl contactă pe colegul său din Växjö şi îi propuse să formeze o trupă de comando specială. Aveau de rezolvat o crimă şi două violuri, petrecute în aceeaşi lună, şi, pe deasupra, ultima faptă a infractorului le dădea de înţeles că individul era cât se poate de mobil. Şeful poliţiei locale din Växjö se arată nesigur, dar îi promise colegului său că o să discute propunerea cu şeful investigaţiei preliminare a crimei, şi că avea să revină cu un telefon.

•

Comisarul Olsson ridică problema încă de la începutul şedinţei şi se declară deschis pentru mai multe alternative.

— Voi ce ziceţi? îi întrebă Olsson pe cei adunaţi. Eu, unul, tind să cred că e vorba de acelaşi individ în ambele cazuri, mai ales că victimele ne dau cam aceleaşi semnalmente.

— Şi cazul Linda? îl întrebă iritat Bäckström. Tot ăla a omorât-o?

— Problema e că n-avem semnalmente, constată Olsson cu precauţie.

— Aşa e, dar, dacă e să ne gândim mai bine, e singurul lucru care ne lipseşte, spuse Bäckström. Pentru că o să-l prindem noi cât de curând şi pe el. Dacă e cineva între voi care chiar crede că Linda ar fi fost în stare să-i dea drumul în casă unui şmecher ca ăsta, cu tatuaje şi pe cur, la trei dimineaţa, să ridice mâna acum. Mulţumesc.

— Scuză-mă că te întrerup, spuse Lewin şi îşi dresе vocea precaut. Despre ultima victimă ce mai ştim? Au apucat să recolteze urme de spermă?

— Da, spuse Sandberg.

— Atunci o să aflăm cât de curând dacă are vreo legătură cu cazul nostru, zise Lewin.

— Da, aşa este, aprobă Sandberg şi părea deja mai însufleţită.

— Şi în ceea ce le priveşte pe fetele alea două, chiar nu înţeleg cu ce i-am putea ajuta pe colegii din Kalmar. Decât poate să le rugăm să se uite la pozele pe care le-am arătat şi martorilor noştri. Asta dacă n-au făcut-o deja între timp, zise Lewin, dregându-şi din nou glasul.

— S-a rezolvat, spuse Sandberg şi părea şi mai veselă.

— Aha! Păi, atunci e foarte bine, spuse Lewin. E un exemplu de colaborare perfectă între colegi.

— Tu ce crezi, Lewin? insistă Olsson. Vezi vreo legătură?

— Nu-mi place să mă pronunţ prea devreme despre astfel de lucruri, spuse Lewin. Dar, dacă tot m-ai întrebat, aş zice că bărbatul care a omorât-o pe Linda şi cel care a violat-o pe biata fetiţă din Kalmar sunt diferiţi şi că, îndată ce-am primit rezultatele de la colegii de acolo, pe lângă celelalte indicii, putem să uităm de violator.

Lewin dădu din cap spre Anna Sandberg.

— Să sperăm, spuse Olsson și scutură din cap îngrijorat. Sper din toată inima că ai dreptate.

Ultimul punct din agenda lui Olsson fu să-i însărcineze pe Sandberg, Salomonsson, von Essen, Adolfsson și încă doi agenți din echipa de investigații să colaboreze cu colegii de la Kalmar și să afle dacă există vreo legătură între uciderea Lindei, atentatul de viol din Växjö și violul din Kalmar. În plus, urma să ia legătura cu unitatea VICLAS a Brigăzii Naționale de Criminalistică și cu grupul PC, ca să se asigure că nu le scăpase nici perspectiva analitică.

•

După ce s-a retras în camera lui și cei însărcinați cu diverse probleme au dispărut la vânătoare, Bäckström își inspectă trupa rămasă.

— Păi, bine, spuse Bäckström. Cum stăm cu listele noastre? Avem destule bețișoare de urechi?

•

Lewin se întoarse în biroul lui și fu vizitat imediat de Eva Svanström.

— Chestia asta cu numerele de telefon ale mamei o să mai dureze câteva zile. Am stat de vorbă cu cei de la Telia, dar registrul lor nu acoperă decât ultimii doi ani.

— Dar trebuie să aibă o arhivă, ceva, spuse Lewin, simțind imediat neliniștea aceea bine cunoscută.

— Da, sigur, spuse Svanström. Dar tipul cu care am vorbit zicea că o să dureze câteva zile să scoată la lumină datele care ne interesează.

— Nu-i nimic, zise Lewin.

Nu-i un capăt de țară și probabil că nici nu e relevant, se gândi el. La fel ca majoritatea împușcăturilor în noapte.

50.

Alnön, lângă Sundsvall, marți, 5 august

Lars Martin Johansson ajunsese la ultima săptămână din cel mai lung concediu al vieții lui.

De aproape doi ani, Lars Martin Johansson era în concediu fără plată din postul lui de șef operativ în cadrul Poliției Secrete, conducând în schimb una dintre cele mai clasificate investigații din istoria poliției suedeze. Dar și această misiune se apropia de sfârșit. Restul detaliilor administrative puteau fi rezolvate de secretariatul lui, drept care Johansson și soția lui părăsiră Suedia cu o săptămână înainte de Midsummer, pornind într-un circuit european.

Soției lui îi plăceau călătoriile – oamenii, locurile și impresiile noi – în timp ce Johansson prefera o carte bună, un telefon mut și o masă gustoasă.

Indiferent de preferințele lor, cei doi se întorceau tot timpul în Suedia cu bateriile încărcate. Conform unei promisiuni mai vechi pe care o transformaseră între timp într-o tradiție, cei doi își petreceau ultima săptămână de concediu la ferma fratelui cel mare al lui Johansson, de pe Alnön, aflată în apropierea localității Sundsvall. Aici îi așteptau și mai multă liniște, mâncare și băuturi gustoase, două gazde generoase și degajate, care vorbeau serios când le spuneau să se simtă ca acasă. Cel mai important lucru, își zise în gând Johansson. Mai există ceva pe lumea asta care să poată fi comparat cu Suedia? Nu, nicăieri, se gândi Johansson, apoi oftă adânc de plăcere și adormi în șezlongul lui.

Johansson avea trei telefoane mobile. Unul privat, unul de la serviciul lui obișnuit și unul care era atât de clasificat, încât nu-l folosea decât pentru apeluri externe. De dragul siguranței, Johansson alegea un aparat roșu și programase personal tonul de apel din memoria telefonului. Cu excepția volumului, acesta semăna perfect cu sirena poliției și Johansson era mândru de el ca un cocoș. După ce-l instalează, îi făcu și o demonstrație soției sale sunându-se singur, așa că femeia putu să-i admire abilitățile tehnice. Dar când soția lui auzi telefonul sunând pe bune pentru prima oară, proprietarul mobilului continuă să sforăie liniștit pe șezlongul său.

Nemții ăștia au făcut probabil o ofertă în bani-gheață pentru toată regiunea, se gândi soția lui Johansson care lucra ca administrator de fonduri la o bancă, puse deoparte cartea pe care încerca s-o citească și răspunse la telefon.

— Daaa, spuse Pia.

Probabil că n-ar trebui să-mi spun numele, dacă nu vreau să ajung la

închisoare, își spuse în gând femeia.

— *Enchanté*, răspunse o voce tărăgănată de la capătul celălalt al firului. Presupun că sunteți cine bănuiesc, continuă vocea și, oricât de mult mi-ar plăcea să stau de vorbă cu dumneavoastră, va trebui să vă rog să mi-l dați pe domnul.

— Cine îl caută? întrebă Pia. Că nu v-ați prezentat.

— Mă tem că nu vă pot da un nume, constată vocea tărăgănată. Spuneți-i doar că fostul asociat al lui Pilgrim ar vrea să schimbe o vorbă cu el.

— Și dacă vă întreb despre ce este vorba, ajung la închisoare, spuse Pia.

— Dacă vă răspund, o să ajung eu, o corectă fostul asociat al lui Pilgrim și păru aproape jignit de propunere.

— Mă duc să-l trezesc, zise Pia.

Parcă ar fi niște copii, își spuse în sine ea.

•

— Cu cine ai vorbit? întrebă curioasă Pia peste zece minute, după ce soțul ei încheie convorbirea murmurată pe care o purtase, nu se știe de ce, în colțul terasei mari. Acesta lăsă deoparte telefonul cel roșu și se prăbuși oftând pe șezlong.

— Cu un vechi cunoscut, răspunse vag Johansson.

— Ah, e o cunoștință din aia secretă. Anonimă, spuse Pia.

— Cam așa ceva, răspunse Johansson și ridică din umeri. Lucrează la Guvern, e consilier pe probleme de securitate națională, îl ajută pe prim-ministru cu diverse și-l cheamă Nilsson, pe numele de familie.

— Aaah, spuse Pia. Propria noastră eminență cenușie. Un adevărat Richelieu suedez.

— Cam așa ceva, zise Johansson. În direcția asta, adăugă el.

— Și ce voia? întrebă Pia.

— Nimic special, am pălăvrăgit doar puțin, spuse Johansson.

— Și acum trebuie să pleci la Stockholm, constată Pia care cunoștea deja ritualul.

— Da, dar mă întorc deja mâine. Dacă nu te deranjează.

— Sună grozav, spuse Pia. Măcar dai și tu o fugă acasă și-mi aduci niște chestii de care o să am nevoie dacă ne ducem la bairamul ăla din weekend.

— Da, sigur, aprobă Johansson. Sigur, repetă el, cu mintea deja hai-hui, încercând să evite discuțiile inutile.

— La un moment dat mi s-a părut că-i beat, zise Pia. Avea o voce...

— Probabil că era doar bine dispus, încercă să medieze Johansson. Nu-i nici doisprezece, nu cred c-a luat încă prânzul.

— Da, înseamnă că era doar bine dispus. Un nene vesel, zise Pia.

— Mi-e greu să mi-l imaginez în felul ăla, zise Johansson și scutură hotărât

din cap. Apropo. Ce zici de prânzul ăla? spuse și aruncă o privire spre ceasul lui.
Mâncăm și noi ceva azi?

51.

Stockholm, marți, 5 august

Înainte să plece de pe Alnön, Johansson își puse un costum și o cămașă bleumarin de în își îndesă cravata în buzunarul de la piept pe moment și luă un taxi până la aeroport. Apoi se urcă în avionul de doisprezece de la Sundsvall la Arlanda. Aici fu interceptat de șoferul lui de la Poliția Secretă și dus direct la cina așternută deja în vila consilierului pe probleme de securitate din Djursholm.

— Bine ai venit în umila mea casă! spuse consilierul și schiță un gest ospitalier cu ambele mâini, de îndată ce Johansson îi trecu pragul. Sper că nu te deranjează dacă ne așezăm în sufragerie.

— Cu cât e mai răcoare, cu atât e mai bine, îl aprobă Johansson, care era un pasionat al saunelor fierbinți.

Deci așa arată unde stai tu, se gândi, plimbându-și discret privirea între modelul complicat al parchetului, lambriurile din lemn de culoare închisă și tencuiala de ghips de pe tavanul înalt, fără a-i scăpa vreun covor persan, tablou olandez în ulei, sfeșnic de perete sau candelabru de cristal.

•

Mai întâi, cei doi s-au dus în bibliotecă pentru a termina cu detaliile practice, ca apoi să poată mânca liniștiți. Terminară în mai puțin de zece minute.

— Când ai putea să începi? întrebă consilierul.

— Luni, spuse Johansson.

— Grozav, zise consilierul și se luminează la față ca un soare. Atunci putem să ne îndreptăm atenția către lucruri mai importante. N-am mâncat nimic de la prânz.

— Ce casă frumoasă, remarcă Johansson în drum spre sufragerie. Moștenire de la părinți?

— Ești nebun, Johansson? Provin dintr-o familie extrem de modestă, mărturisii consilierul. Băiat de Söder, născut și crescut pe dealurile din Södermalm⁴⁵. Căsuța asta am cumpărat-o de la un amărât căruia nu-i mergea prea bine.

— Dar ție îți merge bine de tot, din câte am văzut, spuse Johansson.

— Extrem de bine, îl aprobă mulțumit consilierul. Și chiar merit. Părerea mea.

•

Având în vedere că era mijlocul săptămânii, consilierul pe probleme de securitate spera că musafirul lui avea să-i treacă cu vederea oferta modestă de la masa de cină. Dar dacă era să privească partea bună a lucrurilor, trebuia să

admită că își câștigau pâinea muncind pentru un guvern de stânga și obiceiurile modeste țineau de viața de zi cu zi. Oricum, aveau motive întemeiate să sărbătorească promovarea lui Lars Martin Johansson și faptul că angajatorii lui au avut inspirația să-l aleagă tocmai pe el.

— Mă tem că va trebui să te mulțumești cu atât, oftă consilierul. Aia e, cum ziceți voi, polițiștii.

•

În lumea în care își trăise viața consilierul în tinerețe și până în prezent, cel mai important era să te întâlnești la jumătatea drumului. Ambele părți trebuiau să plece mulțumite de la masa negocierilor. Pornind de la acest crez existențial, gazda lui Johansson spera că a găsit o soluție care să fie pe placul musafirului său.

— Am înțeles că provii dintr-o familie veche de silvicultori din nord, așa că mă gândeam să începem cu selecția tradițională de rachiu suedez, spuse consilierul și arătă spre un colț al sufrageriei unde o menajeră bătrână, îmbrăcată cu o rochie neagră sobră și un șorț alb, îi aștepta deja cu o sticlă plină.

— Mă rog, spuse Johansson. Rudele din partea maică-mii erau arendași, iar cei din partea lui taică-miu...

— Ei, da, dragul meu Lars Martin, îl întrerupse consilierul. Hai să nu lăsăm falsa modestie să ne înțețoseze privirile și să întunece un viitor strălucitor. Mai bine ne-am grăbi la bufet să ne înviorăm cu câteva păhărele din rachiul ăla și să ne învelim sufletele neliniștite în mantaua de catifea și mătase pe care o merităm.

— Sună bine, spuse Johansson.

•

Avem aici diferite feluri de mâncare din sturion, îi prezentă consilierul, după câteva pahare de rachiu, când s-au așezat în sfârșit la masa cu farfurii și pahare pline. Sturion fiert, sturion rece înăbușit, sturion prăjit, sturion afumat, sturion maturat, sturion în sare și icre de sturion cu plăcinte cu cartofi și hrișcă, spuse gazda lui Johansson, arătând didactic cu furculița către fiecare fel de mâncare.

— Numai ăia care fac afaceri cu mașini vechi se îndoapă cu icre negre rusești, constată el, vârând în gură o lingură mare de icre de sturion. Oamenii normali mănâncă icre de sturion.

— Votca asta a fost extraordinară, spuse Johansson cu o mină de cunoscător, învârtind paharul înalt de cristal din mâna dreaptă.

Dar să știi că în privința lui frate-miu te înșeli, că lui îi plac mai mult icrele de morun, cu toate că e vânzător de mașini, se gândi Johansson.

— Nu-i așa? suspină mulțumit gazda lui. Am profitat de ocazie să șterpelesc câteva sticle când am fost în vizită la Putin acu o săptămână.

•

Cina continuă sub cele mai simple auspicii. Consilierul pe probleme de securitate și musafirul lui se descurcă cu ce putură, în timp ce scânteia rece a candelaburului de cristal continuă să strălucească deasupra capetelor plecate cu modestie.

Mai întâi, au gustat din prepelița umplută cu rădăcinoase gratinate, servite nici calde, nici reci, după care au trecut la o felie simplă de brânză de capră Camargue și au încheiat tot la fel de modest, cu o înghețată de limetă și lămâie, ca să se răcorească și să-și pregătească papilele gustative pentru cafeaua servită cu coniac și praline de ciocolată, urmată de o selecție de vinuri aduse din pivniță chiar de consilier. Au început cu un Bourgogne roșu din prielnicul an 1985 și au continuat cu un vin alcoolizat din Loire, cu anul recoltării nespecificat.

— Adevăratele vinuri se fac în Franța, spuse consilierul încântat și își adulmecă paharul adânc cu nasul lung.

— Eu și nevastă-mea bem mai mult vinuri italienești, spuse Johansson.

Consilierul se foi pe scaun iritat.

— Dacă vrei un sfat bun, Lars, eu zic c-ar fi mai bine să eviți riscurile de genul ăsta. Din considerente de sănătate, dacă nu de alta, spuse consilierul.

— Apropo, cum se mai simte Nylander? întrebă Johansson, când s-au întors în bibliotecă pentru a încheia cina cu câte un espresso dublu și un păhărel din Frapin-ul consilierului, din 1900.

— De mult nu s-a mai simțit atât de bine, răspuse consilierul pe probleme de securitate. Are camera lui, trei mese pe zi, tot felul de pastilute roșii, verzi și albastre și are și cu cine să vorbească.

— E la un sanatoriu privat? întrebă cu precauție Johansson.

— Sanatoriu privat, auzi la el, pufni pe nas consilierul. Există o limită la toate. Mai întâi transformă poliția într-o republică bananieră, după care se închide în biroul lui și refuză să deschidă ușa, astfel că fotbalistul ăla amărât din guvernul nostru, vai mama lui, e obligat să-și cheme armata și să arunce în aer juma de fațadă ca să-l scoată de acolo și să-l târască până la spitalul de nebuni. Chestiile astea costă bani, nu glumă, încheie el indignat.

— Ulleråker⁴⁶, dădu cu presupusul Johansson.

— Exact, spuse consilierul cu emfază. Și chiar la țanc.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă curios Johansson.

— Nu mi-e clar, spuse consilierul și ridică din umerii săi groși ca niște butelii. Se pare că a început cu un episod mai ciudat într-o cameră de hotel unde a tras în oglinda de la baie.

— Îți dai seama ce de trăsni le trec prin cap unora, spuse Johansson și oftă

flegmatic, ca un adevărat norrlandez.

— Probabil că s-a agățat cu bărbia de chestia aia rotundă când își curăța arma, speculă consilierul.

— Te referi la garda trăgaciului, spuse Johansson.

— *Whatever*⁴⁷, spuse consilierul dând din mână indiferent. Sau poate că sunt eu prea îngăduitor cu el, bâigui el.

•

După încă o oră de pălăvrăgeli și câteva pahare din coniacul scump al consilierului, gazda lui Johansson propuse să joace o partidă de biliard. După părerea lui, ar fi putut încheia seara și cu o gustare ușoară, după astfel de activități sportive. Dar Johansson auzise povești de groază despre asta, așa că-l refuză politicos.

— Nu mă pricep la biliard, spuse Johansson și scutură din cap.

— Dacă vrei, pot să te învăț, se oferi consilierul și-l privi plin de speranță.

— Sigur, mi-ar plăcea, dar mai bine o lăsăm pe altă dată, spuse Johansson. Ar fi bine să mă duc și eu acasă.

Johansson mulțumi pentru tratația splendidă, își comandă un taxi și plecă spre apartamentul gol, al lui și al soției sale, de pe Wollmar Yxkullsgatan. Și adormi instantaneu, de îndată ce se puse în pat.

Nici ăsta nu-i tocmai sănătos la cap, se gândi Johansson înainte ca Morfeu să-l ia în brațele lui grijulii.

52.

Växjö, miercuri, 6 august – duminică, 10 august

Comisarul Olsson intră în sală în toiul obișnuitei ședințe matinale a echipei de investigații și îi anunță că poliția din Kalmar reușise să-l prindă pe violator. Administratorul unei unități de cazare pentru imigranți, aflat lângă Nybro, l-a recunoscut pe unul dintre locatarii centrului după semnalmentele difuzate pe postul de radio local. Omul a sunat imediat la poliția din Kalmar, dar aceasta se afla deja în drum spre centru. SKL le trimisese rezultatele analizelor cu o oră în urmă și, spre norocul lor, proba recoltată de la victimă se potrivea cu ADN-ul unuia dintre cei 0,05% de bărbați aflați deja în baza lor de date.

Era vorba despre un refugiat de șaptesprezece ani din Republica Moldova, care se afla pe teritoriul Suediei de o lună. Poliția îi luase probe ADN, în caz că băiatul ar fi vrut să facă vreo trăsnaie în cele câteva luni cât le lua să-l trimită din nou acasă. Acum era la zdup la poliția din Kalmar și, conform interpretului, nu voia să recunoască nimic. Dar măcar putea să-și prelungească șederea în Suedia mai mult decât s-ar fi putut în mod normal. De moartea Lindei însă nu putea fi învinovățit. ADN-ul lui nu se potrivea cu cel al criminalului.

— Bineînțeles că ne așteptam la asta, constată Olsson. Dar pun pariu pe ce vreți că el e vinovatul și în cazul atentatului de viol, încheie Olsson și dădu din cap încurajator spre Anna Sandberg.

Toți cei șase colegi care fuseseră însărcinați să colaboreze cu poliția din Kalmar și să urmărească firul violului se reîntoarseră acum la echipa de investigații. Restul detaliilor puteau fi rezolvate de Sandberg cu ochii închiși și cu ajutorul telefoanelor, rețelei interne și al faxului. Aveau lucruri mai importante de făcut.

— Păi, înseamnă că putem să ne continuăm treaba, la fel de drastici ca până acum, spuse Olsson. Apropo, ce se mai aude cu recoltarea probelor ălora?

•

Numai lucruri bune, conform colegilor lui Olsson. Au fost recoltate peste șase sute de probe de la voluntari și fostul record a fost depășit cu mult. Patru sute dintre ele fuseseră verificate și eliminate deja de pe listă.

— Lucrăm pe două linii, le explică Knutsson, aruncând o privire timidă spre Lewin. Pe de o parte, încercăm să-i cooptăm pe cei care locuiesc în cartierul în care a avut loc crima, pe de altă parte, îi căutăm pe cei care s-ar potrivi cu profilul grupului PC, iar probele sunt prelevate sistematic.

— Deci n-am putea spune că se lucrează la nimereală, îi asigură Thorén.

— Da, mai devreme sau mai târziu o să-l prindem în plasă, constată Olsson încrezător.

•

La obișnuita bere de seară, atotștiutorul Rogersson îl informă pe Bäckström că fostul lor șef fusese detașat altundeva.

— La Huddinge, la secția de psihologie judiciară? sugerează Bäckström care fusese acolo de mai multe ori pentru cercetarea unor cazuri.

— La Ulleråker, zise Rogersson. Probabil că-i de pe acolo de undeva, așa că-i convenabil, e aproape de nevastă-sa și de copii. Și mi se pare că a absolvit Academia la Uppsala.

— Și cum se simte? întrebă Bäckström curios.

Conform sursei lui Rogersson, excelent. Lui Nylander i se încredințase o sarcină prin care putea să-și demonstreze responsabilitatea încă din cea de-a doua zi de internare și în prezent se plimba cu căruciorul cu cărți pentru pacienți prin diferitele secții ale spitalului.

— Se pare că se simte ca peștele în apă, constată Rogersson.

•

Bäckström se mulțumi să dea din cap. Oare cine îl îngrijește pe Brandklippen? se întrebă Bäckström. Dar de ce mă gândesc eu la asta? Mă rog.

— Noroc, frățioare, spuse și-și ridică halba. Să bem și-n sănătatea lui Bărbiuță.

De fapt, Nylander a fost un tip destul de amuzant, și ceva trebuie să zic și eu, își spuse în gând Bäckström.

•

Ediția de joi a cotidianului *Dagens Nyheter* publică un articol polemic amplu, scris de bibliotecarul universitar Marian Gross și citat și în paginile de știri și în editorialul ziarului, cu toate că articolul cu pricina fusese refuzat cu doar câteva zile în urmă de către *Smålandsposten*, din motive neelucidate. Gross era revoltat. Pe de o parte, din cauza incompetenței cu care era tratat cazul Linda, pe de altă parte, din motive pur personale, din cauza abuzului la care fusese supus de către organele de poliție.

Gross mărturisi că s-a gândit să-i ajute lăsându-se audiat, fără a se gândi la binele lui și la riscurile la care se expunea. Era un lucru normal pentru el și pentru fiecare om care trăia într-o societate democratică și un stat de drept. Statutul de refugiat din Polonia, aflată sub influența Uniunii Sovietice, îl îndreptățea, fără doar și poate, să depună mărturie despre cum era să trăiești într-o dictatură. Și mai era vorba și de un angajament pe care și-l luase personal. Le cunoscuse pe victimă și pe mama acesteia. Niște persoane încântătoare și cele

mai bune vecine pe care și le-ar fi putut dori cineva. Era singurul care-l văzuse pe ucigașul Lindei și singurul care l-ar fi putut descrie și, tocmai de aceea, atitudinea polițiștilor față de el i se părea atât absurdă, cât și jignitoare.

Aceștia au pătruns în apartamentul lui de două ori fără acordul lui și l-au târât la sediul poliției, făcându-i tot felul de observații jignitoare și rasiste și expunându-l la audieri îndelungi, după care l-au obligat să le lase o probă ADN, cu toate că nu i-au putut oferi nicio dovadă incriminatoare. În plus, au avut tupeul să susțină că s-a oferit voluntar.

Iar când au primit rezultatele probelor, el și avocatul lui au fost nevoiți să dea zeci de telefoane și să trimită tot atâtea scrisori, până când poliția a catadicsit să-l informeze că l-au eliminat de pe lista suspectilor. Cu alte cuvinte, era nevinovat și n-avea nimic de-a face cu uciderea Lindei. Ceea ce era evident atât pentru el, cât și pentru orice om cu scaun la cap. Dar nu și pentru poliția din Växjö și acoliții lor de la Brigada Națională de Criminalistică din Stockholm.

•

Și Gross nu era singurul maltratat. Un articol lung din secțiunea cu știri din același ziar cita o sursă înaltă din cadrul poliției, conform căreia au fost recoltate probe ADN de la aproape o mie de persoane din zona orașului Växjö. Majoritatea, oameni cinstiți, normali și muncitori. Rezultatele arătau că niciunul dintre ei nu era vinovat.

Trei dintre ei fuseseră intervievați de cei de la ziar și, în mod ciudat, printre ei se afla chiar și o femeie. Niciunul nu era mulțumit de felul în care fusese tratat și spuneau că nici nu putea fi vorba de „voluntariat”. N-au avut de ales, pur și simplu, și, ca să evite viitoarele hărțuiri, au ales să se conformeze. Dar de unde voluntariat? Asta era o glumă proastă.

•

Cea mai revoltată se dovedise a fi femeia care nici nu înțelegea ce treabă aveau cu ea. Toți locuitorii orașului știau că Linda a fost ucisă de un bărbat. Habar n-avea ce voia poliția cu ADN-ul ei. Pentru ea, asta era un mister.

•

Problema fusese pasată mai departe spre purtătoarea de cuvânt a poliției din Växjö care refuză orice comentariu. Conducătorii investigației nu comentau, în general, măsurile întreprinse pentru rezolvarea cazului Wallin. Asemenea comentarii ar fi putut periclita sau, în cel mai rău caz, chiar distruge rezultatele pozitive ale anchetei.

Dar sursa înaltă la care apelase ziarul nu părea deloc inhibată de regulile poliției. Conform părerii acesteia, nu exista decât o singură explicație. Singura femeie de la care recoltaseră probe (pe bază de voluntariat) avea, cel mai probabil, un fiu al cărui ADN li s-a părut interesant. Bărbatul însă era de negăsit.

Femeia confirmă, de altfel, supoziția sursei în cauză. Avea, într-adevăr, un fiu, dar nu-și dădea seama cum ar fi putut el să ajute poliția în rezolvarea cazului Linda. Conform mamei impacientate, băiatul ei nu era în stare să-i facă rău nici măcar unei muște și, în plus, locuia de doi ani în Thailanda.

— Cred că poliția nu mai știe ce face, constată mama la sfârșitul interviului.

•

Din păcate, nu era singura de această părere. Redactorul-șef de la *Dagens Nyheter* detectă și el mirosul dulce al nedreptății, precum și semnele clare ale aceleiași confuzii și disperări care au caracterizat cândva vânătoarea ucigașului prim-ministrului Olof Palme, cu douăzeci de ani în urmă. Poate că era de așteptat, având în vedere că majoritatea polițiștilor de la Brigada Națională de Criminalistică trimiși la Växjö ca să investigheze cazul Linda jucaseră un rol important și atunci.

•

Până și ziarul *Barometer* din Kalmar făcea referire la cazul Linda în editorialul său de pe prima pagină, doar că dintr-o perspectivă diferită față de colegii din capitală. Conform celor de la *Barometer*, era vorba despre un conflict între două culturi polițienești. Pe de o parte, poliția din Växjö, cu ale sale cunoștințe locale și personale, „ne cunoaștem corpii Pappenheimer”, care prefera să lucreze într-un cadru mai intim, obținând rezultate mai profunde, iar pe de altă parte, Brigada Națională, care trăia în lumea calculatoarelor, era obișnuită să aibă acces la resurse nelimitate și aborda problemele dintr-o perspectivă mai generalizantă.

Și *Barometer* părea să fi găsit câteva surse de informație în cadrul poliției. Conform uneia dintre ele, în rândul conducerii echipei de investigații, conflictele au apărut încă dintr-un stadiu incipient, iar asta nu-i ajuta cu nimic la anchetă, indiferent că aveau dreptate sau nu. În concluzie, toți își făceau griji, cu toate că era prea devreme să renunțe și toți sperau că ucigașul Lindei avea să fie găsit, cu toate că trecuse deja o lună de la săvârșirea crimei.

În dimineața aceea, ședința se prelungi până la prânz. Conversația se rezumă, în general, la ce fusese scris în ziare. Comisarul Olsson puse chiar o întrebare legată de asasinarea lui Olof Palme. Din curiozitate doar, desigur, nu ca să-și critice colegii. Dar, totuși.

— Tu trebuie să fi fost în echipa de investigații, Bäckström, spuse pe neașteptate Olsson.

— Așa este, confirmă Bäckström, pe tonul emfatic al polițistului care a avut de rezolvat toată viața cazuri de omor dificile. Problema e că niciunul din șefii de atunci n-a vrut să mă asculte.

— Am participat la niște interogatorii, spuse Rogersson și ridică din umeri. Și acum, domnilor, vă rog să mă scuzați, dar mai am câte ceva de făcut.

Rogersson dădu scurt din cap și plecă.

— Am fost și eu în echipă, spuse Lewin. Mă rog, nu c-ar fi ceva ieșit din comun, având în vedere că aproape toți care lucram pe vremea aia la criminalistică în Stockholm eram implicați în ancheta Palme, în vreun fel. Mă rog, nici pe mine nu m-a ascultat nimeni, în caz că interesează pe cineva, adăugă Lewin.

Apoi se scuză și el și părăsi sala.

•

Bäckström însă nu avea de ales. Rămase pe scaun și urmări cu disperare cum se duce pe apa sâmbetei încă o zi de lucru prețioasă. Așteptă să se termine doar ca să-și poată umple măcar mațul.

•

Se pare că Rogersson reușise totuși să plece din sala de interogatoriu. Bäckström îl găsi în cantina poliției. Luă loc lângă el după ce comandă „prânzul zilei” și o bere slab alcoolizată, în lipsă de ceva mai bun.

— Stai bine? îl întrebă Rogersson de îndată ce se așeză la masa lui.

— Da, spuse Bäckström.

— E iadul pe pământ la Stockholm, spuse Rogersson și se aplecă peste masă, coborî tonul și dădu din cap agitat către Bäckström.

— Să nu-mi zici că Bărbiuță a apărut la etajul unșpe cu căruciorul lui cu cărți! spuse Bäckström și-și unse felia de baghetă cu un strat gros de unt.

— Am stat de vorbă cu băieții de la serviciu, spuse Rogersson. Știi cine o să fie șef în locul lui Bărbiuță?

— Nu, de unde dracu' să știi? spuse Bäckström.

— Johansson, spuse Rogersson. Lars Martin Johansson. Știi, tipul pe care colegii de la Pază și Ordine îl numesc Măcelarul din Ådalen.

— Ah, laponul ăla nenorocit. Glumești! spuse Bäckström.

— Sursă sigură, spuse Rogersson.

•

Sigură și foarte stranie, având în vedere că întrunirea de la sediul guvernului în cadrul căreia, cu doar o oră în urmă, Lars Martin Johansson, fostul șef al Poliției Secrete, fusese numit noul șef al Poliției Criminalistice Naționale era încă în desfășurare, astfel încât nici cel mai bine informat jurnalist nu aflase încă de știrea care urma să fie făcută publică printr-un comunicat de presă emis de Ministerul Justiției câteva ore mai târziu.

•

Vineri seara, Bäckström își convocă echipa la o cină comună la hotel. Începură în camera lui Bäckström, ca să poată vorbi liniștiți despre sarcinile lor și, de data asta, atât Lewin, cât și cuplul Knutsson și Thorén au acceptat oferta generoasă a

lui Bäckström de-a bea o bere cu el. Micuța Svanström nu bea bere, dar nu se lăsă mai prejos și se întoarse din camera ei cu un pahar de vin alb, din sticla pe care o ținea în minibar.

— Măcar așa pot să vă țin și eu de urât, spuse ea.

•

Bäckström era furios. Nu era genul care să accepte căcături din partea unor țărănoi care, pe deasupra, mai erau și lași să-i spună în față ce aveau de spus. Le zise că s-a gândit de mai multe ori să se ducă la comisar și să dea cu pumnul în biroul lui.

— Cu tot respectul pe care ți-l port, Bäckström, eu zic că nu-i prea constructiv, spuse Lewin.

— Pe bune? spuse Bäckström.

Al naibii trădător, își spuse în gând.

— Înclin să fiu de acord cu Lewin, spuse Rogersson, de parcă ar fi uitat că bea berea lui Bäckström. Și oricum, după ce l-am trimis după gratii pe nenorocitul ăla, n-o să mai vorbească aiurea nimeni.

Încă un trădător, își spuse în gând Bäckström.

— E sigur un cunoscut de-al ei, spuse Lewin. Căruia i-a dat drumul de bunăvoie pentru că-i plăcea de el și sunt convins că a făcut sex cu el, tot de bunăvoie, cel puțin la început. După care lucrurile au luat-o razna, cum bine știm.

— Și unde-l găsim pe idiot? întrebă Bäckström.

În schemele tale tâmpite, își zise.

— Normal că-l găsim, spuse Lewin. N-are cum să fi avut așa de mulți cunoscuți. Îl găsim noi, mai devreme sau mai târziu.

Echipa coborî apoi la restaurant și Bäckström, care își făcuse deja încălzirea, reuși să-și convingă colegii să mai bea cu el „una mică” înainte de cină.

— Cu șnapsul vă fac eu cinste, spuse Bäckström care găsisese deja o soluție pentru problema băuturii, fără a fi nevoit să cheltuie vreun ban.

De la un pahar s-a ajuns la două, trei, patru chiar. Mai ales în ceea ce-i privea pe el și Rogersson, dar și pe Lewin. Lolek și Bolek se îmbătară și ei destul de serios înainte să dispară în oraș și, de data asta, era clar că nu-i interesa oferta de filme de la cinematograful.

Bäckström se așeză la bar cu Rogersson și cei doi se întoarseră în camerele lor pentru binemeritata odihnă de noapte cam pe trei cărări, extrem de „șifonați”. Bäckström întâmpină oarece probleme cu cardul care refuza să se potrivească la ușă, dar, într-un final, reuși să intre, grație ajutorului lui Rogersson.

— Mai vrei una? întrebă Bäckström și flutură din mână în direcția minibarului.

— Am băut destule, spuse Rogersson. Ah, da, am uitat să-ți zic o chestie.

— Te ascult, spuse Bäckström, în timp ce-și aruncă pantofii din picioare și se întinse pe o parte ca să adoarmă mai repede.

— Unul dintre jurnaliștii ăia tâmpiți m-a sunat să-mi spună că stăm și ne uităm toată noaptea la filme porno, spuse Rogersson. Tu știi ceva despre asta?

— Habar n-am despre ce vorbește, bâigui Bäckström.

Ce tot zice ăsta aici? Filme porno? La ora asta? își spuse în sinea lui.

— Nici eu, spuse Rogersson.

— Păi, și ce i-ai zis? îngăimă Bäckström.

— I-am zis să se ducă-n pizda mă-sii, bineînțeles. Tu ce i-ai fi zis în locul meu?

— Să se ducă-n pizda mă-sii, bineînțeles, spuse Bäckström. Apropo, ce-ai zice de niște ore de somn?

•

Duminică, 10 august, Linda Wallin fu îngropată de familia ei. La înmormântare au fost prezenți părinții ei, frații ei vitregi din partea tatălui și în jur de vreo douăzeci de rude și prieteni apropiați. Dar niciun jurnalist sau polițist. Comisarul Olsson fu trimis la plimbare de tatăl Lindei când l-a sunat și și-a oferit serviciile. Acesta se ocupase singur de detaliile administrative. Slujba avu loc în aceeași biserică în care Linda primise confirmarea cu șapte ani în urmă. Pe Linda o îngropară în mormântul cumpărat de tatăl ei, la întoarcerea în Suedia, pentru el și urmașii săi. Durerea lui era atât de nemărginită, atât de copleșitoare, încât faptul că unica lui fiică ajunsese acolo înaintea lui n-a mai putut s-o agraveze.

53.

Stockholm, luni, 11 august

Lars Martin Johansson ajunsese la locul lui de muncă în zori, la ora șapte. Pe biroul lui se aflau câteva teancuri de hârtii frumos ordonate. Pe unul dintre ele, secretara lipise un post-it cu observația „A se lua măsuri imediate?”

În vârful teancului se aflau mesajele Cancelarului de Justiție (CJ) și ale ombudsmanului (O). Conținutul scrisorilor era aproape identic, ambele fiind adresate șefului poliției din districtul Kronoberg și trimise mai departe șefului Criminalisticii pentru comentarii. Atât CJ, cât și O s-au autosesizat din cauza comentariilor din ediția de joi, 7 august, a cotidianului *Dagens Nyheter*, care trăgea un semnal de alarmă în privința metodelor aplicate în anchetarea cazului Linda Wallin și, în special, în privința recoltării voluntare a probelor ADN. Nu în ultimul rând, atât scrisoarea lui CJ, cât și cea din partea O erau acte diplomatice scrise la inițiativa celor doi, iar asta nu putea să însemne decât ce era mai rău.

Ce caută prostiile astea pe biroul meu? De ce nu le-au trimis direct la Ulleråker? se întrebă Johansson iritat, în timp ce-și notă pe bilețul că vrea să se întâlnească numaidecât cu juriștii însărcinați cu această problemă. În rest, totul părea la fel în viața aceasta măreață a lui. Hârtii, hârtii și iarăși hârtii, se gândi.

54.

Växjö, aceeași zi

Când echipa de investigații din Växjö se așeză la masa cea mare, dornică să scape de prima ședință a săptămânii, nimeni nu bănuia ce nori întunecați se adunaseră deasupra anchetei lor. Dimpotrivă, toți aveau impresia că existau semne clare conform cărora soarele răsărise, în sfârșit, și pe strada lor. Dar cu un minut înainte să înceapă, Enoksson își făcu apariția în sală și-l întrebă pe Bäckström dacă îi permite să deschidă el discuția. Avea mai multe de spus și, fiind vorba de Enoksson, și nu de Olsson – care îl bucura nespuse pe Bäckström prin absența lui –, Bäckström avea impresia că simte prezența iminentă a bine-cunoscutelor vibrații.

— Am o grămadă de povestit, în caz că interesează pe cineva, începu Enoksson și, judecând după reacția audienței, părea să le fi trezit interesul. Colegii noștri din Kalmar au găsit un ADN identic cu cel al ucigașului Lindei. Din păcate nu ne pot da încă un nume, dar eu zic că pare promițător, continuă Enoksson.

Uite o metodă bună pentru captarea atenției publicului, își spuse el.

Dar fiindcă era o fire conștiincioasă și didactică, Enoksson încercă să înlesnească procesul de asimilare a informației printr-un tabel cu subpuncte, fotocopiat special pentru colegii lui, care astfel puteau să-l urmărească mai bine în timp ce vorbea. Primul subpunct se referea la uciderea Lindei și ultimul, la rezultatele analizelor primite de la SKL cu doar o oră în urmă.

Linda fusese ucisă între ora patru și cinci dimineața, vineri, 4 iulie, în apartamentul mamei sale de pe Pär Lagerkvists väg, localitatea Växjö. Luni după-amiază, 7 iulie, poliția din Växjö a primit o sesizare referitoare la un Saab de vreo zece ani, furat și găsit apoi la câțiva kilometri de locul faptei în aceeași zi în care a fost raportat că a dispărut. Aceeași mașină apăru și în ancheta lor, vineri, 11 iulie, când cercetau infracțiuni comise în zona respectivă. Dar fiindcă au considerat-o lipsită de importanță, reclamația cu pricina a fost tăiată de pe lista cu priorități. Acum însă aveau motive întemeiate s-o scoată de la naftalină.

— Din câte îmi amintesc, am zis că, dacă a fost furată la trei zile după uciderea Lindei, n-are cum să aibă vreo legătură cu cazul, spuse Enoksson.

În fine. Mașina fusese găsită duminică, așa că n-avea cum să fi fost furată luni.

Era ascunsă în pădure, la ieșirea de pe drumul național 25, care făcea legătura între Våxjö și Kalmar. O găsisse proprietarul terenului, care obișnuia să-și inspecteze proprietatea în fiecare dimineață. Plăcuțele de înmatriculare lipseau și cineva a încercat chiar să-i dea foc, însă făcuse o treabă de mântuială. Având în vedere starea mașinii, părea că proprietarul s-a străduit să evite un ultim drum la cimitirul de mașini. Omul văzuse multe inițiative private de acest gen. Pe scurt: nu i se păreau câtuși de puțin amuzante.

Bărbatul a sunat la poliția din Kalmar după-amiază, dar, din cauza crizei de personal, aceștia au trimis la fața locului o patrulă de la poliția din Nybro abia miercuri, 9 iulie. După ce s-au uitat la mașină și au cercetat împrejurimile, polițiștii au dat peste o pereche de plăcuțe de înmatriculare, azvârlite într-un șanț, la aproximativ cincizeci de metri de mașină, în direcția drumului național 25. S-a pus o întrebare prin stație, s-a primit un răspuns referitor la proprietarul mașinii și, pe undeva pe aici, lucrurile începură să devină interesante.

Diviziunea pentru reducerea și prevenirea infracțiunilor din cadrul poliției teritoriale din Kalmar luase în serios propunerea ministrului justiției de a aborda cu mare atenție infracțiunile minore și cei de acolo au participat chiar și la un proiect-pilot special, al cărui scop era să rezolve mai multe cazuri de furturi de mașini cu ajutorul celor mai moderne metode din tehnica criminalistică.

În vechiul Saab existau destule urme care indicau faptul că fusese furat. Motorul, de pildă, fusese pornit cu ajutorul unei șurubelnițe, iar încuietoarea de direcție fusese forțată prin metoda clasică, hoțul blocase roțile și învărtise apoi volanul cât a putut.

În scumiera dintre scaunele din față, colegii din Västervik găsiră un joint cu un promițător miros de Cannabis sativa. Polițiștii introduseră mucul de țigară într-o pungă resigilabilă pe care o expediaseră spre SKL pentru o analiză ADN, după care mutară vehiculul în curtea poliției din Kalmar, pentru eventuale cercetări tehnice noi în cadrul sus-numitului proiect-pilot.

După aceea însă, mașina, dar și mucul de țigară s-au pierdut în lumea calculatoarelor poliției. Poliția din Kalmar n-avea nici cea mai mică idee că aceeași mașină fusese adusă în discuție, chiar dacă doar preț de două minute, și de cei care anchetau cel mai important caz de omor din țară. S-au mulțumit să-i trimită o scrisoare proprietarului vehiculului în care îl informau că i-au găsit mașina, dar nu primiră niciun răspuns. Omul nu părea interesat s-o recupereze.

La SKL, mucul de marijuana a ajuns tocmai în capătul listei din ce în ce mai lungi a analizelor ADN. În ciuda manevrelor politice ale ministrului justiției sau a intențiilor diviziunii pentru reducerea și prevenirea infracțiunilor din Kalmar,

cu tot cu proiectul lor pilot, acesta a bătut pasul pe loc, așteptându-și rândul. Specialiștii de la SKL l-au descoperit abia după o lună.

Analizele au fost gata în data de opt august, vineri, spre seară, și, când laboranții au comparat-o cu restul probelor din baza lor de date, lămpile de avertizare au început să clipească imediat. Din păcate, toți cei implicați în rezolvarea cazului de omor din Växjö și, respectiv, în rezolvarea furtului de mașină din Kalmar au apucat deja să plece acasă. Împiedicați de regula confidențialității și de alte motive triviale, Enoksson și colegii lui primiră vestea bună de la cei de la SKL abia luni dimineața.

— Cam asta voiam să vă zic, constată Enoksson. Colegii au plecat de la Kalmar cu mașina. Ne-am gândit că-i mai simplu așa, s-o aducă aici. Ah, și încă ceva: colegii din Kalmar ne trimit un mesaj.

— Ce vor? îl întrebă Bäckström, deși intuia răspunsul.

— Prostiile de rigoare, spuse Enoksson. Că, dacă avem nevoie de ajutor la cazul Linda, să-i sunăm.

— Nu cred c-o să fie nevoie, răspunse Bäckström. OK, băieți. Măcar acum avem ceva de rumegat. Dacă nu ăsta e cel mai anchetat caz de furt de mașină din tot regatul, atunci vă promit că arunc mânușa.

Ați vrea voi, mocofanilor, își spuse în gând Bäckström.

55.

În biroul șefului poliției teritoriale de la următorul etaj, nimeni n-avea idee despre entuziasmul din rândul anchetatorilor aflați cu un etaj mai jos. Dimpotrivă, șeful poliției teritoriale era extrem de îngrijorat și, ca de atâtea ori, temerile lui erau împărțășite și de comisarul Olsson, loialul și înțeleptul lui coleg.

Secretara îl sună deja dis-de-dimineată pe numărul de fix de la casa de vacanță, cu toate că era încă în concediu, doar ca să-l informeze că a primit două scrisori, una de la CJ și una de la O. Lucru de care a fost scutit în trecut, cu toate că lucra de aproape douăzeci și cinci de ani la poliție și, cu trecerea anilor, a avut de supravegheat din ce în ce mai mulți colegi. Neavând de ales, șeful poliției teritoriale se urcă imediat în mașină și parcurse cei o sută de kilometri până la Växjö. Mai întâi, însă, dădu o fugă până la mult iubita lui soție. Ca întotdeauna, o găsi întinsă la soare, pe ponton, și, ca de obicei, femeia dădu doar din mână când îi aminti, tot ca de obicei, de factorul de protecție solară.

Șeful poliției teritoriale își sună scutierul credincios din mașină și, luând în considerare caracterul oarecum delicat al problemei, îl avertiză că trebuia să discute între patru ochi mai întâi și să se abțină să-i informeze pe colegii de la Brigada Națională de Criminalistică.

— Sunt complet de acord, șefu', îl aprobă Olsson și îi promise că o să-l roage pe Bäckström să se ocupe de ședință singur, fără a-i da însă explicații pentru absența sa.

•

După ce discutară despre problema cea nouă în liniște, la o cafeluță, se dovedii că erau de acord în mai multe privințe. Datele din articolul de ziar erau, desigur, și tendențioase, și exagerate, ca întotdeauna, dar, totuși, Olsson sublinie faptul că s-a străduit să-i înfrâneze pe colegii de la Brigada Națională de Criminalistică de multe ori.

— E vorba de culturi polițienești complet diferite, cred, constată Olsson. Oricum, problema banilor nu pare să-i intereseze prea mult. Claxonează și merg mai departe, ca să zic așa.

În ceea ce privește răspunsul la scrisorile trimise de CJ și de O, Olsson a promis să revină în curând cu diverse precizări și completări, așa că șeful lui n-avea de ce să-și facă griji.

— În cel mai rău caz o să le citesc legislația, spuse Olsson și se îndreptă de spate.

Olsson ăsta e ca o stâncă, se gândi șeful poliției teritoriale și, dacă era posibil, ar fi vrut să-l roage să sune și la noul șef al Brigăzii Naționale de Criminalistică. O convorbire de care trebuia să scape cât mai repede și la care s-a gândit cu groază toată dimineața. Cum îi ziceau, Doamne? Măcelarul din Ådalen?

El îl văzuse doar de câteva ori, dar i-a fost de ajuns ca să înțeleagă că merita această poreclă. Un norrlandez înalt și morocănos, care abia dacă deschidea gura, dar al cărui fel de-a privi nu contribuia deloc la pacea sufletească a celui privit. Un fel de țărănoi primitiv din poliție, fără spate, educație sau măcar vreo instruire juridică, se gândi șeful poliției teritoriale, înfiorându-se.

Poate ar fi mai bine dacă l-aș suna personal, totuși, se gândi șeful poliției teritoriale și, fără a sta prea mult pe gânduri, formă numărul care îi aparținuse fostului său coleg de școală cu doar o săptămână în urmă.

— Johansson, răspunse abrupt vocea de la capătul celălalt al firului.

•

Lars Martin Johansson nu era singurul care a fost sunat în ziua aceea. Comisarul Per Jönsson, șeful grupului PC, îl sună și el pe Bäckström cam tot în același timp, în legătură cu ADN-ul găsit în mașina furată, de care auzise de curând. O ocazie excelentă ca să mă răzbun pentru comentariile nesimțite ale lui Bäckström, se gândi Jönsson.

•

— Nu prea înțeleg problema, întrerupse Johansson tiradele mult prea lungi ale șefului poliției teritoriale. Nu subordonații dumneavoastră conduc investigația? Credeam că Bäckström și ceilalți colegi de la noi sunt acolo mai mult ca să vă dea o mână de ajutor.

Ceea ce, probabil, e de ajuns, având în vedere prezența lui Bäckström. Dar mă ocup eu și de năpasta asta, se gândi Johansson.

— Ba da, așa este, îl aprobă șeful poliției teritoriale. Șeful anchetei preliminare e un coleg de încredere, un comisar cu experiență care lucrează aici, la noi.

— Mă bucur să aud asta, spuse Johansson. Atunci transmite-le băieților mei să se comporte civilizată, altfel or să dea de belea. Și dacă vreți să-i chem înapoi, o să am nevoie de o cerere în scris.

— Nu, deloc, deloc, fac o treabă excelentă, îl asigură șeful poliției teritoriale care, în ciuda căldurii, avea mâinile reci.

— Păi, bine, spuse Johansson.

Ce individ primitiv, se gândi șeful poliției teritoriale.

•

— Să-mi zici dacă greșesc, Pelle, spuse Bäckström, care părea extrem de bine dispus. M-ai sunat ca să mă întrebi dacă tu și amicii tăi de la arhivă ne puteți

ajuta cu ceva ce n-am ghicit deja singuri.

— Dacă ții tu neapărat, Bäckström, spuse Jönsson pe un ton reținut. Te-am sunat să-ți ofer expertiza noastră analitică, apropo de ADN-ul găsit în mașina aia veche.

— Ah, păi, atunci am înțeles bine, spuse Bäckström. Mă suni ca să mă întrebi dacă mă poți ajuta cu ceva ce am ghicit deja și singur.

— Da, dacă preferi să-i zici tu așa, spuse Jönsson.

— Negativ, răspunse Bäckström. Repet: negativ, zise el pe un ton răspicat și închise telefonul, deoarece știa din experiență că asta era cea mai bună metodă de-a încheia o convorbire, mai ales cu o persoană precum Jönsson.

Să aibă la ce rumega, viermișorul, își spuse în gând.

56.

În ziua următoare, cel mai mare ziar de scandal publică un reportaj despre înmormântarea Lindei – „PLÂNGÂND-O PE LINDA” – și, judecând după conținut și fotografii, informația fusese obținută de la surse externe. Textul era unul mediocru, foarte înduioșător, dar putea să se refere la oricare altă înmormântare de pe pământ. Imaginile pixelate înfățișau un cimitir fotografiat de la distanță și un cerc anonim de rude și prieteni îndoliați. Nici reporterul, nici fotografii nu erau angajați ai ziarului. Amândoi aveau nume obișnuite și ziarul nu le publicase pozele, ceea ce era cam ciudat, având în vedere că reportajul ocupa cea mai bună pagină rezervată pentru o știre.

Dar lovitura cea mare se afla pe pagina următoare, cu titlul scris cu litere mari pe prima pagină – „ANCHETATORII CRIMEI S-AU UITAT LA FILME PORNO TOATĂ NOAPTEA” – așa că, cititorul grăbit nici nu trebuia să se obosească să citească tot articolul ca să-și facă o idee despre ce era vorba. În timp ce familia și prietenii o însoțeau pe Linda pe ultimul ei drum, polițiștii de la Brigada Națională de Criminalistică, de la care lumea se aștepta să-l prindă pe ucigașul ei, stăteau în camerele lor de hotel și se uitau la filme porno.

•

— Nu înțeleg nimic, să mor eu, mârâi Rogersson, în timp ce se urcară în mașina de serviciu ca să parcurgă cei cinci sute de metri dintre hotel și sediul poliției. Să mă ia dracu' dacă m-am uitat la vreun film porno.

— Hai, lasă, nu te ambala, zise Bäckström împăciuitor. Crezi că-i pasă cuiva de prostiile ăstora?

Capul lui Bäckström se limpezise mult de la ultima întâlnire cu Rogersson și știa că trebuia să-și ia o față cât mai imobilă. Și pentru că se pricepea de minune la așa ceva, nu își făcea prea multe griji. N-avea decât să se prefacă neștiutor, să scuture din cap dacă-l întrebau ceva și, la nevoie, să se arate indignat de tâmpeniile la care recurgeau cei care nu acceptau un „nu” cinstit.

•

Unul dintre ei părea să fi fost chiar Lars Martin Johansson. Acesta luă ziarul în biroul lui la cafeaua de dimineață, citi printre rânduri și trase repede concluziile. Nu se știa de ce, dar părea să-l bănuiască tot pe Bäckström, când îl chemă la el pe șeful direct al lui și al colegilor acestuia.

— Stai jos, spuse Johansson și dădu din cap spre șeful de departament și scaunul din fața biroului când sus-numitul se strecură sfios în camera lui.

— O întrebare, spuse Johansson. Cine l-a trimis pe Bäckström la Växjö?

Treaba asta era neclară, conform interlocutorului său. Dar de un lucru era sută la sută convins. Că nu el era cel vinovat. El era în concediu și dacă n-ar fi fost, Bäckström ar fi fost ultimul pe care s-ar fi gândit să-l trimită să conducă ancheta din Växjö. Dimpotrivă, chiar a încercat să se asigure că una ca asta n-are să se întâmple.

— Zicea că vrea să verifice ceva dosare vechi, uitate, explică șeful departamentului. Foarte vechi, repetă el, dintr-un motiv necunoscut.

Johansson nu spuse nimic. Se uită doar la vizitatorul său și privirea lui semănă extrem de tare cu cea la care se gândise nu de mult șeful poliției teritoriale din Växjö.

— Dacă mă întrebați pe mine, șefu', eu zic c-a fost Nylander, spuse șeful departamentului și își drese glasul nervos.

— Hârtie și stilou, spuse Johansson și făcu semn către victima lui. Aș vrea să știu următoarele...

57.

Mașina furată a fost parcată în garajul poliției luni după-amiază. Enoksson și colegii lui se apucară de lucru numaidecât și, după doar douăzeci și patru de ore, au reușit să dezvăluie echipei de investigații prima lor descoperire. În mașină au fost găsite mai multe amprente. Două dintre ele se potriveau cu cele cinci urme de origine necunoscută, prelevate de la locul crimei. De asemenea, au fost găsite urme de fibră textilă albastră pe spătarul scaunului șoferului. Fibra a fost trimisă mai departe la SKL, dar, conform unor estimări preliminare (microscop de comparare exista chiar și la departamentul de medicină legală al secției de poliție din Växjö), aveau motive să creadă că era exact la fel precum cea găsită la locul faptei.

Și tot restul. Mărunțișurile pe care le găseai dacă verificai cu atenție un vehicul suspect. Nisip, pietriș, praf și șomoioage de hârtie pe podea, o mulțime de fire de păr și fibre textile pe covorașe și pe scaune, chitanțe vechi și alte hârtii îndesate în torpedo și în tot felul de alte locuri previzibile. În portbagaj se aflau un cric și alte instrumente obișnuite, precum și o salopetă roșie de iarnă pentru copii și un scaun vechi pentru copii. Colegii din Nybro găsiseră, de asemenea, și o canistră de zece litri, goală, aruncată la câțiva metri de mașină. În schimb, n-au fost găsite urme de sânge, spermă sau alte fluide corporale demne de interes.

Modul de operare al făptașului era și el grăitor. Șurubelnița înfiptă în contact, încuietora de direcție forțată în maniera clasică, mucul de la jointul rulat de mână din scrumieră, tentativa de-a da foc mașinii pentru ștergerea urmelor. Toate acestea indicau că aveau de-a face cu un infractor versat.

Un dependent de droguri cu un cazier bogat, care avusese treabă cu poliția și cu sistemul penitenciar și în trecut. Până și faptul că eșuase să dea foc mașinii, din cauză că nu avea destulă benzină în rezervor indica acest lucru. Aveau de-a face cu o persoană distrată, dezorganizată și aflată sub influența drogurilor.

Existau două detalii care perturbau imaginea, după părerea lui Enoksson. Cu prima n-ar fi avut prea mari probleme. Fibra albastră de la puloverul scump putea fi explicată prin faptul că hoțul furase și puloverul. Mai rămânea un fapt greu de digerat. Că amprentele lui nu se regăseau în baza de date a poliției. Dacă era cel pe care îl indicau toate dovezile, ar fi trebuit să se afle în registru, în schimb, dacă era excepția care întărea regula, însemna că era prima excepție de acest gen din cariera de treizeci de ani a lui Enoksson.

— Nu crezi că-i o pistă falsă? speculă Olsson. Lăsând la o parte amprente

lipsă, eu zic că se potrivește perfect cu profilul pe care l-am primit.

Ce tot zice acolo? se gândi Enoksson uimit.

— Eu cred că-s amprentele făptașului, spuse Enoksson. Ce rost avea să lase o pistă falsă care nu duce nicăieri? Nu că aş înțelege cum naiba a procedat. În rest, se potrivește cu profilul obținut de la colegii din Stockholm.

— Nu crezi că și-a însușit cunoștințele astea din mers? Poate că s-a mutat aici de curând și n-a avut când să ajungă în registrul nostru, propuse Olsson. Cam la fel ca violatorul, explică el.

— S-ar putea, zise Enoksson pe un ton nesigur. De ce naiba l-o fi lăsat Linda să intre...

— Asta n-o știm, interveni Olsson care, dintr-odată, părea foarte mulțumit de el. Să nu uităm că, de fapt, nu știm sigur cum a pătruns în apartament.

— Mă gândeam la o chestie, spuse Lewin pe o voce tărăgănată și cu o expresie lugubră.

— Daaa, zise Olsson și se aplecă înainte.

— Ah, nu, nimic, spuse Lewin. Uită ce-am spus, zise el și scutură din cap. Discutăm altă dată. Era o idee răzleață, atât.

•

Audierea proprietarului mașinii și a celorlalte persoane care ar fi putut contribui cu vreo informație lăasă în urmă și mai multe neclarități. Căpitanul de avion, proprietarul mașinii – Bengt Borg, în vârstă de 67 ani, încă unul dintre numeroșii Bengt din dosarul Linda – nu mai foloșise mașina de doi ani, de când a adus-o de la țară. Mai avea una, mult mai nouă, pe care o conducea în mod regulat. După ce s-au pensionat, căpitanul și soția lui s-au mutat la casa lor de vacanță de lângă Växjö, vizitând doar rar apartamentul din oraș, indiferent de anotimp. Vechiul Saab a rămas în parcare ce aparținea de apartament și a stat acolo în ultimii doi ani, fără să fie mutat aproape deloc.

Una din fiicele lui îl mai foloșea în trecut, dar de câțiva ani încoace își cumpărase mașina ei. Fiica aceasta avea treizeci și cinci de ani, lucra în domeniul relațiilor cu clienții la aeroportul din Växjö și avea o fată de șapte ani care începea școala în toamna aceea. Salopeta și scaunul de copil din portbagaj erau ale ei și, conform bunicului, aceste obiecte arătau foarte clar când a folosit ultima oară mașina mama fetei. Scaunul era destinat pentru copii mici, iar salopeta roșie era pentru vârste cuprinse între 1 și 3 ani, conform etichetei. Cu patru ani în urmă, adică, ceea ce corespundea destul de bine cu ce își amintea el.

Cel mai sigur ar fi fost s-o întrebe pe fiica lui, bineînțeles. Problema era că atât ea, cât și soțul și fata ei de șapte ani plecaseră în Australia, ca să exploreze acest continent palpitant timp de două luni. O idee foarte bună, conform tatălui, având în vedere că pe vremea aceasta în Australia era iarnă și răcoare, timp în care, pe

cealaltă jumătate a globului pământesc, domnea o caniculă care îl chinuia și pe el, și pe ceilalți locuitori ai Smålandului deja de câteva luni.

— Dar dacă e important pentru voi, aş putea să încerc să dau de ea, propuse amabil căpitanul de avion. Altfel, puteţi să vorbiţi cu ea peste o săptămână, când se întorc. Nepoată-mea începe şcoala la toamnă.

Inspectorul Salomonsson îi mulţumi pentru ofertă, dar credea că se rezolvă oricum.

— Nu vă mai amintiţi s-o fi împrumutat altcuiva? îl întrebă Salomonsson.

•

Nu, îi zise căpitanul de avion. Mai avea o fiică, e drept, dar aceasta nu conducea pentru că n-avea permis de conducere. Fiica aceasta locuia de ani buni în Kristianstad, unde lucra ca avocat și nu-și vizita părinții decât rareori. Din descrierea lui, Salomonsson trase concluzia că nu ea era preferata tatălui.

•

— Și alți copii sau nepoți nu am, constată căpitanul de avion. Din câte știu, adăugă el amuzat de propria remarcă.

•

De unde știa că mașina a fost furată dimineață, pe 7 iulie, se întreba Salomonsson.

•

De fapt, nu era deloc sigur. La început, nici n-a băgat de seamă că nu era pe locul ei obișnuit, în parcare din Högstorp, deși și-a parcat mașina cea nouă pe locul de lângă. Când a descoperit că ambele seturi de chei de la mașină atârnavau în caseta pentru chei din holul apartamentului, a început să se teamă de ce era mai rău. S-a întors la locul de parcare ca să se mai uite o dată dacă nu cumva a uitat c-a parcat-o altundeva. Cu ocazia asta, s-a întâlnit cu vecinul lui cel mai apropiat și a discutat cu el. Vecinul își amintea clar că a văzut mașina în parcare tot weekendul, lucru pe care l-a povestit, de altfel, și poliției când a făcut sesizarea.

Cel mai simplu, conform căpitanului de avion, ar fi fost să discute personal cu vecinul lui, singura problemă fiind că acesta încerca să evadeze din canicula din Småland printr-o drumeție în munții Laponiei și-l anunțase că se întoarce abia după două săptămâni. Dar mai era un lucru care îl nedumerea pe căpitanul nostru.

— Nu înțeleg un lucru, spuse acesta și se uită curios la Salomonsson. De ce vă preocupă atât de tare o rablă veche?

— E vorba despre niște măsuri noi pe care încercăm să le adoptăm în Växjö, spuse Salomonsson, încercând să pară convingător. Am vrea să depunem mai mult efort pentru prevenirea infracțiunilor de zi cu zi, explică el.

— Credeam că aveți probleme mai importante de rezolvat, spuse căpitanul de avion. Cu impresia asta am rămas după ce am citit ziarele. Chiar că te face să te întrebi încotro se îndreaptă țara asta, adăugă el.

În lipsă de altceva, poliția dedică două zile mersului din ușă-n ușă în cartier. Începură cu apartamentele care dădeau spre parcare și continuară cu celelalte. La jumătate din cele la care au sunat nu le-a deschis nimeni. Polițiștii le lăsară bilețele în cutiile poștale și câțiva dintre ei i-au sunat mai târziu la secție. Cineva, o persoană sau mai multe, luă legătura și cu alții, pentru că, dintr-odată, mai mulți jurnaliști începură să sune la secție și să-și facă veacul prin zonă, făcând cercetări pe cont propriu. Știrea că poliția ancheta un furt de mașină care avea legătură cu uciderea Lindei ajunse la majoritatea mijloacelor media în decurs de câteva ore.

Una dintre vecinele căpitanului avea chiar informații detaliate, dar, după ce au audiat-o, și-au dat seama că se descurcă mai bine fără ea. După ce citi toate interogatoriile transcrise care aterizaseră pe masa lui, Rogersson lipi un bilețel pe declarația femeii și scrisese „Doamnă bătrână confuză. A se ignora. J.R”.

Anna Sandberg fusese cea care o interogase. Doamna Brita Rudberg, în vârstă de 92 ani, pensionară văduvă, locuia în blocul cel mai apropiat de parcare. Apartamentul ei se afla la etajul întâi, cu o vedere excelentă asupra parcării cu pricina. Femeia declară că stătea pe balcon și se uita la Saab-ul furat. În fiecare dimineață se trezea și se așeza câteva minute pe balcon, înainte să se facă prea cald ca să stea afară, iar despre dimineața aceea își aducea aminte foarte bine. Era ora șase, vineri, 4 iulie, ora la care se trezea ea de obicei. Când se făcea întuneric mai repede, dormea mai mult, dar nici iarna nu se trezea mai târziu de șase și jumătate.

Cel puțin la început, lui Sandberg i s-a părut că stă de vorbă cu o martoră adorabilă și cât se poate de coerentă, în ciuda celor nouăzeci și doi de ani ai ei, care habar nu are de crima de acum o lună și cu atât mai puțin de mașina furată pentru care o chestionau. De unde știa că era vineri, 4 iulie?

— Ah, păi, îmi amintesc foarte bine, spuse martora lui Sandberg zâmbindu-i. Era ziua mea, am împlinit nouăzeci și doi de ani, adăugă martora. Am cumpărat o felie de tort cu marțipan de la cofetăria din centru cu o zi înainte, ca să am cu ce să sărbătoresc, și îmi amintesc că am mâncat-o la cafea – că obișnuiesc să beau o ceașcă în fiecare dimineață. L-am și salutat, continuă apoi bătrâna. Stătea și meșterea ceva la mașină și-mi amintesc că m-am gândit că sigur pleacă la țară. Dacă s-a trezit așa de devreme.

— Ați putea să mi-l descrieți? Pe bărbatul care meșterea la mașină, cel pe care

l-ați salutat, spuse Sandberg și, fără să știe de ce, simți brusc aceleași vibrații ca și Bäckström, deși, de cele mai multe ori, el se înșela.

— Mi s-a părut că era fiul vecinului, spuse martora. Cel puțin, semăna cu el. Arată foarte bine, să știți. Ca bărbații de pe vremea când eram eu tânără, îi explică ea.

— Fiul? întrebă Sandberg.

— Da, el, fiul căpitanului de avion, proprietarul mașinii, explică martora. Are un băiat care seamănă mult cu tânărul pe care l-am salutat. Un băiat șaten, elegant, bine făcut.

— Și v-a salutat și el? întrebă Sandberg. Când l-ați salutat, vreau să zic.

•

De data asta, martora părea că ezită. Probabil c-a dat din cap, dar nu era sigură. În schimb, era convinsă că s-a uitat la ea. De mai multe ori, chiar.

•

Își amintea cum era îmbrăcat? Nici de asta nu era sigură. Probabil că purta genul de haine pe care le purtau tinerii de vârsta lui când era cald și se pregăteau să plece la țară.

— Pantaloni din ăia de trening și tricou din ăla, spuse ea, și dintr-odată părea foarte nesigură.

— Pantaloni lungi sau scurți? insistă Sandberg, străduindu-se să pară calmă și prietenoasă și să nu forțeze răspunsul.

•

Lungi sau scurți? În privința asta, martora nu era sigură, dar dacă era să aleagă, ar fi zis scurți, ținând cont de canicula de afară. Dar de culoare nu-și amintea deloc. Nici de culoarea pantalonilor (lungi sau scurți), nici de cea a tricoului. Tot ce-și amintea era că atât pantalonii, cât și tricoul erau de culoare închisă. Dacă erau albi, și-ar fi amintit sigur.

•

Și pantofii? Își aducea aminte de ei? Martora părea și mai nesigură. Dar nimeni nu se uita la pantofi, sau nu? Dacă ar fi fost ieșiți din comun, și-ar fi adus aminte sigur. Probabil că era în galoși din ăia de cauciuc în care umblau toți tinerii mai nou.

Nu era desculț? Sigur?

Nu, în niciun caz. Pentru că asta ar fi bătut la ochi și, deși ea n-avea carnet de conducere, știa că nu prea era comod să conduci o mașină desculț.

— Șoșoni din ăia de cauciuc, repetă doamna Rudberg și dădu din cap. Din ăia de care poartă toți tinerii din ziua de azi.

•

De două lucruri însă era sută la sută sigură. În primul rând, că toate astea s-au întâmplat de ziua ei, ziua în care a împlinit nouăzeci și doi de ani, vineri, 4 iulie, pe la șase dimineața. Și, doi, că tânărul a meșterit la mașină vreo zece minute, după care s-a urcat și a plecat de acolo, și, ținând cont de felul în care era îmbrăcat și de ora matinală, doamna Rudberg era convinsă că se ducea să se întâlnească cu nevasta și cu copiii. În plus, era aproape sigură și de un al treilea detaliu. Că, dacă nu era fiul căpitanului, atunci, cu siguranță, cineva care-i semăna foarte mult. Brunet, chipeș, bine făcut, arătos, ca bărbații de pe vremea ei.

•

Își mai amintea ceva din dimineața aceea? o întrebă Sandberg gândindu-se la ruperea de nori din ziua respectivă din Växjö, care ținuse de la șapte la opt.

— Nu. Ce altceva să-mi mai amintesc?

Doamna Rudberg îi aruncă o privire nesigură Annei Sandberg.

— Vreo altă întâmplare din ziua aceea, insistă Sandberg.

Nimic, conform martorei. Nu citea ziarele, la televizor se uita doar rar, radioul abia dacă-l pornea și știrile n-o interesau câtuși de puțin. Prietenii nu mai aveau de ani buni și, din păcate, în ultimul timp, zilele se scurgeau cam la fel pentru ea.

După încă trei încercări, Sandberg îi povesti de cei treizeci de mililitri de ploaie care au căzut într-o oră în ziua aceea, adică singurele precipitații de pe teritoriul orașului din luna aceea.

Doamna Rudberg nu-și amintea de vreo rupere de nori sau de vreo ploaie. Probabil din cauză că intrase deja și se culcase puțin înainte să înceapă să plouă.

— Pentru că altfel mi-aș fi amintit sigur. La cât de secetoasă a fost vara asta, adăugă ea.

58.

— Bătrâna e dusă cu pluta, părerea mea, spuse Rogersson în ziua următoare, când echipa de investigații a început să analizeze mărturia ei și a celorlalți martori.

— De ce crezi asta? îl întrebă Olsson care, de câteva zile încoace, ocupa un loc constant în peisaj, la capătul scurt al mesei.

— În primul rând, pentru că pilotul ăla de avion n-are niciun fiu și n-a avut niciodată vreunul. Singurul bărbat din familie, în afară de el, e ginerele lui. Acesta era ofițer de zbor la SAS și plecase în Australia cu soția lui, fiica cea mică a căpitanului, cu care era căsătorit de mai mulți ani. Familia părăsise Suedia miercuri, optsprezece iunie, două săptămâni și jumătate înainte de uciderea Lindei. Urmau să se întoarcă peste aproximativ o săptămână, când fiica lor începea școala. În plus, s-a enervat rău de tot când l-am sunat să-l întreb de un fiu pierdut. M-a întrebat ce dracu' învârt. Doar îi spusese deja unui coleg de-al nostru că are două fiice, o nepoată și un ginere, dar niciun fiu, încheie Rogersson, holbându-se la Salomonsson.

— Și fiica mai mare, interveni Lewin. Despre ea ce...

— Mersi, Lewin, îl întrerupse Rogersson. Are treizeci și șapte de ani, e avocată în Kristianstad și locuiește cu cineva de cincisprezece ani, tot avocat. S-au cunoscut la Lund, în perioada studenției.

— Și ce știm despre el? întrebă Lewin.

— Că e o ea, printre altele. Fiica cea mare a căpitanului trăiește cu o femeie și nu cred că vrei să auzi ce ne-a spus taică-su când l-am întrebat de concubinul, sau, mă rog, concubina fiicei sale, zise Rogersson.

— Deși chestia aia cu ziua de naștere e destul de specifică, insistă Lewin.

— Așa am zis și eu, și Anna care a audiat-o, îl aprobă Rogersson. Până când am descoperit că bătrâna e născută pe 4 iunie, nu iulie. Asta dacă e să ne luăm după CNP-ul ei.

— O fi sărbătorit vreo aniversare. Cine știe, poate îi place să găsească scuze ca să mănânce tort cu marțipan. Baba o fi dependentă de dulciuri, spuse Bäckström și râse de i se scutură toată burta.

— Am înțeles, spuse Lewin și oftă. Și semnalmentele?

— Adică, vrei să zici că semăna cu fiul inexistent, spuse Rogersson.

— Da, spuse Lewin și zâmbi discret.

— Neavând altceva mai bun de făcut, am stat de vorbă și cu opticianul babei. Omul nu era prea impresionat, ca să zic așa. Nu e oftalmolog, e drept, dar zicea

că-i aproape oarbă. Și n-a mai fost la el la control de șapte ani.

— Nu cred că mai are rost să despicăm firul ăsta, tu ce zici, Lewin? spuse Bäckström rânjind.

•

După ședința de dimineață, Eva Svanström s-a dus în camera lui Lewin ca să-l consoleze.

— Nu-i lua în seamă. Bäckström ăsta nu mi s-a părut niciodată chiar sănătos la cap și Rogersson bea ca un porc. Probabil că era mahmur, ca de obicei. Ți-am mai spus asta de nu știu câte ori.

— Ai venit să mă consolezi, spuse Lewin și zâmbi vag.

— De ce, ce-i rău în asta? spuse Svanström pe tonul ei obișnuit. Dar nu numai. Vreau să-ți și povestesc ceva.

De ce, de ce nu putem să ne rezumăm la consolarea aia? se gândi Lewin.

•

Mama Lindei își schimbase numărul de telefon cu aproximativ trei ani în urmă, când s-a mutat dintr-un apartament în celălalt, în blocul în care stătea cu fiica ei. De obicei, abonații voiau neapărat să-și păstreze numărul vechi, dar, dintr-un motiv necunoscut, Lotta Ericson a preferat să ceară un număr nou. Un număr secret chiar. Înainte de asta, figura în cartea de telefoane ca oricine altcineva.

Numărul cel vechi le-a revenit celor de la Telia care, după un an sau doi de carantină, i l-au dat unuia dintre abonații săi noi. O anestezistă care lucrase la spitalul universitar din Linköping, dar primise un post mai bun la spitalul din Växjö și a ales să se mute acolo. Femeia în vârstă de 43 de ani se numea Helena Wahlberg și locuia singură pe Gamla Norrvägen, la aproximativ cinci sute de metri nord de locul crimei, într-o parte a orașului care, în mod previzibil, se numea Norr⁴⁸.

Numărul cel vechi transferat la noul client deveni și el secret, lucru deloc surprinzător având în vedere profesia proprietarului său. Svanström încercă s-o contacteze, însă i se spuse că femeia era în concediu de o lună, dar că urma să se întoarcă la serviciu luni și singurul lucru neobișnuit, apropo de asta, era că își începuse concediul tocmai vineri, patru iulie, în ziua în care a fost omorâtă Linda – o coincidență irelevantă, mai mult ca sigur.

— Vrei să cer o listă a convorbirilor ei? întrebă Svanström.

— Eu zic să așteptăm puțin, spuse Lewin. Mai bine o sun mai întâi și-o întreb. Și mai voiam să te rog un lucru.

•

În ciuda faptului că martora lor de nouăzeci și doi de ani își ratase ziua de

naștere cu o lună întreagă, lui Lewin îi venea greu să se despartă de ea definitiv. Motivul era propria lui poveste – o deformare profesională tipică. Și, probabil, personalitatea lui, dar de posibilitatea asta nu era deloc conștient. Femeia din fața lui, în schimb, își aducea aminte de această trăsătură de fiecare dată când se gândea la el.

— Bunica mea a murit, dar dacă ar fi trăit, ar fi avut în jur de o sută de ani, explică Lewin. Conform Stării Civile, era născută pe douăzeci februarie, o mie nouă sute șapte, dar noi o sărbătoream mereu pe douăzeci și trei.

— De ce? îl întrebă Svanström.

— Din câte mi-au spus ai mei, preotul a fost beat când a trecut-o în registrul de la biserică și a greșit data nașterii, pur și simplu. E vorba de câteva zile, nu de o lună, e drept, dar toată lumea încurcă iunie cu iulie.

— Da, e ușor să scrii n în loc de l, îl aprobă Svanström.

— De asta, avocații bătrâni obișnuiesc să accentueze literele din mijloc, ca să evite confuzia, spuse Lewin. Îmi amintesc că m-am mirat când am auzit prima oară. Aveam un profesor cam nebun la Academia de Poliție căruia îi ziceam Profesorul Iulie. Mai mult de pronunția asta n-am învățat de la el. În rest, prostii, cică să apucăm sabia cu ambele mâini când vrem să-l speriem pe infractor. Faptul că toată poliția trecuse la bastonul de cauciuc de câțiva ani părea să-i fi scăpat, săracul. O dată ne-a ținut un curs întreg despre consecințele legale ale rănirii cu tăișul, în loc de partea netedă a lamei, până când cineva și-a făcut curaj și i-a spus de bastoane.

— Și cum a reacționat? întrebă Svanström.

— S-a enervat, spuse Lewin.

— Cel mai simplu ar fi s-o întrebi. Pe martoră, zic, spuse Svanström.

— Poate, spuse Lewin oftând.

Poate ar trebui să discut și cu opticianul ei, se gândi Lewin. Problema cu colegi precum Rogersson era că preferau să privească lumea în alb-negru. Deși, în fond, Rogersson era un tip cumsecade, se gândi Lewin.

•

Când Eva se ridică să plece, lui Lewin îi veni din nou aceeași idee răzleață care îi trecuse prin cap cu câteva ore în urmă.

— Ar mai fi ceva. Mă tot gândeam la o chestie la ședință. Știi că Enoksson zicea că un om care fură o mașină în felul ăla se pricepe la mașini.

•

Conform părerii lui Lewin, asta nu însemna că era vorba despre un hoț de mașini profesionist. Putea fi vorba, pur și simplu, despre o persoană care avea cunoștințe tehnice. Un mecanic de mașini sau poate doar un entuziast, un om priceput la toate. Sau cineva care a învățat de la alții. Un paznic la vreun

penitenciar sau la vreo școală de corecție, sugeră Lewin.

— Sau un polițist, spuse Svanström.

— Poate, zise Lewin. Deși, eu unul, habar nu am, cu toate că lucrez ca polițist de aproape treizeci de ani.

— Cineva care a știut ce să facă, fără să riște să ajungă în baza noastră de date în timp ce „aduna cunoștințe”, trase concluzia Svanström.

— Exact, zise Lewin.

— În cazul ăsta, vorbim despre opusul bibliotecarului ăluia scârbos, Gross, spuse Svanström. Sau vreun alt așa-zis om de cultură.

— Întocmai, zise Lewin.

În niciun caz, nu e ca Gross, își spuse Lewin.

Când Svanström plecă, nu reuși să se abțină, bineînțeles. Fără a bănuși că prin gestul lui nu făcea decât să confirme opinia lui Svanström despre caracterul lui, Lewin formă numărul anestezistei. Era numărul ei de acasă și Lewin știa că unii oameni aveau obiceiul să se întoarcă acasă din concediu cu câteva zile înainte să înceapă serviciul, printre ei fiind și el.

— Nu pot să răspund acum, dar dacă-mi lăsați un nume și un număr de telefon, promit să vă sun cât pot de repede, îi răspunse vocea înregistrată.

Poate a ieșit puțin, se gândi Lewin, dar, cu toate astea, nu lăsă niciun mesaj, ci închise doar telefonul. Probabil că vocea ei m-a convins, se gândi Lewin. Sună exact ca o anestezistă în jur de patruzeci de ani. Corectă, binevoitoare, alertă. Celibatară, conform Evidenței Populației, și medic-șef la spitalul din Växjö, conform extrasului de la Taxe și Impozite, scos la imprimantă de conștiincioasa Eva Svanström.

59.

Cu două săptămâni în urmă, Bäckström le însărcinase pe cele două tinere colege din echipa de investigații să încerce să depisteze proveniența fibrei albastre de cașmir pe care, de dragul simplificării, o botezaseră „indiciul textil”. Nu întâmplător a ales două femei. Bäckström se bucura că micuțele aveau ceva de făcut și nu-l încurcau pe el sau pe ceilalți colegi ai lui, polițiști get-beget.

Oricum, colegele lui își luaseră în serios misiunea. Conform celor de la SKL, era vorba de un pulover albastru-deschis, destul de subțire, și cele două polițiste vorbiseră cu fiecare expert care le-ar fi putut ajuta. Au stat de vorbă cu designeri vestimentari, fotografi de modă, experți în lumea modei în general, cu producători, angroșiști, reprezentanți ai unor lanțuri de magazine cu haine de marcă. Unul dintre ei o întrebase chiar și pe mătușa lui, obsedată de modă.

În caz că era vorba de un pulover bărbătesc, aveau de ales între vreo zece modele. Cel mai probabil, un pulover cu gâtul în V, cu mâneci lungi, fabricat în Marea Britanie, Irlanda, SUA, Italia, Germania sau Franța, la un preț între două mii și douăsprezece mii de coroane, în funcție de marcă. Dacă a fost cumpărat la reduceri, putea să fie mai ieftin, desigur. În niciun caz mai ieftin de o mie de coroane, asta ar fi însemnat o afacere grozavă, conform specialiștilor cu care vorbiră tinerele polițiste.

Oricum, nu părea să fi trecut pe la magazinele din Växjö sau împrejurimile lui. Niciunul dintre comercianți nu mai avusese un astfel de pulover în sortiment în ultimii doi, trei ani. Au vândut câteva pulovere de cașmir, dar numai pentru femei și în alte culori. Au mai rămas vreo douăzeci de magazine și mall-uri din Suedia, dintre care majoritatea se aflau în Stockholm, Göteborg și Malmö. Sau poate că fusese achiziționat în afara țării. Lucru deloc rar și, dacă era să se gândească la preț, poate că era mai ieftin așa. Atât cererea, cât și oferta erau mai mari în străinătate decât în Suedia, conform spuselor experților. Mai mult de atât nu reușiseră să afle.

Mai rămânea varianta furtului. Cu ajutorul registrelor computerizate, cele două agente întocmiră o listă cu haine de marcă furate din depozitele importatorilor, angroșiștilor, magazinelor sau mall-urilor din sudul Suediei în ultimii ani. Apoi trecură în revistă toate spurgerile, furturile sau pierderile din case sau ale unor persoane private, înregistrate în baza de date a poliției. Nu găsiră niciun pulover bărbătesc de cașmir.

— Din păcate n-am ajuns mai departe, concluzionară detectivile de textile când îi dădură raportul lui Bäckström.

— Nu-i nimic, spuse Bäckström și zâmbi jovial. Important e că v-ați distrat și voi puțin, fetelor.

•

Muierile astea n-au pic de simț al umorului, stau îmbufnate tot timpul, se gândi Bäckström după ce colegele lui părăsiră biroul. E timpul pentru prima bere din weekend, se gândi el și aruncă o privire spre ceas. Acesta arăta aproape trei. Era vineri și timpul pentru activități mai plăcute. În niciun caz pentru pământul de Olsson care se ivi pe neașteptate în cadrul ușii și voia să stea de vorbă cu el.

— Ai cinci minute, Bäckström? îl întrebă Olsson.

— Sigur că da, spuse Bäckström și zâmbi amabil. O să mai treacă ceva timp până când ne putem căra de aici.

•

Olsson părea gata să petreacă jumătate din noapte discutând prelevările lor de probe ADN dacă Bäckström nu l-ar fi oprit într-un stadiu incipient. Olsson era îngrijorat și îl informă că și șeful poliției teritoriale îi împărtășea sentimentele. Ca să aplaneze conflictul, Olsson s-a gândit să stea de vorbă cu el în mod democratic și să asculte părerea fiecărui coleg.

— Să știi că ne apropiem de șapte sute de voluntari, spuse Olsson, care tocmai primise cifra exactă de la Thorén.

— Da, merge trăsnet, îl aprobă Bäckström plin de entuziasm. E o chestiune de timp până când îl prindem pe nenorocit.

Ce zici de asta, mormolocule?

— Sunt sigur că ai dreptate, spuse Olsson, deși nu părea deloc impresionat de cele auzite. Problema e că CJ și O sunt pe capul nostru. Mie nu prea-mi pasă de ce scriu ziarele, dar încerc să țin cont de critici.

— Da, ai dreptate, tu ești conducătorul anchetei preliminare, accentuă Bäckström voios.

— Ce vrei să spui?

Olsson îi aruncă o privire bănuitoare.

— Tu rămâi în căcat dacă vor să-și bată joc de noi și asta nu cred că-i așa de amuzant, spuse Bäckström cu cel mai empatic zâmbet al său.

— Mă rog, nu din cauza asta am decis să schimbăm prioritățile, îi spuse Olsson pe un ton agitat.

— Nu ziceai ceva de genul „să lărgim perspectiva”? îl întrebă Bäckström cu o expresie nevinovată.

— Fii sigur că m-am gândit și la asta, Bäckström, dar am impresia că ar fi mai bine ca ancheta să se îndrepte într-o direcție anume, zise Olsson.

— Deci ai renunțat la ideea de-a preleva probe de la toți localnicii din Växjö, spuse Bäckström pe un ton vesel. Atunci ar fi mai bine să...

— Mă refeream mai mult la indiciul ăla cu mașina furată, îl întrerupse Olsson. O să luăm o pauză deocamdată cu probele și o să încercăm să stoarcem cât putem din indiciul ăla.

— Te referi la baba aia de o sută de ani care a uitat când s-a născut? se întrebă Bäckström.

— De nouăzeci și doi. Nu, poate nu la ea neapărat, dar să știi că n-am terminat cu bătutul la uși în Högstorp, iar Enoksson și amicii lui vin cu surprize noi mai tot timpul după ce termină cu partea lor. Tu ce zici, Bäckström?

— Eu zic să trimitem băieții din Liga Sala pe capul bătrânei, spuse Bäckström rânjind.

— Liga Sala? spuse Olsson. Mă tem că nu înțeleg...

— Niște bijuterii de oameni. Își făceau veacul prin Bergslagen în anii '30, spuse Bäckström încercând să-și aducă aminte de tot ce citise în Anuarul Criminalistic. Era singura carte pe care o citea, mai mult ca să verifice dacă îl aminteau în termeni destul de măgulitori în descrierea cazurilor pe care colegii lui debili se încăpățâneau să le împărtășească publicului larg. Și mai era și gratis pentru că, de obicei, fura câte un exemplar de la serviciu.

— Da, știi. Dar ce legătură are Liga Sala cu martora noastră?

Olsson îl privi nedumerit pe Bäckström.

— Nimic, din păcate, spuse Bäckström. Și-apoi, sunt morți. Oricum, prin anii '30, tipii ăștia au gazat o babă după ce i-au spart casa. S-au ales cu șase coroane și treizeci de ore pe care bătrâna îi ținea sub saltea. O grămadă de bani pe vremea aia, să știi.

— Glumești, spuse Olsson.

— Nu spune asta, zise Bäckström.

Poate ar trebui să-l trimit pe Rogersson pe capul bătrânei, se gândi el.

60.

Lars Martin Johansson, șeful cel mare al lui Bäckström, nu se gândea deloc la ceas, deși era trecut deja de trei și un șef de departament se foia și transpira de zor pe un scaun din biroul secretarei lui de mai bine de o jumătate de oră. Lars Martin Johansson nu citise nici editorialul din *Svenska Dagbladet*, la cât de ocupat a fost cu verificarea activității lui Bäckström și a colegilor să-i din Växjö din ultima lună.

— Poți să-l trimiți înăuntru, spuse Johansson prin interfon și, nu se știe de ce, poate din cauza apropierii weekendului, șeful de departament se înfățișă pe partea cealaltă a biroului său în mai puțin de zece secunde.

•

— Am citit hârtiile de la tine, spuse Johansson.

— Vă ascult, șefu', spuse șeful de departament.

— Vreau să le arăți cuiva de la Financiar. Părțile dubioase le-am colorat cu roșu, spuse Johansson și arătă spre dosarul de pe masă.

— Și când vreți să fie gata? întrebă subalternul lui.

— Ajunge dacă le primesc luni dimineața. Doar e weekend, spuse Johansson generos.

— Atunci ar fi bine să vorbesc cu ei chiar acum. Înainte să plece, vreau să zic, spuse șeful de departament pe un ton nervos și dădu să se ridice.

— Încă ceva, spuse Johansson. Aș vrea să arunc o privire și peste investigație. Din câte am înțeles, colegii noștri de la PC au copii după aproape toate documentele.

— Și când aveți nevoie de ele, șefu'? întrebă șeful de departament.

— Ajunge peste un sfert de oră, zise Johansson.

— Mă tem că băieții s-ar putea să fi plecat deja, spuse subalternul său și aruncă o privire nervoasă spre ceas.

— Mi-e greu să cred, răspunse Johansson. Doar nu-i nici trei și jumătate.

— O să am grijă să le primiți într-un sfert de oră, șefu'.

— Excelent, spuse Johansson. Poți să le lași la secretară.

61.

La exact o săptămână de la ziua onomastică a reginei Silvia, vineri, cincisprezece august, trăsnetul îl lovi drept în cap pe comisarul criminalist Evert Bäckström de la Brigada Națională de Criminalistică. Cel puțin, așa i-a descris el situația prietenului său cel mai apropiat, inspectorul Jan Rogersson, când a încercat să-i povestească despre năpasta nemeritată care căzuse asupra lui din cauza unei femei nebune.

— Zici că m-a lovit trăsnetul, spuse Bäckström.

— Ce-ți place ție să exagerezi, Bäckström, spuse Rogersson. Mai bine le-ai spune lucrurilor pe nume. Erai beat, ce să mai.

Totul a pornit destul de promițător, ca de obicei, având în vedere că era început de weekend și că, din cauza raționalizării orelor suplimentare, n-avea voie nici măcar să pună piciorul în birou până luni dimineața. De îndată ce-a scăpat de pământul de Olsson, în felul lui caracteristic, discret, Bäckström părăsi sediul poliției din Växjö și se plimbă încet până la hotel. Ajuns în cameră, își scoase hainele, se îmbrăcă într-un halat de baie spălat și călcat și deschise prima bere rece din weekend, iar când Rogersson urcă la el cu respirația întretăiată și cu fața stacojie ca un curcan gata să fie tăiat, Bäckström era deja la a treia bere.

— În sfârșit, e vineri, spuse Rogersson și dădu peste cap o cutie de bere. Ai vreun plan pentru weekend?

— În seara asta va trebui să te descurci singur, tinere, spuse Bäckström, care profitase de timpul mort dintre cea de-a doua și a treia bere ca s-o sune pe micuța Carin și s-o invite la cină.

— Alertă la femei! spuse Rogersson care era un polițist cu intuiție.

— Mai întâi, să băgăm ceva la mașă în oraș, că după aia ziceam să antrenez puțin supersalamul, zise Bäckström și sublinie cele spuse trăgând o dușcă mare.

•

La început, toate au decurs conform planului. Bäckström și însoțitoarea lui din seara aceea se bucurară de o cină satisfăcătoare la un restaurant de pe Storgatan, și au consumat chiar și câteva lichide, deși Bäckström se străduia să-și impună o limită, ținând cont de planurile lui și pentru că voia să cruțe supersalamul.

În orice caz, până la urmă, cei doi aterizară în camera lui de hotel și, cu toate că, dintr-un motiv misterios, Carin a insistat să coboare la bar, a acceptat totuși un păhărel de încălzire în cameră. Asta înainte să coboare la bar și „să se pună pe băut”. Dar din punctul ăla, nimic nu mai era clar, nici ora exactă, nici celelalte

detalii. În niciun caz într-atât încât să stea și să rumege la ele luni întregi cu colegii lui lipsiți de simțul umorului de la departamentul de investigații interne.

— Voiam să-ți arăt o chestie, spuse Bäckström afișându-și cel mai șarmant zâmbet, înainte să se furișeze la baie.

— Bine, dar grăbește-te, se rățoi la el Carin de dincolo de ușă, sorbind din pahar, cu o atitudine dintr-odată distantă.

•

Mai rapid ca Superman în cabina de telefon, Bäckström execută manevra inversă în baie. După care înfășură un prosop în jurul burții, se arată în fața lui Carin în toată splendoarea lui și lasă cortina să cadă.

— Ce zici de asta, scumpi, spuse Bäckström trăgându-și burta și umflându-și pieptul.

Un gest complet inutil, desigur, la fizicul lui, dar uneori trebuia să faci eforturi.

— Ai luat-o razna? Ia viermele ăla hidos din fața mea, ai auzit? țipă Carin de pe canapea.

În clipa următoare, își înșfăcă poșeta și haina și mărșăluie afară din cameră, trântind ușa.

Muierile astea nu-s normale, se gândi Bäckström. Care vierme? Ce dracu' vorbește?

•

Mai întâi, Bäckström se îmbracă la loc. Apoi coborî la bar, dar singurul pe care-l întâlnește acolo era Rogersson, care rânjea singur într-un colț. În lipsă de altceva mai bun, Bäckström hotărî să mai zăbovească pe acolo și să dea peste cap câteva pahare de tărie. După ce se întoarse în cameră, o sună pe Carin ca să-i ureze măcar noapte bună și să-i demonstreze că nu era genul supărăcios, dar nici nu apucă să deschidă gura că femeia îi trânti receptorul în nas. Probabil că scoase aparatul din priză, pentru că după aceea nu i-a mai răspuns nici ea, nici robotul. Exact ca muieria aia nebună care mi l-a adus pe cap pe Egon, se gândi Bäckström.

62.

Sâmbătă dimineața, Lewin a luat-o cu el pe Eva Svanström, cei doi s-au urcat în tren și s-au dus la Copenhaga. O mică surpriză pe care o pregătise în secret și care o entuziasmă de parcă ar fi fost un copil.

— De ce n-ai zis nimic? îl întrebă Eva.

— Păi, n-ar mai fi fost o surpriză, răspuse Lewin.

— Aoleu, abia aștept! Să știi că n-am fost niciodată la Copenhaga, spuse Eva.

•

Mai întâi s-au dus la Tivoli⁴⁹ și s-au dat pe montagne rousse și în carusel. Apoi s-au plimbat agale pe Strøget⁵⁰. Au găsit o cârciumioară drăguță în Nyhavn și au mâncat un *frukost*⁵¹ danez pe cinste, cu hering, sandvișuri⁵² și alte specialități locale. Soarele bătea exact ca în Småland, dar căldura părea mai suportabilă, totuși, și Lewin se gândea că nu s-a mai simțit atât de bine de mult timp. Se simțea atât de bine, încât avu curajul chiar să abordeze un subiect care îl chinuia de câteva zile.

— Poate ar trebui să facem ceva cu viețile noastre, Eva, spuse Lewin, și-i strânse mâna.

— Eu mă simt bine, spuse Eva. Nu m-am mai simțit niciodată atât de bine ca acum.

— Bine, ne mai gândim, spuse Lewin și clipa trecu, dar totul părea în regulă în continuare.

Mai bine așa, pentru că oricum n-ar mai fi îndrăznit să deschidă subiectul.

— Ce zici de noul nostru șef? întrebă Eva, care preferă să schimbe subiectul cât mai discret. Lars Martin Johansson ăla.

— Să știi că îl cunosc, spuse Lewin. Am investigat un caz împreună pe vremea când era doar un agent de poliție obișnuit. Sunt vreo treizeci de ani de atunci, mai mult ca sigur. Înainte să ne cunoaștem noi doi. Cazul Maria. O femeie care a fost găsită sugrumată și violată în apartamentul ei din Enskede.

— Povestește-mi mai multe, spuse Eva împletindu-și degetele cu degetele lui. Cum e ca om? Johansson ăsta.

— Ca polițist nu-i prost deloc, spuse Lewin. Colegii obișnuiau să glumească pe seama lui, spunând că vede și după colț. Avea o abilitate aproape înfricoșătoare de a ghici cum stă treaba.

— Polițistul care vedea după colț, repetă Eva încântată. Zici că e un serial TV. Dar ca om cum era? insistă ea.

— Cum era ca om, repetă Lewin. Era genul care călca peste cadavre fără a se gândi unde pune piciorul.

— Aoleu! Asta nu sună deloc bine, spuse Eva.

— Poate mă înșel, spuse Lewin. Nu semănăm deloc. Poate că nu l-am înțeles eu, atâta tot.

— Pare o persoană complicată, în orice caz, constată Svanström.

— Combinația asta a lui dintre intuiția de-a vedea lucrurile mai clar decât alții și dezinteresul față de consecințele acestei abilități mă sperie puțin, cred, spuse Lewin. Nu așa ar trebui să fie toți polițiștii ăia cu puteri supranaturale? Nu se zice că văd totul și că nu le pasă de oamenii a căror soartă o afectează?

— În cel mai rău caz, ne mutăm, și gata. Am auzit că la Stockholm au nevoie de oameni, spuse Eva. Fostul meu șef chiar a întrebat de mine.

— Ne mai gândim, spuse Lewin și se aplecă înainte să-i miroasă părul, atingându-i ușor cu vârful nasului partea dintre lobul urechii drepte și obraz.

În cel mai rău caz, nu poate fi mai rău decât acum, și mai bine ca acum n-o să fie niciodată, se gândi el.

63.

În noaptea în care s-au întors de la Copenhaga, Lewin a visat din nou despre vara aceea de acum aproape cincizeci de ani, când a primit prima lui bicicletă adevărată. O Crescent Valiant roșie. Și tatăl lui își luase concediu toată vara ca să-l învețe să meargă cu ea.

Cel mai rău era când se apropiau de casă. Poteca aceea pietruită din fața casei. Ultimii douăzeci de metri dintre poarta albă și prispa casei, vopsită în roșu.

„Gata, îți dau drumul!” strigă tatăl și Lewin strânge ghidonul cât poate și pedalează, pedalează și alunecă pe pietricele. Și de data asta se lovește rău de tot. Își julește coatele și genunchii și gândul de-a învăța să se dea cu bicicleta i se pare dintr-odată lipsit de sens și sortit eșecului.

„Hopa sus, Jan”, spune tatăl, apoi îl ridică și-i ciufulește părul. „Hai să mâncăm un pic de ciocolată și câte un sandviș cu cașcaval. Și să-ți căutăm un bandaj”.

Și totul revine la normal.

64.

Era duminică și Johansson se întinse pe canapeaua din camera de zi a apartamentului său aflat pe Wollmar Yxkullsgatan, în Södermalm, Stockholm. Își pregăti un gin tonic mare cu multă gheață și începu să răsfoiască dosarul Linda. Îi luă toată după-masa să-l citească, dar, având în vedere că soția lui era plecată cu o prietenă, avea tot timpul de pe lume și, oricum, nimic mai bun de făcut. În plus, mai mult de atât nu te puteai apropia de un caz de omor adevărat, mai ales după promovarea asta, se gândi Johansson. Poate ar trebui să-mi caut de lucru la grupul PC? Par foarte neajutorați, săracii, se gândi Johansson, aruncând un ochi peste profilul infractorului.

•

Ce naiba fac oamenii ăia acolo? se gândi Lars Martin Johansson patru ore mai târziu, după ce termină de citit și de gândit și lăsă dosarul la o parte. Un polițist adevărat și-ar da seama care-i treaba în mai puțin de o săptămână.

65.

Växjö – Stockholm, luni, 18 august – duminică, 24 august

Lunea aceea se împlineau opt săptămâni de la începutul vânătorii după ucigașul Lindei, iar Bäckström era deja sătul de toată povestea. Nu mai aveau voie să recolteze probe ADN de la nimeni, cu toate că până și un pămpălău ca Olsson și-ar fi putut da seama că în felul acela, mai devreme sau mai târziu, aveau să-l prindă sigur pe infractor. Și nu mai apăreau nici detalii picante. Nicio descoperire interesantă sau vreun derbedeu după care să alerge. Doar bătrâne de o sută de ani plecate cu pluta, care nu-și aminteau când erau născute și ziceau că făptașul semăna cu o persoană inexistentă. Plus ceilalți așa-numiți „martori” care nu văzuseră și nu auziseră nimic, dar care reușeau, totuși, să interpreteze totul greșit. Ca să nu mai vorbim despre ceilalți nebuni vizionari cu fapăturile și vibrațiile lor de „dincolo”. La urma urmei, ce naiba mai căuta el acolo? Era un loc deloc potrivit pentru un polițist care voia să facă treabă pe bune. Era timpul să-și strângă sarsanalele și să plece la Stockholm.

În plus, aterizase în cel mai tâmpit oraș din lume. Plin de muieri nebune. Colac peste pupăză, toate ziarele, canalele TV și posturile radio îi dădeau sfaturi cum să-și facă treaba mai bine. Șefii mari se făceau remarcați prin absența lor, desigur, când era vorba să-și pună obrazul pentru soldatul comun. Ca laponul ăsta nenorocit, de la care ziarele mari din capitală nu reușiseră să stoarcă nici măcar un comentariu. Asta dacă era să-i creadă pe cuvânt, iar de data asta, era puțin probabil că mințeau, își spuse în gând Bäckström.

Și dacă asta nu era de ajuns, se mai trezi și cu colega Sandberg pe capul lui. Aceasta închise ușa de la biroul lui și-i șopti la ureche puținul pe care-l avea de spus.

— Am primit o sesizare la adresa ta azi-dimineață, spuse Anna Sandberg.

— Ce-am mai făcut? întrebă Bäckström. În afară de muncit?

Am depășit norma de bețișoare de urechi recomandată de Brigada Națională de Criminalistică, își spuse el în gând.

Atentat de viol, conform reclamantei. Hărțuire sexuală, conform colegei care a înregistrat reclamația și care a preferat să o pună într-un dosar separat.

— Îți bați joc de mine? întrebă Bäckström, care ghicise deja de unde bătea vântul.

Să dau tocmai peste ea, din toate nebunele de pe pământ, își spuse în sinea lui.

Din păcate, nu, spuse Anna Sandberg. Conform sesizării, în seara de 15 august, în camera sa de la Hotelul Municipal, Bäckström a făcut mai multe lucruri, unele, pe bune, altele, deloc. Victima era o reporteriță de la postul de radio local, pe nume Carin Ågren, în vârstă de 42 de ani. Reclamanta era o prietenă apropiată de-a ei, președintă în asociația locală pentru ajutorarea femeilor abuzate, pe nume Moa Hjärtén. Singurul lucru pozitiv din toată povestea asta era că nu reușiseră să dea încă de presupusa victimă și, ca de multe ori în astfel de cazuri, nu existau nici martori.

— Habar n-am despre ce vorbești, spuse Bäckström. N-am atins-o cu un deget.

Ceea ce-i chiar adevărat, se gândi el.

— Nu e dosarul meu, spuse Sandberg și dădu din cap. Mă gândeam c-ar fi bine să afli din timp.

— De Hjärtén asta îmi amintesc, spuse Bäckström. Nu e muierea aia umflată care se plimbă peste tot în cămașa aia de noapte roz? Am cunoscut-o aici, la secție. Părea o confidentă de-a lui Olsson.

— Mă rog, eu te-am anunțat ca să știi, repetă Sandberg.

— Drăguț din partea ta, Anna, spuse Bäckström cu cel mai relaxat zâmbet al său. În profesia asta ești nevoit să înghiți o grămadă de căcaturi, adăugă el cu un oftat obosit.

Și bine-nțeles că n-are niciun martor, se gândi.

Lui Lewin nu-i fuse deloc ușor să dea de anestezistă. De îndată ce s-a întors la serviciu, colegii ei au avut nevoie de ea în sala de operații mai toată ziua și n-avea timp să se întâlnească cu Lewin decât după-amiază. Asta, dacă era vorba despre ceva foarte important. Ceva care nu însemna că era nevoită să-și încalce jurământul de confidențialitate. Și dacă venea el la ea, și nu invers, mai ales că nu voia să-i spună despre ce era vorba la telefon.

Dar când s-a întâlnit cu ea în camera ei de la spital, totul a decurs nedureros și mult peste așteptările lui. Halat alb și un stetoscop în buzunar. Păr scurt și blond, subțirică, în formă, cu niște ochi albaștri alerti și o privire care sugera vigilență, inteligență și simțul umorului. Atractivă femeie, își spuse în gând Lewin. Mă rog, nu c-ar avea ceva de-a face cu misiunea mea.

Fără a intra în detalii prea mult, referitor la motivul vizitei sale, Lewin îi povesti pe scurt ce-l interesa. Promise cumva vreun telefon ciudat pe fix? Era interesat mai ales de apelurile din seara dinaintea plecării ei în concediu, sau din

noaptea sau dimineața primei zile de concediu.

— Undeva în jurul datei de patru iulie, îi explică Lewin.

— E vorba de cazul ăla de omor, nu-i așa? De viitoarea polițistă? Întrebă femeia și-l privi curioasă.

Activitatea cerebrală febrilă din spatele ochilor să-i albaștri era mai mult decât evidentă.

— N-am zis asta, spuse Lewin și zâmbi vag.

Poate e puțin cam prea atractivă, se gândi în sinea lui.

•

Și, chiar așa, nu spusese nimic de genul ăla. Ea era cea care rosti cuvintele și nu se aștepta la vreun răspuns. Putea să-l deducă și singură. Cu douăzeci și patru de ore înainte să se întoarcă din vacanța ei din străinătate, nu știa nimic despre cazul Linda. Dar după ce citi o mulțime de ziare vechi și stătu de vorbă cu colegii ei în pauza de cafea de la serviciu, află la fel de multe ca toți locuitorii orașului Växjö.

— N-am mai avut de-a face niciodată cu un polițist de la Omucideri. Și cu atât mai puțin cu unul de la Brigada Națională de Criminalistică.

— Sigur e o experiență minunată, spuse Lewin.

— Aproape că mă bucur să vă întâlnesc, spuse femeia.

— Mulțumesc, zise Lewin.

Încotro se îndreaptă conversația asta, de fapt? se gândi Lewin.

— Păreți un om de nota zece. Nu așa zic toți bărbații? Un om de nota zece? spuse ea. Și să știți că s-ar putea să vă ajut. Nu prea înțeleg la ce vă trebuie informația asta, dar, mă rog. Să vă povestesc cum stă treaba.

•

Anestezista nu primea telefoane de la necunoscuți decât foarte rar. Aproape toate apelurile primite aveau legătură cu serviciul ei. Sigur că se mai întâmpla să răspundă și la apeluri greșite, dar pe astea le uita numaidecât. Iar de apeluri neplăcute nu avusese parte deloc în cei doi ani de când stătea la Växjö.

— Niciunul care să-mi respire ciudat în receptor, spuse ea. Sper că datorită numărului secret, nu din cauză că am îmbătrânit, explică ea zâmbind.

Era unul dintre motivele pentru care își aducea aminte de convorbirea cu pricina. Celălalt motiv era că urma să plece în străinătate vineri, patru iulie. Urma să ia trenul până la Copenhaga și apoi avionul până la New York seara târziu, iar pentru asta era nevoită să plece de acasă cel târziu la patru după-amiază. Singurul lucru care i-ar fi putut strica planurile era un caz acut sau vreo urgență care să necesite neapărat prezența ei la spital. Asta, fiindcă fusese de acord să înlocuiască în ultima clipă un coleg al cărui tată făcuse infarct vineri dimineață.

— Eram acasă și dormeam când a sunat telefonul. Era în creierii nopții și mi-am spus: gata, pot să-mi iau adio de la concediu, zise femeia.

În creierii nopții? se întrebă Lewin. Oare putea spera la o oră exactă?

— Conform ceasului deșteptător de pe noptieră, era două și un sfert, zise ea și zâmbi la reacția mirată a lui Lewin. Îmi dau seama că vă întrebați cum de-mi amintesc.

— Da, spuse Lewin și zâmbi la rândul lui. În cel mai rău caz, va trebui să vă întreb dacă vă amintiți când v-ați născut.

•

Ceasul era un instrument important în viața unui anestezist. Mai ales în cazul apelurilor nocturne care aveau legătură cu serviciul ei. În plus, avea o memorie de elefant când venea vorba de cifre și, în mod practic, ținea și un carnetel și un creion lângă aparat. Mai întâi și-a notat ora apelului, apoi a ridicat receptorul.

— Fiind sigură că mă sunau de la serviciu, am răspuns din reflex, explică ea. Și ca să le dau impresia că mi-au stricat și concediul, și somnul de frumusețe, am încercat să mă prefac somnoroasă.

— Nu v-ați spus numele când ați răspuns? încercă să afle Lewin.

— Nu, spuse femeia. Voiam să le răspund doar cu un „aaalo” somnoros și târăgănat. Deși eram perfect trează. Mă gândeam că nu merită mai mult.

— Păi, și cine v-a sunat? întrebă Lewin. Vă amintiți?

•

Fusese sunată de un bărbat. Unul bine dispus, politicos, nebăut și, judecând după voce, cam de vârsta ei.

— Mai întâi mi-a spus ceva în engleză. *Long time no see*⁵³, sau ceva de genul ăsta și că speră că nu m-a trezit din somn. Eu credeam în continuare că e un coleg care face pe glumețul. Doar plecam în SUA în concediu. Dar, dintr-odată, nu mai eram așa de sigură.

— De ce? întrebă Lewin.

— Mă gândeam că oricum mi-au stricat concediul, așa că l-am luat din scurt. L-am întrebat câți erau și ce au pățit de data asta. Când mă sună la ora aia, știu deja că-i vorba de accidente de mașină, îi explică anestezista.

— Și ce-a zis?

— Părea surprins. Părea că și-a dat seama că a greșit numărul. M-a întrebat cu cine vorbește și atunci l-am întrebat și eu cu cine voia să vorbească și în clipa aia mi-am dat seama că nu era un coleg, ci, pur și simplu, cineva care greșise numărul.

— A mai zis ceva? întrebă Lewin.

— Da. Mai întâi a întrebat dacă a nimerit la Eriksson. Îmi amintesc exact

pentru că mi s-a părut o formulare mai neobișnuită. Mă gândeam că se referă la compania de telefoane Eriksson și am zis că-și bate joc de mine. În clipa aia m-am înfuriat destul de rău și i-am spus că a greșit numărul. Și atunci tipul și-a cerut scuze de vreo zece ori și chiar părea sincer. Oricum, mă bucuram că nu-mi stricaseră concediul, așa că i-am zis că-i în regulă, doar că-l rog să nu mai repete figura.

— Și asta a fost tot, spuse Lewin.

— Nu, spuse anestezista și scutură din cap. A mai spus ceva și, fiindcă a spus-o într-un mod destul de șarmant, chiar am ținut minte ce-a zis.

— Încercați să vă amintiți exact fiecare cuvânt, o rugă Lewin și își verifică dictafonul.

— OK, spuse ea. A zis ceva de genul „probabil nu-i o situație prea propice ca să vă invit la o întâlnire”. Un „*blind date*”, așa a spus. „Probabil nu-i o situație propice să vă invit la un *blind date*”, da, exact așa. Și cu asta a și închis, înainte să apuc să-i răspund. Păcat, pentru că mi s-a părut chiar șarmant și de treabă, constată femeia și îi zâmbi lui Lewin.

— Bine dispus, nebăut, de treabă și șarmant, spuse Lewin.

— Exact. Nu se știe cum s-ar fi terminat dacă nu m-ar fi sunat în toiul nopții, spuse martora zâmbind și mai larg. Îmi amintesc că abia am reușit să adorm. Am stat în pat și îmi făceam tot felul de scenarii, gândindu-mă că sigur era la fel de șarmant și de chipeș cum mi s-a părut după voce.

— Ați sperat c-o să vă sune din nou, spuse Lewin și zâmbi și el.

— Mă rog, răspunse martora lui. Poate nici chiar așa. Nu-s chiar așa de disperată. Încă.

— Dar nu v-a mai sunat, oricum, spuse Lewin.

— Nu, nu era printre apelurile înregistrate pe care le-am ascultat după ce m-am întors din concediu, spuse ea, și ridică din umeri. Numai apeluri obișnuite, plictisitoare. Dar de ce să mă fi sunat?

Poate că a găsit altceva mai bun de făcut, se gândi Lewin. Altfel te-ar fi sunat sigur, dacă e genul pe care mi-l imaginez.

— Dacă vă mai amintiți ceva, sper că nu ezitați să ne sunați, spuse Lewin și-i înmână o carte de vizită.

— Sigur că nu, spuse ea, și aruncă o privire peste cartea de vizită înainte de a o strecura în buzunarul de la piept. Și dacă vreți să vă fac turul orașului, să mă sunați. Numărul îl aveți deja.

•

De îndată ce s-a întors la secție, Lewin și-a sunat un prieten bun, fost coleg care între timp ajunsese comisar la Săpo și care îi datora mai multe servicii. Cei doi vorbiră puțin despre ce-au mai făcut, după care Lewin a reușit să spună ce

voia de la el.

Era vorba despre o infracțiune gravă, chiar dacă nu se încadra în categoria problemelor de securitate națională. Lewin avea nevoie să traseze un apel telefonic și, în mod ciudat, cunoștea și ora exactă la care fusese făcut, și numărul apelat. Dar voia să afle numărul de pe care s-a făcut apelul, cine avea abonament pe numărul acela și – dacă nu întindea coarda prea mult – cine era persoana care sunase.

— Te sâcâi cu lucrul ăsta pentru că știi că tu și colegii tăi sunteți imbatabili la cheștiile astea, îl linguși Lewin.

— Așa este, îl aprobă prietenul lui vechi. Nu greșesc dacă presupun că-i vorba de cazul ăla de omor? Viitoarea polițistă? Având în vedere că mă suni de pe un număr de Văxjö.

— Da, spuse Lewin. Cât timp crezi că vă ia?

În caz că datele lui Lewin erau corecte și apelul fusese dat la două și un sfert dimineața, patru iulie, la numărul respectiv, putea să-i dea răspunsul într-o zi.

— Te sun mâine-dimineață, cel târziu, răspunse colegul. Nu trebuie decât să-mi ții pumnii. Știi și tu cum e, din păcate, majoritatea infractorilor folosesc cartele din alea reîncărcabile care nu pot fi depistate mai târziu.

— Am senzația că n-a sunat de pe un număr din ăla, spuse Lewin.

Nu și de data asta, se gândi el.

66.

În sediul cel mare al poliției de pe Kungsholmen din Stockholm, la patru sute de kilometri nord de Växjö, șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică stătea în biroul lui și simțea cum îi crește tensiunea. În plus, dintr-un motiv absolut ridicol, dacă era să se gândească la dosarele pe care ar fi vrut să le vadă în acea dimineață pe biroul lui. „Cercul Bäckström a sosit la Växjö”, își spuse în gând Lars Martin Johansson.

•

Mai întâi s-a întâlnit cu o colegă tânără și cumsecade de la Financiar, care își petrecuse tot weekendul încercând să găsească răspunsuri la semnele de întrebare lăsate de Johansson pe teancul de hârtii frumos aranjate pe care le primise de la el. Fără succes, însă. Îi mai rămâneau o mulțime de facturi ciudate, acoperind te miri ce, de la „întreținere echipament” până la materiale de conferință și întâlniri cu surse anonime la diverse cârciumi. Toate emise pe numele aceluiași comisar Bäckström și însumând aproape douăzeci de mii de coroane. În plus, mai existau și niște retrageri de numerar neînregistrate. Făcute de același Bäckström, însumând în jur de douăsprezece mii de coroane. Plus facturile obișnuite pentru astfel de deplasări, ceea ce însemna că suma totală – neincluzând salariile și contribuțiile sociale – se ridica la trei sute de mii de coroane.

•

— Despre ce vorbim noi aici, de fapt? Între noi fie vorba, spuse Johansson și dădu din cap încurajator către ea.

— Despre cineva cu mâna lipicioasă și, între noi fie vorba, nu cred că e prima oară când face așa ceva. Și am impresia că numele de pe facturi îmi sună cunoscut.

— Dar ați văzut cazuri mai grave? spuse Johansson, care nu se simțise atât de energic de mult timp.

— Mult mai grave, îl aprobă femeia de la Financiar cu emfază. Am văzut o grămadă de facturi ciudate de-a lungul anilor.

— Care a fost cea mai ciudată? o întrebă Johansson curios.

— În ultimul an bugetar... două tone de fân. Asta se întâmpla iarna trecută, e drept că n-a fost o achiziție foarte scumpă. Câteva mii, din câte îmi amintesc.

— Cred că știu cine a semnat pentru factura aia, mârâi Johansson.

— Da, echipa de intervenții rapide avea nevoie de fân pentru un exercițiu, spuse femeia de la Financiar. Doar știți că sar tot timpul de la înălțime și vor să

aterizeze pe ceva moale, mai mult ca sigur. Deși, e clar. Nici factura comisarului Bäckström de la spălătoria din Växjö nu rămâne cu mult în urmă. Am cerut chiar și o factură detaliată. Și să știți că și eu am un bărbat și trei copii – niște purcei, toți patru – dar asta rămâne între noi. În orice caz, în comparație cu Bäckström, sunt niște amatori.

— Mai spuneți-mi, spuse Johansson cu o mină avidă.

•

Chiar în ziua în care comisarul Bäckström a ajuns la Växjö, unul dintre subordonații lui a lăsat un sac cu haine pentru spălat la hotel în numele lui. Acestea au fost returnate după câteva zile. Factura atașată a fost semnată de Bäckström și acoperea, conform unei notițe scrise de mână, „îngrijire echipament folosit în cadrul misiunii”. Conform copiei după factura detaliată cerută de responsabilul economic – care, dintr-un motiv anume, nu se afla pe factura originală – era vorba de spălarea a „27 perechi chiloți bărbătești cu mânecută, 2 perechi izmene bărbătești, 31 tricouri, 14 perechi șosete, 9 cravate, 4 bluze cu mânecă lungă, 14 cămăși, 3 perechi pantaloni, 2 perechi pantaloni scurți, 1 sacou și 1 costum din trei piese, incluzând pantaloni și vestă”.

— Și vestă, spuse Johansson și zâmbi la fel de bucuros ca un copil mic. Așa scrie? Și vestă?

— Și vestă, confirmă femeia de la departamentul financiar și păru aproape la fel de amuzată ca șeful ei. Și am impresia că l-am și văzut. Era o oribilitate din aia maro cu dungii albe și Bäckström nu-i genul care își schimbă hainele zilnic, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Fenomenal! spuse Johansson și părea că vorbește serios. Uitați cum facem...

•

Când se întâlni cu șeful direct al lui Bäckström, Johansson era într-o dispoziție de milioane. Dar, întrucât comisarul-șef habar n-avea despre acest lucru și fiindcă avusese coșmaruri cu el trei nopți la rând și se temuse până acum de acea întâlnire, a crezut că are de-a face cu o experiență din pragul morții și că era rândul lui să fie eviscerat.

— Păi, să vedem, spuse orbul, zise Johansson și răsfoi voios un teanc de hârtii de pe birou. Apropo, nu vrei o cafea, ceva? Întrebă el brusc și dădu din cap spre musafirul lui.

— Ah, nu, mulțumesc, sunt bine, îl asigură comisarul-șef.

Omul e un sadic get-beget, se gândi el. Ce-i asta, o variantă cu buget redus a ultimei cine? O cafea și o prăjiturică?

•

Pe Johansson îl interesau trei lucruri. De ce i-a trimis comisarul-șef tocmai pe

acești șase colegi la Växjö? De ce l-a numit pe Bäckström șef de echipă? Și care dintre ei a stat și s-a uitat la filme deochete pe canalul porno al hotelului? Ultima abatere fiind și cel mai la îndemână exemplu pentru ce NU aveai voie să faci când te aflai în deplasare în interes de serviciu și când angajatorul tău, Brigada Națională de Criminalistică, era cel care achita facturile.

Conform comisarului-șef, situația era mai complicată de-atât. În primul rând, nu el fusese cel care a trimis echipa de investigații la Växjö. Cum i-a mai spus deja șefului său – și cu tot respectul – el era în concediu pe-atunci și decizia fusese luată de Nylander, predecesorul lui Johansson. De ce l-a numit Nylander șef de investigații pe Bäckström îi scăpa și lui, iar în ceea ce privea filmul porno, lucrurile erau încă în curs de cercetare.

— Bine, bine, îl întrerupse Johansson. Dar sunt sigur că te-ai gândit și tu. Văd că și Jan Lewin e printre ei. De ce nu e el șeful? Pe vremea când ne-am cunoscut, era încă un polițist decent.

— Nu-i place să fie șef, spuse comisarul-șef. Din câte știu, lucrurile s-au întâmplat în felul următor. Nylander a rugat-o pe secretara lui să-l sune pe Bäckström. Habar n-am de ce tocmai pe el. Bäckström a primit misiunea și el a fost cel care a adunat colegii disponibili în acel moment. În privința lui Bäckström sunt rezervat, dar vă asigur că restul sunt OK. Lewin, de pildă, are și experiență și e și competent. Cred că-i unul dintre cei mai buni criminaliști din țară.

— Mă rog, spuse Johansson.

Am văzut și mai buni, își spuse în gând.

— Același lucru e valabil și pentru Rogersson ăsta, continuă Johansson. Din câte văd, factura aia pentru filmul porno a fost emisă pe camera lui.

— Da, numai că în ziua aia el era la Stockholm. Și-a predat mașina de serviciu vineri seara și a preluat-o din nou duminică, pe la prânz, așa că n-avea cum să fie el, spuse comisarul-șef.

— Află cine a fost, spuse Johansson, de data asta pe tonul lui obișnuit.

— Promit să fac tot ce-mi stă în putință, îl asigură comisarul-șef.

— Ajunge dacă afli cine a fost, spuse Johansson. Ca să știu pe cine să dau afară sau să mut la alt departament.

67.

În dimineața în care Jan Lewin citi *Smålandsposten* – în liniște deplină, în cameră, înainte să coboare la micul dejun – șeful de achiziții Roy Edvardsson, în vârstă de 48 de ani, trona pe prima pagină, în mijlocul unei fotografii de format mare. Judecând după poză, acesta era un bărbat destul de plinuț, în floarea vârstei, purtând uniforma majorității bărbaților suedezi pe timp de vară: sandale cu șosete, bermude, un tricou în dungii și o șapcă cu pătrățele subțiri. Edvardsson stătea sprijinit de Mercedesul său într-o poziție relaxată și emana nu doar încredere în sine, ci și bogăție materială. Era născut și crescut în Växjö și lucrase acolo toată viața.

Motivul pentru care se putea citi despre el în *Smålandsposten* era un reportaj lung despre un studiu efectuat de *Livsmedelsverket*⁵⁴ conform căruia, locuitorii provinciei Småland optau mai rar pentru alimente ecologice decât restul populației suedeze, atunci când își făceau cumpărăturile zilnice. În ciuda eforturilor însemnate ale celei mai cunoscute locuitoare a provinciei, scriitoarea Astrid Lindgren, care făcuse tot posibilul să elibereze găinile din cuștile lor și să asigure o viață fericită porcilor, măcar până la Crăciun.

Reporterul ziarului ieșise pe străzile orașului și efectuase un studiu simplu, întrebându-i pe trecători despre părerea lor în ceea ce privește alimentele și celelalte produse bio. Majoritatea celor cu care vorbise confirmau rezultatele studiului efectuat de *Livsmedelsverket*, potrivit căruia, motivul pentru nemulțumirea celor cu o atitudine negativă față de astfel de produse era cam același. Alimentele bio erau mai scumpe decât restul, dar aveau cam același gust ca și mâncarea obișnuită.

Nu același lucru se putea spune și despre Roy Edvardsson, în vârstă de 48 de ani, care, în ciuda profesiei sale, habar n-avea ce să răspundă.

— Nu mă întreba pe mine, spuse Edvardsson. Eu nu fac niciodată cumpărături singur. Sunt căsătorit de ceva timp.

N-am crezut că mai există specimene din astea, se gândi Lewin uimit și se întinse după foarfecă, pentru a-și completa amintirile despre perioada petrecută la Växjö cu un moment scurt din viața lui Roy Edvardsson.

68.

După micul dejun, Lewin porni pe urmele colegilor să-i și fiindcă făcu asta în cel mai mare secret, fiecare pas îi aducea muștrări de conștiință. Mai întâi, îl vizită pe opticianul martorei de nouăzeci și doi de ani ca să vadă care era, de fapt, situația cu vederea femeii.

Opticianul era un bărbat în jur de șaizeci de ani care cumpărase magazinul de optică, preluând afacerea de la tatăl său. Martora lui Lewin își cumpăra de treizeci de ani ochelarii de la el. În total, îi vânduse două perechi de ochelari noi, pe care le reparase de câteva ori, așa că nu se putea spune că era o clientă cu dare de mână. Ultima oară trecuse pe acolo cu șase ani în urmă. Controlul de atunci a dovedit că se descurca foarte bine și cu ochelarii pe care-i cumpărase cu cinci ani în urmă. După ce a împlinit optzeci de ani, și mai degrabă pentru că avea nevoie de rame noi.

Martora era mioapă, dar era un defect din naștere și miopia ei nu se agravase prea mult cu trecerea anilor. Dacă avea ochelarii pe nas și în caz că nu pățise ceva grav în ultimii ani, ar fi trebuit să-l vadă destul de clar pe bărbatul aflat la aproximativ douăzeci de metri de ea, despre care îi vorbea Lewin. Dar dacă nu-i purta, atunci n-avea cum să-l vadă. Excluz. De la distanța aia și fără ochelari nu putea decât să perceapă mișcări sau să deosebească eventual un om de un câine, dar un câine de o pisică, de pildă, n-ar fi avut cum.

În plus, mai exista o problemă cu oamenii în vârstă și cu vederea lor. O problemă care n-avea nimic de-a face cu domeniul optic, ci mai degrabă cu o realitate a vieții de zi cu zi, care nu trebuia ignorată de niciun profesionist conștiincios.

— Vederea bătrânilor e influențată de mai mulți factori, în afară de condițiile fizice și psihice. Amețesc sau au vedenii mai des decât persoanele tinere și îi afectează și trecerea de la lumină la întuneric. Se întâmplă să se zăpăcească și să amestece lucrurile, după care să funcționeze din nou ca de obicei. Uneori vin la mine și probează o pereche de ochelari noi și citesc și cele mai mici semne din rândul de jos, după care, dintr-odată, nu mai reușesc să citească nici rândul de sus, din cauză că au dormit prost ori s-au certat cu copiii sau mai știu eu ce.

— Dar dacă n-avea nicio problemă și purta ochelarii, n-avea cum să nu-l vadă pe omul nostru. Mai ales dacă e vorba de cineva cunoscut, trase concluzia Lewin.

— Exact, îl aprobă opticianul. Dar ar mai fi partea psihică. V-am spus că uneori mai confundă oamenii. Poate fi vorba despre un cunoscut, și asta din

cauza unei asemănări fizice, și-atunci se întâmplă să-i descrie pe cunoscutul respectiv și persoana pe care au văzut-o. Nu sunt medic, dar am avut de-a face cu mai multe cazuri de acest gen de-a lungul anilor.

•

Asta, pe de o parte, dar pe de alta? se întrebă Lewin și oftă în sinea lui când sună la ușa apartamentului în care locuia martora lor. O rugase pe Eva Svanström s-o sune și s-o anunțe în prealabil de vizita lui și spera că de asta nu s-a uitat pe vizor înainte să-i deschidă.

— Numele meu este Jan Lewin și sunt comisar în cadrul Brigăzii Naționale de Criminalistică, spuse Lewin și îi arătă legitimația, afișându-și cel mai demn de încredere zâmbet.

Bătrâna pare alertă și bine dispusă, se gândi el plin de speranță.

— Intrați, intrați, spuse ea și-i arătă direcția cu vârful bastonului ei îmbrăcat în cauciuc.

— Mulțumesc, spuse Lewin.

Și pare și cu boii acasă, se gândi Lewin și se simți tot mai plin de speranță.

— Eu ar trebui să vă mulțumesc, spuse doamna Rudberg. Comisar? Asta nu-i de colo. Colega de dinainte, care a fost la mine acum două zile, era doar o agentă obișnuită, constată martora și-și privi cu curiozitate musafirul.

•

Mai întâi vorbiră despre ziua ei de naștere și se dovedi că martora nimerise la același preot confuz ca și bunica lui Lewin. În plus, a durat ani buni până când părinții ei au descoperit data greșită și i-au spus și ei.

— Tata a descoperit data greșită abia când am început școala, explică ea. Dar între timp am primit un preot nou și el n-a mai vrut să modifice nimic. Astfel că am lăsat totul așa cum era.

•

Un timp chiar a iritat-o faptul că fusese înregistrată greșit. Dar cu trecerea anilor, o lună în plus n-a mai contat prea mult și când a primit prima pensie, cu o lună mai devreme, chiar l-a binecuvântat pe preot.

— Dacă am noroc, poate primesc pensia o lună în plus, constată ea și-i zâmbi lui Lewin. Așa că n-am decât să-i mulțumesc.

•

Chestia cu ziua ei de naștere nu-i crease în schimb nicio problemă practică. Își sărbătorea ziua pe patru iulie, așa făcuse mereu și uitase s-o lămurească pe asistenta de poliție în legătură cu greșeala preotului, asta pentru că nu s-a gândit deloc că ar fi fost relevant. În plus, vizitatoarea n-a întrebat-o nimic, așa că a presupus că știe cum stă treaba. Era doar o neînțelegere, nimic mai mult, și era sigură că ziua în care-l văzuse pe bărbatul acela de pe balcon era patru iulie.

Ieșise ca în fiecare zi din vara aceea și cu ocazia zilei de naștere mâncase și o felie de tort la cafea.

— Am luat chiar și o tavă ca să nu trebuiască să mă plimb tot timpul până la bucătărie. E incomod cu bastonul ăsta, explică femeia.

Ne mai rămâne o problemă și habar nu am cum s-o rezolv, se gândi Lewin.

— Și sunt sigură că vă întrebați dacă purtam ochelari, spuse martora și se uită la el peste rama ochelarilor.

— Așa este, spuse Lewin și zâmbi prietenos. Cum vă descurcați cu ochelarii aceia, doamnă Rudberg?

•

Foarte bine, spuse martora. De obicei, îi scotea abia când se cuibărea sub pătură seara și-i punea mereu la îndemână, pe noptiera de lângă pat. Și-i punea imediat ce se trezea, înainte să se dea jos din pat.

— Ce să caut pe balcon fără ei? spuse ea. Ar fi fost culmea. Nici n-aș fi găsit drumul până acolo.

•

Mai rămâne să lămurim problema individului pe care l-a văzut meșterind la mașina aia în parcare. Totul merge ca pe roate, se gândi Lewin.

•

Un bărbat destul de scund, cu părul închis la culoare, agil și flexibil. Bine făcut, cum s-ar zice. Ca băieții de pe vremea când era ea tânără.

— Deși, pe vremea mea, bărbații n-aveau nevoie de atâta antrenament ca să fie în formă, spuse martora.

•

Câți ani avea bărbatul? se întrebă Lewin.

•

Cam de vârsta ei, pe vremea când bărbații arătau în felul acela și se uita după ei, sau, în fine, cu câțiva ani mai în vârstă, pentru că bărbatul era tot timpul mai în vârstă decât femeia pe vremea ei.

— Avea în jur de douăzeci și cinci, treizeci, cam așa, spuse bătrâna. Deși, sigur, în ziua de azi, toți arată la fel de tineri, așa că s-ar putea să fi fost mai în vârstă, constată ea și oftă.

— Doamna Rudberg crede că e cineva cunoscut, îi reaminti cu precauție Lewin.

— Da, dar m-am înșelat amarnic, răspuse ea și zâmbi încântată.

— În ce sens? întrebă Lewin.

— Cred că l-am confundat cu cineva, îi explică ea.

— Da, cu cine...

— Păi, am vorbit cu administratorul nostru de bloc acum două zile. A venit să-

mi repara frigiderele pentru că face urât de tot, nici nu pot să dorm, atât de tare se aude, și am început să discutăm despre mașina aia furată de care am auzit la radio și atunci i-am povestit ce i-am spus polițistei ăleia. Că am crezut că e fiul căpitanului care se pregătea să plece la țară.

— Așa, și, o încurajă Lewin.

— Dar m-am înșelat amarnic, repetă femeia.

— Adică? întrebă Lewin răbdător.

— Păi, omul n-are niciun fiu, răspuse martora. M-am înșelat. Am dat cu bâta-n baltă, vorba lui tata.

— Deci era altcineva, cineva care vă amintea de un cunoscut, spuse Lewin.

— Sigur, spuse martora și dintr-odată păru și bătrână, și obosită. Dacă n-are niciun fiu, înseamnă că așa e.

— Administratorul doamnei Rudberg știa că vecinul cu mașina n-are niciun fiu, spuse Lewin.

— Dacă e cineva care știe lucruri din astea, ăla e el, spuse martora cu emfază. Îi cunoaște pe toți locuitorii din cartier. Ar fi culmea să nu-i cunoască. Căpitanul are două fete. Asta e sigur și aici eram de acord amândoi. Dar eu nu pe ele le-am văzut. Chiar așa de senilă nu sunt. Nu încă.

— Îmi dau seama că doamna Rudberg s-a gândit mult la treaba asta, insistă Lewin. Nu credeți că-i cineva care a locuit aici sau vreun cunoscut? Sau cineva de care vă amintiți de mai demult?

— Nu, spuse hotărâtă martora. M-am gândit mult, e drept, dar singurul cu care seamăna e actorul ăla. Cel din „Pe aripile vântului”. Clark Gable sau cum îl chema. Doar că n-avea mustață.

— Clark Gable, fără mustață, spuse Lewin.

Chestia asta e din ce în ce mai amuzantă, se gândi el.

— Dar n-avea cum să fie el, oftă martora.

— Nu, spuse Lewin. Nu pare probabil.

— Nu, deloc, îl aprobă martora. Pentru că el ar fi cam de vârsta mea dacă ar fi trăit. Din câte știu, e mort, sau nu?

— Ba da, de mai mulți ani, spuse Lewin.

— Deci n-aveam cum să-l văd pe el, spuse martora și dădu din cap.

•

Când Lewin s-a întors la sediul poliției, vechea lui depresie își făcu simțită apariția din nou. Apartamentul mic și aglomerat, portretele cu membrii familiei, rudelor și prietenilor bătrânei, care cândva au constituit un grup unit și care acum erau morți cu toții. Mirosul special pe care-l simțea în locuința oricărui bătrân, indiferent cât de minuțios ar fi făcut curat și cu toate că putea să mai trăiască vreo douăzeci de ani. O femeie de nouăzeci și doi de ani, alertă și agilă pentru

vârsta ei, care reușea să-și poarte încă singură de grijă, să-și facă singură cafeaua și chiar să ducă o tavă cu o singură mână. Niciun scaun cu rotile, nici măcar un cadru pentru mers, ci doar puterea și energia de care era nevoie să iasă pe balcon cu ajutorul unui baston îmbrăcat în cauciuc.

Nimic care să amintească de anticamera morții oferită de căminele de bătrâni celor mai puțin norocoși decât ea, chiar dacă unii dintre ei erau chiar mai tineri decât martora lui. Linoleum pe jos, un televizor care merge tot timpul pe un singur canal, pește fiert și supă de mere mâncată cu lingurița, un pat și o saltea cu sprijin pentru spatele încovoiat și plămânii oboseți. Și libertatea care consta în simplul fapt că toate astea aveau să dispară. Asta dacă mai erai conștient de existența morții și de faptul că te aștepta răbdătoare, indiferent cine ai fi fost în viața pe care ai trăit-o.

•

— Semăna cu Clark Gable? întrebă Sandberg o oră mai târziu.

— Da, dar imaginează-ți-l fără mustață, spuse Lewin și zâmbi discret.

— Am căutat o poză recentă cu ginerele căpitanului de zbor. Numele lui e Henrik Johansson și are treizeci și opt de ani. E pilotul ăla cu care e măritată fiica mai mică a căpitanului, spuse Sandberg.

— Și cum ți s-a părut? întrebă Lewin.

— Nu semăna deloc cu Clark Gable și asta ți-o spune o femeie care a văzut de mai multe ori „Pe aripile vântului” pe video, răspuse Sandberg. Ce zici de un portret-robot? În lipsă de altceva, mă gândesc.

— Doamne ferește! spuse Lewin și scutură din cap.

Cu Clark Gable? Ajunge dacă-i retușăm mustața, se gândi Lewin și începu să se simtă mai energic.

•

Olsson avu o discuție între patru ochi cu Bäckström, dar acesta aflase deja subiectul conversației de la Sandberg.

— Da, am auzit, spuse Bäckström voios. Femeia aia nebună în cămașă de noapte roz pe care am întâlnit-o la ședința aia la care m-ai invitat. Singura și ultima noastră întâlnire. Apropo, sunteți prieteni apropiați?

— Nu vreau să mă înțelegi greșit, Bäckström, spuse Olsson ridicând mâinile ca să se apere, un gest care deveni semnul lui distinctiv. Vreau să te avertizez doar. În caz c-o să auzi vreun zvon urât.

— Din păcate, a trebuit să mă obișnuiesc cu astfel de lucruri. Știi câți colegi există în toată țara care sunt reclamați zilnic de tot felul de derbedei cu minți rătăcite pe care încercăm să-i ținem în frâu? întrebă Bäckström și făcu un semn încurajator spre Olsson, care însă nu părea la fel de bine dispus ca el.

— Din păcate, destul de mulți, din câte știu, spuse Olsson.

— În jur de două mii, spuse Bäckström cu emfază. Cincisprezece la sută din întregul contingent și majoritatea sunt oameni serioși care încearcă să-și facă treaba.

— Da, e cumplit, îl aprobă Olsson, fără a intra în detalii referitoare la ce era atât de cumplit.

— Știi câți dintre colegii noștri sunt condamnați anual? continuă Bäckström care părea că abia își făcuse încălzirea.

— Nu prea mulți, spuse Olsson.

— Ești un tip amuzant, Olsson, spuse Bäckström. Între unu și doi în fiecare an. Mai puțin de unu dintr-o mie dintre toți polițiștii ale căror cariere se străduiesc să le distrugă nenorocițiiăștia.

— Da, nu e o situație prea plăcută, îl aprobă Olsson și dădu să se ridice.

— De fapt, cred c-ar trebui să discut cu cei din sindicat și să-i rog să facă o sesizare pentru acuze nefondate.

— Împotriva victimei? întrebă Olsson.

— Nu, împotriva nebunei ăleia în cămașă de noapte roz. Nu știam că ați dat de „victimă”, spuse Bäckström. Dar te las pe tine să decizi, sugeră el generos.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Olsson nervos.

— Dacă vrei s-o reclami, clarifică Bäckström. Pe nebuna în roz, vreau să spun.

Să văd ce zici de treaba asta, pământăule, se gândi în sinea lui.

— Nu cred că e nevoie, spuse Olsson și se ridică.

•

— Și ce-a zis Bäckström? S-a apărut în vreun fel? întrebă șeful poliției teritoriale, cinci minute mai târziu.

— Părea că nu înțelege nimic, spuse Olsson și oftă. Zicea s-o reclamăm pe Moa Hjärtén pentru acuzații false. Se gândea să discute cu sindicatul.

— Dar chiar e nevoie de așa ceva? gemu șeful poliției teritoriale. Apropo, ai stat de vorbă cu victima?

— Doar la telefon, spuse Olsson.

— Și ce-a zis? întrebă șeful poliției teritoriale.

— Nu voia să discute deloc despre asta și n-avea de gând să facă nicio reclamație, spuse Olsson. Dar pun pariu că e ceva putred la mijloc.

— Sunt convins, spuse șeful poliției teritoriale. De obicei, chestiile astea pornesc de la ceva concret, dar nu uita că vorbea totuși despre un coleg și, dacă victima nu vrea să facă o reclamație, chiar nu știu ce să facem. Am înțeles bine, s-a dat la femeia aia, Hjärtén?

— Poate ar trebui să stai de vorbă cu noul șef al lui Bäckström, sugeră Olsson. Johansson ăla.

— Te referi la Lars Martin Johansson, noul nostru ŞBNC? întrebă şeful poliţiei teritoriale.

— Da, exact, spuse Olsson. Oricum o să afle, mai devreme sau mai târziu.

— Promit c-o să mă gândesc, spuse şeful poliţiei teritoriale.

Ce-a păţit Olsson? se gândi în sinea lui. Cred că m-am înşelat în privinţa lui.

•

După-amiază, chiar înainte ca Lewin să se întoarcă la hotel, cunoştinţa lui de la Săpo îl sună ca să-i dea raportul referitor la numărul de telefon pe care-l căuta.

— Ai avut dreptate, Jan, constată colegul de la Săpo. E un număr de mobil obişnuit, de serviciu. Abonamentul e înregistrat pe consiliul orăşenesc din Växjö şi, dacă mă mai laşi douăzeci şi patru de ore, îţi dau şi numele celui care-l foloseşte. Sunt câteva sute de angajaţi cu telefoane de serviciu.

— Dacă ai chef. O să-ţi fiu recunoscător, bineînţeles. Numai să nu-ţi fac probleme, spuse Lewin.

•

Nu era nicio problemă, spuse cunoştinţa lui veche. Cei de la Săpo aveau o persoană de contact plasată strategic în consiliul orăşenesc, aşa că n-avea nevoie decât de douăzeci şi patru de ore ca să afle răspunsul.

— Atunci, ne-am înţeles, spuse Lewin. Şi, apropo, mulţumesc mult.

— N-ai pentru ce, zise cunoştinţa lui. Promit să te sun mâine şi atunci o să aflu numele neastâmpăratului care sună la numere necunoscute, ca să-i scoale pe oameni din somn. Şi apoi ştiu că există şi alte detalii picante, dar despre astea vorbim când ne facem o imagine clară despre om.

— Chiar îţi mulţumesc, spuse Lewin.

Poate, poate nu, cine ştie, îşi spuse în gând Lewin şi, dintr-un motiv anume, începuse să se simtă din nou prost dispus. Ca de fiecare dată când realiza că în curând avea să-şi dea seama de ceva care urma să influenţeze viaţa unor oameni concreţi, din carne, oase şi sânge.

69.

În visele lui era și mai rău, de obicei. În vise nu se simțea deprimat. Era de-a dreptul anxios și senzația aceea îi făcea corpul să se legene, să se învârtă și să se prăbușească, și dimineața găsea cearșaful leoarcă de transpirație și adunat sub picioarele lui. Complet neajutorat în fața celorlalți, fără a se putea apăra gândindu-se la altceva, așa cum făcea atunci când era treaz.

Dar nu același lucru se întâmplă și de data asta.

•

Era o vară târzie, cu aproape cincizeci de ani în urmă. Jan Lewin tocmai își primise prima bicicletă adevărată. O Crescent Valiant roșie. Botezată după nobilul cavaler Valiant care a trăit demult, într-o epocă în care nu existau biciclete, ci doar cai.

•

Jan nu-și mai amintește pentru a câta oară fuge după el tatăl lui – ținându-l strâns de portbagajul bicicletei și aclamându-l.

Jan se agață de ghidon, pedalează cât îl țin picioarele, dar de data asta nu mai ține ochii închiși înainte să cadă și să-și julească genunchii.

Îi mai rămâne să parcurgă doar ultima sută de metri de care se teme cel mai mult. Poteca pietruită dintre poarta albă și veranda roșie a casei, unde mama face clătite, ca în fiecare joi.

Nu-ți fie frică, Jan, că nu se întâmplă nimic! strigă tatăl în spatele lui. Te țin eu! Nu-ți fie frică. Te țin eu!

Jan pedalează și strânge ghidonul și de data asta se ține mai bine pentru că tata îl sprijină din spate. Ajuns în fața casei, frânează cu grijă, pune piciorul stâng jos și coboară de pe bicicletă.

Și când se întoarce, vede că tatăl a rămas lângă poarta cea albă și-i zâmbește cu fața-i bronzată. E mult prea departe ca să-i poată ciufuli părul, dar nici nu e nevoie.

70.

Şeful poliţiei teritoriale din Kronoberg *län*⁵⁵ nu trebui să-l sune pe şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică. Lars Martin Johansson îl sună chiar el miercuri, înainte de masă.

— O să fiu succint, spuse Johansson. E vorba de Bäckström. Dacă n-ai nevoie de el neapărat, o să-l revoc la sediu. Şi-ţi trimit oameni noi.

— Foarte bine, spuse şeful poliţiei teritoriale. Mă bucur pentru toate resursele primite şi, sigur, dacă aveţi nevoie de el pentru misiuni mai importante, atunci va trebui să mă conformez.

— Pentru misiuni mai importante, auzi, pufni Johansson. M-am gândit să-l chem acasă să-i dau două după ceafă şi după aia mai văd eu dacă-i dau vreo misiune sau nu.

— Dacă vă faceţi griji pentru reclamaţia aia, eu zic c-ar fi mai bine să aşteptăm să-l judecăm pe dragul de el, interveni şeful poliţiei teritoriale încercând să adopte un ton calm şi sigur.

— Habar nu am la ce te referi, spuse Johansson. Care reclamaţie?

Pus în faţa faptelor, şeful poliţiei teritoriale n-a mai avut încotro şi a trebuit să-i povestească despre sesizarea făcută la adresa lui Evert Bäckström, înregistrată cu două zile în urmă la sediul poliţiei din Växjö.

— Pare o reclamaţie extrem de ciudată, dacă mă întrebi pe mine, spuse Johansson cinci minute mai târziu, de îndată ce colegul său vorbăreţ îşi terminase relatarea.

— Corectează-mă dacă mă înşel, continuă Johansson. Aţi primit o reclamaţie din partea preşedintei asociaţiei pentru ajutorarea femeilor din Växjö, care spune că Bäckström a hărţuit sexual o prietenă de-a ei, o jurnalistă? Şi că jurnalista refuză să vorbească sau să-l reclame pe Bäckström, dintr-un motiv... necunoscut?

— Da, cam asta ar fi, pe scurt, îl aprobă şeful poliţiei teritoriale. Şi ar mai fi declaraţia aia pe care am primit-o de la reclamantă ieri.

— Ajungem şi acolo, spuse Johansson. Deci după ce aţi luat legătura din nou cu victima, care refuză în continuare să facă o reclamaţie, prietena ei vine cu un soi de declaraţie transcrisă după amintirile victimei, referitoare la convorbirea telefonică pe care a avut-o cu reclamanta imediat după incident, convorbire la care a mai asistat cineva. O întrebare simplă. Celălalt martor cine e?

— E preşedintele asociaţiei pentru ajutorarea bărbaţilor din oraş. Îl cheamă

Bengt Karlsson, iar pe președinta asociației pentru ajutorarea femeilor o cheamă Moa Hjärtén și e...

— Nu mai înțeleg nimic, îl întrerupse Johansson. Am crezut că victima a vorbit doar cu Hjärtén. Ce vrea să ateste celălalt individ, Karlsson, sau cum ai zis că se numește?

— Da, aveți dreptate, e cam neclară treaba, îl aprobă șeful poliției teritoriale.

— Nu sunt de acord, spuse Johansson. După părerea mea, e vorba de o declarație falsă și-atât.

— Da, nu e bine, spuse șeful poliției teritoriale. Nu e bine deloc.

— Nu-i treaba mea să-ți dau sfaturi, spuse Johansson, dar dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă să rezolv treaba aia cu reclamația sau s-o prescriu, înainte ca dragul de Bäckström să apuce să discute cu cei din sindicat.

— Așa credeți? spuse șeful poliției teritoriale.

— Omul ăla poate fi o pacoste mare de tot. Ați avea nevoie de o sută de juriști ca să-l dejucați pe Bäckström. Ți-o zic ca să știi cu cine ai de-a face, îl avertiză Johansson.

— Vă sunt recunoscător pentru ajutor, spuse șeful poliției teritoriale.

— O să-l rog pe șeful lui Bäckström să ia legătura cu șeful investigației preliminare din Växjö și să lămurească detaliile practice, zise Johansson.

•

Șeful direct al lui Bäckström nu avu nimic de comentat. Raportul pe care-l primise de la departamentul financiar era și neplăcut, și incriminator. Deși el fusese în concediu, desigur, când s-a întâmplat totul.

— Și am mai auzit de la diverși că o jurnalistă l-a acuzat că și-a descoperit părțile intime în fața ei, spuse comisarul-șef și se înroși.

— Mare e grădina lui Dumnezeu! spuse Johansson oftând încântat.

— Când vreți să-l chem acasă, șefu'?' întrebă comisarul-șef.

— Cât mai repede, spuse Johansson. Luni dimineață, cel târziu. Am o fereastră în agendă și mă gândeam să-l chem la mine, așa, scurt.

Ca să-i trag una după ceafă, își spuse Johansson.

— V-ați gândit pe cine să trimitem să-l înlocuiască? Aveți vreo dorință anume? îl întrebă comisarul-șef.

— Da, pe Anna Holt și pe blonda aia micuță, cum o cheamă, Lisa Mattei, spuse Johansson. Aia de acolo nu le merită și e timpul să trimitem pe teren echipa de șoc, adăugă el jucându-se cu bretelele albastre.

— Mă tem că s-ar putea să avem o problemă, spuse comisarul-șef pe un ton nervos.

— Probleme nu există, zise Johansson. În lumea mea și a ta nu există decât provocări.

— Niciuna dintre ele nu lucrează la mine, îl lămuri comisarul-șef. Anna Holt e comisar-șef la departamentul național de coordonare și Mattei e suplinitoare la departamentul de analiză.

— Cu atât mai bine, spuse Johansson. Înseamnă că au nevoie să se mai plimbe puțin. Ocupă-te tu de asta. Cât poți de repede. Ah, și, apropo, dacă vrei să continui să mai lucrezi în subordinea mea...

— Cum adică, șefu’? spuse comisarul-șef.

— Eu nu-mi exprim niciodată „dorințe” când sunt de serviciu, spuse Johansson. Dau ordine, atâta tot. Nu cred că-i așa de greu.

•

O oră mai târziu, comisarul-șef se întoarse la șeful lui și îl anunță că misiunea a fost îndeplinită. Apoi, nu se știe de ce, rămase înfipt lângă biroul lui Johansson.

— *Conform ordinului*, încheie comisarul-șef, înjurându-se în gând pentru că nu avu curajul să stea drepti în fața lui în timp ce și-a rostit replica.

— Mulțumesc, spuse Johansson și arată spre el prietenos. Bine lucrat.

— Vreți să stați de vorbă cu ele, șefu’? Pot să le rog să vină la noi imediat dacă doriți, spuse comisarul-șef cu o mină nevinovată.

— Bine, spuse Johansson. Trimite-le la mine chiar acum.

•

Din motive necunoscute, Holt și Mattei nu păreau la fel de bucuroase ca șeful lor, deși Johansson o rugă pe secretară să le invite la cafea, pateuri daneze și fursecuri. Holt dădu doar din cap. Era foarte ocupată la noul ei serviciu și n-o amuza deloc faptul că trebuia să curețe după Bäckström. Mattei era bine dispusă și amabilă, ca de obicei, noua sarcină i se părea atât incitantă, cât și interesantă, dar, având în vedere că voia să-și ia un concediu prelungit începând cu întâi septembrie, ca să-și termine studiile universitare, era de părere că n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile și mai mult. Mai ales că și acum lucra doar ca suplinitoare.

— Dar mai sunt aproape paisprezece zile până atunci. E un caz simplu de omor. Eu zic că îl rezolvați într-o săptămână, fetelor, se linguși Johansson și mai luă un pateu danez, profitând de faptul că musafirele lui nu s-au servit din platoul încărcat. În plus, v-ar face bine să mai ieșiți din birou și să vă mișcați puțin, adăugă el. Să puneți urechea pe șine, să descoperiți că unu plus unu fac doi, să vă duceți seara târziu la suspect, tocmai a început să plouă și voi vă ridicați gulerele când coborâți din mașină, îl vedeți stând liniștit în fața televizorului, nebănuitor, tipul s-a obișnuit deja cu gândul c-o să scape basma curată, și-n clipa aia sunați la ușă, îl auziți apropiindu-se și deschizând... Poliția! Am vrea să discutăm despre o problemă, spuse Johansson și oftă adânc, tânjind după vremurile apuse.

— Asta sună bine și frumos, Lars, numai că nu noi eram personajele principale acolo, spuse Holt și îi zâmbi prietenos.

— Dar cine? întrebă Johansson rezervat.

— Tu ești cel care vrea să plece la Växjö, Lars, spuse Holt de parcă ar fi vorbit cu un copil neastâmpărat. Dar pentru că n-ai cum, ne trimiți pe noi în locul tău.

— Mai bine te făceai psiholog, Anna, spuse Johansson și zâmbi încurcat. Nu mă așteptam la ovații, e drept, dar un „am înțeles, asta e” discret nu m-ar fi deranjat, să știi.

— Bineînțeles, spuse Holt. „Asta e situația”, „Să nu complicăm lucrurile inutil” și „Să nu ai încredere în coincidențe”. Cele trei reguli de aur ale lui Lars Martin Johansson pentru fiecare polițist care investighează o crimă. Lisa și eu suntem, practic, deja în Växjö.

— Exact, spuse Johansson. Doar că, în cazul ăsta, având în vedere că trebuie să faceți curat după Bäckström, mai este și o a patra regulă la care ar trebui să vă gândiți.

— Te ascult, șefu’, spuse Lisa Mattei, cu aerul elevului premiant care știe că este cel mai bun din clasă și nici nu se mai obosește să ridice mâna înainte să răspundă.

— Luați-o ușor cu alcoolul, fetelor. Ascultați sfatul unui bătrân veteran care a văzut multe la viața lui, spuse Johansson și mai vârî în gură un fursec de pe platoul plin.

71.

Stockholm, miercuri, 20 august – duminică, 24 august

Holt și Mattei își petrecură următoarele două zile pregătindu-se pentru deplasarea la Växjö și preluarea cazului de la Bäckström. Holt încheie pregătirile practice într-o jumătate de oră cu ajutorul șefului lui Bäckström. Citirea dosarului nu-i luă decât douăzeci de ore și totul părea cum se aștepta să fie. Singurul lucru curios era că șeful ei lipsi în tot acest timp. Până vineri după-masă, când se înfățișă brusc în ușa biroului lor.

— Sper că nu vă deranjez, spuse Johansson și se așeză. Ia, să v-aud. Ce părere aveți despre cazul nostru? le întrebă făcând un semn spre teancul de hârtii de pe masă.

— Ce părere ai tu? spuse Holt care îl cunoștea pe Johansson de ani buni și avea o oarecare vechime.

— Având în vedere că mă întrebă tu, Anna, spuse Johansson, care o cunoștea pe Holt de tot atâția ani și avea o vechime și mai mare decât colega lui, așa zice că povestea asta pare cât se poate de simplă și de la sine înțeleasă. E vorba de o cunoștință de-a ei. Și, probabil, și a mamei, sau, mă rog, de cineva pe care l-a mai întâlnit. Doar i-a dat drumul în casă de bunăvoie, totul a început pașnic și a escaladat abia mai târziu. Cu urmări fatale pentru ea, din păcate.

— Păi, cam asta e și teoria mea și a Lisei, îl aprobă Holt.

— Mă bucur să aud, constată Johansson. Mai ales că e vorba de un oraș mic precum Växjö, și atât victima, cât și mama ei par niște oameni decenti, așa că nu prea ne rămâne de unde să alegem. Duceți-vă și arestați-l pe nenorocit. Unul ca ăsta n-ar trebui să fie liber. Nu cred că-i greu de găsit.

— Și atunci de ce nu l-au găsit încă? întrebă Mattei și-l privi curioasă pe șeful ei. Mi s-a părut c-au verificat destui până acum.

— Din cauza lui Bäckström, mai mult ca sigur, spuse Johansson și oftă adânc.

— Păi, și Lewin? interveni Holt. E și el acolo. Și ceilalți colegi la fel. Cu ei n-am mai avut probleme, din câte știu.

— Probabil că ei nu s-au gândit la varianta asta, spuse Johansson și oftă din nou. Pentru că n-ai zice că o persoană normală, decentă se ocupă cu astfel de lucruri. Sau poate că, pur și simplu, n-au avut încă timp. Nu vezi că aleargă care încotro cu bețișoarele alea de urechi? adăugă el și ridică din umeri.

— Având în vedere practicile lui și felul în care a omorât-o pe victimă, așa zice că nu-i chiar așa de decent, interveni Holt. Nu pare normal deloc.

— Tocmai asta ziceam și eu, spuse Johansson. Tipul și-a ieșit din fire și ați văzut ce s-a întâmplat. Am avut un caz asemănător la un moment dat, cazul Maria, victima se numea Maria și era profesoară, ca mama Lindei. V-am povestit? întrebă Johansson.

— Nuuu, spuse Holt.

Zici că-i copil, își spuse în sinea ei.

— Povestește-ne, șefu', spuse Mattei, care părea chiar interesată.

— OK, dacă mă bateți la cap atât, spuse Johansson.

•

Și Lars Martin Johansson le povesti totul despre Maria, în vârstă de 37 de ani, care locuise în Enskede, lângă Stockholm, și lucrase ca profesoară la un liceu din Södermalm. Singură, drăguță, normală, obișnuită, plăcută de prieteni, cunoscuți, colegi de serviciu și elevi și de toți ceilalți cu care stătuseră de vorbă. O persoană care nu părea să aibă niciun secret, nici în garderobă și nici în sertarul noptierei. Dar care, cu toate astea, fusese găsită violată și strangulată în locuința ei. Deși era mijlocul săptămânii și mijlocul iernii. Deși n-a fost la cârciumă, ci a stat acasă și a corectat lucrări înainte să fie omorâtă.

•

— Mai întâi am luat toate măsurile standard, constată Johansson. Am luat la verificat foștii iubiți, prieteni, cunoștințe, colegi, vecini, toate persoanele cu care s-a întâlnit în ultimele zile din viața ei. Și, desigur, clasicele măsuri pe care trebuia să le iei când cercetai un caz de acest gen. Să-i verifici pe toți violatorii și voyeurii și masturbatorii în public care s-ar fi putut afla în zonă și al căror trecut a lăsat o urmă în registrul poliției.

— Și ce-ați aflat? întrebă Holt, cu toate că bănuia deja răspunsul.

— Nimic, spuse Johansson. Numai că unul dintre noi rămăsese blocat la o mașină misterioasă, văzută în zonă cu câteva zile înainte de incident. N-a trebuit mult și ne-a picat fisa la toți, constată Johansson, mulțumit de el.

Mă întreb cine a fost polițistul ăla deștept, se gândi Anna Holt, deși chiar și un copil ar fi putut ghici răspunsul.

•

Mașina era parcată cam aiurea, în fața unui garaj, și, având în vedere că asta se întâmpla pentru a doua oară, iritat, proprietarul garajului sună la poliție și îl reclamă pe proprietarul vehiculului. Reclamația zăcu mult și bine în dosarul lor, alături de alte sesizări. Proprietarul mașinii era un bărbat în jur de patruzeci de ani, cât se poate de normal și obișnuit, fără antecedente, așa că nimeni n-a băgat-o în seamă.

•

Până când „unul din gașcă” a început să se întrebe ce căuta acolo.

— Victima locuia într-un cartier rezidențial obișnuit. Mașina a fost văzută parcată în locul de care v-am spus la o oră târzie. Proprietarul mașinii era căsătorit și tată a doi copii și lucra ca inginer la fostul sediu al firmei Vattenfall⁵⁶ din Räcksta. Avea o casă în Vällingby, în celălalt capăt al orașului. Nu-i de mirare că m-am întrebat ce caută acolo la ora aia, spuse Johansson, care ori alesese să-și scoată masca, ori doar uitase de el și-și dăduse frâu liber.

— Și care era, de fapt, situația? întrebă Holt, mai mult ca să i-o ia înainte colegei ei mai tinere care-și asculta șeful cu răsuflarea tăiată.

•

Păi, vechea și deprimanta poveste, conform spuselor lui Johansson. În cea mai clasică formă.

•

— V-am spus că era căsătorit, le reaminti Johansson. Când am luat-o la întrebări pe nevastă-sa, am aflat că era colegă de serviciu cu victima, ceea ce era o coincidență cel puțin ciudată. Făptașul făcuse cunoștință cu victima când s-a dus să-și ia soția de la o petrecere a angajaților. Cei doi au început să se întâlnească în secret. La un moment dat însă, victima s-a săturat de toate promisiunile amăgitoare și a terminat-o cu el. Din clipa aia, individul a început s-o fileze seara și noaptea, ca să vadă dacă are un nou iubit. Într-o seară a urcat la ea și a sunat la ușă și, din păcate, ea l-a lăsat să intre și lucrurile s-au sfârșit tragic, cum bine știți. Tipul și-a pierdut mințile.

— Păi, și avea un iubit? întrebă Holt.

— Nu, n-avea, dar tipul a hotărât că avea totuși, și de la asta a pornit totul. Muncă obișnuită de polițist, spuse Johansson și ridică din umeri. Fără vrăjelile astea moderne, din zilele noastre, când oamenii au impresia că-ți trebuie un laborator întreg ca să rezolvi cele mai simple probleme.

— Și ce sfat ne dai pentru drum? întrebă cu nevinovăție Holt.

— Tu și Lisa n-aveți nevoie de sfaturi de la un moș ca mine, spuse Johansson cu modestie falsă.

— Te-am întrebat din politețe, zise Holt.

— Știu, spuse Johansson care nu păru să i-o fi luat deloc în nume de rău. Dar dacă tot m-ai întrebat, eu zic să începeți cu mama Lindei.

— Colegii au audiat-o deja de trei ori, spuse Holt arătând spre dosarele de pe masa ei. Ultima audiere pare făcută chiar cum trebuie, cel puțin așa am avut impresia.

— Femeia e în stare de șoc, sunt sigur, spuse Johansson și ridică din umeri. Și cred că se apără, fără să-și dea seama neapărat de asta la modul conștient. Mai devreme sau mai târziu o să-și dea seama ce s-a întâmplat. Asta dacă nu și-a dat

seama deja.

— Deci zici s-o audiem din nou, spuse Mattei.

— Clar, spuse Johansson. Ar fi o eroare profesională să n-o faceți. Și, de preferință, înainte să facă vreo prostie, le spuse el.

•

Johansson și soția lui își petrecură weekendul la țară, în casa unor prieteni apropiați din Sörmland. S-au simțit bine și nu s-au întors acasă decât duminică, la prânz, ceea ce a însemnat că Johansson n-a apucat să o sâcâie cu întrebări referitoare la cazul Linda pe Anna Holt. Dar, imediat ce-a pus piciorul în locuința lor de pe Wollmar Yxkullsgatan, a apelat-o pe mobil.

— Care-i treaba? întrebă Johansson.

— Suntem pe tren, în drum spre Växjö, răspuse Holt. Nu prea am acoperire aici.

— Sună-mă pe mobil de îndată ce-ați ajuns, spuse Johansson.

— Bineînțeles, zise Holt și își închise telefonul, oftând ușurată.

— Cine a fost? o întrebă Mattei curioasă.

— Tu cine crezi? spuse Holt.

— Omul ăla e fenomenal, oftă Mattei. Lars Martin Johansson. Omul care vede și după colț.

— Eu zic că s-ar simți mai bine dacă ar putea să-și vadă propriile picioare, constată Holt.

Ceva complexe oedipiene? se întrebă în sinea ei.

— Gândește-te la ce spui, Anna, zise Mattei și duse degetul arătător în fața gurii.

— Ți-e teamă că ne aude? zâmbi Holt.

— Ți-aude și ce gândești, spuse Mattei.

— Să-mi zici dacă mă înșel... dar am impresia că îți cam place de el.

— Îmi place de el? chicoti Mattei. Sunt îndrăgostită lulea de Lars Martin Johansson.

— Eu zic c-ar fi mai bine dacă s-ar gândi mai mult la greutatea lui, spuse Holt.

Dacă ar slăbi acolo, vreo cincizeci de kile, se gândi.

— Mie mi se pare destul de drăguț așa cum e. Deși, sigur, nu m-ar deranja să aibă vreo douăzeci de ani și vreo treizeci de kile în minus, spuse Mattei și ridică din umeri.

•

Duminică după-amiază, Holt și Mattei fură nevoite să se apuce de treabă pe loc, de îndată ce ajunseră la Växjö. Lui Holt nici prin cap nu-i trecu să-l sune pe șeful ei pentru un schimb de amabilități și, când se eliberă puțin, Johansson i-o luă înainte.

— Nu m-ai sunat, spuse Johansson și păru aproape rănit după ton.

Deși e nouă seara deja, se gândi el.

— Am avut treabă, răspunse Holt.

Mă rog, habar nu am cum o să rezolv totul fără să fac infarct, comoție cerebrală și tot restul la un loc, își spuse în gând ea.

— Nu-i nimic, spuse Johansson, care nu era genul supărăcios decât când îi convenea lui. Cum merge treaba?

— Excelent, spuse Holt. Cazul e deja rezolvat.

— Ce? Cum adică? întrebă Johansson.

— Bäckström și colegii de aici l-au reținut azi-dimineață pe făptaș. Procurorul a emis deja un mandat de arestare pe numele lui și mâine o să-l declare suspect pe motive întemeiate.

— Cine? Bäckström? Tu faci mișto de mine, spuse Johansson furios.

Ce tot zice femeia asta? se gândi.

— Bäckström și ceilalți colegi, clarifică Holt.

— Omul ăla n-a rezolvat un caz în viața lui, pufni pe nas Johansson.

— Dacă îmi promiți că te așezi și nu mă mai întrerupi, poate îți povestesc ce și cum, spuse Holt.

— Sunt așezat deja, zise Johansson, care se ridicase în picioare după ce stătuse întins pe canapea.

Bäckström, auzi, spuse în sinea lui.

— Mă bucur, spuse Holt. Iată, pe scurt, ce s-a întâmplat în cursul zile de azi...

— Te ascult, spuse Johansson.

Ce naiba se întâmplă? se gândi el.

— Mi-am dat seama, zise Holt. Dar m-aș bucura dacă nu m-ai întrerupe tot timpul.

•

De îndată ce încheie convorbirea cu Johansson, Holt îl trase deoparte pe Lewin.

— De felicitat, te-am felicitat deja, spuse Holt. Dar, te rog, fii drăguț și dă puțin filmul înapoi de dragul meu și al Lisei. Povestește-ne ce ați făcut. Sunt sigură că ai avut parte de multe de când nu ne-am văzut.

— Mersi, spuse Jan Lewin. Păi, dacă vreți să aflați în mare... Știi și tu că lucrurile se derulează rapid odată ce le pui în mișcare, așa că nu e ca și când aș fi avut timp să vă ascund ceva.

— Povestește-ne, spuse Anna Holt.

72.

De la un timp încoace, cazul Linda Wallin ocupa tot mai puțin loc în paginile ziarului Smålandsposten și, în ultima săptămână, acesta s-a mulțumit să raporteze că, în ceea ce privea investigația în sine, nu prea avea mare lucru de raportat. Nu se înregistraseră succese spectaculoase sau măcar ieșite din comun. Cu toate acestea, investigația nu părea să fi ajuns într-un punct mort sau că bătea pasul pe loc. Se afla doar „într-o fază mai calmă și tehnică” și poliția adoptase o „perspectivă largă, fără a avea idei preconcepute”, conform sursei anonime din cadrul echipei de investigații cu care stătuseră de vorbă.

Miercuri, însă, delincvența locală s-a reîntors pe prima pagină a ziarului care titra provocator: „FEMEIE MALTRATATĂ DIN CAUZA UNEI PERECHI DE PAPUCI DIN PIELE DE BIZAM”.

Incidentul cu pricina avusese loc în ianuarie, cu o jumătate de an înaintea uciderii Lindei Wallin, dar fiindcă ancheta a întâmpinat mai multe piedici și complicații, dosarul n-a ajuns la judecătoria din Växjö decât acum. Făptașul, un bărbat de 45 de ani, fusese condamnat la despăgubiri și la închisoare cu suspendare, pentru că și-a abuzat partenera de viață de atunci, în vârstă de 42 de ani.

Jan Lewin citise articolul cu mare interes. Era un articol incitant, care dădea de gândit, iar pentru unul ca el, care lucra în domeniu, nu era greu să citească printre rânduri și să-și dea seama ce se întâmplase cu adevărat.

Undeva după Anul Nou, bărbatul condamnat și partenera lui au decis să se despartă și, având în vedere că apartamentul era înregistrat pe numele femeii, cel care a fost nevoit să se mute a fost concubinul ei. Cei de la *Smålandsposten* trecuseră cu nonșalanță peste motivul separării, dar Lewin bănuia totuși că femeia se săturase de el și îl dăduse afară, pur și simplu.

În orice caz, ea fusese cea care i-a făcut bagajul, dornică să-și ia în posesie, în sfârșit, propriul apartament, dar când fostul ei partener își desfăcu bagajul în adăpostul lui temporar, la o colegă de serviciu, în vârstă de 33 de ani, căreia i se făcuse, se pare, milă de el, descoperi cu stupeoare că lipsea cel mai prețios bun al lui. O pereche de papuci din piele de bizam, veche de șaiszeci de ani, moștenită de la tatăl lui care, la rândul lui, o moștenise de la tatăl său, adică de la bunicul inculpatului.

Inculpatul se deplasă imediat la fosta lui parteneră și o trase la răspundere. Unde erau papucii de bizam? Când aceasta i-a spus că i-a aruncat la gunoi, bărbatul a devenit violent. A apucat-o de braț, a îmbrâncit-o și a trântit-o la

pământ, după care a lovit-o cu palma peste față în repetate rânduri și a încercat să dea în ea cu picioarele. Poliția, alertată de vecinii femeii, a întrerupt bătaia, l-a dus pe bărbat la secția de poliție, iar femeia a fost transportată la spital, unde medicii au bandajat-o și i-au certificat leziunile. Apoi, cazul s-a dezvoltat conform schemei obișnuite, motivul pentru care sentința întârziase atât de mult fiind faptul că declarațiile celor două părți implicate se băteau cap în cap, nu exista niciun martor.

•

Inculpatul lucra ca agent comercial la o firmă mare de automobile din Växjö. Tatăl său lucrase patruzeci de ani la aceeași firmă, începând de la mijlocul anilor '50 până la pensie, iar bunicul din partea tatălui vânduse mașini agricole pentru o firmă de lângă Hultstred până la moartea lui, după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

În afara interesului pentru mașini și tractoare, inculpatul, tatăl inculpatului și bunicul lui mai aveau o pasiune în comun, și anume vânătoarea. O mare parte a procesului a fost dedicat cercetării acestei pasiuni și cei doi martori citați de avocatul apărării au încercat să explice ce însemna, de fapt, perechea aceea de papuci din piele de bizam pentru prietenul și partenerul lor de vânătoare. Pentru că un lucru era clar: aia nu era o pereche de papuci obișnuită.

Conform unei povești care circula în sânul familiei acuzatului, bunicul acestuia împușcase o duzină de bizami în timpul anilor grei de război, undeva în afara localității Hultstred. Bărbatul își jupuisese singur prada, prepară pieile și le lăsa apoi la un pantofar, căruia îi ceru să-i facă din ei o pereche de papuci comozi și călduroși. Zis și făcut. Papucii deveniră favoriții proprietarului lor, fiind aproape inestimabili în perioada iernilor reci de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Bizamul, *Ondatra zibethicus*, era un animal sălbatic extrem de rar în regiunea Hultstred. Acesta era și foarte timid, greu de prins și nu mai mare decât un iepure tânăr. Bunicului inculpatului îi trebuiră mai mulți ani ca să prindă destui, încât să aibă material suficient pentru o pereche de papuci. După moartea lui, papucii au fost moșteniți de fiul cel mare și, apoi, de nepotul lui. Istoria papucilor a circulat în sânul familiei timp de o jumătate de secol, fiind povestită în fața șemineelor aprinse din cabanele de vânătoare, acoperite de zăpadă și însuflețite de spiritul bărbătesc în care se adăpostiră bărbații familiei după partidele de vânătoare. Povestea papucilor devenise chiar o parte din tradiția orală a poveștilor de vânătoare smălândeze, conform avocatului apărării, care își încheie pledoaria accentuând importanța papucilor din piele de bizam pentru sănătatea psihică a acuzatului.

— Dar dumneata ai neobrăzarea să afirmi că e vorba doar de o pereche veche

de papuci! constată cu indignare avocatul și o măsură din cap până-n picioare pe reclamantă.

•

De fapt, era și mai grav, cel puțin conform relatării detaliate de la tribunal, publicată de ziarul *Smålandsposten*. Reclamanta nu era doar fosta parteneră de viață a inculpatului, ci și asistenta unui medic veterinar și, cu toate că – „slavă Cerului” – nu avusese de-a face cu vreun exemplar al speciei *Ondatra zibethicus*, părea să dețină totuși destule informații despre bizami.

Povestea papucilor era o invenție tipic masculină, o poveste bombastică și exagerată, le explică ea curții și membrilor ei. Dacă bunicul ar fi redat din nou povestea aceea pe care a fost nevoită s-o asculte în toți acei ani cât a stat cu nepotul lui, toți membrii curții și-ar fi dat seama cât de mare mincinos e. La fel de mincinos ca urmașul lui, vânător și el.

Și asta fiindcă bizamul a migrat din Finlanda în Norrland abia după 1944, adică la vreo mie trei sute de kilometri mai la sud și câțiva ani buni după ce bunicul fostului ei iubit „a împușcat” bizamii aceia pentru legendara pereche de papuci. Femeia a hotărât să nu zică nimic timp de ani buni, de dragul liniștii în familie, dar dacă tot se ivise ocazia, nu avea cum să mintă. Conform părerii ei de specialist, papucii fuseseră făcuți din niște piei de șobolan obișnuit, și nu de bizam, acesta fiind observat în Småland abia în ultimii doi-trei ani, și doar în câteva locuri.

Cam asta era, pe scurt, situația, conform reclamantei. Tot scandalul pornise de la niște papuci vechi de o jumătate de secol, făcuți din piei de șobolan, îmbibați de transpirație după trei generații de bărbați, iar dacă voiau să discute despre simbolistică emoțională, atunci cam asta era părerea ei despre papucii fostului iubit.

— Vă puteți imagina cum miroseau, spuse reclamanta și-i zâmbi judecătoarei și celorlalți membri ai curții.

•

Păcat că nu s-a făcut polițistă, se gândi Jan Lewin, în timp ce scotea foarfecă, pentru a-și completa colecția de articole despre șederea sa la Växjö.

73.

Växjö, miercuri, 20 august – duminică, 24 august

Miercuri dimineața, Lewin ajunse deja la serviciu pe la șapte și jumătate. Eva Svanström avea de rezolvat niște probleme personale și, ca să evite perlele lui Bäckström, Lewin se grăbi să mănânce micul dejun singur. Dar Sandberg i-o luă înainte.

— Ce matinală ești, Anna, observă Lewin și-i zâmbi prietenos.

Dar nu pari deloc plină de energie, gândi în sinea lui.

— Lasă asta acum, spuse Anna, încercând să schimbe subiectul. Bătrâna a sunat din nou. Vrea să-și corecteze mărturia.

— Aha! Da, păi, ea chiar e matinală. Și energică, spuse Lewin și dădu din cap încurajator.

— Voia să schimbăm chestia aia cu Clark Gable. Zice că se referea la Errol Flynn. Nu la Clark Gable din „Pe aripile vântului”. Zice că el e prea rotund la față. Cel pe care l-a văzut ea avea fața mai alungită, ca Errol Flynn. Dar detaliul cu mustața lipsă rămâne valabil.

— Bine că n-am apucat să publicăm portretul-robot, spuse Lewin zâmbind.

— Așa este, spuse Anna și-l privi nesigură. Dar a mai zis ceva. Nu știi... de când mi-ai spus că insistă să-și sărbătorească ziua de naștere pe patru iulie, nu iunie...

— Ziceai că a mai spus ceva, îi reaminti Lewin.

— M-a întrebat dacă suntem siguri că vecinul ei chiar n-are niciun fiu, spuse Sandberg.

— Noi n-am găsit niciunul, zise Lewin. A mai spus ceva?

— Mi-a promis c-o să revină cu un telefon dacă-și mai amintește ceva. Și mi-a zis să te salut. Cred că ai impresionat-o.

— Te mai pot ajuta cu ceva? întrebă Lewin.

Poate dacă mi-ai spune ce te preocupă cu adevărat, își zise în gând.

— Drăguț din partea ta, zise Anna Sandberg. Dar nu cred. Unele lucruri nu poți să le rezolvi decât singur. Dar, mulțumesc oricum.

I-a povestit bărbatului ei ce s-a întâmplat în noaptea aceea la cârciumă și acum toată viața ei e un haos, se gândi Lewin. E mai curajoasă decât mine.

•

La ședința de dimineață, Bäckström fu neobișnuit de discret, cu toate că Olsson nu era prezent. Îi întrebă doar dacă aveau vreo idee constructivă, acum că

lumea ignorantă a băgăcioșilor le-a luat din mână bețișoarele pentru urechi. Lewin profită de ocazie să-i reamintească de ideile lui mai vechi.

— Cu riscul de-a mă repeta, eu zic că nu știm destule despre victimă, spuse Lewin.

— I-auzi, spuse Bäckström zâmbind pe sub mustață. La ce te referi, mai concret, dacă-mi permiți să te întreb?

•

Lewin nu era genul care să nu-i permită cuiva astfel de întrebări. Mai concret, se referea la noi audieri cu părinții, prietenii și amicii Lindei. În plus, ar fi vrut să aibă acces la notițele personale, un eventual jurnal, albume foto și celelalte lucruri personale pe care nu le văzuseră, dar care n-aveau cum să lipsească din viața unei tinere.

Bäckström oftă zgomotos. Îi promise că o să discute din nou cu Olsson și îi întrebă dacă mai are cineva ceva de adăugat. În caz contrar, avea lucruri mai importante de făcut.

— Haideți, fiți utili și vă fac cinste c-o prăjitură, spuse Bäckström.

Nimeni nu mai are chef de prăjituri, se gândi Lewin după ce-și adună hârtiile și se întoarse în camera lui. Iar în ceea ce privea cealaltă problemă, părea că era pe cont propriu.

•

Imediat după prânz, Bäckström fu sunat de șeful lui. Nefiind pregătit pentru asta, Bäckström îi răspunse. Cum adică, să mă întorc la Stockholm ca să stau de vorbă cu un lapon nenorocit? își spuse în gând, în timp ce ascultă distrat avalanșa de cuvinte de la celălalt capăt al firului.

— Nu te mai aud, zise Bäckström și îndepărtă mobilul la un braț de el. Mă auzi? Alo, alo, repetă Bäckström, apoi închise mizeria aia de telefon.

•

Mai bine să le anticipezi tu mișcărilor, decât să te prindă ei cu minciuna, se gândi Bäckström, care își sună imediat reprezentantul sindicatului să-i povestească despre abuzul juridic la care fusese supus. Nu-i trebui mult să-l ațâțe pentru că semănau foarte mult și, în plus, erau și rude. De obicei, polițiștii semănau în gândire. Din fericire.

— Treaba asta pute rău, Bäckström, constată reprezentantul sindicatului. Eu zic că-i timpul să ne înarmăm cu mult curaj și să apucăm taurul de coarne.

•

Restul zilei l-a petrecut cizelându-și plângerea împotriva lui Bengt Karlsson și Moa Hjärtén și, când a terminat, s-a dus la Olsson și i-a spus să le înregistreze cum trebuie și să rezolve problema cât mai repede, de îndată ce-i permit resursele disponibile. Era minimul pe care i-l puteai cere conducătorului unei

anchete preliminare.

— Acuzații false, mărturie falsă, apel la dovezi false, agresarea unui organ de poliție, calomniere, citi Olsson.

— Exact, spuse Bäckström. Avocatul sindicatului o să revină cu un telefon în caz că am sărit peste ceva, dar nu face nimic, cel mult o să completăm ce lipsește.

— Stai puțin, Bäckström, spuse Olsson și ridică mâna, conform obiceiului său. Nu crezi că te pri...

— Îmi cer scuze dacă greșesc, îl întrerupse Bäckström și se holbă febril la Olsson, dar sper că nu încerci să mușamalizezi o sesizare referitoare la mai multe infracțiuni?

— Nu, sigur că nu, spuse Olsson. Mă ocup.

•

Și acum ce fac? se gândi Olsson de îndată ce Bäckström dispăru din biroul lui. De parcă aș avea de ales, își spuse în gând, formând numărul lui Moa Hjärtén.

•

I-am dat ceva să aibă ce rumega pământul, gândi Bäckström de îndată ce închise ușa după el. Cât despre el însuși, era timpul să bea o bere rece.

•

Jan Lewin își petrecuse ziua răsfoind încă o dată teancurile de hârtii de pe biroul lui. Fără să găsească ceva interesant însă. Persoana lui de contact de la Säpo n-a mai dat niciun semn, în ciuda promisiunii făcute, iar când a dat să-l sune el, i-a răspuns doar robotul. Probabil că s-a întâmplat ceva grav, își spuse Lewin, simțindu-se cu conștiința încărcată din cauză că nu reușise să fie mai răbdător.

Eva Svanström se ivi în biroul lui chiar înainte să termine ziua de lucru și-l anunță că a mai descoperit un detaliu minor legat de martora lor de nouăzeci și doi de ani. Probabil, nesemnificativ. Pilotul de avion căsătorit de cinci ani cu fiica cea mică a căpitanului de zbor nu era părintele biologic al copilului femeii. Tatăl era un bărbat de 35 de ani, de aceeași vârstă, deci, ca mama fetiței, însă deloc genul care să-i lase gura apă unui polițist sau unui angajat civil ca ea, de pildă.

— Omul locuiește în Växjö de zece ani. Pare a fi un funcționar din ăla din domeniul culturii. Și n-are nici cazier, nu apare în registrele noastre, spuse Svanström și îi întinse hârtia scoasă la imprimantă cu datele despre tatăl până acum necunoscut al nepoatei căpitanului de zbor.

Numele nu-mi spune nimic, se gândi Lewin. De ce naiba trebuie să-i cheme pe toți Bengt în dosarul ăsta? Bengt Olsson și Bengt Karlsson și căpitanul de zbor Bengt Borg. Și încă vreo douăzeci, treizeci de martori și voluntari de la care

luaseră probe ADN cu același prenume.

— Și unde lucrează individul? întrebă Lewin mai mult ca să spună și el ceva.

— Calculatorul îmi cam face figuri, așa că trebuie să aștepti până mâine, spuse Svanström. La nașterea fiicei lui pare să fi lucrat la Teatrul Național din Malmö. Un funcționar cultural, cum spuneam.

— Bine, lasă că se rezolvă, oftă Lewin și, dacă nimeni altcineva n-avea chef s-o facă, era nevoit să stea de vorbă chiar el cu părinții Lindei. Cultură, funcționar cultural, își spuse în gând după ce colega lui închise ușa. Și ce naiba sper să găsesc, oare?

•

În dimineața zilei de joi, jurnalista Carin Ågren își făcu apariția la sediul poliției din Växjö, lucru complet neașteptat, de altfel, și depuse o plângere oficială împotriva lui Evert Bäckström pentru hărțuire sexuală. Având în vedere că asistentul care preluă plângerea fusese avertizat discret de către comisarul Olsson încă din seara precedentă, acesta se apucă de lucru cât se poate de conștiincios și o audie îndelung pe victimă.

Păzea, grășane! își spuse în gând asistentul de poliție, plin de el, de îndată ce-i citi procesul-verbal lui Ågren și primi acceptul și semnătura ei.

•

Comisarul Bengt Olsson ajunse la aceeași concluzie după ce citi procesul-verbal în cauză, o oră mai târziu. Fiind o fire pașnică, după ce stătu personal de vorbă cu șeful lui Bäckström, care îi promisese c-o să rezolve problema cel târziu până la sfârșitul săptămânii, Olsson hotărî să-și ia câteva zile libere și să se retragă la casa lui de vacanță. Muncise aproape două luni și era timpul să-și încarce bateriile înainte de noile încercări ale săptămânii viitoare. N-aveau decât să-l judece colegii lui pe nenorocit, el, unul, nu voia să mai zăbovească acolo, își spuse Olsson înainte să plece la țară la soția lui dragă și la liniștea relativă din satul smålandez.

•

Joi după-masă, cunoștința lui Lewin de la Säpo dădu, în sfârșit, un semn de viață. După scuzele de rigoare – din păcate, se iviseră niște probleme neașteptate – îl anunță că are destule de povestit, lucru care, spera el, avea să-l facă pe Lewin să fie mai îngăduitor.

•

Proprietarul telefonului mobil fusese identificat până la urmă. Omul lucra la departamentul de cultură al primăriei din Växjö și abonamentul era plătit de primărie. Luni, șapte iulie, proprietarul mobilului anunță că-și pierduse telefonul, undeva între trei și șapte iulie. Joi, trei iulie, bărbatul își luă concediu și, conform spuselor sale, își amintea clar că-și lăsase mobilul pe masa de scris din biroul

său. Întors din concediu, nu a mai dat de el. A vorbit cu un coleg care se ocupa de telefoane, care bloca imediat numărul și raportă telefonul ca fiind pierdut.

Cu toate astea, telefonul a fost folosit pentru două apeluri. Primul, la anestezista care îi trezise interesul lui Lewin, apelul fiind făcut după miezul nopții, la douăsprezece și un sfert, pe patru iulie. Și încă o dată, șapte ore mai târziu, în aceeași zi. Ambele apeluri fuseseră localizate de antena prin care s-a făcut legătura. Primul apel părea să fi fost dat din centrul orașului, în timp ce următorul a fost înregistrat de o antenă din afara localității Ljungbyholm, la nici zece kilometri de Kalmar. De data asta, fusese apelat un număr de mobil. Dar, din păcate, deținătorul lui nu era de găsit. Era vorba de o cartelă reîncărcabilă obișnuită, care nu mai fusese folosită deloc după acel apel.

— Păi, cam asta e, constată cunoștința lui Lewin. Îți trimit un mail cu toate datele concrete și, după aceea, eu zic că-i mai bine să preiei tu problema.

— Îți mulțumesc mult de tot, spuse Lewin, care anticipa deja ce urma. Apropo, ai putea să-mi dai, totuși, și numele abonatului nostru?

— Ah, am uitat să-ți zic? Întrebă cunoștința lui Lewin, ascunzându-și cu greu satisfacția. Vezi ce ciudat poate fi uneori? E vorba de un tip absolut obișnuit. Mă tem că n-o să te ajute cu nimic. M-a amuzat tare mult să-l caut. Dar nu-l găsesc nici în bazele voastre de date, nici în ale noastre. Pare a fi un cetățean normal, decent, de treabă, să mai continui? Mi-e greu să-l suspectez de ceva, cu atât mai puțin de ororile alea cu care se delectează alde... ăștia ca voi.

— Dar un nume îmi poți da, sunt sigur, spuse Lewin care cunoștea tot ritualul.

— Da, îl cheamă Bengt Månsson, spuse persoana de contact a lui Lewin. Îți trimit datele complete pe mail. Fotografia din pașaportul lui e destul de recentă. N-are niciun an, dacă-mi amintesc eu bine.

•

O dată nu se pune, dar de două ori e deja prea mult, se gândi Lewin care detesta coincidențele și își amintea că auzise același nume de la Eva Svanström, înainte să fi plecat de la serviciu în ziua precedentă. Numele tatălui nepoatei căpitanului de zbor.

— Mulțumesc, spuse Lewin. Cred că am rezolvat problema definitiv, adăugă el, neștiind nici el de ce.

— Dacă zici tu, spuse colegul lui, care avea și el ceva experiență și-l cunoștea pe Jan Lewin de pe băncile Academiei de Poliție.

74.

De îndată ce puse receptorul în furcă, Jan Lewin procedă la fel ca de obicei în astfel de situații. Mai întâi, închise ușa de la birou și aprinse lampa cea roșie, după care scoase o foaie și un creion și încercă să treacă pe hârtie toate gândurile care se învârteau haotic în capul lui. Îi era mai ușor să tragă o concluzie dacă le vedea transcrise pe hârtie. În plus, se afla într-o situație neobișnuit de favorabilă: nu trebuia să-și facă griji nici din cauza prezenței lui Olsson, nici din cea a lui Bäckström. Olsson își luase câteva zile libere și plecase la țară și Lewin n-avea niciun motiv să-l deranjeze cu bagatelele lui, iar Bäckström se făcea remarcat prin absență și Lewin spera că își face deja bagajele pentru Stockholm.

•

Îmi mai rămâne să descurc ițele, se gândi Lewin. Ce indica sau nega, concret, faptul că acest Bengt Månsson, Bengt Axel Månsson, 35 de ani, responsabil pentru așa-numitele proiecte speciale inițiate de departamentul de cultură al primăriei orașului Växjö, tatăl nepoatei căpitanului de zbor, o persoană pe care n-a întâlnit-o și cu care n-a vorbit în viața lui, care nici măcar nu apărea în ancheta lui sau în vreo altă anchetă... ce sugera faptul că tocmai el a omorât-o (sau nu) pe Linda Wallin? Și unde a mai întâlnit numele lui? Chiar înainte să-l fi auzit de la Eva Svanström și apoi de la vechea lui cunoștință de la Säpo? Și brusc, Lewin își aduse aminte de prima bicicletă a lui. O Crescent Valiant roșie. Oare să fie posibil? se întrebă Lewin, amintindu-și de articolul vechi din *Smålandsposten* referitor la dezbateră stârnită de proiectul cultural al primăriei la doar câteva săptămâni după uciderea Lindei, dezbateră care, deloc surprinzător, n-avea nicio legătură cu investigația lor.

•

Hai să începem cu profilul criminalului și, de data asta, să fim mai profesioniști, se gândi Lewin și dădu deoparte toate celelalte idei care se învârteau în capul lui. Faptul că Månsson nu se potrivea deloc cu profilul era puțin spus, dacă era să se bazeze pe puținul pe care-l știa despre el. Singurul detaliu plauzibil era faptul că bărbatul locuia pe strada Frövägen, în cartierul Öster, la doar doi kilometri sud de locul crimei. Dar în perimetrul acela trăiau cam jumătate din locuitorii orașului, lucru care nu-l ajuta deloc pe cel care-l căuta pe criminal. Cu alte cuvinte, nimic nu se potrivea cu nimic și Månsson nu semăna câtuși de puțin cu profilul întocmit de grupul PC.

•

În același timp, faptul că apelul greșit la anestezistă fusese dat de pe mobilul

lui îl punea pe lista suspectilor. Sigur, poate că omul greșise, pur și simplu, numărul și deocamdată nu existau dovezi cum că ar fi cunoscut-o pe Linda sau pe mama ei, dar pe Lewin îl intriga oricum felul în care dăduse peste el și apelul acela misterios.

•

Faptul că mobilul respectiv fusese pierdut sau furat era tot straniu, având în vedere ora și data la care s-a făcut apelul. Și chiar dacă a existat un hoț, de ce o fi sunat la două numere doar, unul dintre ele fiind tocmai fostul număr de fix al mamei victimei? Hoții de telefoane nu erau atât de reținuți de obicei. Și, în mod ciudat, majoritatea lor cădeau pradă altora care îi ușurau de bunuri ce i-ar fi putut pune în situații extrem de incomode.

•

Și mai era și chestia cu mașina furată. Aceasta putea fi legată direct de făptașul pe care-l căutau. E drept că Bengt Månsson n-avea nicio legătură cu ea, dar fiind tatăl biologic al nepotei proprietarului mașinii și dacă era s-o creadă pe martora lor de nouăzeci și doi de ani care afirma că-l văzuse, însemna că avea toate condițiile necesare pentru o confruntare fotografică.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Și sper că bătrânica nu se culcă la fel de devreme cum se trezește, se gândi Lewin.

Mai întâi, însă, vorbi cu Eva Svanström care i-a promis c-o să se ocupe imediat de detaliile practice și apoi cu Anna Sandberg. În primul rând, pentru că ea era cea care o găsisse pe martora lor, și-n al doilea, pentru că avea impresia că lui Sandberg i-ar fi prins bine să se gândească la altceva decât la problemele de familie. Și apoi, în absența lui Olsson și a lui Bäckström, el era cel care lua deciziile.

— Am senzația că ai dreptate, spuse Anna Sandberg care dintr-odată păru să fi uitat de situația haotică de acasă.

— Vedem noi în curând, spuse Lewin.

•

— Da. Uite-l aici. El e. Fiul căpitanului. V-am spus doar, spuse martora lor de nouăzeci și doi de ani, o oră mai târziu, când se așezară la masa ei de bucătărie și puse degetul pe fotografia lui Bengt Månsson.

— Arată exact ca Erroll Flynn care juca în filmele alea cu pirații, doar că ăsta n-are mustață, îi explică martora lui Lewin. Nu-i așa că seamănă? Dar de ce Dumnezeuului își neagă fiul vecinul ăsta al meu? adăugă ea brusc. E copil din flori sau ce?

•

Nu e fiu-su, e ginere-su, îi explică Lewin pe tonul lui cel mai pedagogic. În sensul de azi al cuvântului, sau cum naiba să-i explici chestia asta unei bătrâne

de nouăzeci și doi de ani, se gândi. Și din Småland.

— Ah, păi, asta explică lucrurile, constată martora de îndată ce Lewin își termină pledoaria. Nici nu știu de câte ori l-am văzut cu căruciorul și copila.

Adică acum vreo câțiva ani buni, se gândi Lewin. Mă rog, nu că ar conta câțiva ani în plus sau în minus, când tu însăși ai aproape o sută.

•

— Auzi, mai știi puloverul ăla albastru de cașmir? izbucni brusc Anna Sandberg, când se urcă în mașină ca să se întoarcă la secție. Mi se pare că e genul de pulover pe care căpitanul de zbor l-ar cumpăra într-una din călătoriile lui în străinătate.

— Nu sună deloc hazardat, o aprobă Lewin, care se gândise la același lucru încă dinainte ca martora lor să pună degetul pe poza lui Bengt Månsson, însă nici prin cap nu-i trecuse să-i spună ceva kolegei Sandberg.

Ar fi fost un gest lipsit de considerație și complet inutil, se gândi Lewin.

— Ce zici, îi facem o vizită să-i arătăm niște poze cu pulovere și să-l întrebăm dacă a avut vreun pulover din ăla sau dacă a făcut vreodată cadou un pulover asemănător? îl întrebă Sandberg care părea destul de pornită să plece.

— Sigur, îi zise Lewin. Dar mai întâi facem altceva.

— Nu vrei să trezim ursul din somn, spuse Sandberg. Înainte de vreme.

— Exact, spuse Lewin. Mai întâi va trebui să aflăm cât putem de multe despre Bengt Månsson fără să trezim bănuieli. Pentru că nu vrem să-l avertizeze nimeni.

75.

Bäckström părea hotărât să reziste până în ultimul minut și atunci Lewin își dădu seama că n-are de ales. Indiferent de ce s-ar fi întâmplat în trecut, trebuia să-l informeze pe colegul lui. Faptul că martora lor îl identificase pe Månsson nu se datora unei coincidențe neverosimile și nu era vorba nici de împușcături la nimereală pe întuneric. Și fiindcă Lewin – nu se știe de ce – ajunsese să bată aceleași căi ascunse ca și colegul său, hotărî să-i povestească totul în dimineața zilei de vineri, înainte de micul dejun, între patru ochi, în camera lui Bäckström.

•

Bäckström tocmai ieșise de la duș. Era roz ca un purcel, cu ochii ușor roșii și într-o dispoziție de zile mari.

— Stai jos până îmi trag pantalonii, spuse Bäckström. Vezi că am niște tărie în minibar, dacă vrei, adăugă generos.

Lewin refuză invitația și îi făcu un sumar rapid despre situația ivită. Lui Bäckström i se aprinseră toate becurile și uită chiar să-și pună pantalonii.

— Să-mi fut una, Lewin, spuse Bäckström. Eu zic că am tras lozul cel mare.

De ce vorbește la plural, oare? se întrebă Lewin și oftă adânc în sinea lui. Totul revenise pe făgașul normal.

•

Lewin îi propuse să stea de vorbă cu procurorul de îndată ce întocmeau un dosar cu profilul lui Månsson și posibila lui legătură cu investigația lor. Din câte își dădea el seama, puteau să termine cu asta chiar în după-masa aceea și să-l ducă la secție fără o avertizare prealabilă, imediat ce procurorul le dădea undă verde. Povestea cu mașina furată și mărturia doamnei Rudberg care-l recunoscuse pe Månsson erau dovezi suficient de solide. Mai ales dacă era să se gândească la motivul adevărat pentru care voiau să-l aresteze.

— Cred că-i la serviciu. Cel mai simplu ar fi să-l săltăm când pleacă de la birou.

— Nici să nu te gândești, spuse Bäckström și scutură din cap. Băiatul ăsta-i al meu. Îți zic eu cum facem...

Mă întreb când a ajuns să fie al tău, se gândi Lewin când coborî la micul dejun.

•

De îndată ce a ajuns la sediul poliției, Bäckström și-a convocat colaboratorii în biroul lui și a împărțit sarcinile. Lewin, Knutsson, Thorén, Svanström și Sandberg urmau să-l fileze zi și noapte pe suspectul lor, Bengt Månsson. Nicio

piatră nu trebuia lăsată neîntoarsă. Rogersson avea să rezolve niște probleme vagi, sub directa supraveghere a lui Bäckström, în timp ce Bäckström avea să se ocupe de administrarea și împărțirea sarcinilor, ținându-și palma părintească deasupra capetelor lor. Desigur că nu-i putu lăsa să plece la drum fără să le dea câteva indicații prețioase.

— De data asta, cel mai important e să vă țineți pliscul. Nu suflați nicio vorbă cuiva care n-a fost prezent aici, spuse Bäckström. Nu uitați ce v-am spus despre Olsson, prieten la cataramă cu Månsson. Pun pariu pe ce vreți că Olsson e implicat și el într-un fel sau altul și ajunge să afle un cuvânt din ce-am discutat aici că se duce direct la Månsson. Și nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce idei pot să-i vină unuia ca ăla.

— Aveam impresia că trebuie să te întorci la Stockholm, interveni Lewin.

Și ce frumos te exprimi în ultima vreme, își spuse în sinea lui.

— Uită de asta, zise Bäckström. Niciun nenorocit nu părește corabia până nu acostăm.

— Dar ar fi interesant să știm ce ai de gând, insistă Lewin.

— O să organizez o partidă de filaj discret, spuse Bäckström. Nu vreau ca omul nostru să dispară ca măgarul în ceață și să-i mai vină cuiva de hac. Spune-i filfizonului ăluia și lui Adolfsson că vreau să stau de vorbă cu ei. Și puneți-vă lacăt la gură, repetă el holbându-se, nu se știa de ce, tocmai la Lewin.

— Bine-nțeleș, Bäckström, spuse Lewin.

Niciun cuvânt în afara camerei ăsteia, se gândi el.

•

— Månsson, Bengt Axel, spuse inspectorul principal de poliție și baronul Gustaf von Essen când se ivi în biroul lui Bäckström, împreună cu Adolfsson. Nu e unul din „semenii” noștri dragi?

— Ba da, spuse Bäckström. O adunătură de psihopați și violatori, toată gașca.

Filfizonul ăsta nu-i chiar prost, spuse în sinea lui.

— În cazul ăsta el ți-a murdărit uniforma de sânge, Adolf. Îmi amintesc că i-am notat numele. Și pe-al lui, și pe al celorlalți implicați în scandal, constată von Essen dând din cap ușor către cel apostrofat.

— Deci l-ai pocnit deja pe drăguțul de el, spuse Bäckström încântat și îl fixă pe Adolfsson.

Băiatul ăsta o să ajungă departe de tot, își spuse în gând.

— N-a fost chiar așa, zise Adolfsson, după care-i povesti lui Bäckström despre intervenția lor din fața McDonald's-ului de pe Storgatan de acum trei săptămâni.

•

— Ce dracu' ai făcut cu uniforma aia? se rățoi la el Bäckström și-l privi cu ochii strânși pe Adolfsson, mai strânși decât de obicei.

— Am șters-o cât am putut și am agățat-o în dulap, spuse Adolfsson. N-am avut când s-o las la spălătorie. Nu părea un drogat din ăla obișnuit, așa că am zis că nu se întâmplă nimic dacă o las în dulap, zise el și ridică din umeri.

— Și noi ce dracu' așteptăm aici? spuse Bäckström surescitat și sări în picioare, iar peste nici cinci minute, se înfățișă personal la Enoksson cu haina lui Adolfsson.

•

Mai întâi îl puse pe Enoksson să se jure că nu spune nimănui nimic, apoi îi povesti și lui cele întâmplate. Nici nu putea fi vorba să-l informeze pe Olsson. Din păcate, o serie de incidente dubioase sugerau că Olsson era, pe puțin spus, un risc de securitate evident, dar probabil că adevărul era și mai sumbru.

— Cu tot respectul, Bäckström, dar nu cred că-i chiar așa de grav cum zici tu, spuse Enoksson cercetând haina uniformei lui Adolfsson la lumina puternică a lămpii de la masa lui.

— Lasă asta acum, Enok, îl întrerupse Bäckström în felul lui politicos. Avem destul sânge?

•

În caz că era într-adevăr sângele lui Månsson și nu era contaminat cu ceva ce nu descoperise încă, nu voia să riște expunând haina la mai multe cercetări. În caz că era sângele lui, atunci da, aveau destul sânge, cât pentru zece analize ADN relevante.

— Când ne dai un răspuns? întrebă Bäckström.

•

Conform lui Enoksson, rezultatul analizelor putea fi gata la începutul săptămânii următoare și în caz că nu întâmpinau niciun obstacol legal de genul aceloră din ultima vreme. Mult prea târziu, spuse Bäckström dacă se gândeau că, mai mult ca sigur, aveau de-a face cu un criminal în serie, cel puțin conform colegilor de la grupul PC, și-n plus, n-aveau nici destule resurse să-l supravegheze până atunci.

— Nici nu mă gândesc, spuse Bäckström. Crezi că vreau să risc să măcelăresc între timp jumătate din Växjö?

— Să văd ce pot să fac, oftă Enoksson. Din punct de vedere exclusiv tehnic, putem să obținem un rezultat preliminar în douăzeci și patru de ore, în caz că proba nu e contaminată. Dar nu uita că e weekend, spuse el. Și, apropo, nu ziceai că pleci la Stockholm?

— Weekend? Care weekend? Eu vorbesc despre vânătoare de criminali și tu-mi vii cu weekend și alte prostii?

De aici nu pleacă nimeni nicăieri, își spuse Bäckström în gând.

— Te sun peste o oră, oftă Enoksson.

•

De îndată ce Bäckström dispăru cu haina uniformei lui Adolfsson ca să discute cu Enoksson, von Essen și Adolfsson începură supravegherea subiectului lor, Bengt Månsson. Mai întâi au rugat o colegă mai tânără de la echipa de investigații din Växjö să-l sune pe Månsson la mișto și să-l întrebe dacă ar putea să obțină o finanțare pentru un proiect dramatic cu și despre imigrante tinere. În timpul acesta, cei doi își parcară mașina fără semnalmente la o distanță discretă, într-un loc din care puteau să țină sub observație intrarea principală a departamentului de cultură. După un sfert de oră, colega lor îl sună pe mobil pe von Essen și dădu raportul. Nu numai că îl găsi pe Månsson la birou, dar îl prinse și-n toane bune și „extrem de interesat” de proiectul prezentat de ea. Omul i-a propus chiar să se întâlnească cât de curând și să discute despre proiect între patru ochi.

— Și cum ți s-a părut? întrebă von Essen.

— Mi s-a părut că-i în călduri, spuse colega lor. Și încă tare. Probabil că voia să se asigure că arăt la fel de incitant cum și-a imaginat, luându-se după vocea mea. Să-mi ziceți dacă vă mai pot ajuta cu ceva, spuse ea, și chicoti, nu se știe de ce.

— Ce zicea micuța Caijsa? întrebă Adolfsson de îndată ce colegul lui încheie convorbirea.

— Părea cam dornică să-l întâlnească pe Månsson, spuse von Essen.

— Da, păi, ea e dornică să se întâlnească cu oricine, spuse Adolfsson, căruia dintr-odată îi pierise tot cheful.

— Nu chiar cu oricine, spuse von Essen cu o mină nevinovată, pentru că fusese și el cu Adolfsson la o petrecere a angajaților, cu câteva luni în urmă.

•

Enoksson se strădui cât putu să obțină rezultatele și până la urmă reuși să smulgă o promisiune din partea unei vechi cunoștințe de-a lui de la SKL. Femeia era oricum nevoită să lucreze în weekend și spera să aibă timp și de proba care urma să-i fie trimisă de Enoksson. Dar chestia aia cu „douăzeci și patru de ore” putea s-o uite încă de-acum. În caz că primea proba în câteva ore, dacă aceasta nu era contaminată și nu intervenea nimic urgent, putea să-i dea un răspuns cel mai devreme duminică, dimineață. Și cel târziu, duminică după-amiază.

•

După și mai multe rugăminți și promisiuni, „ore suplimentare plătite”, Enoksson reuși să mai coopteze un coleg tânăr care se oferi să transporte proba la Lindköping, la două sute de kilometri de Växjö (doar dus), cu toate că era vineri după-amiază. Când în sfârșit haina de uniformă a lui Adolfsson a plecat spre SKL. Enoksson răsuflă ușurat de trei ori și îl sună pe Bäckström. Poate așa

scăpăm și noi de grăsan, se gândi Enoksson, cu toate că era cunoscut ca fiind un om cu suflet blând.

— Duminică dimineață, gemu Bäckström. Dar ce dracului faci aici acolo? Sunt singurul idiot care lucrează în poliția asta nenorocită?

— Cel mai devreme, adăugă Enoksson.

— Bine, bine, nu sunt surd, spuse Bäckström și închise telefonul.

•

Că și murea dacă zicea „mulțumesc”, se gândi Enoksson în timp ce-l sună pe Olsson ca să-l informeze despre ultimele noutăți. În fond și la urma urmei, el era conducătorul anchetei preliminare, dar, ca de atâtea ori, Enoksson trebui să se rezume la un mesaj înregistrat.

— Salut, Olsson. Sunt Enoksson. Te-am sunat ca să văd ce mai faci. Dacă vrei, dă-mi un telefon la numărul obișnuit, dacă nu, îți urez weekend plăcut, încheie Enoksson care nu credea deloc în teoria cu haina lui Adolfsson, cum, de fapt, nu credea în niciuna din teoriile lui Bäckström.

Tot ce știa e că tânjește din tot sufletul după mult iubita lui soție și după pacea casnică din satul smålandez.

76.

Adolfsson și von Essen petrecură toată vinerea supraveghindu-l pe Månsson. De cele mai multe ori, asta însemna stat în mașină și așteptat să se întâmple ceva, dar amândoi erau pasionați de vânătoare, așa că nu li s-a părut deloc ciudat. Faptul că Månsson îi văzuse cu trei săptămâni în urmă nu-i deranja cu nimic. Ideea era să vadă fără să fie văzuți și riscul să fie descoperiți era aproape inexistent. Și oricum, într-un oraș ca Växjö, toți dădeau nas în nas cu toții mai tot timpul.

•

Pe la patru după-amiază, Månsson plecă de la biroul lui de pe Västergatan, aflat deasupra sălii de concerte, însoțit de câteva persoane care, judecând după îmbrăcăminte și atitudine, păreau a fi colegii lui. Adolfsson făcu câteva poze discrete de la distanță și își notă timpul și locul în jurnalul lor de filaj. Subiectul lor se puse în mișcare, dar nimic din apariția lui nu sugera c-ar fi criminalul în serie de care-i avertizase Bäckström.

•

Mai întâi, Månsson și colegii lui s-au așezat la o terasă de pe Storgatan, la câteva străzi de locul lui de muncă. Au băut câteva beri, au mâncat aripioare de pui la grătar și au stat de vorbă. Apoi gașca s-a spart și toți plecară care încotro. Månsson o luă spre casă și, fiindcă blocul de pe Frövägen se afla la vreo doi kilometri de Storgatan și omul părea că vrea să se plimbe, Adolfsson și von Essen hotărâră să se despartă. Von Essen îl urmări pe jos, în timp ce Adolfsson rămase prin zonă în mașină.

•

Månsson merse pe jos până acasă și, în ciuda descrierii din profilul întocmit de grupul PC, părea că locuiește la vreo doi kilometri de locul în care presupuneau c-o omorâse pe Linda, cu aproximativ o lună în urmă. Cei doi se bucurau nespus, de altfel, că locuia chiar acolo. Și asta fiindcă în blocul de vizavi stătea un coleg de-al lor de la Circulație. Månsson locuia la etajul trei, colegul la etajul patru și nici că-ți puteai dori o vedere mai bună dacă voiai să vezi ce face acasă Bengt Månsson. Adolfsson și von Essen luaseră deja cheile de la apartamentul colegului lor înainte să plece de la secție, imediat ce primiră o listă de la Thorén cu locurile frecventate de obicei de Månsson.

•

Colegul lor era în deplasare pe Öland tot weekendul, așa că le-a împrumutat cheile de îndată ce îi povestiră despre ce era vorba. Nimic special, doar câteva

ore suplimentare, că, deh, cineva trebuia să-i ajute și pe colegii de la Narcotice, îi explicase von Essen. Foarte bine, băgați-i la zdup pe drogații ăia, spuse colegul lor și-i dădu cheile, invitându-l să se simtă ca acasă. În apartament găseau tot ce aveau nevoie și tot ce se putea găsi într-o locuință de burlac de 39 de ani, care lucra la Circulație în circumscripția Kronoberg.

•

Când Månsson intră în casa scării, Adolfsson era deja pe poziție, în apartamentul de vizavi, și, în secunda în care îl zări pe Månsson intrând pe ușă, i se alătură și von Essen.

— N-are nici măcar perdele, constată bucuros von Essen.

— Tipii ăștia intelectuali n-au perdele, îi explică Adolfsson, urmărindu-l pe Månsson cu propriul său binoclu, marca Zeiss, cu lentile care măreau imaginea de douăzeci de ori.

•

La scurt timp după ce se făcură comozi în noul lor adăpost, von Essen și Adolfsson fură sunați de către Bäckström, care era curios să audă ce progrese au făcut. Subiectul era singur acasă și se uita la știrile de la șapte și jumătate, îi explică Adolfsson.

— Nu se ține de prostii? întrebă Bäckström.

— Nu, se uită doar la Rapport, spuse Adolfsson.

— Sună-mă dacă se întâmplă ceva, zise Bäckström.

— Bineînțeles, șefu', spuse Adolfsson.

•

— Mă întreb ce-i în capul lui, spuse Bäckström și îl privi pe Rogersson care tocmai umplea două halbe de bere.

— De ce, ce făcea? îl întrebă Rogersson.

— Se uita la televizor, spuse Bäckström. Cine naiba se uită la televizor la ora asta?

— N-o fi având altceva mai bun de făcut, dădu cu presupusul Rogersson.

— Pun pariu că individul coace ceva, spuse Bäckström.

•

Conform jurnalului de filaj al lui Adolfsson și von Essen, Månsson își petrecu seara de vineri în felul următor: Månsson a stat în fața televizorului până pe la ora 21:30 și, pe la sfârșit, a început să zapeze tot mai mult între canale. Ca majoritatea populației, părea să aibă vreo douăzeci. La 21:30 a vorbit cu cineva la telefon preț de câteva minute. Apoi a dispărut în bucătărie. A scos niște farfurioare din dulapul de deasupra chiuvetei, ceva mâncare din frigider, a feliat o baghetă și a așezat totul pe o tavă, pe care a dus-o în camera de zi și a așezat-o pe măsuța de cafea din fața canapelei. Apoi s-a întors în bucătărie.

•

— Văd că se încinge treaba, îi spuse Adolfsson lui von Essen care stătea întins pe canapea și se uita la un film la televizorul colegului lor de la Circulație.

— Ce face? îl întrebă von Essen în timp ce dădu la TV4 ca să nu piardă ultimele știri.

— Tocmai deschide o sticlă de vin, spuse Adolfsson. Și scoate două pahare.

— Aoleu, spuse von Essen. Alertă la femei! Ascultă-mă pe mine!

•

La ora 22:05, o femeie blondă în jur de treizeci de ani, parcă pe stradă un Renault mic și intră pe ușa blocului lui Månsson. Pe umăr avea o geantă mai mare și în mâna stângă o pungă de la Systembolaget care, după aspect, părea să ascundă o rezervă serioasă de vin la cutie. Două minute mai târziu își făcu apariția în apartamentul lui Månsson și, la 22:10, cei doi erau deja pe canapea și se dezbrăcau unul pe celălalt. Nu trecură nici cinci minute și cei doi începură să facă sex pe canapea. Adolfsson avu ocazia să completeze jurnalul de supraveghere cu numeroase fotografii reușite și își notă numărul de înmatriculare și modelul exact al mașinii femeii.

•

Activitățile sexuale au durat până după miezul nopții, cu pauze scurte de mâncat și băut. După un timp, Bäckström a sunat din nou ca să-i întrebe ce se întâmpla și Adolfsson îi prezentă situația pe scurt.

— E cu o tipă. Până acum și-au tras-o pe canapea. Acum au luat o pauză ca să mănânce, explică Adolfsson.

— A legat-o deja? întrebă bănuitor Bäckström. Cravate, cuțite, ceva?

— Nu, doar sex obișnuit. Până acum n-au făcut nimic ce n-aș fi făcut și singur, explică Adolfsson. Dar Månsson pare alert și energic pentru vârsta lui, atestă Adolfsson, care era cu zece ani mai tânăr.

•

Pe la doisprezece și un sfert, lucrurile s-au mai calmat un pic. Månsson și musafira lui au curățat platoul și au golit sticla de vin. Musafira a fugit în bucătărie și s-a întors cu o cutie de vin alb de trei litri, în timp ce gazda alege un film de pe unul din numeroasele lui canale care difuzau filme. Nimic ciudat, doar o comedie romantică obișnuită, constată Adolfsson aruncând o privire rapidă peste pagina cu programul TV din ziarul din fața lui. Pe la două și jumătate, cei doi au părăsit camera de zi și s-au dus în dormitorul aflat în capătul celălalt al apartamentului.

•

Adolfsson îl trezi pe von Essen care sforăia în patul colegului lor de la Circulație. Von Essen ieși și aruncă o privire discretă pe geam, apoi se întoarse și

confirmă că subiectul se afla în continuare în pat și preluă supravegherea, după ce Adolfsson se aruncă în același pat și adormi imediat. Totul fusese documentat cu atenție și numele proprietarei mașinii părea să se potrivească cu cel al persoanei pe care o bănuiau că e musafira lui Månsson. În plus, o surprinseră pe mai multe fotografii, în caz că ar fi fost greu s-o identifice.

De data asta, Bäckström nu prea reuși să doarmă. Mai întâi, a stat și a dezbătut problema cu Rogersson în camera lui, și după ce, în sfârșit, scăpă de colegul lui parazit, ceasul arăta deja două. Trei ore mai târziu s-a trezit din nou și reuși să adoarmă la loc abia după un păhărel de tărie. Pe la șapte însă se trezi din nou și, neavând altceva mai bun de făcut, se târî până la sala de mese, pentru niște hrană binemeritată după o noapte stresantă și dificilă.

Bäckström începu prin a-și încărca farfuria cu obișnuita doză de magnecyl, șprot, omletă și crenvurști, după care luă câteva înghițituri de suc de portocale. În sfârșit, începu să se simtă din nou om, gata să se arunce asupra crenvurștilor. Apoi mârâi un salut spre Lewin, care dădu din cap politicoș și chiar își coborî ziarul un pic, în timp ce, dintr-un motiv necunoscut, pe Svanströmița o apucă râsul și nu se mai putu opri. Până la urmă, se ridică de la masă și se năpusti în direcția băii cu ochii roșii și plini de lacrimi și cu șervețelul la gură.

Ce naiba a apucat-o și pe asta? se întrebă Bäckström bănuitor, vârând în gură încă o bucată de crenvurst.

— Ce naiba a apucat-o? întrebă suspicios, holbându-se la Lewin.

Acesta nici nu părea conștient că tocmai fusese părăsit de o muiere isterică.

— Habar n-am, minți Lewin, cu toate că se prinsese deja cu o zi înainte că Bäckström era singurul din secție care nu citise încă procesul-verbal de la audierea jurnalistei, în care era vorba chiar despre el. Dar de ce să-i strice de dimineață ziua unui coleg, chiar dacă acel coleg suferea de numeroase tare umane și defecte de caracter.

— Sincer, n-am idee, adăugă Lewin, apoi se scuză și se ridică de la masă, cu gândul să se ducă după Eva Svanström.

Voia să se asigure că prietena lui se ținea departe de Bäckström pentru tot restul zilei.

77.

Månsson și musafira lui nu păreau să fi avut probleme cu dormitul. Von Essen și Adolfsson n-au avut niciun motiv să deschidă jurnalul de supraveghere decât abia pe la ora zece. Mai întâi zăriră un Månsson gol-pușcă, ivindu-se în hol și dispărând imediat în baie, urmat după câteva minute de musafira lui, dezbrăcată și ea. Aparent, cei doi erau extrem de preocupați de igiena matinală, pentru că le-a luat aproape o oră să iasă din baie și să ia micul dejun în bucătărie – Månsson, cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului, iar musafira, într-un halat de baie.

Între timp se trezise și Adolfsson. Proaspăt ieșit de la duș, se apucă numaidecât să pregătească micul dejun compus din cafea, ouă fierte, suc proaspăt stors și sandvișuri. Nu dură mult și Bäckström îi sună din nou pentru ultimele noutăți.

— Care-i treaba? Mai trăiește?

Bäckström păru neașteptat de laconic.

— Da, și e sănătoasă tun, îl asigură von Essen. Tocmai își bea cafeaua cu lapte cu gazda ei și mănâncă un iaurt cu fulgi de ovăz, o felie de pâine crocantă cu multe verdețuri și niște brânză degresată.

— Doamne ferește, spuse Bäckström dezgustat. Țștia-s bolnavi cu capul. Sună-mă dacă vezi că începe s-o strângă de gât.

Von Essen îi promise c-o să-l sune imediat, după care făcu un duș rapid, în timp ce Adolfsson preluă filajul și adnotările. Și asta fiindcă activitățile din blocul de vizavi indicau faptul că subiectul lor se pregătea să părăsească apartamentul pentru alte destinații necunoscute.

Lewin și colegii lui au irosit o jumătate de zi căutând o legătură între Bengt Månsson, Linda Wallin și mama Lindei. Fără succes. Cu toate că au luat la verificat toate bazele de date accesibile, făcând uz de întreaga iscusință și creativitatea pe care au deprins-o de-a lungul anilor.

Cea mai probabilă concluzie părea de-a dreptul deprimantă. Nu exista nimic care să indice o legătură între viețile familiilor lor, cea profesională, copilărie, interese sau hobby-uri. Nicio rețea socială comună, prieteni sau cunoștințe, care să dea de înțeles că se știau. Mai rămânea varianta întâlnirii accidentale și slaba consolare a faptului că locuitorii unui oraș mic precum Växjö aveau să dea inevitabil nas în nas unul cu celălalt, mai devreme sau mai târziu.

O consolare slabă, cum spuneam, mai ales pentru Lewin care începuse să se simtă tot mai îngrijorat. Se înșelase oare? Unde naiba să fi învățat unul ca Månsson să pornească o mașină fără cheie sau să deblocheze încuietorea de direcție? Ce treabă avea el cu traficanții de droguri? Și cât de des se întâmpla ca un tip ca el să comită o crimă? Să violeze, să tortureze și să stranguleze o femeie cu cincisprezece ani mai tânără decât el? Singurul indiciu pozitiv până acum îl reprezenta raportul lui Adolfsson și von Essen referitor la apetitul sexual insașiabil al lui Månsson. Deocamdată însă părea că se rezumă la un comportament sexual convențional. Asta pe de o parte. Pe de alta, însă, cine știe, se gândi Lewin, mai mult ca să-și alunge temerile.

•

Pe la ora șaptesprezece, Bäckström îi sună din nou pe Adolfsson și von Essen și-i întrebă de ce nu l-au contactat până atunci. Pentru că n-aveau nimic nou de raportat, conform spuselor lui von Essen, care să merite să-l deranjeze pe mult apreciatul lor șef. Doar știa cât e de ocupat de obicei.

— Lasă prostiile, Essen, îl întrerupse Bäckström. Spune-mi ce face nenorocitul.

•

După micul dejun, Månsson și musafira lui s-au îmbrăcat și au aruncat câteva lucruri într-o geantă de voiaj, lucru ce sugera că urmau să plece într-o mică excursie, cel mai probabil, ca să se bucure de căldura verii. Dar ceva trebuie să se fi întâmplat în hol pentru că, pe neașteptate, cei doi și-au aruncat din nou hainele de pe ei și s-au lansat în activități sexuale noi pe covorul din hol, spuse von Essen. Mai mult de atât nu putea să-i zică, pentru că nu reușise să vadă nimic în afară de picioarele și tălpile goale ale subiecților.

•

Interludiul misterios se termină însă destul de repede și, după niciun sfert de oră, Månsson și musafira lui au plecat cu mașina femeii. Judecând după comportamentul lor, cei doi păreau a fi extrem de bine dispuși. Adolfsson și von Essen îi urmăriră de la distanță. Månsson și însoțitoarea lui se opriră după vreo zece kilometri, pe malul lacului Helgasjön. Cei doi au rămas acolo toată după-amiază, relaxându-se pe o pătură, discutând, făcând plajă și baie. În plus, au savurat un picnic mai simplu. În aer erau douăzeci și șapte de grade, iar în apă, douăzeci și patru, și până și Adolfsson și von Essen s-au răcorit cu o bălăceală scurtă, la o distanță considerabilă, desigur, de subiecții lor.

Cei doi s-au întors în apartamentul lui Månsson, după o scurtă oprire pentru niște cumpărături, apoi și-au luat rămas-bun pe strada din fața blocului. Musafira plecă și Månsson se întoarse în apartament. Ajuns sus, acesta își aruncă imediat hainele și dispăru în baie, unde stătu mai mult de o jumătate de oră, după care

ieși cu același prosop albastru în jurul mijlocului. Își petrecu restul zilei întins pe canapeaua din camera de zi și citind ziarele de scandal.

— Mai întâi *Aftonbladet* și apoi *Expressen*, constată von Essen pe un ton neutru.

— Nimic dubios? întrebă Bäckström bănuitor. Nicio partidă în aer liber pe malul lacului?

Nimic de genul ăsta, îl informă von Essen, declarându-se, totuși, rezervat în ceea ce privea activitățile lui Månsson din baia proprie, care duraseră mai mult de o jumătate de oră.

•

Ce dracu' învârte nenorocitul? se gândi Bäckström și aruncă o privire suspicioasă pe ceasul lui. Era deja ora șase, lucru de-a dreptul revoltător, pentru că nu apucase încă să bea nicio bere. Măcar de asta să mă ocup, se gândi Bäckström. Prevăzător din fire, îl trimisese deja pe Rogersson la un Systembolaget deschis și sâmbăta, ca să reîntregească rezerva de alcool pentru ultima lui noapte petrecută în Växjö, noapte care promitea a fi foarte lungă. Și dacă puturoșii ăia de la SKL n-aveau să se țină de cuvânt, asta era, n-avea încotro, trebuia să mai rămână o noapte, își spusese în gând Bäckström. Era înconjurat de idioți și incompetenți și totul dura o veșnicie înainte să fie rezolvat. Iar laponul ăla înfumurat pe care social-democrații l-au făcut șef peste el și peste colegii lui n-avea decât să-și vâre manifestul partidului în cur. Nimeni nu putea să-l acuze pe Bäckström că-și lasă treaba nefăcută, se gândi Bäckström, simțindu-se mult mai vioi.

•

Bengt A. Månsson – cu A. de la Axel – părea un om cu tabieturi, dar, în același timp, și o persoană cu o atitudine liberală față de viață, unul care dădea dovadă de o flexibilitate considerabilă în ceea ce privea alegerea partenerelor lui. Seara de sâmbătă începu la fel ca precedentă. Månsson se tolănise pe canapea și se uită la televizor preț de câteva ore, după care, pe la nouă jumate, dădu câteva telefoane și apoi se duse în bucătărie să pregătească obișnuitul platou. Puse pe tavă câteva felii de pâine și diverse gustări, niște farfurioare, două pahare și o cutie de trei litri cu vin alb, lăsată acolo de musafira sa din seara precedentă. Deștept băiat și strângător, se gândi Patrik Adolfsson, născut și crescut în Småland⁵⁷. Oare de la cine i-o fi rămas vinul ăla cu care a servit-o pe blonda de ieri?

•

O jumătate de oră mai târziu, în fața intrării blocului lui Månsson își făcu apariția o nouă femeie. Spre deosebire de cea din seara precedentă, aceasta era

brunetă și mult mai tânără, ceea ce explica, probabil, de ce venise pe jos, și nu cu mașina. În orice caz, cinci minute mai târziu, ateriză la rândul ei pe canapeaua gazdei sale, după care lucrurile și-au urmat cursul obișnuit.

— Ai văzut ceva interesant? întrebă von Essen care stătea la masa de bucătărie și citea *Svenska Dagbladet*, în timp ce Adolfsson se ocupa de munca de supraveghere.

— Brunetă, în jur de douăzeci de ani, cu sâni mult mai mari decât ai blondinei, rezumă Adolfsson. În plus, se pare că s-a ras acolo jos. Poate din cauza căldurii.

— Ia, să văd, spuse von Essen, ridicându-se de la masă și smulse binoclul din mâinile lui Adolfsson fără a sta prea mult pe gânduri.

Pare genul mai puțin sofisticat, se gândi el.

— S-o fi săturat de fire de păr în gură, dădu cu presupusul Adolfsson.

— Ești un romantic incurabil, fratele meu, oftă von Essen, după care lăsă binoclul din mână și se reîntoarse la paginile de economie din *Svenska Dagbladet*, sperând că fondurile în care a investit o să-l ajute într-un final să repare toate acoperișurile stricate pe care le moștenise de la părinții lui.

•

— Cum stă treaba? întrebă Bäckström la telefon o oră mai târziu.

— La fel ca și ieri, spus von Essen.

— Aceeași cucoană? întrebă Bäckström.

Or fi găsit vreo informație despre ea, apropo? se întrebă Bäckström. N-am auzit niciun pâs de la Lewin și colegii lui, deși i-am rugat să-mi dea o fotografie și o descriere.

— Nu, cucoana asta e brunetă și pare să aibă în jur de douăzeci de ani, genul mai absolut, spuse von Essen, fără să intre în detalii care ar fi putut să-l ațâțe pe unul ca Bäckström.

— De câte ori i-a tras-o? întrebă Bäckström, nu se știe de ce.

— De trei ori în două ore, spuse von Essen, după ce aruncă o privire rapidă în jurnal. Dar văd că-i iar acolo, așa că eu zic că putem spera la mai multe.

— Pfuai, ce om bolnav, gemu Bäckström. Pe canicula asta nenorocită...

•

Adolfsson și von Essen petrecură restul nopții dormind pe rând în patul colegului. Pe la șapte dimineața, musafira lui Månsson plecă, veselă și energică. Probabil pentru că lucrează ca asistentă socială, amărâta, își spuse în gând baronul von Essen, în timp ce inspectorul din el mai notă ceva în jurnalul lor. În schimb, Månsson a dormit având conștiința împăcată și nici măcar n-a condus-o pe musafira lui la ușă. În ceea ce îl privea pe von Essen, acesta începuse să se simtă cam obosit și sătul de sforăiturile colegului său din fundul apartamentului. E timpul să se întâmple ceva, se gândi, apoi căscă zgomotos și se uită la ceas. În

clipa următoare, îi sună mobilul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă von Essen.

78.

O jumătate de oră mai târziu, sună și telefonul lui Enoksson. Fiind genul care se trezea devreme, Enoksson apucase deja să citească ziarul și să pregătească micul dejun la care voia să-și invite soția, mult mai puțin energică.

— Enoksson, răspunse el.

— Stai jos? îl întrebă colega lui de la SKL și, în clipa aceea, Enoksson ghici ce voia să-i spună.

— Măi, să fie, spuse după două minute, când colega lui termină de vorbit.

Se pare că mai există minuni, se gândi Enoksson, deși cel pe care-l văzu în fața ochilor minții era un coleg mic și îndesat de la Brigada Națională de Criminalistică din Stockholm.

•

— S-a întâmplat ceva? întrebă von Essen.

— Gata, facem săpun din nenorocit, șuieră Bäckström la capătul celălalt al liniei și, în clipa aceea, von Essen își dădu seama că așteptarea lui și a lui Adolfsson luase sfârșit. Cel puțin, pentru moment.

•

Bäckström și Rogersson se alăturară echipei de filaj într-o jumătate de oră, parcară mașina în spatele blocului și încercară să nu atragă deloc atenția asupra lor. Bäckström purta o cămașă Hawaiană, ochelari de soare, sandale cu ciorapi și s-ar fi încadrat perfect în fundalul unui film vechi de spionaj cu acțiunea plasată undeva în Indiile de Vest. În schimb, Rogersson arăta absolut normal, dar fiindcă intraseră în bloc la un minut unul de celălalt, nimeni nu remarcă acest lucru.

•

Von Essen îi puse rapid în temă. Månsson era în continuare în pat. Dormea, mai mult ca sigur. Asta dacă nu sărise pe balcon sau pe una dintre cele două ferestre din celălalt capăt al apartamentului. Mai erau ușa de la intrare și cea de la subsol, ambele în partea din față.

— Să mergem să-l săltăm pe nenorocit, spuse Bäckström exaltat. Îmi împrumută cineva o pereche de cătușe? Pe ale mele le-am rătăcit pe undeva.

— Cu tot respectul, șefu', interveni Adolfsson. Nu știu dacă-i o idee bună.

— Vrei să suni echipa de intervenții rapide, sau ce? îl întrebă Bäckström.

Tipic. Se sperie tocmai cel la care nu te aștepți. Băiatul putea ajunge departe, totuși, se gândi el.

•

Lui Adolfsson nici prin gând nu-i trecuse să sune echipa de intervenții rapide. În schimb, avea niște observații pur practice, pe care ar fi vrut să i le împărtășească șefului său. Probabil că Månsson i-ar fi recunoscut pe toți, în afară de Rogersson. Mai ales pe Bäckström cu care a stat în aceeași încăpere timp de mai multe ore, iar aspectul de polițist înăscut al lui Rogersson nu-i ajuta nici el. În plus, Månsson avea și vizor pe ușă și, sigur, puteau să spere că o să le deschidă fără să se uite, dar nu puteau ignora faptul că avea timp destul să-și taie jugulara cu cuțitul de pâine sau să sară de la etajul trei.

— Eu chiar am fost martor la o fază din asta, spuse von Essen. Un caz de extrădare. Tipul și-a tăiat gâtul, după care a sărit de la balcon. Probabil că voia să meargă la sigur. Tristă poveste. Și aici, în oraș, din toate locurile de pe lume.

— Aștept în continuare o propunere, zise Bäckström și se holbă furios la tovarășii lui.

— Tipul pare leșinat după femei, așa că eu zic să facem în felul următor, propuse Adolfsson. Schema asta funcționează de fiecare dată la cei ca el.

•

În timp ce Bäckström și colegii lui plănuiră singura acțiune cu adevărat bărbătească din cazul lor, Lewin se ocupă de tot restul, ca de obicei. Mai întâi, îl sună pe conducătorul anchetei preliminare și îi lăsă un mesaj în căsuța vocală, spunându-i să-l contacteze cât poate de repede. Apoi o sună pe procuratoare care îi promise că ajunge la el într-o oră. Cel mult.

•

După aceea, o rugă pe Anna Sandberg să ia cu ea un coleg și să se deplaseze până la mama Lindei. Nu voiau să afle știrea de la altcineva și cu atât mai puțin de la vreun reprezentant al mediei. În plus, trebuiau să se asigure că e cineva la ea care s-o sprijine în momentele acestea. Același lucru era valabil și pentru tatăl Lindei, iar Lewin îi încredință sarcina lui Knutsson, cu maximă încredere. Îi sugeră să-l contacteze la telefon și, dacă tatăl Lindei și-ar fi exprimat vreo dorință specială, se puteau ocupa și de asta, mai mult ca sigur.

•

În timp ce Lewin construia acest puzzle polițienesc cu mâini ferme, având grijă ca toate piesele să nimerească unde trebuie, Bäckström și băieții lui primiră întăriri în persoana unei colege tinere din grupul de investigații local care se prezentă drept „Caijsa cu C și i și j”. Aceasta vorbise la telefon cu Månsson cu două zile în urmă și îi spusese c-o cheamă Houda Kassem, o imigrantă din Iran, pasionată de teatru, care spera să obțină sprijin financiar pentru un proiect la care se gândise cu prietenele ei. În ceea ce privea activitățile pentru ziua aceea însă, Caijsa vru să adopte un rol nou, având în vedere că Månsson habar n-avea cum arăta Houda Kassem.

— Mă gândeam să aplic trucul clasic cu sondajul de opinie. Să mă plimb prin zonă și să întreb localnicii cum se simt aici, în cartier. E rețeta perfectă pentru unul ca el, spuse Caijsa și-i făcu cu ochiul lui Adolfsson, ridicând legitimația de la institutul de sondaje de opinie „Piața” care atârna de gâtul ei.

— Pare o idee excelentă, spuse Rogersson, înainte ca Bäckström să apuce să strice un plan simplu și eficient.

— Vedeți că s-a trezit, constată von Essen de la locul lui de la fereastra din bucătărie. E în bucătărie în niște chiloți amărâți și bea apă direct de la robinet. Eu zic că vinul ăla la cutie nu-i bun de nimic.

— OK, păi, atunci, să-i dăm drumul, spuse Bäckström pe un ton oficial, în timp ce își supse stomacul și-și umflă pieptul, făcând cămașa Hawaiiană să se unduiască. Și vedeți să-i puneți cătușele alea ca lumea, să nu alergăm pe aici ca niște cretini, zise el și se holbă la Adolfsson și von Essen.

•

Caijsa avusese perfectă dreptate. Månsson îi deschisese ușa cu zâmbetul pe buze. Arestarea deloc dramatică de după un dură mai mult de cincisprezece secunde. Von Essen apărură de după colț cu legitimația în mână, în timp ce Adolfsson duse mâinile lui Månsson la spate și-i puse cătușele cu un gest aproape delicat.

— Ce-i asta? Mă confundați cu cineva, spuse Månsson, aparent rănit și complet nedumerit.

•

— L-am săltat pe nenorocit, se răsti Bäckström la Lewin prin mobil. Trezește-i pe puturoșii ăia de la judicare și spune-le să-și miște cururile. Vreau să se apuce de apartament cât mai repede. Deja avem două mașini de patrulă pe stradă la vedere și parcă văd că în curând mă trezesc aici cu toți vulturii de la presă.

— Colegii de la judiciar au plecat deja spre voi, spuse Lewin. În rest, totul a decurs normal, sper, zise el încercând să-și mascheze îngrijorarea din voce.

— Da, nu mai e așa de șmecher, spuse Bäckström și gemu mulțumit.

Mă întreb dacă o fi fost vreodată, se gândi Lewin.

79.

Lewin fu nevoit să se ocupe de detaliile practice toată după-amiaza. Mai întâi, o sună pe procuroare.

— N-am primit rezultatele de la SKL decât azi, la prânz, explică Lewin. Înainte de asta aveam doar câteva ipoteze vagi, așa că nu voiam să te deranjez degeaba. De asta n-am sunat mai devreme, se scuză el.

•

Procuroarea n-avea nimic de comentat. Dimpotrivă. Se simțea doar ușurată și, de îndată ce primea rezultatele definitive de la SKL, avea să emită un mandat de arestare pe numele lui Bengt Månsson. Până una-alta, Månsson rămânea în custodia poliției și Lewin era bine-venit s-o însoțească la celulă. Avea de gând să-i transmită personal decizia ei. Växjö era un oraș mic unde lumea se cunoștea și procuroarea era chiar curioasă să-l întâlnească.

— Nici măcar nu l-am văzut până acum, spuse ea. Ah, apropo. Unde e Olsson?

— Și-a luat liber tot weekendul, spuse Lewin. Eu l-am sunat, dar n-am reușit să-l prind. Sper să ne sune el.

Lewin ridică din umeri. Și ce-o vrea cu Olsson, mă rog? se gândi el.

— Mă tem că nu-i deloc genul spectaculos ca înfățișare, zise Lewin când pășiră pe coridorul care ducea spre celula de detenție. Având în vedere ce-a făcut.

— Așa sunt toți, de obicei, constată procuroarea. Cei pe care i-am întâlnit eu, cel puțin.

•

Månsson nu arăta deloc spectaculos. Stătea pe priciul lui din celulă și părea complet absent. Exact ca toți ceilalți care își pierdeau identitatea în felul acesta, cel mai concret fel în care-ți puteai pierde identitatea într-o societate democratică. Mai întâi i-au scos cătușele și l-au înregistrat. Apoi i-au luat toate hainele și i-au dat o pereche de izmene, ciorapi, pantaloni și o cămașă, toate însemnate cu sigla închisorii. Precum și o pereche de papuci din pâslă, pe care putea să îi poarte dacă dorea. Apoi l-au pus să semneze un proces-verbal cu toate bunurile lui.

•

După un timp, sosiră doi inspectori judiciari. Månsson fu fotografiat, măsurat și i se luură amprente, atât de pe degete, cât și de pe palme. Apoi inspectorilor judiciari li se alătură un medic, care-i luă probe de sânge și-i recoltă fire de păr

de pe cap, corp și organul genital, după care îl examinează cu atenție. Probele au fost introduse în pungulițe, recipiente și tuburi din sticlă sau plastic, etichetate, sigilate și semnate. Tocmai se pregăteau să-l lase singur, când Månsson deschise gura de bunăvoie, fără să-i fi fost adresată o întrebare.

— Pot să aflu despre ce este vorba, de fapt, aici? îi întrebă.

— Procurarea ajunge imediat, îl asigură un inspector judiciar. O să vă dea toate informațiile de care aveți nevoie.

— Nu prea mă simt bine, spuse Månsson. Iau niște medicamente pe care nu m-au lăsat să le aduc aici. Au rămas acasă. În cabinetul din baie. Pentru astm.

— Discutăm și despre asta imediat. Între patru ochi, spuse medicul și zâmbi prietenos.

•

— Tipul arată foarte bine, constată procurarea, după ce se întoarce cu Lewin la biroul echipei de investigație. Zici că n-are cazier? Adică, dacă e să ne gândim la ce s-a întâmplat...

— Arată ca un actor de cinema din anii '50, o aprobă Lewin. Da, n-are cazier.

— Dar nu pare în apele lui, spuse procurarea și părea că gândește cu voce tare. Crezi c-o să recunoască ce-a făcut?

— Nu știu, spuse Lewin. O să vedem.

Nu că ar mai conta, având în vedere restul dovezilor, gândi el.

În timp ce toți alergau care încotro ca niște găini bete, Bäckström dădu o tură prin birourile poliției și primi felicitările binemeritate de la colegi. Dintr-odată, toți păreau bucuroși ca niște copii. Până și specialiste în textile care erau acre ca două lămâi, cu o săptămână în urmă, îi zâmbiră și începură să chicotească de îndată ce l-au văzut.

— Mă bucur să te văd, Bäckström, zise una dintre ele. Apropo, felicitări, spuse ea, aparent și mai bine dispusă.

— Păcat că trebuie să pleci, spuse cealaltă. Dar poate ne mai dai o șansă? Să ne cunoaștem mai bine, vreau să zic.

Ceva nu-mi miroase a bine, se gândi Bäckström, dar neștiind nimic, se mulțumi să dea doar din cap. Scurt și bărbătesc.

— O să vă descurcați voi și fără mine, spuse Bäckström.

Țărânoi și muieri nenorocite, se gândi el. Și oricum, e timpul pentru o bere rece.

•

Rogersson stătea în camera lui și părea destul de mohorât.

— Ziceam c-ar fi mai bine s-o șterg spre casă, îi explică Bäckström.

— Vin cu tine, zise Rogersson. Numai să scap de dosarele astea și să schimb două vorbe cu Holt.

— Holt? spuse Bäckström. Acritura aia e deja aici?

— Am văzut-o pe coridor acum câteva minute, confirmă Rogersson. Și pe blonduța aia care lucra la Säpo. Mattei pare-mi-se că o cheamă. Lisa Mattei. Maică-sa e ceva comisar-șef la Säpo. O scorie, dacă e să mă întreb pe mine. Stăteau și discutau ceva cu procuroarea noastră, în curând, muierile astea or să-și asume meritul pentru tot succesul nostru.

— Ne vedem la bar, la hotel, spuse Bäckström și se ridică repede. Vezi să nu te îmbeți că o să conduci până acasă.

•

Apoi Bäckström alege cea mai discretă cale ca s-o evite pe Holt. Poate ar trebui să-l sun pe tatăl victimei, să-i dau vestea cea bună, se gândi Bäckström când ieși pe stradă.

•

În timp ce Bäckström stătea liniștit în camera lui de hotel și-și sorbea binemeritata bere rece, îi sună telefonul. Era tatăl Lindei. Se pare că nenorocitul de Knutsson îl sunase deja încercând să-și asume meritul pentru rezolvarea cazului.

— Am auzit că vă întoarceți acasă, spuse Henning Wallin.

— Situația e cam complicată acum, spuse Bäckström fără să intre în detalii. Dar l-am băgat la zdup pe cel care a omorât-o pe fiica dumneavoastră, așa că nu trebuie să vă mai faceți griji în privința asta. O să facem săpun din nenorocit, îl asigură Bäckström.

— Aș vrea să ne vedem, totuși, insistă Henning Wallin. Dacă altceva nu, măcar să vă mulțumesc personal.

— Poate fi cam complicat, practic vorbind, spuse Bäckström. Am băut deja o bere, explică el.

— Îl pot trimite pe băiat să vă aducă cu mașina, spuse Wallin.

— Da, în cazul ăsta... poate, spuse Bäckström în continuare nesigur.

— Aș vrea să vă dau ceva, insistă Wallin.

— OK, bine, spuse Bäckström.

Mă întreb ce vrea, se gândi el.

•

O oră mai târziu, Bäckström se tolăni comod pe canapeaua din fața șemineului din camera de zi imensă a lui Henning Wallin. Din considerație față de gazda lui aflată în doliu, renunțase la cămașa Hawaii și bermude în favoarea unor haine mai potrivite din garderoba lui variată. În mână ținea un pahar de whisky din malț de orz exclusiv și simțea că viața îi surâde din nou. Chiar și Wallin arăta mai energic față de cum era la ultima lor întâlnire. În plus, părea că nu-i mai tremura mâna dreaptă când se bărbiera.

— Ei bine, cine-i individul? întrebă Henning Wallin, aplecându-se înainte și uitându-se la Bäckström.

— Un tip care mi-a atras atenția încă de la început, spuse Bäckström și sorbi gânditor din lichidul de culoarea chihlimbarului. E vorba de intuiție, zise Bäckström timid, în timp ce ridică mâna dreaptă și își frecă degetele. Nu că m-aș baza pe asta, dar la câtă experiență am, mi-am dat seama imediat că tipul e dubios, explică Bäckström și sublinie cele spuse cu o înghițitură serioasă de whisky.

— Și cum îl cheamă? întrebă Wallin.

— N-am voie să vă spun, zise Bäckström. În etapa asta a investigației.

— Rămâne între noi, spuse Wallin.

— OK, atunci, spuse Bäckström și îi povesti totul, în timp ce Wallin continua să-i umple paharul.

•

— Pare să cunoască multă lume din oraș, concluzionă Bäckström. Din păcate, e prieten bun și cu cretinul ăla de Bengt Olsson, așa că mi s-a părut cam ciudat să...

— Da, și-n plus, a fost amantul neveste-mii, îl întrerupse Wallin, care brusc se înroșise tot. Poate ar trebui să vă dau ceva, spuse el, și se ridică.

•

După un timp, Henning Wallin se întoarse cu unul din numeroasele albume foto din casa lui, care documentau petrecerile și ocaziile festive mai importante organizate de el.

— Poftiți, spuse Henning Wallin și îi întinse o fotografie din album. Aș mai găsi și altele dacă aș căuta. E făcută în ajun de Midsummer, acum trei ani, explică el. Linda s-a încăpățânat s-o invite pe mama ei și ea a venit cu iubitul ei de atunci. Cel actual, dintr-un șir lung de iubiți. Cel puțin, așa cred.

— M-am gândit eu că-i vorba de ceva de genul ăsta, zise Bäckström.

— Puteți s-o păstrați, spuse Wallin. Dar treziți-o puțin la realitate pe stricata aia. Ea și așa-zisul ei iubit sunt cei care au răpit-o pe singura mea fată de lângă mine.

— Se rezolvă, spuse Bäckström generos și strecură fotografia în buzunarul interior, înainte ca gazda lui să se răzgândească.

— O iau drept o promisiune din partea singurului om în care pot să am încredere, spuse Henning Wallin.

— Nu vă faceți griji, spuse Bäckström. Dar cred c-ar cam trebui să plec.

— Băiatul vă duce acasă cu mașina, spuse Wallin. *One for the road*⁵⁸, spuse el, și umplu din nou paharul lui Bäckström.

•
În timp ce Bäckström bea whisky scump, Rogersson își predă dosarele și stătu de vorbă cu Holt.

— Ziceam să mă întorc și eu cu Bäckström, explică Rogersson. Să am grijă ca grăsunul să ajungă acasă întreg.

— Altfel aş cam avea nevoie de tine aici, spuse Holt. Cel puțin pentru câteva zile.

— Restricția la orele suplimentare, zise Rogersson și ridică din umeri de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze.

— Nu cred c-ar fi nevoie de ore suplimentare, spuse Holt.

— Nu prea mă simt nici bine, zise Rogersson. Am cam întins coarda în ultimul timp.

— Vezi cum conduci, zise Holt.

•
Ce practic să ai un băiat bun la toate, se gândi Bäckström în timp ce își luă adio în hol de la Henning Wallin.

— Asta e pentru dumneavoastră, spuse Wallin și-i întinse o cutie de whisky, aceeași marcă cu care îi făcuse cinste.

— N-am voie să accept cadouri, spuse Bäckström și luă cutia de la el.

— Nu știu despre ce vorbiți, spuse Wallin și zâmbi ștregărește. Și cred că ați mai uitat ceva, adăugă el strecurând un plic maro în buzunarul hainei lui Bäckström.

•
În orice caz, nu-s poze, se gândi Bäckström pe bancheta din spate a Range Roverului negru al lui Wallin, în timp ce pipăi cât putu de discret plicul maro din buzunarul hainei. Chestie de instinct. E clar că nu-s fotografii, își spuse în gând.

— Poți să te oprești puțin la secția de poliție? întrebă Bäckström. Trebuie să dau o fugă până la birou și să iau niște chestii pe care le-am uitat acolo.

Nicio problemă, zise băiatul. Șeful lui îi spusese că poate rămâne la dispoziția lui Bäckström toată după-amiaza. Sau și mai mult, dacă era nevoie.

•
Bäckström lăsă cutia de whisky pe bancheta din spate, cât timp dădu o ultimă tură pe la serviciu și își luă rămas-bun de la colegii lui incompetenți care gândeau cu fundul.

Avea un exemplar cu urechi de măgar din *Smålandsposten* în buzunarul interior, pe care se gândea să-l dea lui Holt drept cadou de rămas-bun. Dacă nu de alta, măcar ca să-i mulțumească pentru ultima lor colaborare și pentru faptul că aproape reușise să-i saboteze o anchetă cu cincisprezece ani în urmă. A trebuit să-și folosească toată experiența, intuiția și viclenia ca să rezolve cazul acela.

Anna Holt e o vacă ordinară, așa slabă cum e, își spuse Bäckström.

Dar mai întâi îl bifă pe pământul de Olsson. Asta drept încălzire.

— Salutare, Olsson, spuse Bäckström rânjind. Nu știi dacă ai auzit, dar ți l-am prins pe criminal cu puțin înainte de prânz.

— Da, chiar voiam să...

— Las-o baltă, Olsson, îl întrerupse Bäckström în felul lui empatic. E o poveste al dracului de tristă, mai ales că-i un prieten de-al tău. Înțelegi de ce a trebuit să fiu mai precaut.

— Chiar nu știi la ce te referi, spuse Olsson cu o expresie jignită, dar fără prea multă implicare. Dacă faci aluzii la Månsson, vreau să subliniez că e vorba doar de o cunoștință pe care am făcut-o prin serviciu și în stadiul ăsta...

— Zi-i cum vrei, Olsson, îl întrerupse Bäckström și zâmbi și mai prietenos. Dar dacă aș fi în locul tău, aș sta totuși de vorbă cu șeful meu. Înainte să citească în presă despre ce s-a întâmplat, explică Bäckström în felul lui grijuliu.

Să trecem la următorul fraier din grup, își spuse în gând Bäckström și o luă spre Lewin care, ca de obicei, încercă să se ascundă în spatele unui teanc mare de hârtii.

— Mulțumesc pentru ajutor, Janne, spuse Bäckström, apăsând fiecare cuvânt pentru că știa că Lewin ura să i se zică Janne.

— N-ai pentru ce, spuse Lewin.

— Păi, nu prea am, așa e, îl aprobă Bäckström. Dar ai făcut tot ce-ai putut și pentru asta îți mulțumesc.

Îi mai rămânea partea cea mai amuzantă, cea pe care o amânase până în ultimul moment. Discuția cu Anna Holt care avusese nesimțirea să-i ia deja locul, deși trecuseră doar câteva ore de când a ajuns acolo – desigur, după ce el s-a ocupat deja de tot.

— Văd că ți-e greu să pleci, Bäckström, constată Holt zâmbind neutru.

— Mă rog, am avut ceva treabă pe-aici, spuse Bäckström. Mă gândeam să-ți dau doar câteva sfaturi înainte să plec. Chestiuni de detaliu.

— Și eu care credeam că nu mai ești de serviciu, zise Holt.

— Serios? spuse Bäckström și zâmbi prietenos.

— Nu știi de ce, dar am crezut că ai început deja să chefuiești, spuse Holt și ridică din umeri.

— Mă rog, spuse Bäckström. Dar dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă cu „colegul” nostru, Olsson, continuă el în timp ce-i înmână *Smålandsposten*. Dacă te uiți pe prima pagină, o să înțelegi la ce mă refer.

— N-o fi chiar așa de rău, spuse Holt și se mulțumi să arunce o privire fugară pe ziar. Dar mulțumesc oricum. O să încerc să nu uit.

— Încă ceva, spuse Bäckström care păstrase ce era mai bun la sfârșit. Cum merge cu legătura dintre victimă și ucigaș?

— Lewin și ceilalți lucrează din plin la partea asta, îi explică Holt. Așa c-o să se rezolve sigur.

— Altfel, m-am ocupat eu și de asta, spuse Bäckström și îi întinse fotografia primită de la tatăl victimei.

De asta ce părere ai, pizduliceo? își zise încântat Bäckström, cercetând-o pe Holt care se holba la fotografia primită de la el.

— Ce-i asta? întrebă Holt.

— Cea din mijloc e victima noastră, îi explică Bäckström. În stânga o avem pe mămicuța ei și în dreapta pe infractorul nostru. Motivul pentru care par așa de veseli și de energici e că e chef la ferma tatălui Lindei, toată familia e acolo și sărbătorește Midsummer. Poza a fost făcută acum trei ani. Pe vremea aia, micuțul Månsson pare că făcea flotări peste mămica victimei. De ce a trebuit s-o omoare și pe fată nu mi-e clar încă, dar sunt convins c-o să afli toate detaliile de la maică-sa. Draga de ea...

— Poza e de la tatăl Lindei, spuse Holt, mai degrabă făcând o remarcă decât întrebând, pe un ton mai degrabă constatativ decât interogativ.

— E de la o sursă anonimă, spuse Bäckström cu o expresie solemnă. Și dacă mai ai nevoie de ajutor, te rog să-mi dai un telefon.

— Mersi, spuse Holt. Promit că te anunț dacă mai e ceva.

•

De îndată ce se întoarse la adăpostul oferit de camera de hotel, Bäckström numără bancnotele din plicul maro *inexistent*. Ca să fie sută la sută sigur, le numără de două ori. Obținu același rezultat de ambele dați. Însemna că nu se înșelase. Nenorocitul ăla se scaldă în bani, se gândi Bäckström, după ce termină de numărat banii.

•

Bäckström își adună toate catrafusele și puse ultimele trei beri împreună cu cutia de whisky la îndemână, deasupra celorlalte lucruri, într-un rucsac mic. Ceva, acolo, de drum, pentru un polițist epuizat. Înainte să-și predea cheia la recepție, Bäckström profită de ocazie să-și prezinte punctul de vedere, referitor la calitatea serviciilor de la hotel.

— Faceți bine și instruiți-i pe amărății ăia de la spălătorie, spuse Bäckström. Și chelnerii ăia ar putea să se miște mai cu talent, ca să nu mai zic de orbii ăia de la bucătărie.

Portarul îi promise c-o să se ocupe de tot până data viitoare și le ură drum bun

lui Bäckström și Rogersson.

Stockholm, luni, 25 august

În drum spre casă, Bäckström se tolăni comod pe bancheta din spate. Rogersson conducea. Prefera partea practică, simplă a sarcinii. Bäckström își bău berile cât mai erau reci și apoi trecu la whisky-ul bun de malt. Din când în când, își mai strecură mâna în buzunarul hainei, plimbându-și vârful degetelor peste conținutul plicului maro, visând cu ochii deschiși la titlurile din ziare. „Omul care a rezolvat cazul Linda”, se gândi Bäckström și oftă adânc, înfiorându-se de plăcere. Cu puțin înainte de Nyköping, adormi de-a binelea și se bucură de Binemeritul Somn al Luptătorului. Se trezi abia când Rogersson se opri în fața blocului său de pe Kungsholmen. Ca de atâtea ori înainte, comisarul Bäckström de la Brigada Națională de Criminalistică se întoarse la bază triumfător.

•

Tocmai de aceea, în dimineața următoare, îi luă ceva timp să înțeleagă că laponul ăla afurisit de după birou avea o cu totul altă părere despre misiunea lui. Nu tu flori, nu tu tort, nici măcar cu o ceașcă amărită de cafea nu-l servise, deși ceasul arăta abia ora opt și Bäckström se trezise cu noaptea în cap, ca să apuce să facă un duș, să se spele pe dinți, să își cumpere bomboane mentolate și să pregătească un răspuns potrivit la mulțumirile cordiale ale șefului său. Ce dracu' se întâmplă? Încotro ne îndreptăm noi, ăștia de la poliție? se gândi Bäckström.

Johansson era complet dezinteresat în ceea ce privea dosarul Linda Wallin și de felul în care rezolvase Bäckström puzzle-ul: o combinație clasică de intuiție, experiență și muncă asiduă. În loc să-i mulțumească, îl luă la șuturi direct cu niște facturi misterioase, retrageri de numerar, o factură pentru un film porno, trecută în contul camerei lui Rogersson, ore suplimentare nejustificate și alte detalii irelevante, trecute pe seama lui de așa-zișii experți de la serviciu.

— N-ai decât s-o lămurești cu cei de la Financiar, încheie Johansson încruntându-se. Vorbește cu secretara, vezi că ți-a făcut deja o programare la ei.

— Cu tot respectul, șefu', dar să știți că-s polițist, nu și contabil, se revoltă Bäckström. Cât despre cealaltă chestie...

— Tocmai mă pregăteam să discut și problema asta, îl întrerupse Johansson și deschise următorul dosar de pe masa lui imensă. E vorba de reclamația aia de săptămâna trecută.

— Vă referiți la reclamația aia fără reclamant, nu-i așa, șefu'? spuse

Bäckström pe un ton viclean.

— Nu știam că sunt mai multe reclamații, constată Johansson cu o mină dezinteresată. Cea pe care o am aici, în față, a fost făcută de Carin Ågren. Hărțuire sexuală, înregistrată joia asta. Și reclamanta a fost audiată în aceeași zi.

— Și atunci, eu de ce n-am văzut-o? întrebă îndurerat Bäckström.

— Cea mai simplă explicație e că n-au apucat să-ți arate hârtia înainte să pleci. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Am discutat cu ei și or să ia legătura cu tine în cursul zilei, spuse Johansson.

— Și ea ce zice? întrebă Bäckström, holbându-se iritat la Johansson și la hârtia din mâna lui.

— Zice că ți-ai fluturat crenvurstul în fața ei, spuse Johansson. Detaliile le poți discuta cu cei de la investigații interne.

Ce dracu' tot zice ăla acolo, se gândi Bäckström. Care crenvurst?

•

În rest, nu prea mai erau multe de adăugat, conform spuselor lui Johansson. Departamentul financiar avea să ia legătura cu Bäckström în privința facturilor, juristul lor, în privința reclamației, și șeful direct al lui Bäckström avea să se ocupe de detaliile practice. Lui Bäckström nu-i rămânea decât să ia o decizie. Prefera să își ia concediu de odihnă, concediu medical sau concediu fără plată pe timpul investigației?

— Cum adică, concediu medical? spuse Bäckström revoltat. Nu sunt deloc bolnav. De mult nu m-am mai simțit atât de sănătos. Cred c-ar trebui să discut cu cei de la sindicat.

— Baftă multă, Bäckström, spuse Johansson.

81.

Växjö, luni, 25 august – vineri, 12 septembrie

Începând cu ziua de luni, 25 august, și până vineri, 12 septembrie, comisarul de poliție Anna Holt susținu douăsprezece audieri, unele mai scurte, altele mai lungi, cu Bengt Månsson. Procurorul-șef Katarina Wibom, comisarul Lisa Mattei și asistentul de poliție Anna Sandberg își asumară pe rând rolul de martor oficial. Prima audiere fu cea mai scurtă și Anna Holt rămase singură cu Bengt Månsson.

— Numele meu e Anna Holt și sunt comisar de poliție în cadrul Brigăzii Naționale de Criminalistică, se prezentă Holt.

Și am patruzeci și trei de ani, continuă în gând Holt. Mamă singură, cu un copil, Nicke, în vârstă de douăzeci și unu de ani, destul de mulțumită cu viața mea, așa cum e ea acum, cu toate că unele lucruri ar putea fi diferite, dar timpul va arăta cu siguranță dacă merită să îmi fac griji

— Atunci poate îmi poți explica de ce sunt aici, spuse Månsson.

— Pentru că ești bănuțit de uciderea Lindei Wallin, spuse Holt.

— Mi-a zis deja femeia aia, Wibom, spuse Månsson. Sună de-a dreptul grotesc. Habar nu am despre ce vorbiți.

— Nu-ți amintești nimic, spuse Anna Holt.

— Dar nu-i normal să-mi amintesc, totuși? Dacă am omorât pe cineva? Așa ceva nu se uită.

— S-a mai întâmplat, sunt sigură, spuse Holt. Știi ceva? Propun să uităm partea asta pentru moment.

— Și atunci de ce să mai stăm aici?

— Ca să-mi povestești cum ai făcut cunoștință cu Linda, spuse Holt. Poți să începi cu prima întâlnire.

— Da, sigur, spuse Månsson. Dacă e de ajutor... Sigur că îți pot povesti cum am cunoscut-o pe Linda. Nu e un secret.

•

Conform procesului-verbal, audierea s-a terminat după patruzeci și trei de minute și Katarina Wibom, curioasă din fire, se întâmpla să aibă drum prin fața biroului lui Holt după o jumătate de oră.

— Cum merge? întrebă Wibom.

— Conform planului, spuse Anna Holt. Omul nu-și amintește nimic despre crima în sine și, având în vedere ce s-a întâmplat, chiar m-aș fi mirat dacă-mi servea o poveste diferită. Mi-a spus cum le-a cunoscut pe Linda și pe mama ei.

Și să știi că vorbește cu mine, e comunicativ. Și cooperant, în ciuda situației. Mai mult decât te-ai putea aștepta, oricum, trase concluzia Holt și zâmbi prietenos.

— Dar poate vrei să știi ce-a spus, zise Holt.

— Dacă ai timp, spuse procuroarea.

•

Månsson a întâlnit-o pe mama Lindei pentru prima oară la o conferință, în mai, cu trei ani în urmă. S-au discutat diferite proiecte sociale și culturale, inițiate de consiliul orășenesc, adresate în special tinerilor imigranți. Lotta Ericson se afla acolo în calitate de profesoară de liceu cu mulți elevi din alte țări. Månsson era responsabil de proiect, reprezentant al departamentului de cultură al primăriei. Cei doi s-au plăcut încă de la prima pauză de cafea. Au ieșit în oraș și au luat cina împreună la câteva zile după aceea, seara încheindu-se în patul lui Månsson din apartamentul de pe Frövägen. Apoi lucrurile au reintrat în făgașul lor firesc și Månsson o cunoscuse pe Linda pentru prima oară, cu ocazia unei petreceri de Midsummer, organizată o lună mai târziu la ferma tatălui ei, aflată lângă Växjö.

•

— Și după asta ce s-a mai întâmplat? întrebă curioasă procuroarea.

— Nu știu, sinceră să fiu, spuse Anna Holt. I-am propus să întrerupem întâlnirea și să continuăm mâine, și, fiindcă n-a protestat, a rămas cum ne-am înțeles.

— Ești îndrăzneată, spuse procuroarea.

— Nu cred, să știi, zise Anna Holt. Mi-a lăsat impresia că îl atrage mai mult genul greu de cucerit. Așa că încerc să fiu puțin mai distantă.

— A încercat să se dea la tine? o întrebă procuroarea.

— A încercat să se prezinte într-o lumină favorabilă, asta-i clar, constată Holt. O să vedem noi cum o să evolueze relația asta, spuse ea ridicând din umeri.

— Vai, ce palpitant! exclamă procuroarea și se înfioră de plăcere.

— Întotdeauna e palpitant, ai dreptate, spuse Anna Holt.

•

În ziua în care Anna Holt a început audierea lui Månsson, poliția a invitat reprezentanții media la o conferință de presă. Cea mai aglomerată din istoria poliției din Växjö. În mijlocul podiumului stătea conducătorul anchetei preliminare, procurorul-șef Katarina Wibom, încadrată de comisarul criminalist Bengt Olsson și secretarul de presă al poliției din Växjö. În extremitatea flancului stâng se vedea un Lewin lipsit de tragere de inimă, care nu primi nicio întrebare din partea presei, dar care ajunsese totuși să fie filmat din cauza limbajului său corporal sugestiv. Apăruse de două ori la știri, în două secvențe mai lungi. Lewin executase o mișcare misterioasă cu mâna, un fel de șurub,

semn că nu era deloc interesat de ce se discuta în fața lui și, în mod curios, ajunsese să illustreze răspunsul comisarului Olsson la singura întrebare directă care i-a fost pusă acestuia.

Mai întâi, se porni o avalanșă de întrebări referitoare la făptașul lor și procurarea reuși să răspundă la cele mai multe, în timp ce secretarul de presă încercă să păstreze ordinea printre jurnaliști și să împartă cuvântul cât putea de imparțial între cei care țipau la fel de tare. Fără a intra în detalii prea multe, procurarea le spuse că avea să emită ordonanța de arestare pe motive plauzibile deja în ziua următoare sau, dacă nu, cel târziu, miercuri. Asta fiindcă aștepta niște analize și, în rest, n-avea alte comentarii. Cu atât mai puțin despre persoana celui care se afla în arest preventiv la sediul poliției.

•

După întrebările obișnuite despre identitatea ucigașului, jurnaliștii se calmară destul de repede. Nu exista niciunul în sală care să nu știe cum îl chema, unde locuia și cu ce se ocupa. Fotografia, adresa și numele lui apăruseră deja pe internet și *Dagens Nyheter* și cele patru ziare de scandal mai importante aveau să repete figura în ziua următoare. Vânătoria de rude, cunoștințe, colegi de serviciu, vecini și oricine altcineva care avea ceva de comentat, adevărat sau fals, nu conta, pornise.

•

După aceea, o lăsară în pace pe procurare și trecură la poliție și la cum a început totul. Lui Bengt Olsson i s-a cerut să facă un comentariu referitor la prima etapă a investigației preliminare, dar acesta hotărî să dea un răspuns evaziv. Întrebarea făcea referire la critica ombudsmanului și a cancelarului de justiție față de cei aproape o mie de locuitori ai orașului nevinovați cărora li se luaseră probe ADN. Conform spuselor lui Olsson, reducerea echipei de investigații de la treizeci la douăsprezece polițiști indica faptul că ancheta se afla deja într-o fază cu totul nouă.

Criminalul fusese găsit datorită acestor probe ADN? se întreba reporterul programului de știri Rapport. N-avea cum să intre în detalii, spuse Olsson, dar un lucru era clar: tehnica jucase un rol decisiv în ultima etapă a investigației. Și în clipa aceea, gâtul subțire al lui Lewin își făcu apariția la televizor.

•

Lewin se întoarse în biroul lui imediat după conferința de presă. Încercă să uite tot ce auzise și să se apuce de rezolvarea misterului puloverului bărbătesc exclusiv de la care provenea, cel mai probabil, fibra textilă albastră găsită la locul crimei. Ideea lui Sandberg de a-l întreba pe căpitanul de zbor nu fusese deloc deplasată. Căpitanul le-a spus că a achiziționat un astfel de pulover pe aeroportul orașului Hong Kong. La reducere și cu un preț special, desigur, și,

colac peste pupăză, tocmai la Hong Kong, unde puteai să găsești haine de lux la un preț de nimic.

— Dacă îmi amintesc bine, prețul inițial era de nouă sute nouăzeci de dolari, iar eu l-am găsit la nouăzeci și nouă, spuse căpitanul încântat.

•

După aceea i s-au prezentat mai multe poze cu diverse pulovere bărbătești, iar căpitanul se opri la unul albastru-deschis, cu guler în V și mânecile lungi.

— Exact așa arăta. Calitate, ce să mai. Răcoros vara și călduros iarna. A fost puloverul meu preferat tot anul, conchise căpitanul de zbor.

Dar ce s-a întâmplat cu el?

Păi, într-o zi, a dispărut și de atunci nu l-a mai văzut niciodată.

•

Dar nu cumva i l-a dat partenerului de viață de atunci al mezinii? se întrebă Anna Sandberg. Exclus, conform căpitanului de zbor. Singurul lucru pe care ar fi vrut să i-l dea era un șut în fund. Dacă ar fi aflat ce știa acum, i-ar fi dat un șut zdravăn. În ceea ce-l privea pe Bengt Månsson și uneltirile lui, nu putea decât s-o trimită la fiica ei, deși spunea că i-ar fi recunoscător dacă ar lăsa-o în pace câteva zile, ca să apuce să se reculeagă după ultimele noutăți. El, unul, încercase să reducă legătura cu Månsson la minimum, pe vremea când acesta încă făcea parte din viața fiicei lui. Marele mister, conform părerii căpitanului de zbor, era că anumite femei nu păreau să priceapă nimic când venea vorba despre anumiți bărbați, indiferent cât de deștepte, frumoase și fermecătoare ar fi fost. Ca fiica lui, de pildă.

— Oare Månsson a împrumutat sau... da, chiar a furat puloverul? se întrebă Anna Sandberg care abia aștepta să discute pe îndelete cu fata căpitanului de zbor despre bărbații imprevizibili. Dacă nu altfel, măcar așa, ca între femei.

— Nu mi se pare deloc exclus, pufni cel întrebă. Întotdeauna l-am crezut capabil de ce-i mai rău.

— Adică? întrebă Anna Sandberg.

•

Ah, nu, nu de o crimă, bineînțeles. În seara precedentă, când, împreună cu familia lui, a aflat vestea, au rămas șocați cu toții. Erau încă șocați. Ca să nu mai vorbească despre problemele practice care s-au ivit tocmai acum, când nepoata lui urma să înceapă școala. În ceea ce-l privea, își dăduse seama destul de devreme de cum stă treaba cu domnul Månsson.

— La ce vă referiți? îl întrebă Sandberg.

•

Fiica lui trăia deja cu Månsson și era gravidă în luna a șaptea când căpitanul a avut prima premoniție. Viitorul socru și un fost coleg de-al lui au avut nenorocul

de a se întâlni cu Bengt Månsson într-un restaurant din Växjö. Dar omul nu era singur. Culmea era că a avut obrazul să o prezinte pe tovarăsa lui de la masă drept o „colegă de serviciu”.

— Nesimțitul n-a avut nici măcar decența să plece la Kalmar sau Jönköping, constată căpitanul de zbor.

•

Un tip deloc demn de încredere, un fustangiu și un adulter notoriu, mințea de înghețau apele, arunca în stânga și dreapta cu banii, nu făcea diferența dintre ce era al lui și ce era al altuia, nu era în stare să se ocupe de propriul copil, nici măcar nu se străduia s-o facă, mai mult îl folosea drept pretext ca să împrumute Saab-ul vechi al căpitanului și misterul cel mare era că fiica lui avusese nevoie de doi ani să-și dea seama de lucrurile pe care el, tatăl ei, le bănuia încă din prima zi.

— Bineînțeles că mi-a furat puloverul, spuse căpitanul de zbor. Am bănuțit-o tot timpul. Și probabil că ăsta-i cel mai puțin grav lucru pe care l-a făcut.

•

Percheziția desfășurată în apartamentul lui Bengt Månsson n-a scos la iveală niciun pulover. Dacă exista sau a existat un astfel de pulover, era clar că dispăruse. În general, nu s-a găsit nimic care să prezinte interes. Apartamentul lui Månsson era surprinzător de curat. În ciuda mărturiei vecinilor cu privire la valul de femei tinere care s-au perindat pe acolo de-a lungul anilor cât a stat el. Mai interesant era ceea ce lipsea. Cu o lună înainte, de pildă, Månsson își înlocuise hard-diskul cu unul nou.

— Puloverul l-a aruncat deja, zic eu, îi spuse Enoksson lui Lewin. Tot atunci când a scăpat și de mașină. Mă rog, părerea mea.

•

După discuția cu Enoksson, Lewin își notă numărul de mobil de la care sunase Månsson în dimineața morții Lindei. „Ultimul număr apelat”, trecu Lewin pe lista lui de priorități din calculator.

82.

— Povestește-mi cum a fost când te-ai întâlnit cu Linda, începu Holt cea de-a doua sesiune de audiere din ziua următoare, apoi se aplecă înainte, își sprijini coatele pe masă, zâmbindu-i interesată și privindu-l cu niște ochi curioși.

— Prima oară am întâlnit-o la petrecerea aia de Midsummer, acasă la tatăl ei, dar atunci eram cu..., răspuse Månsson și o privi cu mirare pe Holt.

— Știu. Mi-ai povestit ieri, îl întrerupse Holt și părea aproape nerăbdătoare. Și a doua oară?

•

A doua oară s-au întâlnit complet întâmplător, spuse Månsson. O lună mai încolo. O întâlnise întâmplător în oraș. Deloc surprinzător, dacă stăteai în Växjö. Cei doi începură să discute, se duseră la o cafenea și băură o cafea. Înainte să se despartă, Månsson i-a dat numărul său de telefon.

— Și despre ce-ați discutat? întrebă Holt.

•

Genul de lucruri despre care discuți când te întâlnești cu o persoană pe care ai mai văzut-o doar o singură dată. Linda era o fată veselă, de treabă, chiar amuzantă, cu un simț al umorului mai special. Scotea perlă după perlă, multe *understatements*, multe *one-liners*, spuse Månsson, lucru pe care-l apreciaше pentru că, din câte văzuse el, era ceva neobișnuit la o femeie. Cu toate astea, era conștient că e prietenul mamei Lindei și asta constituise și subiectul principal al discuției.

— Ați discutat și despre ea, constată Holt cu mirare, de îndată ce Månsson a deviat conversația în direcția la care se aștepta.

•

Conform spuselor lui Månsson, Linda fusese cea care a deschis subiectul. L-a întrebat dintr-odată, complet neașteptat, și Månsson își amintea cuvânt cu cuvânt întrebarea ei.

„Povestește-mi de mami. Încă mai sunteți perechea secolului?”

•

În clipa aceea, Månsson hotărî să-i răspundă la fel de onest și de direct. Îi explică Lindei că n-a fost vorba de așa ceva nicio clipă. Că o plăcea pe mama ei, bineînțeles, care era o femeie atât frumoasă, cât și inteligentă. Dar nici vorbă de pasiunea vieții. Nici pentru ea, nici pentru el. În plus, nu prea semănau deloc. Mama Lindei era mult mai în vârstă decât el și ducea o viață diferită, mult mai burgheză. Asta ca să dea doar un exemplu. Și fiindcă amândoi își dădeau seama

de acest lucru, se întâlneau tot mai rar – ultima oară fiind la acea petrecere la care făcuse cunoștință cu Linda – și de atunci au vorbit doar la telefon. Cu o zi înainte să plece în concediu, o sunase să-i ureze călătorie plăcută. Mama Lindei îl expediase după câteva cuvinte și Månsson își dădu seama că povestea lor s-a terminat definitiv. Cel puțin, asta a fost impresia cu care a rămas după ultima lor conversație la telefon.

•

— Și Linda cum a reacționat când i-ai spus asta? întrebă Anna Holt, la fel de curioasă.

A reacționat în felul ei caracteristic, direct și articulat, și probabil de asta își amintea atât de bine replica ei.

— A spus ceva de genul: „*Lucky you*”⁵⁹, zise Månsson. „Mami a mea e o *bitch*”⁶⁰, să știi”. În engleză, adică. Asta fiindcă a copilărit în State, îi explică el.

•

În aceeași zi, Lewin reuși să elucideze două dintre enigmele de pe listă într-un fel la care un polițist trecut prin viață ca el nu putea decât să viseze. Mai întâi, poliția din Växjö a primit un apel de la o infirmieră de douăzeci și șapte de ani din Kalmar, dornică să le povestească câte ceva despre cazul Linda Wallin, câteva lucruri elucidante de care își dăduse seama abia atunci, în dimineața aceea, după ce a citit DN la serviciu și a văzut cine era ucigașul. Thorén, care era de serviciu la recepție, a preluat apelul și, de îndată ce-a terminat de vorbit, a sărit în mașină și a plecat în trombă la Kalmar cu Knutsson, ca s-o interogheze pe femeie.

•

Aceasta fusese sunată pe mobil de către Bengt Månsson tocmai în dimineața zilei de vineri, patru iulie. Månsson era în Kalmar și se întreba dacă nu cumva avea chef să se întâlnească cu el. Asta așa, complet spontan, pentru că în seara aceea avea de gând să se ducă la concertul celor de la Gyllene Tider de pe Bergholm. După câteva detalii practice, printre care o întâlnire contramandată și altele, Månsson se înfățișă acasă la ea și, în decursul a zece minute, cei doi aterizară în pat. Și au continuat așa toată după-amiaza, exact ca și în cele trei dăți când l-a mai întâlnit pe Månsson.

Prima oară s-a întâmplat la mijlocul lunii mai, când ea și niște colegi de serviciu s-au dus la teatru și Månsson i-a însoțit pe post de ghid. După spectacol, de îndată ce-a reușit să scape de colegii ei și a călcat peste pragul casei lui Månsson, cei doi au făcut sex. Și ca să economisească timp, au început preludiul chiar în taxi, în drum spre apartament.

Dar de data aceea, actul n-a fost prea reușit. După-amiază, într-o pauză de sex,

Månsson a rugat-o să-l lase să folosească mașina ei de spălat. Voia să spele un pulover scump, albastru-deschis, pe care, într-un mod nefericit, îl murdărise de pete de rugină în ziua precedentă. Ajutase un vecin care meșterea ceva la mașină și, când s-a întins sub caroserie, și-a murdărit puloverul. În plus, s-a julit cu ceva și pe burtă, dar când fata i-a atras atenția, a dat doar din mâini. Era doar o zgârietură mică.

Femeia i-a explicat că puloverul acela trebuia spălat de mână și, pe cât se poate, în apă foarte rece. Mai ales dacă era murdar de sânge. Nici nu putea fi vorba de mașina de spălat, lucru știut de toate fetele și cu atât mai puțin de băieți. Așa că îi spală puloverul de mână, îl puse la uscat, după care se reîntoarse la activitățile de dinainte cu proprietarul puloverului. Seara s-au dus la concert. Puloverul era tot pe sfoară, dar Månsson avea la el o geantă sport cu niște haine de schimb, așa că n-a avut nevoie de el. În plus, au fost douăzeci de grade afară, toată seara.

După concert, femeia s-a întâlnit cu niște cunoștințe vechi din Västervik și, cât a stat de vorbă cu ei, Månsson a dispărut pur și simplu. Sigur că era aglomerație și oamenii se îngrămădeau spre ieșire dornici să plece, dar totuși: parcă l-ar fi înghițit pământul. Femeia l-a căutat vreo jumătate de oră, până când s-a întâlnit cu o prietenă, o colegă de serviciu care fusese cu ea la teatru când l-a întâlnit pe Månsson pentru prima oară. Conform spuselor prietenei, aceasta îl surprinsese pe Månsson dispărând din parc împreună cu o femeie tânără, alta decât cea care fusese lăsată baltă de același Månsson.

— Bănuiesc că nu te-ai bucurat deloc, constată inspectorul Thorén în felul lui empatic.

•

Nu, martora lui nu s-a bucurat deloc, dar nu asta o enervase cel mai rău. Nu intenționa să se căsătorească cu Månsson și, cât timp îl aștepta pe Prințul Fermecat, îi ajungea pentru ce avea ea nevoie. Din punctul ăsta de vedere n-avea de ce să se plângă. Ce-a iritat-o la culme și „a scos-o din pepeni” a fost nesimțirea lui, faptul c-a lăsat-o să-i spele puloverul.

Primul lucru pe care l-a făcut când s-a întors acasă a fost să vâre puloverul în geanta lui sport rămasă la ea și să arunce totul la gunoi. În zilele următoare a sperat că o s-o sune să-i explice ce s-a întâmplat, dar degeaba. Nici gând.

— Ai aruncat totul la gunoi? întrebă Thorén.

•

Da, puloverul, o pereche de izmene murdare și eventual și câteva mărunțișuri de care uitase între timp, plus geanta în care se aflau hainele. Totul aterizase în container și, având în vedere că gunoierii din cartierul ei ridicau gunoiul o dată pe săptămână, nu mai credea c-o să găsească ceva acolo.

— Sper că a fost de-ajuns c-am stat de vorbă cu tine, spuse Knutsson care prefera să evite cuvântul „mărturie”.

— Ziceai că ai observat julitura de pe abdomen când erai cu el, îi reaminti Thorén fetei. Îți amintești cumva cum arăta rana respectivă?

•

Ca o julitură obișnuită, spuse martora. O julitură aflată la câțiva centimetri deasupra buricului.

•

Cât de adâncă? Vreo inflamație? Era infectată? Cât părea de veche?

•

Nu era foarte veche, părea curată și îngrijită, să fi avut vreo zece, cincisprezece centimetri și părea veche de vreo zi, maximum două. Exact cum i-a spus el.

•

Părea să se fi rănit cu ceva ascuțit și cel mai simplu ar fi fost dacă Thorén și-ar fi ridicat cămașa ca să-i arate cam pe unde era. N-avea de ce să se rușineze, doar era asistentă, asta era profesia ei, concluzionă martora.

— Mulțumesc pentru ofertă, spuse Thorén și zâmbi. Dar ce-ar fi dacă aş face o schiță după indicațiile tale?

•

— Da, exact, spuse martora cinci minute mai târziu, dând din cap spre schița lui Thorén. Nu ți-a trecut niciodată prin cap să te faci grafician în loc de polițist?

— Nu, deloc, spuse Thorén la fel de zâmbitor. Deși mereu mi-a plăcut să desenez. Deci, zici că era o rană de vreo zece centimetri, aflată la toți atâția centimetri de buricul lui, între piept și buric, adică?

Exact așa era, îl aprobă martora și în caz că-i promiteau că n-o să mai zică la nimeni, putea să-i asigure sută la sută, având în vedere că sărutase rana respectivă de mai multe ori. Puțin Desivon și câteva pupicuri, asta fusese propunerea ei. Månsson a refuzat Desivonul și s-a mulțumit cu pupicurile.

•

— Ce tipă tare, oftă Thorén în mașină, în drum spre Växjö.

— De ce n-ai profitat să-i arăți mușchii de pe abdomen? răspuse Knutsson care dintr-odată își pierduse cheful de glume.

— Mă gândeam c-o să ți se pară jenant, spuse Thorén și oftă încântat.

— Micuțul Månsson pare să fi fost extrem de activ, zise Knutsson, deși ar fi vrut să schimbe subiectul.

— Bine că n-a trăit pe vremea lui Zorn⁶¹, spuse Thorén care, deși era polițist, nutrea o pasiune ascunsă, dar sinceră, pentru artele frumoase.

•

— Lăsând la o parte micul incident cu tomberonul, eu zic c-ar trebui să fim mulțumiți, îl aprobă Lewin câteva ore mai târziu când află ce a avut de spus martora lor. Dar chestia aia cu Zorn n-am înțeles-o, adăugă el, uitându-se la Thorén.

Păi, interesul lui Månsson pentru femei, îi explică Thorén. Părea să fi fost combinat chiar cu Toate Fetele din Småland. Sau cu majoritatea, oricum. Exact ca Anders Zorn care, conform bârfelor despre el, părea să se fi ales cu cincizeci și cinci de copii nelegitimi, recunoscuți ca fiind ai lui, în perioada în care a fost activ ca pictor.

— Cincizeci și cinci de copii, doar în circumscripțiile Orsa și Gagnef. Norocul lui că fetele din ziua de azi folosesc anticoncepționale. Culmea e că tipul a reușit să se limiteze la un singur copil, spuse Thorén.

83.

— Și a treia oară când v-ați întâlnit? întrebă Holt.

La fel de curioasă, la fel de interesată și prietenoasă ca atunci când a început audierea cu peste o oră în urmă.

— Povestește-mi. Ce s-a întâmplat?

•

Conform spuselor lui Månsson, Linda a fost cea care l-a sunat mai întâi pe numărul pe care i-l dăduse cu câteva zile în urmă și, sincer vorbind, acest lucru l-a luat prin surprindere. Tocmai fusese ziua ei. Împlinise optsprezece ani cu o zi înainte și tatăl ei a organizat o petrecere mare pentru ea și prietenii ei la conac. Și Linda voia să continue petrecerea cu Bengt Månsson, între patru ochi.

— Și la ce te-ai gândit când ai auzit una ca asta? întrebă Holt.

— Sincer să fiu, am rămas mască, spuse Månsson. Eu unul n-aveam de gând s-o sun și faptul că m-a sunat ea m-a luat complet pe nepregătite.

— Și ea ce-a zis?

— Păi, tocmai asta m-a surprins cel mai mult. M-a întrebat dacă mă poate scoate în oraș, la o cină. Ca să sărbătorim faptul că e femeie adultă.

— Și tu ce-ai zis?

— Am propus să împărțim nota, spuse Månsson.

— La care ea...

— Nici să nu mă gândesc. Că nu ieșeam cu maică-sa. Așa vorbea mereu. Ți-o servea drept în față, fără ocolișuri.

— Ai rămas surprins, constată Holt.

— Păi, mi s-a părut destul de dezghețată, ca să zic așa, spuse Månsson. Mă rog, știam de taică-su și de câți bani avea. Îmi povestise mama Lindei... Lotta, adică. Și am fost și acasă la el, așa că m-am prins cam cât erau de bogați.

•

Și după asta, cei doi s-au întâlnit, au luat cina la un restaurant din centrul orașului, au stat de vorbă și s-au distrat împreună.

— Și cine a achitat nota până la urmă? se întrebă Holt cu o mină la fel de curioasă, deși începuse să se străduiască tot mai mult.

— Da, păi, ea, spuse Månsson, în continuare surprins. M-am oferit să plătesc partea mea, dar ea se hotărâse deja. A făcut o chestie din asta, voia să arate că nu mai e minoră și că putea să invite un tip ca mine la cină dacă avea chef. În plus, zicea că e aproape sigură că are mai mulți bani decât mine și avea dreptate, aici nu puteam s-o contrazic. Și să nu uităm că vorbim despre o fată care tocmai a

împlinit optsprezece ani.

— Și, după asta, v-ați dus acasă și ați rămas acolo împreună, spuse Holt care n-avea de gând să rateze o astfel de șansă.

— Da, spuse Månsson. Ne-am dus acasă la mine și am făcut dragoste.

— Povestește-mi cum a fost prima oară, spuse Holt.

•

Păi, cum spunea, au făcut dragoste. Nu doar sex. A fost mai mult de atât. După care Månsson a scos o sticlă cu vin și apoi au discutat și au dormit împreună și, în dimineața următoare, au luat micul dejun acasă la el. Exact așa s-a întâmplat și simplul fapt că acum stătea acolo și-i explica ce s-a întâmplat îl exaspera. Nimerise într-o situație complet absurdă, pe care n-o înțelegea. Doar nu-i făcuse niciodată rău Lindei și nici n-a avut de gând să-i facă rău vreodată.

— Știi ceva? spuse Anna Holt, privindu-și ceasul. Eu zic c-ar fi mai bine să continuăm mâine.

•

— Deci recunoaște că s-a culcat cu ea? o întrebă procurora pe Anna Holt în timp ce luau prânzul împreună.

— Da, nu e chiar prost, constată Holt.

— Și restul? Amnezia aia de vineri? N-a mai încercat să abordeze subiectul?

— A încercat cu o jumătate de gură pe la sfârșit, dar l-am oprit eu, spuse Holt.

— Vrei să mai aștepti? întrebă procurora.

— Da, până când ajunge la partea cu vizita în apartamentul ei, spuse Holt. După ce-am aflat tot ce-a făcut în ziua aia în care a omorât-o pe Linda.

— Până atunci?

— Până atunci și cred că abia atunci o să te chem și pe tine să-l asculți, spuse Holt.

— Ai vreo idee cum o să se termine? întrebă procurora.

— Sigur că da, spuse Holt. Știu exact cum o să se termine.

— Vrei să-mi împărtășești și mie?

— Îți pot scrie pe o foaie, dacă-mi promiți că n-o s-o citești înainte să termin cu el.

— Mai bine lasă. Oricum n-aș reuși să mă abțin. Sunt genul care citește notițele altora pe ascuns, când ceilalți ies din cameră.

— Și eu, spuse Anna Holt. Așa fac toți polițiștii adevărați, presupun. Mă bucur să întâlnesc în sfârșit și un procuror care face la fel.

84.

Miercuri dimineața, Bengt Månsson a fost arestat pe baza unui mandat emis de judecătoria din Växjö, fiind bănuț de uciderea Lindei Wallin. Rezultatele definitive de la SKL, care indicau faptul că ADN-ul găsit la locul crimei îi aparținea sută la sută, sosiseră deja cu o zi înainte. Cu toate acestea, Månsson și avocatul lui negau că ar fi omorât-o. În ceea ce-l privea, n-avea niciun comentariu, decât că era nevinovat și că toată situația aceea i se părea de neînțeles. Anna Holt alege în mod conștient să nu fie de față la arestarea lui. Pentru ea era mai important să nu distrugă încrederea pe care încerca s-o obțină din partea lui. Månsson n-avea voie s-o vadă în situații neplăcute. Dimpotrivă, voia să-l facă să creadă că lipsea tocmai fiindcă nu credea în ce spuneau ceilalți despre el. Nu era mai complicat de atât.

— Chiar a întrebat de tine, spuse procurorul când i-a povestit despre cele întâmplare Annei Holt.

— Ce bine, spuse Holt. Am sperat c-o să întrebe.

După prânz, Holt a urcat singură la Månsson și l-a scos din celulă. Apoi l-a întrebat dacă l-ar deranja prezența unei colege mai tinere la următoarea sesiune de audieri.

— Dacă nu vrei, o lăsăm baltă, spuse Holt de îndată ce citi umbra de îndoială din ochii lui.

— Nu, nu mă deranjează, răspunse Månsson. Dacă e OK pentru tine, e OK și pentru mine.

— Atunci rămâne cum am stabilit, spuse Holt.

Audierea dură trei ore, timp în care Lisa Mattei nu rosti decât cinci propoziții. Dar, pe neașteptate, Månsson îi adresă o întrebare în mijlocul audierii.

— Îmi cer scuze că vă întreb, spuse Månsson. Poate sună ciudat, dar... chiar sunteți polițistă?

— Da, spuse Lisa Mattei și zâmbi și mai amical decât Holt. Dar să știți că nu sunteți primul care îmi pune întrebarea asta.

— Nu arătați deloc ca o polițistă. Dacă înțelegeți la ce mă refer, spuse Månsson.

— Știu, zise Lisa Mattei. Cred că e din cauză că nu fac altceva decât să citesc o grămadă de hârtii, zilnic. Uneori mai și ascult, e drept.

•

Apropo de relația lui Bengt Månsson cu Linda Wallin: fata tocmai împlinise optsprezece ani și el treizeci și doi, dar Anna Holt n-avea de gând să comenteze deloc diferența de vârstă. Cel puțin, deocamdată. Poate săptămâna viitoare, dacă totul mergea cum sperase.

— Povestește-ne despre relația ta cu Linda, începu Holt.

•

Relația lor nu putea fi numită serioasă, în niciun caz. Diferențele dintre ei erau prea mari. De obicei, se întâlneau, și-atât. Poate de vreo douăzeci de ori în total, în trei ani. Mai des la început și mai rar în ultima vreme. Ultima oară când s-au întâlnit a fost în primăvară când ea l-a sunat să-i spună că s-a despărțit de prietenul ei. Dar, sigur, i-a plăcut mult de Linda. Mult de tot, chiar, și dacă era să fie sincer, fusese și îndrăgostit de ea un timp. Cel puțin, la început, dar luând în calcul diferențele dintre ei, a considerat că nu-i cazul să-i facă mărturisiri romantice.

— Și totuși, am impresia clară că și Lindei i-a plăcut de tine, spuse Holt.

•

Fără dubiu că era așa, confirmă Månsson, ceea ce nu făcea decât să complice lucrurile în situația aceea. La un moment dat, i-a spus că a scris despre el în jurnalul ei și, în clipa aceea, Holt detectă aceeași schimbare în ochii lui Månsson ca atunci când l-a întrebat dacă îl deranjează prezența Lisei Mattei.

— Știu, spuse Holt. Știu că i-a plăcut mult de tine, repetă ea fără a intra în detalii referitor la sursa din care aflase asta.

— Mă mai gândeam la o chestie, schimbă macazul Holt, vrând să-i deturneze atenția de la jurnalul cu pricina. Nu prea voiam să-ți vorbesc despre asta, dar în caz că te deranjează, îmi zici și, gata, am încheiat subiectul.

— Așa, spuse Månsson, părând dintr-odată mai precaut.

— Nu-i niciun secret, ca să zic așa, dar... am impresia că ai ceva experiență în materie de femei, spuse Holt și ridică din umeri. O grămadă de experiență, chiar, zise ea zâmbind.

•

Månsson pricepuse aluzia, dar nu-i plăcea deloc formularea aceea. „Experiență” era un cuvânt dur, cinic. În vocabularul lui, un sinonim pentru „uzat”. Lui Månsson îi plăceau femeile. Întotdeauna i s-a părut ușor să discute cu ele, să fie în preajma lor, să petreacă timpul cu ele. Prieteni n-a avut niciodată și nici nu i-au lipsit. Dar, sigur. Fusese împreună cu mai multe femei de-a lungul anilor dacă asta voia să insinueze. Îl plăceau, se simțea bine în prezența lor. Femeile îl făceau fericit, vesel și liniștit, pur și simplu. Nu era mai complicat de atât.

— Nu mi se pare deloc complicat, îl aprobă Anna Holt. Înțeleg perfect ce vrei să zici, dar mă întreb care a fost treaba cu Linda.

— Te referi la lipsa ei de experiență în materie de sex, spuse Månsson.

— Exact, zise Holt. Despre asta voiam să știu mai multe. Despre cum vă comportați în pat, tu și Linda.

•

Cât se poate de normal, conform spuselor lui Månsson, ceea ce nu era deloc greu cu o fată ca Linda, mai ales când la mijloc erau și sentimente.

— Sex normal, de cuplu, trase concluzia Holt.

— Ne comportam exact cum te-ai comporta și tu dacă ai fi cu cineva pe care îl placi și îl respecti, îi explică Månsson. Dar, da, OK. Sex normal, dacă preferi.

•

Și restul? se întrebă Holt. Celelalte femei cu care avusese o relație amoroasă și care erau mai experimentate decât Linda? Tot sex normal făcea și cu ele?

•

Nu tot timpul, recunosc Månsson, dar atâta timp cât era vorba de reguli stabilite și acceptate de ambele părți, nu vedea nimic greșit în asta. Nu atâta timp cât era ceva ce le plăcea amândurora, ceva ce nu-l leza în niciun fel pe celălalt.

— Citește un articol din asta la nimereală dintr-o revistă obișnuită și-o să înțelegi la ce mă refer, spuse Månsson.

— Înțeleg perfect, aprobă Holt. Dar să știi că nu de asta te afli aici și stai de vorbă cu mine.

— Adică?

— Ce-ai spus adineaori, despre acțiuni mature, înțelegere reciprocă și așa mai departe. Sunt complet de acord cu tine. Și de ce n-aș fi? E vorba despre viața ta personală.

— Știi ceva? continuă Holt privind-și ceasul. Propun să ne oprim aici și să reluăm discuția mâine. N-o să crezi, dar am stat aici peste trei ore.

— Mulțumesc că m-ați lăsat să particip, spuse Lisa Mattei, zâmbindu-i lui Bengt Månsson. Mi s-a părut foarte interesant, sincer. Mai ales ce-ați spus despre diferența dintre a avea experiență și a fi uzat. Mi s-a părut o formulare frumoasă.

— Mulțumesc și eu, spuse Bengt Månsson.

•

— Ei, bine? Ce părere ai despre micuțul Bengt Axel, întrebă Holt de îndată ce a rămas singură cu Mattei.

— Nu-i genul meu, zise Lisa Mattei. Mă rog, nu că eu aș fi genul lui, adăugă ea ridicând din umeri.

— Dar cine-i genul lui? întrebă Holt.

— Oricine, dacă e să te iei după ce spune.

— Dar tu ce crezi?

— Nimeni, în afară de el însuși, bineînțeles, spuse Lisa Mattei și scutură din cap. Dacă scoți transcrisul la imprimantă și înlocuiești „femeie” cu „mâncare”, o să înțelegi ce vreau să zic. Avem de-a face cu un caz tipic de bulimie. Țasta e, un bulimic.

— Altceva? se întrebă Holt.

— Jurnalul, zise Mattei. Țala despre care toți cred c-a fost ascuns de tatăl Lindei.

— Ce facem cu el? Dacă e adevărat ce spui, zise Holt.

— E clar că el l-a ascuns. N-o să-l găsim niciodată, dar Månsson crede că l-ai citit, așa că poate-i mai bine să nici nu-l găsim, zise Mattei încântată. În cel mai rău caz, poate o să vrea să-l răsfoiască și avocatul lui.

— Și de ce se teme, crezi? întrebă Holt.

— Anna, spuse Mattei și oftă. Păi, știi prea bine de ce.

— Că jurnalul Lindei nu conține doar pasaje despre sex normal, de cuplu, zise Holt.

— Vezi? spuse Mattei. Și asta cu toate că stai de vorbă cu una care n-a făcut nici sex normal prea des. La ce-oi avea nevoie de mine, nu știu...

85.

Toată lumea știa cine era ucigașul Lindei. Și mult prea mulți păreau să-l cunoască și personal. Marele Detectiv, Publicul lucra în trei schimburi și biroul echipei de investigații fu inundat de o avalanșă de ponturi despre Månsson.

•

Mai întâi i-a sunat dealerul lui Månsson. Acesta îl contactase pe omul lui de legătură de la Narcotice. Bineînțeles că nu era genul care să-și vândă clienții obișnuiți. Pe de altă parte, Månsson nu mai era un client obișnuit. Nu că ar fi fost mai ciudat decât ceilalți. Se aproviziona de câteva ori pe an, de cele mai multe ori, cu cannabis. În plus, mai era și rău-platnic. Omul tocmai primise o pedeapsă de doi ani și jumătate și se întreba dacă n-ar putea primi o favoare în schimbul informației.

Cam tot atunci își dădu seama și Knutsson de felul în care operase Månsson atunci când furase Saab-ul. Un vechi coleg de facultate din Lund îl sunase să-i spună că lucrase cu Månsson câteva veri la rând într-o școală de corecție din Skåne. Månsson era genul practic, pasionat de meșterit, cu toate că aparențele indicau opusul. Chiar el făcea caz din asta, prezentându-se drept neîndemânatic. Dar talentul lui cel mai mare era la femei. Nu că asta ar fi fost o noutate pentru Knutsson.

•

Restul apelurilor proveneau doar de la femei tinere. Anchetatorii nu se așteptau să aibă de-a face cu atâtea femei, care să vrea să le povestească despre experiențele lor personale cu Månsson. Și mai multe voiau să redea povești auzite de la prietene. Una dintre informatoare era și mai interesantă decât restul. Aceasta avea o prietenă care ajunsese să îi mulțumească lui Dumnezeu că era încă în viață. Conform spuselor ei, femeia petrecuse seara de joi, trei iulie, cu Månsson, dar s-a prins că ceva nu era în regulă, așa că a plecat, pur și simplu.

Două ore mai târziu, Knutsson și Sandberg o audiau de zor și, ca de multe alte ori, povestea pe care o auziră de la ea diferea față de cea de la telefon. Dar, din punct de vedere polițienesc, era în continuare extrem de interesantă și-n plus, datele se potriveau cu cele deținute de ei.

•

În seara aceea de joi, pe la ora zece, femeia se deplasă până la apartamentul lui Månsson de pe Frövågen, Öster. Mai fusese acolo în vara aceea și lucrurile au decurs și acum ca de obicei. Cei doi aterizară pe canapeaua din camera de zi a lui Månsson. Dintr-odată, însă, femeia a spus „nu”.

— Habar nu am de ce, sinceră să fiu, spuse ea, și se uită la Anna Sandberg. Brusca, mi-a pierit cheful.

•

Și el ce-a făcut? se întrebă Sandberg.

•

A continuat avansurile, dar văzând că se împotrivește, s-a oprit.

•

A fost violent? A bruscat-o?

•

— Nu, spuse martora. Doar s-a enervat cumplit. Ca un copil mic.

•

Și fiindcă martora se enervase și ea, își aranjase bluza, se încheiase la pantaloni, își luase poșeta și plecase în trombă.

— Doamne, îți mulțumesc, spuse martora. Dacă aș fi rămas, m-ar fi strangulat și pe mine, sunt sigură.

•

Sau și mai rău, se gândi Anna Sandberg. Dacă i-ai fi făcut pe plac, așa cum făceai de obicei, Linda Wallin ar fi fost probabil în viață și acum. Apoi Sandberg îi puse întrebările clasice legate de preferințele sexuale ale lui Månsson și martora îi răspunse la fel ca și celelalte femei cu care a vorbit.

•

Månsson era un trofeu mult dorit în rândul tuturor femeilor. Îi plăcea să preia inițiativa în timpul actului. Era chipeș, athletic, un futai trăsnet, un armăsar antrenat pentru orice obstacol. Sever, dacă era nevoie și dacă voia partenera, deschis la majoritatea propunerilor și posibilităților. Dar nu și violent, nu voia să rănească pe nimeni și în niciun caz nu se implica în relațiile astea ca să-și satisfacă nevoile sadice.

— Tocmai asta mi se pare ciudat, spuse martora. Eu nu mi-am dat seama niciodată că ar fi sadic. În orice caz, nu cu mine, constată ea și scutură din cap.

Pentru că i-ai făcut pe plac și pentru că niciodată nu l-ai scos din sărite când a fost cu tine, se gândi Sandberg.

Nu erai genul ăla, probabil, își spuse Knutsson.

86.

Faptul că Lisa Mattei participă ca martoră și la cea de-a patra audiere a lui Månsson nu era deloc întâmplător. Holt voia să-i forțeze mâna criminalului și avea nevoie de Mattei ca să-i abată atenția și să-i ușureze suferința. Comportamentul prietenos al lui Mattei, aspectul ei blând și inocent, faptul că era o femeie tânără complet neinteresantă pentru Månsson se potriveau perfect cu planul lui Holt.

— Ieri îmi ziceai că de obicei făceai sex normal cu Linda, începu Holt. Apoi mi-ai dat de înțeles c-a scris despre voi în jurnalul ei.

— Așa e, spuse Månsson, aruncându-i o privire precaută.

— Întotdeauna există o excepție de la regulă, spuse Holt. Știu că tu și Linda întrețineți raporturi sexuale normale, de cele mai multe ori. Dar ce se întâmpla când nu era așa? Când experimentați cu jocuri sexuale? Vreau să-mi povestești și nu cred nici măcar că e un subiect penibil pentru tine.

— Nu, spuse Månsson. De ce-ar fi? Nu e nimic ciudat în asta. E genul de chestie pe care orice adult o face cel puțin odată cu partenerul său.

•

Dar n-a fost chiar așa de ușor cum și-au închipuit, pentru că Annei Holt i-au trebuit două ore ca să-l convingă să admită că o legase de câteva ori la mâini pe Linda în timpul actului sexual. Ceea ce fusese un progres imens în relația lor, în sfârșit, dacă erau să-l creadă pe cuvânt.

Linda nu era experimentată în materie de sex. Înainte să se culce pentru prima oară cu Bengt Månsson, mai avusese doar patru parteneri. Primul, la paisprezece ani, și nu fusese nici măcar băută. Voia să termine repede și atât. Toți partenerii ei de până atunci erau de vârsta ei. Și nu ajunsese niciodată la orgasm cu ei. Doar când se masturba. Prima oară s-a întâmplat la vârsta de șaisprezece ani, când a urmărit cu exactitate instrucțiunile celui mai cunoscut terapeut sexual din țară, publicate în suplimentul de duminică al celui mai mare ziar de scandal. Îi povestise toate astea lui Bengt Månsson, primul Amant adevărat din viața ei.

Cu Bengt Månsson ajungea mereu la orgasm. De obicei, de mai multe ori chiar, de fiecare dată când se culca cu ea. Deja a doua oară, chiar dacă atunci n-au făcut decât sex normal. Majoritatea cuplurilor aveau probleme în privința asta, mai ales la început, și atunci s-a întâmplat să descopere ceva interesant.

— Mi-am dat seama că îi plăcea dacă o strângeam tare chiar înainte de punctul culminant, explică Månsson.

•

Primele dăți nici n-au mers mai departe. Linda a fost cea care a venit cu propunerea. De fapt, nici nu i-a spus explicit ce voia. Stătea doar întinsă pe spate în patul lui. Făcuseră deja sex o dată. El stătea lângă ea și o mângâia. Dintr-odată, Linda a scos cordonul de la halatul ei de baie și și-a întins mâinile spre el, lipindu-și încheieturile. El a legat-o cu grijă la mâini și apoi de spătarul patului, cu mâinile deasupra capului. În tăcere și înțelegere deplină, și încredere maximă din partea Lindei, care voia să elibereze mâinile amantului ei.

— Îți dai seama ce diferență, constată Månsson. Dacă vrei să ai orgasm, trebuie să te concentrezi pe stimularea simțurilor. E vorba de stimulare fizică și psihică, explică el.

•

A legat-o. Sigur că da. A bătut-o? Niciodată. A chinuit-o fără s-o bată? Niciodată. Nici măcar nu i-a vorbit urât vreodată, spuse Månsson. Lindei nu-i plăcea așa ceva. I se părea jignitor și sigur și-ar fi pierdut interesul dacă făcea asta. Calea pe care voia s-o exploreze era cea a tăcerii, a izolării și a intimității secrete dintre ei.

— Sex consimțit, nimic mai mult, nimic mai puțin, clarifică Månsson. Faci ceva ce vrei, dar ceva despre care n-ai îndrăznit să-i povestești nimănui. Și, de fapt, nu tu ești partea activă în povestea asta.

— N-ai numit-o niciodată curva ta? îl întrebă Holt din senin.

•

Niciodată, spuse Månsson. O dată îi spusese că e o fetiță obraznică și chestii de genul asta, dar asta doar așa, în glumă, cu zâmbetul pe buze și Linda s-a prins că era doar în joacă.

— Vă prefăceți, spuse Holt.

— Dacă preferi, spuse Månsson și dintr-odată păru că adoptă un ton mai încordat.

•

— Ce părere ai despre treaba asta, Lisa? întrebă Holt după audiere.

— Of, spuse Mattei. De ce întrebî o fată mare despre așa ceva? De ce crezi că o grămadă de femei normale aleargă după bărbați „puternici”? Și aterizează în pat cu unul ca Månsson? Månsson nu era un bărbat adevărat. Nici măcar om nu-l pot numi.

— Și atunci ce-i? întrebă Holt.

— Un soi de instrumentist sexual, dacă mă întrebî pe mine. Vreau să zic... cât de amuzant e să afli că e nevoie de stimulare fizică și psihică în timp ce faci sex? Cât de neexperimentată trebuie să fii să nu-ți dai seama că el tocmai cu asta se ocupă? Și cât de excitant e să descoperi chestia asta?

— Nu mi se pare deloc excitant, o aprobă Holt.

— Singurul detaliu interesant, după părerea mea, și singurul motiv pentru care ne aflăm aici și-l ascultăm pe domnul Månsson e ce se întâmplă în capul dumnealui într-o situație rară în care o femeie nu-i cântă în strună.

— Ce situație? întrebă Holt.

— Următoarea, spuse Mattei. Imaginează-ți că-i frustrat încă de la început. Că are un singur gând în cap. Să golească „pompa”, ca să citez o expresie romantică de-a tipilor. Și persoana cu care e ghicește ce-i în capul lui și refuză să-i cânte în strună. Și închipuie-ți cât de frustrat e dacă își mai și dă seama de asta. Că s-a făcut de râs.

— În situația asta, o partidă cu Bengt Månsson nu mai e deloc amuzantă, trase concluzia Anna Holt.

— Da, și-n situația asta o strangulează pe Linda Wallin – dar nu te aștepta s-o recunoască vreodată.

— Nici măcar față de el însuși?

— Nici măcar față de tine sau de mine, spuse Mattei.

— Ai vreo sugestie, ceva? insistă Holt.

— Măcelărește-l, spuse Mattei și zâmbi candid. Nu c-ar recunoaște așa, dar măș bucura dacă ai face asta. Nu cred să fi avut de-a face vreodată cu un ucigaș atât de plictisitor, stupid și încrezut.

87.

Munca pe rupte, conștiinciozitatea și creativitatea nu-l caracterizau doar pe Lewin, ci și pe colegii lui cei mai apropiați. Tocmai de asta și reușiră să schițeze un rezumat al celor mai importante evenimente din trecutul lui Bengt Månsson la doar cinci zile după ce l-au reținut.

•

Vârsta: 35 de ani. Născut la Spitalul Municipal din Malmö, într-o dimineață splendidă de duminică, în mai, când vara părea c-o să zăbovească pentru prima oară mai mult în Skåne. Primul copil al unei mame necăsătorite, în vârstă de 30 de ani. Tatăl: necunoscut. Probabil că el ar fi fost veriga lipsă în clarificarea misterului ADN-ului străin, apărut într-o etapă incipientă a anchetei, când încă nu se cunoștea identitatea făptașului și care încă îi dădea dureri de cap lui Lewin.

Mama, în schimb, nu părea deloc ieșită din comun. Provenea dintr-o familie de fermieri de lângă Ängelholm și rudele cu care au vorbit o descriau drept o femeie frumoasă și optimistă, cu picioarele pe pământ și un spirit întreprinzător. Când a împlinit douăzeci de ani, s-a mutat la Malmö și, în doar zece ani, și-a făcut propriul salon de înfrumusețare în centrul orașului, într-o zonă extrem de atractivă, și numărul angajaților ei era într-o creștere continuă. Conform surorii ei mai în vârstă, femeia îl întâlnise pe tatăl lui Bengt Månsson într-un concediu petrecut pe Insulele Canare. Mai multe detalii nu putea să le ofere, din păcate.

În schimb, le arată poze cu Bengt Månsson colegilor de la Malmö care o audiaseră. De la poze drăgălașe de bebeluș până la cele cu el purtând chipiu de student, nouăsprezece ani mai târziu, când era deja un tânăr extrem de chipeș. Cam ca actorii de pe vremuri, doar că fără mustața care era la modă pe-atunci. Pentru mătușa lui, totul părea absurd și de neînțeles, singura ei consolare fiind că, mai devreme sau mai târziu, poliția avea să-și dea seama că a făcut o greșală cumplită.

•

Când Bengt a împlinit cincisprezece ani, mama lui a întâlnit pe cineva. Un bărbat cu cincisprezece ani mai în vârstă decât ea. Un afacerist destul de realizat, care, în mod ciudat, era încă burlac. Un an mai târziu, cei doi s-au căsătorit și Bengt s-a ales cu un frate vitreg și un tată adoptiv. Familia s-a mutat într-o vilă frumoasă și scumpă din Bellevue, la marginea orașului. Mama lui a vândut salonul, obținând un preț bun, și s-a mulțumit cu rolul de casnică, muncind ocazional de acasă pentru o firmă germană de cosmetice și produse pentru îngrijirea părului.

Păreau niște oameni cinstiți care își vedeau de treaba lor. Niște burghezi demni de respect. Nicio observație ciudată din partea vecinilor, a școlii, a autorităților sociale sau a poliției. Nici în legătură cu Bengt, nici cu vreun alt membru al familiei. Bengt fusese un elev de nota zece în școala primară și, în jur de opt, când a terminat liceul. Avea o constituție athletică, deși nu era interesat prea tare de sport și era plăcut de amicii lui, fără să fi avut vreun prieten apropiat. Și toate fetele de la școală i-au cerut prietenia încă din clasa întâi.

•

Scăpă de armată fără să fie nevoit să inventeze vreo scuză medicală ciudată. După un an de pauză, în care părea s-o fi ținut într-o petrecere continuă cu prietenii, primind un salariu modest de administrator de la firma tatălui său adoptiv, Månsson s-a mutat la Lund și a devenit student. După patru ani de cursuri lejere și destul de amestecate (critică de film și de teatru, filosofie, teoria literaturii), a obținut o diplomă de filolog și a participat activ la proiectele teatrului studentesc, ale uniunii studenților, corului și tot ce avea de-a face cu viața lipsită de griji a studenților din Lund. Și toate studentele care s-au apropiat de el păreau să-l fi plăcut din prima clipă.

•

În toamna anului în care și-a obținut diploma, mama lui Månsson muri de cancer la doar o lună după stabilirea diagnosticului, spre deosebire de majoritatea pacienților diagnosticați cu această boală. Cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului muri și tatăl lui adoptiv în urma unui infarct neașteptat, între cea de-a douăsprezecea și a treisprezecea gaură a terenului de golf încă neacoperit de zăpadă din Ljunghusen.

Månsson și fratele lui vitreg vândură vila și celelalte bunuri ale familiei. Își înmormântară părinții, plătiră datoriile familiei și împărțiră banii rămași. Mult mai puțini decât se așteptau, lucru care părea să fi constituit mărul discordiei între ei pentru că, după moartea părinților, cei doi frați nu și-au mai vorbit deloc. De îndată ce și-a obținut diploma de economist, fratele lui Bengt Månsson s-a mutat în Germania. De cinci ani lucra ca economist la o filială a unei firme de produse forestiere din Suedia. Căsătorit cu o nemțoaică, domiciliat într-o localitate de lângă Stuttgart. Refuză să vorbească cu poliția când l-au sunat să-l întrebe de fratele lui. Iar restul familiei lui Bengt Månsson ori murise, ori îl lăsase baltă definitiv.

La vârsta de douăzeci și cinci de ani, Månsson obținut o slujbă ca administrator și responsabil de proiect în cadrul departamentului de cultură al primăriei Malmö. În vara aceea o cunosc pe fata căpitanului care era angajată temporar la aeroportul Sturup și lucra la departamentul de relații cu clienții. A aplicat pentru o slujbă similară la primăria din Växjö și, de îndată ce-a obținut-o, s-a mutat cu

fata căpitanului într-un apartament de care-i făcuse rost viitorul lui socru. Un an mai târziu s-a născut fiica lor. După încă un an, cei doi s-au despărțit. Månsson s-a mutat în apartamentul de pe Frövågen, în care locuia și acum.

Necăsătorit, cu dreptul de a-și vizita fiica de șapte ani, dar cu care se întâlnea tot mai rar în ultimul timp. Venit lunar net: 25 000 de coroane. Permis de conducere, dar nu și mașină. Nicio restanță la plata utilităților sau la impozite. Nicio intrare în registrul poliției sau al altor autorități. Nici măcar o amendă pentru o parcare într-un loc nepermis. Și toate femeile care au avut de-a face cu el par să-l fi iubit.

La vârsta de treizeci și cinci de ani și trei luni a violat-o și a strangulat-o pe Linda Wallin în apartamentul mamei ei, din centrul orașului Växjö. Fapta lui a constituit și motivul pentru care poliția a făcut un rezumat al vieții lui până în momentul arestării și a întocmit raportul care, în jargonul polițienesc, era numit „scurta biografie a criminalului”.

•

Anna Sandberg o audie pe fata căpitanului de zbor, care a confirmat bănuiala lor referitoare la apetitul sexual ieșit din comun al lui Bengt Månsson. Deși, doar la începutul relației lor, când făceau sex în fiecare minut; de îndată ce s-au mutat împreună și ea a rămas însărcinată, abia dacă a mai pus mâna pe ea. În schimb, se culca cu o grămadă de alte femei și, cum s-a prins, a și pus punct relației.

•

Iar ca să-i răspundă la o întrebare directă: nu, nu fusese niciodată violent față de ea. Dacă era să ignore frecvența cu care o făceau, nu putea să spună decât că era vorba de sex normal. Bengt Månsson era „cel mai trăsnet tip și cel mai șarmant pierde-vară pe care l-a cunoscut în viața ei” și nu înțelegea deloc cum de a fost capabil să comită crima aceea. Ce o îngrijora cel mai mult era fiica lor de șapte ani. Deja amânaseră debutul ei școlar și, cu doar o zi înainte, luase decizia să plece din Växjö cu soțul ei.

Presa de scandal se grăbise să-i ofere bani și faimă dacă voia să iasă în față și să povestească despre relația ei cu criminalul și despre cum era să fii mama singurului său copil, o fetiță de doar șapte ani. Ucigașul bestial de femei, care avea o fiică. Dar ce a convins-o definitiv să părăsească orașul n-a fost vânătoarea de titluri senzaționale ale presei de scandal, ci redactorul paginii dedicate vieții familiale de la *Dagens Nyheter*, care, colac peste pupăză, mai era și femeie. Aceasta voia să scrie un material amplu dintr-o perspectivă faptică, dar pe un ton cât se poate de empatic despre cum deveniseră ei victimele presei de senzațional. Despre începutul școlar amânat al fiicei ei, despre cum a afectat-o știrea că „tatăl ei adevărat” era un ucigaș, despre planurile lor de-a se muta și de a-și schimba, poate, chiar și identitatea. Când au auzit toate astea, ea și soțul ei s-au decis să se

mute și au refuzat categoric orice participare la vreun interviu cu presa.

Vineri, Anna Sandberg și o colegă de-a ei de la poliția din Växjö o audiară pe mama Lindei, în casa ei de vacanță de pe malul lacului Åsnen.

A fost o audiere importantă. Mama Lindei era în stare de șoc. Șocul pe care l-a simțit când a aflat de uciderea Lindei s-a transformat într-o stare de „șoc posttraumatic”. Tocmai la țanc pentru următorul șoc, provocat de vestea privitoare la identitatea ucigașului și la rolul ei în contextul dat. În prezent, era în concediu medical, lua calmante puternice și se vedea cu psihiatrul ei aproape zilnic, fiind supravegheată tot timpul de cea mai bună prietenă a ei.

În apartamentul din Växjö nu mai voia să pună piciorul niciodată și nici nu era în stare să se gândească la ce avea să facă în privința lui. În orice caz, știa că va fi greu de vândut. Toată țara aflase unde era „locul crimei”, mai ales dacă citeau ziarele, ascultau radioul sau se uitau la televizor. Vecinii din cartierul în care își avea încă domiciliul stabil se împărțiseră în două tabere: în cea a curioșilor, care încercau să tragă cu ochiul prin geam când se furișau pe acolo și, în cea a furioșilor, cei care ocoleau casa cât puteau. Mama Lindei primise deja o scrisoare anonimă de la un vecin care se plângea că n-o să-și poată vinde apartamentul la un preț rezonabil și o învinuia pe ea pentru asta. Dar de asta nu mai putea ea. Era grija ei cea mai mică.

Cu Bengt Månsson nu mai vorbise de vreo trei ani. Nu mai avuseseră contact deloc. N-a mai vrut să aibă de-a face cu el și nici el n-a dat semne c-ar alerga după ea. A încetat să-l mai caute de îndată ce-a descoperit că nu aveau nimic în comun, de fapt, și că nici măcar nu era interesat de ea în mod special. În general, le povestise același lucru ca și făptașul. Cum s-au întâlnit, cât timp au fost împreună, unde se întâlneau de obicei. Anna Sandberg nu i-a pus nicio întrebare despre viața lor sexuală. Și nici n-avea de gând s-o facă.

Știa de la Linda că făcuse cunoștință cu Bengt Månsson. Cu câțiva ani în urmă, într-o perioadă neagră din viața lor, când Linda s-a mutat la tatăl ei „divinizat”, a scos porumbelul pe gură când s-au certat. Nu i-a spus că aveau o relație intimă, ceea ce mama ei bănuise oricum, ci că s-au întâlnit. În ziua următoare, Linda a sunat-o și și-a cerut scuze. I-a zis c-a vorbit la nervi și că n-a vrut s-o jignească. Iar ea a încercat să-și alunge bănuiala aia din cap. Azi regreta nespuse că nu s-a dus direct la el și nu l-a omorât în bătaie.

— E vina mea, spuse ea, și privi înainte cu ochi goi, dând din cap ca să sublinieze ce-a zis.

Anna Sandberg se aplecă peste masă și o strânse puternic de brațe ca să-i

atragă atenția.

— Ascultă-mă, Lotta, spuse Anna Sandberg. Mă asculți?

— Da.

— Bine, spuse Anna Sandberg, și se uită drept în ochii ei. Asta a sunat la fel de prostesc de parc-ai fi spus că-i vina Lindei c-a omorât-o. Mă auzi?

— Da, te aud. Te aud, spuse femeia când o strânse și mai tare.

— Bengt Månsson e cel care a omorât-o pe Linda. Nimeni altul. E vina lui. Doar a lui. Tu și Linda sunteți victimele lui.

— Te aud, repetă Lotta Ericson.

— Bine, spuse Anna Sandberg. Sper să și înțelegi că-i așa. Pentru că asta e adevărul. Asta s-a întâmplat.

•

După aceea, Anna Sandberg și colega ei se întoarseră la sediul poliției din Växjö. Niciuna dintre ele nu se simțea prea bine. Dar, în comparație cu cea pe care tocmai o părăsiseră, viața era de-a dreptul minunată.

— Aș fi în stare să-l omor pe nenorocitul ăla, spuse Anna Sandberg în timp ce coborau în garaj.

— Zi-mi dacă ai nevoie de ajutor, zise colega ei.

•

Knutsson și Thorén continuară în zadar vânătoarea după jurnalul Lindei și după alte documente care le-ar fi oferit mai multe detalii despre personalitatea ei. Începuseră prin a sta de vorbă cu prietenele Lindei, de la care aflară câteva informații. Apoi îl vizitară pe tatăl Lindei pe moșia lui imensă, unde primară același răspuns ca și colegii lor de dinainte.

Henning Wallin nu știa nimic despre niciun jurnal. Desigur că s-a întrebat și el cum de i-a putut scăpa una ca asta, având în vedere că poliția i-a făcut capul praștie cu jurnalul ăla, însă singurul lucru pe care îl putea oferi erau propriile lui reflecții cu privire la subiectul cu pricina.

— Bine, dacă vreți, spuse Knutsson.

•

În lumea lui Henning Wallin, un jurnal era cel mai intim lucru posibil din viața cuiva. Cu atât mai mult când era vorba de o persoană tânără, o femeie. Ca fiica lui, de pildă. În caz că avusese un jurnal, era clar că acolo își trecea toate gândurile și dialogurile pe care orice om sensibil le poartă cu el însuși despre viața, sentimentele și conștiința sa. În jurnalul acela își trecuse tot ce era mai intim și mai privat în viața ei pentru că voia să țină toate astea doar pentru ea.

— Înțelegeți? întrebă Wallin și își plimbă privirea de la Knutsson la Thorén.

— Am înțeles, spuse Knutsson.

— V-am auzit, aprobă Thorén.

— Bine, spuse Wallin. Și acum, domnilor, vă rog să mă scuzați.

•

— Mă întreb dacă l-a aruncat sau doar l-a ascuns, spuse Thorén în mașină, în drum spre sediul poliției de pe Oxtorget.

— În orice caz, e clar că l-a citit, spuse Knutsson.

— Ca să vadă dacă a scris ceva care-l incriminează pe ucigaș, zise Thorén.

— Și negăsind nimic, l-a aruncat, cel mai probabil. Sau l-a ars, mai degrabă, spuse Knutsson.

— L-a ars, clar, spuse Thorén. Nu e el genul care să arunce lucruri doar așa, aiurea. Deși eu zic că l-a ascuns într-un loc sigur.

— De ce crezi asta? îl întrebă Knutsson.

— Pentru că nu-i genul care să arunce lucruri așa, aiurea, repetă Thorén. Deși, cine știe...

— ... n-ai cum să fii sută la sută sigur, îl aprobă Knutsson.

88.

Cea de-a cincea sesiune de audiere susținută de Anna Holt dură aproape toată ziua. Martor a fost aceeași Lisa Mattei, dar nu prea a deschis gura nici de data asta. A stat doar și a ascultat cu zâmbetul ei sfios caracteristic și cu privirea-i blândă. Ca de obicei, Holt începu discuția dintr-o direcție complet neașteptată. Mai ales după discuția din ziua precedentă, singurul motiv fiind că nu mai era nevoie să se grăbească să clarifice lucrurile despre care vorbiseră ultima oară. Dimpotrivă, Holt prefera să-l lase în pace pe Månsson tot weekendul ca să aibă timp să se gândească mai bine la relația lui cu Linda Wallin.

— Povestește-mi despre tine, Bengt, începu Holt, apoi se aplecă înainte, se sprijini pe coate, zâmbi și dădu din cap, semn că era extrem de atentă.

— Despre mine? Întrebă Månsson mirat. Dar ce legătură are asta cu ce-am discutat?

— Despre copilăria ta, clarifică Holt.

— Adică?

— Poți să începi cu începutul, propuse Holt. Povestește-mi despre prima ta amintire.

•

Conform lui Bengt Månsson, primele sale amintiri datau de pe vremea când a început școala, la șapte ani. Nu-și amintea nimic de mai demult. Sigur că mama și rudele ei i-au povestit ce făcea sau zicea când era și mai mic, dar nu-și aducea aminte nimic.

— Nu știu de ce, dar așa e, să știți, constată Månsson și ridică din umeri.

Dar își amintea cum a fost când a început școala. Însă nu-și aducea aminte de nimic ieșit din comun. Doar chestii obișnuite. Unele bune, altele aproape neinteresante. Iar despre unele prefera să nu vorbească deloc. În plus, nu înțelegea întrebarea. Ce legătură aveau amintirile lui din copilărie cu situația lui din prezent?

•

Nici despre părinții lui nu voia să vorbească. Muriseră de ani buni și despre cele întâmplate între el și ei n-avea de gând să le povestească sub nicio formă. În schimb, ar fi vrut să clarifice un lucru. Faptul că își cunoștea un singur părinte, și anume pe mama lui. Habar n-avea cine era tatăl lui adevărat și încă din copilărie își dăduse seama că n-avea rost s-o întrebe pe mama lui. Și oricum, avea un tată adoptiv despre care nu voia să vorbească deloc și pe care s-a străduit mult să și-l șteargă din memorie.

- Nu le vizitezi deloc mormintele? îl întrebă Holt.
- Mormântul mamei mele, vrei să spui, o corectă Månsson.
- Mormântul mamei tale, repetă Holt.
- Niciodată, răspunse Månsson.

•

Dar mormântul tatălui adoptiv?

- Mă întrebi dacă nu mă duc acolo ca să mă ușurez? întrebă Månsson și zâmbi.
- Adică? întrebă Holt.
- Ca să mă piș pe mormântul lui, clarifică Månsson.
- Și de ce-ai vrea să faci una ca asta, spune-mi, îl încurajă Holt. Chiar așa de urât s-a comportat cu tine?

•

Månsson n-avea de gând să-i spună nimic despre asta. Nici lui Holt, nici altcuiva.

- Nu spune asta, zise Holt. Eventual, te pot ajuta.

Cum să-l fi putut ajuta Holt pe Månsson în privința tatălui lui adoptiv? Doar murise deja. Ce-ar mai fi putut face cu el una ca Holt? Că, la zdup, n-avea cum să-l mai bage. Pe el aveau să-l facă bucățele, de asta s-a prins deja, dar cu morții nu mai aveau ce să facă, sau nu?

•

Anna Holt încercă și-a treia oară. Se apropie de el din mai multe părți. Și nu se grăbi deloc. Dar rezultatul fu același. Ori nu-și amintea nimic, ori nu voia să-i povestească.

- Când te aud vorbind așa, am senzația că vrei totuși să-mi povestești ceva despre părinții tăi, în special despre tatăl tău adoptiv. Îți propun să te mai gândești puțin, spuse Holt dând din cap.

•

- Ce concluzie ai tras după tura asta? o întrebă Holt pe Mattei de îndată ce l-a predat pe Månsson celor de la arest.

- Te folosește pe post de public ca să testeze povestea pe care o să le-o spună și celorlalți, zise Mattei.

•

De unde știa Mattei una ca asta? Pentru că-și dăduse seama încă de la prima întrebare a lui Holt și primul răspuns al lui Månsson ce avea să zică trei ore mai târziu când i s-a pus ultima întrebare.

- Mă bucur să aud, spuse Anna Holt. Poate c-ajunge pe viitor să discut doar cu tine.

- Dacă aș fi în locul tău, m-aș simți flatată, zise Mattei. De ce să riște să-i

strici alibiul încă de pe-acum? Mai bine îl păstrează pentru medici. Alora n-o să le pese oricum și n-or să alerge după martori. Ca să verifice dacă e adevărat ce spune.

— Nu-l crezi mai inteligent decât e?

— Dar nu e deloc inteligent, spuse Mattei. Doar că știe exact cum să mintă o femeie. Cum să se vândă unui client sceptic. Asta-i specialitatea lui.

— Iar eu nu sunt decât o pițipoancă și-atât, spuse Holt zâmbind.

— Nu și pentru Bengt Månsson, spuse Mattei și dădu din capul ei blond. Pentru el ești o pițipoancă deșteaptă. O pițipoancă periculoasă, dacă vrei.

— Dar el tot o să aterizeze deasupra mea, spuse Holt.

— N-ai de ce să zici asta, Anna, spuse Mattei și oftă. Ești mult prea bună pentru așa ceva. Ce vreau să spun e că, în sinea lui, e ferm convins c-o să te dea pe spate. Metaforic vorbind.

— Așa, deci, spuse Holt încruntându-se.

— Păi, la ce te așteptai? spuse Mattei.

•

În după-amiaza aceea, Bengt Månsson o contactă pe Anna Holt prin personalul de la arest. Vru să vorbească cu ea din nou. Era important. După un sfert de oră de la primirea mesajului, Anna Holt se afla în celula lui de arest. Månsson se simțea groaznic. Fără să știe de ce. Dintr-odată, l-a cuprins o neliniște puternică și nu-și dădea seama ce se întâmpla cu adevărat în capul lui. Când a vrut să se ducă la toaletă, chiar înainte de sosirea lui Holt, a amețit și a leșinat.

— Vorbesc eu cu ei să facă rost de un medic, spuse Holt.

— Te rog, spuse Månsson.

•

În drum spre ieșire, Holt l-a luat la întrebări pe paznic.

— Cum se simte, de fapt, Månsson?

— Ce i-ai făcut? o întrebă paznicul și zâmbi larg. Părea complet dus când l-am cules de pe jos în budă. Aterizase cu cracii-n sus înainte să-l prind de mânecă.

— Dar ție cum ți s-a părut, pe bune?

— Arăta mai bine decât ce-am mai văzut. Eu zic că se simte nasol rău. Oricum, dați-i un Oscar pentru cel mai bun actor.

•

După-amiază, înainte să plece la hotel, Anna Holt descoperi o foaie pe avizierul lor, care n-avea nimic de-a face cu ancheta ei.

Era o pagină dintr-un proces-verbal de la audierea jurnalistei care îl reclamase pentru hărțuire sexuală pe colegul ei, Bäckström.

•

Colegul de la poliția din Växjö care condusesese audierea părea să fi avut experiență în întrebările-cheie. Printre altele, părea complet conștient de diferența făcută de un procuror și un tribunal între îmbrăcămintea neadecvată sau parțială și goliciunea care nu putea fi cauzată decât de un comportament indecent.

— Ați văzut dacă era în erecție când și-a scos prosopul? o întrebă conducătorul audierii.

Reclamanta nu era sigură. Pe de o parte, nu s-a uitat chiar de aproape, pe de alta, era prea ocupată să țipe la el să-și revină în simțiri.

— Dar ceva tot ați văzut, insistă conducătorul audierii care știa că avea nevoie de un răspuns clar în caz că urma să treacă în vreun fel cazul acela prin „gaura acului” care ducea spre sălile tribunalului.

— Arăta ca un crenvurst obișnuit, spuse reclamanta. Ca un crenvurst nervos, edifică ea.

Ce tare pentru Bäckström, se gândi Anna Holt, în timp ce mototoli foaia și o aruncă în coșul cu hârtii care urmau să fie tocate.

•

— Așa-i trebuie, chicoti Mattei în felul ei nemilos, după ce Anna Holt îi făcu sumarul săptămânii în barul hotelului, la un pahar de vin.

— Da, spuse Holt oftând. Uneori mă întreb dacă-s normală. Chiar mi s-a făcut milă de el. Îți dai seama, Lisa? Să mi se facă milă de Bäckström...

— Să știi că există soluții și pentru genul tău, Anna, spuse Mattei și o privi cu severitate. Dacă vrei, pun foaia la loc. Ajunge să le dai un deget și-ți iau toată mâna.

— Dar nu și Johansson, spuse Holt, nu se știe de ce.

— Lars Martin al meu? Niciodată! spuse Mattei.

89.

În ultimul timp, Jan Lewin visează în fiecare noapte. Aproape de fiecare dată despre vara aceea cu cincizeci de ani în urmă, când a primit prima lui bicicletă adevărată și tatăl lui l-a învățat să meargă cu ea. Dar nu mai visează despre bicicleta lui, Crescent Valiant, ci despre vara aceea și despre ziua în care tatăl lui a fost nevoit să dea o fugă în oraș pe neașteptate.

Tatăl n-a mai luat autobuzul ca de obicei. A fost dus cu mașina de bunicul lui Lewin. Tatăl părea obosit. Ne vedem în curând, a spus el și-i ciufuli părul, doar că acum asta n-a mai fost la fel ca dățile trecute.

Apoi l-a ciufulit și bunicul și asta i s-a părut și mai ciudat, pentru că era prima oară în viața lui când îl ciufulea bunicul.

— De-acum încolo, tu ești stăpânul casei, Jan, spuse bunicul. Vezi s-o ajuți pe mama cât timp tata e în oraș.

— Promit, spuse Jan.

90.

Era o vară fără sfârșit. Și un peisaj cu tot atâtea lacuri ca stelele de pe un cer nordic. Duminică, Anna Holt și Lisa Mattei pregătiră un coș de picnic și plecară la unul dintre lacuri, ca să-și încarce bateriile pentru săptămâna următoare de lucru.

•

Anna Holt își recuperează mai întâi antrenamentul neglijat în ultimele zile. De îndată ce se schimbă, încep cu niște exerciții de stretching, după care dădu o tură în jurul lacului. După vreo zece kilometri parcurși în mai puțin de o oră, își aruncă adidașii și înotă înainte și înapoi în același lac. Apoi făcu două sute de abdomene și tot atâtea flotări. Termină cu exerciții de stretching, ușor îmbujorată, după care răsufală ușurată în căldura de douăzeci și cinci de grade.

•

Lisa Mattei se întinsese la umbră ca să citească una dintre cărțile ei preferate din copilărie, *Emil und die Detektive* de Erich Kästner. Îi plăcea mai ales partea în care micuțul Emil reușește să-l prindă pe hoțul scârbos cu ajutorul unor tehnici judiciare – gaura făcută de un ac de gămălie în cele șase bancnote furate – care o marcaseră pe viață și datorită căreia îl prefera pe Emil față de meșterul detectiv Ture Sventon, a cărui tehnică de cercetare se baza mai degrabă pe intuiție. Cel mai ilustrativ exemplu era acela cu observațiile lui repetate despre pantofii ascuțiți ai lui Ville Vessla și concluziile sale referitoare la caracterul purtătorului lor. Lisa Mattei era mai interesată de partea tehnică a muncii de polițist încă de când era mică.

•

După antrenament, Anna Holt i se alătură la umbră și încep să citească și ea. Cu ajutorul listei de numere apelate, mărturii și diferite informații relevante din punct de vedere criminalistic, Lewin întocmise un orar cu toate acțiunile întreprinse de infractorul lor în ziua în care a violat-o și strangulat-o pe Linda Wallin. Anna Holt avea nevoie de el pentru audierea următoare și își propusese să învețe pe de rost fiecare oră și minut și fiecare detaliu, cât se poate de exact.

•

Începând cu ora optsprezece, în ziua de joi, trei iulie, Månsson se afla în apartamentul lui de pe Frövägen, din cartierul Öster, la aproximativ un kilometru de centrul orașului Växjö. După ora douăzeci și două, Månsson fu vizitat de martora lor care îi refuză avansurile sexuale. Femeia părăsi apartamentul pe la unsprezece noaptea și Månsson începu să dea telefoane imediat după plecarea ei.

Între unsprezece jumătate și miezul nopții a apucat să sune de pe fix la unsprezece numere diferite. Toate aparținând unor femei, cunoștințe de-ale lui. Nouă dintre ele nu erau acasă în clipa aceea și Månsson nu părea să fi lăsat niciun mesaj. Una dintre ele a vorbit cu el, dar avea alte planuri și nu se putea întâlni cu el. O alta i-a trântit receptorul în nas când și-a dat seama cu cine vorbește.

Månsson plecă în oraș și fiindcă documentația din următoarele două ore se baza mai mult pe declarațiile unor martori, nu era la fel de credibilă ca, de pildă, un apel telefonic controlabil, dat de pe un fix sau de pe un mobil. Imediat după miezul nopții, Månsson a făcut o vizită la una dintre martorele cele mai recurente în ancheta lor, o vecină care se întorcea acasă după o plimbare cu câinele. Martora era sută la sută sigură de ziua, ora și persoana cu care se întâlneau. În plus, Månsson era pe jos și se îndrepta spre centru. Lewin a oftat și și-a notat declarația martorei.

După aceea mai existau două declarații conform cărora se putea trage concluzia că Månsson fusese la cel puțin un pub din centrul orașului. Cea a barmanului care l-a servit cu o halbă mare pe la douăsprezece și jumătate, după care, pe la unu, un altul l-a recunoscut și și-a amintit că, pe de o parte, Månsson era singur, ceea ce se întâmpla foarte rar, și că părea „extrem de tulburat și aproape paranoic”. Lewin a oftat de două ori și și-a notat și declarațiile acestor martori. Următorul martor susținea că l-a văzut pe Månsson într-un alt local din apropiere, undeva între ora unu și două noaptea. Îl recunoscuse pe Månsson după fotografiile din ziare, așa că „era sută la sută sigur că era el”, drept care Lewin mai oftă o dată.

După două, situația era mult mai clară. Era ora la care Månsson a sunat la vechiul număr de telefon al Lottei Ericson de pe mobil, de undeva din centru. Și fiindcă Lewin se întâlneau personal cu martora și văzuse și desfășurătorul cu numerele apelate de pe mobilul lui Månsson, n-a avut motiv să ofteze nici măcar o dată.

După ora trei, acesta a apărut la ușa mamei Lindei Wallin. Mașina Lindei era parcată pe strada din fața casei și probabil că Månsson a recunoscut-o. I-a venit o idee spontană și a urcat să o vadă. Nimic ciudat până aici, deoarece interfonul era scos din funcțiune de câteva zile.

A greșit, probabil, etajul, din același motiv pentru care a apelat un număr greșit, și a sunat la ușa fostului apartament al mamei Lindei, de la ultimul etaj. Dar, de îndată ce câinii au început să latre la el, a coborât repede și a verificat încă o dată plăcuțele cu nume de la intrare. A găsit o „L. Ericson”, a aruncat zarul și a sunat la ușa respectivă, iar Linda, care tocmai se întorsese acasă, i-a dat drumul.

•

În ceea ce privea cele întâmplate mai târziu, nu putea decât să dea cu presupusul, dar fiind vorba de propriile speculații, Lewin avea deplină încredere în valabilitatea lor. Dimpotrivă, prezumpțiile lui constituie baza unor noi concluzii pe care le notă în jurnal. Faptul că Månsson n-a mai fost pe la mama Lindei de trei ani, de când s-a produs schimbul de apartamente. Că probabil femeia nici n-a vorbit cu el despre asta. Că Linda nu-i spusese nici ea nimic și că era vorba despre o vizită spontană, nu una planificată sau anunțată din timp.

•

Între trei și un sfert și cinci dimineța, Månsson s-a aflat la locul crimei împreună cu victima. Pe la ora cinci, a sărit pe geamul dormitorului și, cel mai probabil, a parcurs distanța dintre locul crimei și apartamentul lui pe jos. N-avea cum să ajungă acasă mai târziu de cinci și jumătate.

Apoi a împachetat câteva lucruri într-o geantă sport și a decis să părăsească orașul. De ce, nu era clar. Avea deja bilete la Gyllene Tider, care aveau concert pe insula Öland în seara aceea, dar Månsson trecuse prin multe de când le cumpărase. Să fi fost vorba de o tentativă de evadare fără chef? O încercare de-a face rost de un alibi, drept care nu luă autobuzul spre Kalmar.

Probabil că atunci i-a venit ideea să fure Saab-ul vechi al căpitanului, se gândi Lewin. Varianta cu autobuzul nu era prea deșteaptă. Mai bine călătorea singur.

În clipa următoare, Månsson se deplasează pe jos de la apartamentul lui de pe Frövägen până la parcare de pe Högstorpsvägen, aflată la aproximativ un kilometru de blocul lui. Pe la ora șase dimineța, e văzut de martora de nouăzeci și doi de ani, fură mașina și pleacă. Deloc imposibil, având în vedere că o plimbare rapidă era de-ajuns ca să parcurgă distanța aceea în doar câteva minute.

Pe la șase și un sfert ajunge la periferia orașului Kalmar și se descotorosește de mașină. Ceasul trebuie să fi fost în jur de opt, în caz că a respectat limita de viteză, se gândi Lewin.

De mașină scapă destul de repede și între timp se face în jur de opt și jumătate. Cum a ajuns în Kalmar era neclar. Dar dacă se lua după reconstituirea poliției locale, era cât se poate de posibil să fi parcurs pe jos distanța rămasă. Cei aproximativ zece kilometri până la locuința femeii pe care o sună la nouă dimineța puteau fi acoperiți în două-trei ore. În plus, nu trebuia să-și facă griji că cineva îl văzuse în autobuz sau să aibă contact cu vreun șofer inimos, în caz c-ar fi făcut autostopul.

Månsson petrecu ziua de vineri în Kalmar și pe Öland și părăsi insula pe la miezul nopții. Poliția nu reuși să dea de tânăra cu care dispăruse de la concert, deși o rugară să-i contacteze printr-un apel publicat în ziarele locale.

Unde a petrecut restul weekendului nu se știa. În orice caz, luni dimineța era

deja la serviciu, în Växjö.

•
— Jan Lewin ăsta e un om scrupulos, constată Anna Holt după ce termină de citit.

— Mie mi se pare cam plictisitor, interveni Mattei. Și are un fel extrem de angoasant de a reda faptele. Cred că face apel la fapte concrete tocmai ca să-și controleze propria angoasă.

— Nu ca Johansson care o ține una și bună cu poveștile lui eroice și eșecurile ridicole ale celorlalți, spuse Holt și o privi curioasă pe Mattei.

— Nu, în niciun caz, zise Lisa Mattei. Lars Martin Johansson nu semăna deloc cu Jan Lewin, deși erau cam de aceeași vârstă. Dimpotrivă. Poveștile lui Lars Martin Johansson o învățaseră mai multe despre ceea ce înseamnă să fii polițist decât orice altceva ce a făcut, citit sau auzit, în plus, era extrem de amuzant, iar poveștile lui aveau mereu o poantă din care se putea învăța ceva.

— Și sunt și adevărate, bine-nțeles, spuse Holt, zâmbind încântată.

•
Sută la sută, conform Lisei Mattei, și extraordinare, în sensul că Lars Martin Johansson era unul dintre puținii oameni care au înțeles că uneori adevărul putea fi găsit doar printr-un dialog intern cu propria conștiință. Același lucru despre care scria și Skinner în eseurile sale științifice despre introspecție ca mod de a găsi adevărul și lumina. Și care n-are nimic de-a face cu perspectiva noastră plictisitoare și previzibilă despre diferența dintre adevăr și minciună.

— Deci, Johansson nu minte niciodată, o provocă Holt.

— Nu în sensul ăla convențional, spuse Mattei. Nu e genul ăla. Johansson nu-i minte pe ceilalți.

— Dar ce gen e, după părerea ta?

— Genul care se minte pe sine, îi răspunse Mattei dintr-o bucată.

— Nu știu de ce nu te măriți cu el, Lisa, spuse Holt.

— E deja însurat. În plus, nu cred că sunt genul lui, constată Mattei cu un oftat.

91.

În luna aceea, Anna Holt trecu la o tactică ofensivă și îl confruntă pe Bengt Månsson cu jurnalul întocmit de Jan Lewin. Lisa Mattei fusese înlocuită de Anna Sandberg, asta ca să-i reamintească de unica și cea mai mare pasiune din viața lui.

— Cum vrei să faci, Anna? întrebă Sandberg.

— Eu vorbesc, tu asculți. Dacă o să vreau să intervii cu ceva, o să-ți fac semn în prealabil, îi explică Holt.

— N-am nimic împotriva.

— Nicio amenințare, nicio promisiune, nu ne grăbim nicăieri. În rest, poți să pari cât se poate de afurisită, explică Holt.

— Asta din urmă n-o să fie o problemă, spuse Anna Sandberg.

— Având în vedere că până acum am fost sinceră față de tine, am zis c-ar fi bine să-ți arăt rezumatul ăsta, începu Anna Holt și îi întinse lui Månsson jurnalul întocmit de Jan Lewin.

— Apreciez, spuse Månsson politico.

— Bine, spuse Anna Holt și zâmbi prietenos. Atunci îți propun să-l citești liniștit. Noi știm deja că tot ce scrie acolo e adevărat fără să te întrebăm și pe tine, dar ar fi interesant să auzim și o explicație din partea ta.

Cinci minute mai târziu, Bengt Månsson terminase de citit.

— Da, văd ce scrie, spuse Månsson. Și când văd așa, negru pe alb, îmi amintesc că m-am întâlnit cu Linda în seara aia... adică noaptea, se corectă el. Îmi amintesc că la început am stat și am discutat și că apoi am făcut sex, pe o canapea, pare-mi-se... dar după aceea nu-mi mai amintesc nimic.

— După aceea nu-ți mai amintești nimic, repetă Anna Holt.

— E ca o gaură neagră, spuse Bengt Månsson.

— Care e ultimul lucru de care-ți amintești? îl întrebă Anna Holt.

Månsson își amintea că s-a întâlnit cu o prietenă veche. Că a fost acasă la ea. Fata locuia în Kalmar. Că au făcut sex în ziua aceea. Că au fost la un concert. Cu

Gyllene Tider. De asta își amintea. Făcuse rost de bilete înainte de Midsummer. Prin niște cunoștințe de la serviciu.

Dar după aceea totul era neclar. Mai ales faptul că îl cuprinsese o angoasă cumplită, fără să știe de ce. Își aducea aminte și de asta. Și că a plecat de acolo, pur și simplu. Și-a părăsit amica. A plecat de la concert. Acasă, la apartamentul lui. Își aducea aminte vag că a luat autobuzul de la Kalmar până la Växjö. O gaură neagră, un sentiment de angoasă puternică și apoi acasă. Nu știa exact când a ajuns, dar probabil ziua, pentru că strada era plină de oameni.

— Cândva sâmbăta, pe la miezul zilei ai ajuns acasă la tine, spuse Holt.

— Dacă zici tu, spuse Månsson ridicând din umeri. În capul meu e o gaură neagră și atât.

— Voiai să zici ceva, Anna? întrebă Holt și se întoarse spre colega ei.

— Deci tot ce-ți amintești e că nu-ți amintești nimic, spuse Anna Sandberg pe un ton ironic.

— Da, spuse Månsson și o privi de parcă abia atunci ar fi descoperit că e acolo.

— Dar îți amintești clar că ai avut o lacună, spuse Anna Sandberg.

— Da, spuse Månsson. E ca o gaură neagră și atât.

— Între orele patru dimineața, vineri, și amiaza aceleiași zile, vrei să zici? E doar o gaură neagră?

— Da, spuse Månsson. E complet inexplicabil.

— Da, așa e, îl aprobă Anna Sandberg. N-am auzit niciodată de o lacună delimitată cu atâta acuratețe. Ciudat că îți amintești așa de bine. Că îți amintești exact ce nu-ți amintești, vreau să zic, și, spre norocul tău, e exact perioada în care o strangulezi și o violezi pe Linda.

— Doar nu crezi că aș minți despre una ca asta, o întrerupse Månsson.

— Probabil că n-ai recunoaște, spuse Anna Sandberg și ridică din umeri. Ești prea laș, pur și simplu. De fapt, tu ești cel demn de milă, nu noi.

— Gaura aia neagră, interveni Anna Holt ca să schimbe subiectul. N-ai vrea să încerci s-o descrii? Cum arată?

•

Ca o gaură obișnuită. Care îi insufla o angoasă puternică, fără să știe de ce.

•

— Se pare că s-au întâmplat niște lucruri oribile cât timp te aflai în gaura aia, constată Anna Sandberg. Ce zici, n-ai vrea să încerci să ieși de acolo?

— Ce vrei să spui? o întrebă Månsson.

— Povestindu-ne ce ai făcut acolo. În timp ce erai în gaură, explică ea.

— Nu știi, spuse Månsson. Pur și simplu, m-am trezit acolo.

•

Mai mult de atât n-au reușit să scoată de la el, deși au continuat interogatoriul tot restul zilei. Spre sfârșit, Månsson ținu să le povestească și el câte ceva. Spunea că era important să le înțeleagă. Înainte de toate: nu o omorâse pe Linda. Au făcut sex. Consimțit. De rănit, n-a rănit-o în niciun fel.

— De unde știi? îl întrerupse Anna Sandberg. Nu ziceai că nu-ți amintești?

•

Månsson o știa, chiar dacă nu-și amintea. N-ar fi putut să facă așa ceva. Nu era în stare nici măcar să-și închipuie așa ceva.

— Gândește-te bine, îi propuse Holt și apoi puse punct audierii.

•

— În orice caz, l-am băgat în apartament. L-am dus până la canapeaua pe care a făcut-o cu Linda, spuse Anna Sandberg și dintr-odată păru la fel de însetată de sânge cum se simțise pe tot parcursul anchetei.

— Da, spuse Anna Holt și ridică din umeri. Dar nu nouă ne povestește chestiile astea.

— Mă tem că nu înțeleg, spuse Anna Sandberg.

— N-o să ne zică mai mult de atât, spuse Holt. Vrea doar să lanseze povestea cu gaura neagră.

— În orice caz, recunoaște că nu-și amintește nimic, spuse Anna Sandberg.

— Da, nu-i chiar prost, constată Holt. Știe să citească printre rânduri. Mă refer la toate urmele găsite de Enoksson și colegii lui. Avocatul l-a școlit în privința asta, sunt sigură.

— Mă tot gândeam la o chestie, spuse Anna Sandberg. De ce nu ne servește varianta cealaltă? Cea cu jocul erotic care o ia razna, explică ea.

— Cea mai simplă explicație e că avocatul lui l-a sfătuit să nu zică nimic, spuse Holt și oftă încet.

92.

În penultima lui noapte petrecută la Växjö, Jan Lewin visă despre vara aceea în care tatăl lui l-a învățat să meargă cu bicicleta. Aceeași vară în care a primit prima lui bicicletă adevărată, o Crescent Valiant roșie. Aceeași vară în care tatăl lui a murit de cancer.

•

Când se trezi și ieși de la baie, simți nevoia să deschidă geamul ca să primească aer. Afară ploua. Era o ploaie mărunță și un cer întunecat. Se și răcise.

Ce naiba caut eu aici, de fapt, se gândi el. Gata, s-a terminat. E timpul să mă întorc acasă.

93.

Jan Lewin și Eva Svanström pleacă la mijlocul săptămânii. Își făcuseră treaba și nu mai era nevoie de ei. Cel puțin, nu în Växjö. În drum spre Stockholm, Lewin a încercat să-și adune curajul să-i spună Evei că era vremea să clarifice care era treaba cu ei. Ar fi fost bine ca el să se despartă de nevasta lui și ea de bărbatul ei. Ar fi fost bine să se mute împreună. Să-și clădească un viitor comun. Iar cel care trebuia să se grăbească cel mai tare era mai ales el, pentru că viața lui se scurta pe zi ce trecea.

•

Dar nu spuse nimic din toate acestea și, luând în considerare ce se întâmpla în capul Evei Svanström, poate că era chiar mai bine. De îndată ce a ajuns în Stockholm, Eva Svanström s-a hotărât să facă un efort să-și salveze căsnicia și să-i mulțumească lui Jan Lewin pentru timpul petrecut împreună. Când se gândea în urmă, își dădea seama că, de fapt, a trăgănat-o așa prea mulți ani, dar zilele petrecute cu ei au făcut toți acei ani mai ușor de suportat. Oare cum să explici cuiva acest lucru? se gândi ea. Când inima ți s-a oprit și tot ce mai ai în piept e o gaură neagră în care nici nu îndrăznești să te uiți. Și cu atât mai puțin să descrii ce ai acolo.

•

Nicio amintire dinainte să înceapă școala. O mamă despre care refuza să vorbească. Un tată adoptiv care se odihnea într-un mormânt pe care nu-l considera demn de efortul de a-l vizita, nici măcar ca să se pișe pe el. O gaură neagră de care își amintea foarte bine. O convingere de neclintit, conform căreia nu-i făcuse rău Lindei. Simplul gând c-ar fi putut s-o facă îl îngrozea, semn că n-avea cum să fi fost el.

•

Încă șase audieri, patru în prezența procuroarei. O dată fu înconjurat de trei femei, care se întreceau să vorbească despre el. Katarina Wibom, Anna Holt și Anna Sandberg.

— Trei la unu, constată Månsson, deși zâmbetul lui de victimă dusă la ghilotină părea extrem de forțat.

— Am zis că-ți place mai mult să fii în preajma femeilor, Bengt, spuse Katarina Wibom. Cu cât mai multe, cu atât mai bine, ne-am gândit noi.

•

Le mai rămânea de elucidat misterul găurii negre în care se aflase, conform expertizei medico-legale, Bengt Månsson în cele aproximativ șaiszeci de minute

cât i-a luat s-o violeze, tortureze și stranguleze pe Linda Wallin, iar mașina pe care o furase o oră mai târziu, ca să plece de acolo și să lase totul în urmă, era de un interes juridic limitat.

— O gaură neagră, recapitulă conducătoarea interogatoriului, Anna Holt.

— Plus o grămadă de dovezi juridice sută la sută concludente, adăugă Katarina Wibom.

— Măcar de-ar fi negat totul, spuse Holt. Sau dacă ar fi lansat varianta cu jocul erotic care a luat-o razna.

Ei, asta e, nu putem avea totul, își spuse în gând.

•

Vineri după-amiază, cinci septembrie, Knutsson și Thorén plecară și ei din Växjö. Aveau alte cazuri de omucideri care stăteau la coadă pentru serviciile lor. În plus, trebuiau să se ocupe și de teancul de hârtii ce se adunase între timp pe birourile lor din Stockholm. Fiind niște băieți politicoși și bine-crescuți, înainte de plecare, își luară rămas-bun de la comisarul Bengt Olsson.

— Mulțumim pentru găzduire, spuse Knutsson.

— În cel mai rău caz, ne vedem din nou, spuse Thorén. Mă rog, înțelegeți ce vreau să zic, Bengt, adăugă el pe un ton apologetic.

— Te înțeleg perfect, spuse Olsson zâmbind. Fără voi ne-ar fi fost greu să dezlegăm ițele. Deși, da. Mai devreme sau mai târziu l-am fi găsit cu ajutorul probelor ADN.

•

— Fără noi, s-ar fi mutat împreună, Olsson și micuțul Bengt Månsson, filosofă Knutsson în mașină, în drum spre Stockholm.

— Și-ar fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți, îl aprobă Thorén.

— Oare ce-o să se aleagă de Bäckström? se întrebă Knutsson.

— Bäckström se descurcă oriunde, oricând, spuse Thorén.

94.

Vineri, doisprezece septembrie, Anna Holt și Lisa Mattei părăsiră și ele orașul Växjö și se întoarseră la Stockholm. Holt urma să-și reia slujba temporară de șef al unității de coordonare națională din cadrul Brigăzii Naționale de Criminalistică. Johansson încercase deja s-o ademenească fluturându-i pe sub nas un post nou de comisar-șef, aflat în directa lui subordonare. Ar fi urmat să-i fie un fel de confident personal. Însă gândul c-ar fi nevoită să asculte toate poveștile lui n-o atrăgea deloc pe Holt care, până la urmă, a spus nu. Johansson reacționează exact așa cum se aștepta. Stătu îmbufnat ca un copil câteva zile, după care totul s-a reîntors pe făgașul lui normal și Johansson o salută cu o voioșie aproape demonstrativă ori de câte ori se întâlneau pe coridor.

Zici că-i un copil, își spuse în sinea ei Holt. Mă întreb ce năzdrăvănie o să-i mai treacă prin cap data viitoare.

•

Lisa Mattei își luă concediu fără plată pentru terminarea studiilor din cadrul Universității din Stockholm. Spera să termine înainte de Anul Nou. În același timp, ezita. Fiecare problemă științifică pe care o rezolva părea să genereze două probleme noi, unele și mai interesante decât cea pe care o terminase de rezolvat, și singura variantă pe care ar fi acceptat-o fără să clipească ar fi fost genul de post pe care Anna Holt îl refuzase de curând și pe care Johansson nu avea de gând să i-l ofere ei.

Ciudat că un om atât de perspicace nu-și dă seama ce-i mai bun pentru el, se gândi Mattei.

•

Înainte să plece, Anna Holt avu o întrevedere mai lungă cu procuroarea Katarina Wibom, ocazie cu care îi predă sute de pagini de procese-verbale de la audieri. În total, douăsprezece, toate cu suspectul Bengt Månsson. În afară de unul, toate fuseseră desfășurate sub formă de dialog, printate frumos și așezate într-o mapă cu blazonul regal galben-albastru și sigla poliției din Växjö pe copertă. Prefațată de un rezumat explicativ destinat procuroarei.

— Mai departe de atât n-am ajuns, așa că va trebui să preiei ștafeta de aici, constată Holt și făcu semn spre teancul de hârtii de pe masa dintre ele.

— Mulțumesc mult, Anna, spuse Katarina Wibom. E mai mult decât aș putea pretinde și mai clar mai mult decât mă așteptam.

— Ce-o să se întâmple de-acum încolo? întrebă Holt. Mi-ai promis c-o să-mi spui, dacă-ți mai amintești.

— Închisoare pe viață pentru omor, spuse procuroarea. Din câte îmi dau seama, Månsson și avocatul lui au două variante de apărare.

— Care? întrebă Holt.

•

Prima variantă era cea a jocului erotic care deviasse. Victima a consimțit asupra actului sexual, dar circumstanțele nefericite au dus la omucidere din neglijență, și Månsson urma să scape cu câțiva ani de închisoare.

— Și tu ce crezi? întrebă Holt.

— Nicio șansă, spuse procuroarea. Nici n-o să mă obolesc să pledez pentru omor din neglijență. Ajunge dacă mă bazez pe ce zic medicii legiști și inspectorii judiciari.

— Ești sută la sută sigură? o întrebă Holt.

— Vorbim de Judecătoria din Växjö, îi reaminti procuroarea. Mă rog, dacă e să ignorăm că nu s-a întâmplat cum zice el. Sper că avocatul lui e destul de deștept și-o să-l sfătuiască nici să nu încerce.

•

— Și cealaltă variantă? îi reaminti Holt.

•

Cea cu amnezia temporară, îi explică procuroarea. Dacă nu de alta, ca dovadă că era labil psihic. Ca să pregătească terenul pentru povestea cu abuzurile sexuale la care fusese supus în copilărie, poveste pe care abia aștepta să le-o servească în caz c-ar fi trecut printr-o evaluare psihologică și-ar fi avut ocazia să discute cu toți medicii ăia care, spre deosebire de majoritatea oamenilor, puteau să vadă ce se petrece în mințile semenilor lor.

— De când tanti și nenea ăia în halat alb și-au umplut jobenele de magicieni cu amneziile temporare ale infractorilor noștri, brusc, niciun derbedeu nu-și mai amintește nimic, oftă procuroarea.

— Dar ce s-a întâmplat cu vechea și cinstita beție suedeză? întreb Holt și oftă și ea.

— A dispărut în clipa în care am început să-i condamnăm la închisoare pe viață pe bețivani, cu toate că tocmai ăștia intrau în categoria aia care nu-și mai amintea că-n seara precedentă a băgat briceagul în cel mai bun prieten la cârciuma din sat. Mai nou, e mai complicat. Scuza cu băutura nu mai există. Nici măcar dacă ți-ai marinat creierii în alcool în ultimii douăzeci de ani. Psihiatria legală se dezvoltă cu pași repezi, să știi. Tot timpul. Doar noi mai stăm și batem pasul pe loc și acum.

— Și crezi că scapă cu atât?

— Nici vorbă, cel puțin la Tribunalul din Växjö, spuse procuroarea. Poți s-o uiți. În schimb, în ceea ce privește Curtea de Apel, pentru că acolo o să

ajungem... hm, n-aș ști ce să-ți zic.

— Condamnare la detenție într-o unitate psihiatrică de înaltă securitate, cu cerere de externare specială, trase concluzia Holt.

— S-ar putea. În orice caz, ceva de genul ăsta. Și singura noastră consolare e că majoritatea avocaților au o imagine cam distorsionată despre cum e să aterizezi într-o unitate psihiatrică cu circuit închis.

— N-o să aibă o viață ușoară, spuse Holt.

— Nu, în niciun caz, spuse procurorul.

95.

În cea de-a doua zi de luni din octombrie, Clubul Jurnaliștilor din Stockholm a organizat o întrunire în cadrul căreia s-au discutat diferite probleme de securitate legală, generate de investigarea notoriului caz Linda. Unele dintre cele mai cunoscute personalități media au fost invitate la discuții, întâlnirea fiind prezidată, firește, de redactorul-șef al cotidianului *Dagens Nyheter*.

Dar nu el era cel mai ales oaspete al întrevederii – cel puțin dacă ar fi să-l așezăm la masa Maiestății sale, Regele – ci invitatul de onoare, cancelarul de justiție, CJ, în persoană.

CJ se arată extrem de îngrijorat de metodele de investigare ale poliției în ceea ce privea cazul Linda și alte dosare asemănătoare din ultimul timp. Conform informațiilor cerute de el, poliția din Växjö împreună cu Brigada Națională de Criminalistică recoltaseră probe ADN voluntare de la aproape șapte sute de persoane. Probe care n-aveau nicio legătură cu infracțiunea comisă.

Conform datelor obținute de echipa lui de investigare de la Brigada Națională de Criminalistică, dosarul a fost rezolvat tot prin metoda veche, combinând informațiile primite din afară cu declarațiile martorilor și filajul clasic. Sigur, nici proba ADN găsită la locul crimei nu era de neglijat, mai ales că fusese prezentată de procuroare ca dovadă încă din etapa preliminară a anchetei. Oricum, fără să vrea să anticipeze sentința, CJ era de părere că restul probelor adunate în mod tradițional ajungeau cu vârf și îndesat pentru ca procurarea să-l acționeze în justiție pe infractor.

Personal, CJ era extrem de critic față de folosirea cuvântului „voluntar” într-un context în care, de fapt, era vorba despre posibilitatea poliției și a procurorii de a folosi așa-numite „dispoziții legale obligatorii”. Din câte își dădea el seama, aceste două metode nu însemnau unul și același lucru, drept care saluta propunerea autorităților de a putea aduna și analiza probe ADN și de a înregistra rezultatele, iar problema voluntariatului avea să fie în curând desuetă, într-o lume ideală imaginată de CJ, statul dispunea de un registru cu ADN-ul fiecărui cetățean al său, colectat încă de la naștere. Din respect față de ei, dacă nu de altceva.

În încheiere, CJ profită de ocazie să-i felicite pe jurnaliști pentru meticulozitatea cu care au urmărit munca polițiștilor. Cu o modestie emoționantă, admise că, fără vigilența lor, putea chiar să-i fi scăpat toată problema, dacă nu îl avertizau din timp.

Reprezentanții media nu avură niciun comentariu negativ față de analiza și

concluziile cancelarului de justiție. Era vorba de o problemă semnificativă pentru orice stat democratic și de drept, care, conform redactorului-șef de la *Dagens Nyheter*, avea să ocupe un loc și mai important în ziarul lui pe viitor. El, unul, era și mândru, și fericit că cei care au declanșat avalanșa au fost el și colegii lui de la DN.

Președintele Clubului Jurnaliștilor care conducea dezbaterile profită de ocazie să-l întrebe pe redactorul-șef de la *Smålandsposten* – pentru că acesta se afla oricum la fața locului, și fiindcă nu se întâlneau în fiecare zi – cum se făcea că un ziar mai mic din provincie a refuzat un articol pe care cel mai mare cotidian al Suediei a ales să-l publice imediat, completându-l cu editoriale și reportaje, plasate pe paginile cu știri.

•

Redactorul-șef de la *Smålandsposten* îi mulțumi pentru întrebare. Fără a intra în prea multe detalii, putea să le spună că decizia lor se baza pe cunoștințele pe care le aveau despre autorul articolului cu pricina. Cunoștințe pe care colegii de la *Dagens Nyheter* nu le dețineau, probabil, sau pe care au ales să le ignore. Ce știa el, un simplu țăran din provincie, despre criteriile de valoare ale celui mai de vază cotidian al țării?

Indiferent care ar fi fost adevărul, ținu să precizeze că el a fost cel care l-a refuzat pe bibliotecarul Marian Gross, lucru pe care nu l-a regretat nicio clipă, și, în caz că primea oferte similare în viitor, avea să procedeze tot așa.

•

După ședință, jurnaliștii porniseră spre Opera Bar, Veranda Hotelului Grand și alte localuri din apropiere, destinate unei clientele cu buzunarul mai plin și, ca de obicei, dezbaterile a continuat până pe la jumătatea nopții, după care participanții se întoarseră la familiile lor, pentru câteva ore de odihnă bine-meritată.

96.

Luni, 20 octombrie, procesul intentat împotriva lui Bengt Månsson începu la Tribunalul din Växjö. Sentința fu comunicată trei luni mai târziu, pe data de 19 ianuarie, în anul următor. Motivul pentru care dură atât de mult era faptul că tribunalul luase decizia să-l supună pe Bengt Månsson unei evaluări psihiatrice amănunțite, care să servească drept bază pentru o viitoare sentință.

Clinica de psihiatrie juridică din Lund le dădu un răspuns încă de pe 20 decembrie, dar au urmat sărbătorile de iarnă, Crăciunul, Anul Nou și perioada de concedii. În plus, tribunalul avea nevoie de timp ca să finiseze și să-și cosmetizeze formulările și, în general, să se gândească bine la ce avea să decidă.

Oricum, din concluzia neconfidențială a raportului psihiatric reieșea că Månsson suferea de tulburări psihice grave, dar că acestea nu erau atât de semnificative încât să necesite tratament într-o unitate cu circuit închis. Tocmai de aceea, curtea a decis în unanimitate să urmeze propunerea procurorii și să-l condamne pe Bengt Månsson la închisoare pe viață pentru omor.

Avocatul apărării contestă însă sentința, iar cazul ajunsese la Curtea de Apel, care ceru la rândul ei o evaluare psihiatrică nouă, efectuată de data aceasta la spitalul Sankt Sigfrid din Växjö, sub conducerea profesorului de psihiatrie judiciară Robert Brundin.

Brundin ajunsese la o concluzie diferită față de colegii lui din Lund. Era ferm convins că Månsson suferea de o tulburare psihică extrem de gravă, drept care, la sfârșitul lunii martie, Curtea de Apel îl condamnă pe inculpat la internare într-o unitate psihiatrică închisă, cu permis de ieșire restricționat, pentru omor.

Profesorul Brundin apăru la televizor la doar o săptămână după pronunțarea sentinței, în cadrul uneia dintre numeroasele emisiuni sociale de pe postul național. Ce se întâmpla era că infractorul lor era un psihopat cu tulburări grave și cu un psihic cu trăsături extrem de haotice. Acestea puteau fi, la rândul lor, explicate prin niște traume grave, suferite de criminal în copilărie.

Sigur, nu era vorba despre experiențe de război, ca la majoritatea infractorilor cu trăsături haotice – în sensul clasic al cuvântului – dar consecințele și natura lor puteau fi comparate oricând cu astfel de experiențe. Însă, din păcate, Brundin nu putea să intre în detalii din cauza clauzei de confidențialitate presupuse de statutul lui de medic. În orice caz, nu era vorba despre un sadic sexual, cu o fantezie erotică deviantă. Și nici despre o personalitate haotică *per se*. Era, mai degrabă, o formă intermediară între sadicul sexual și infractorul haotic.

— Cu alte cuvinte, am găsit veriga lipsă dintre cele două tipologii de bază,

constată mulțumit Brundin, urându-și succes și lui, și pacientului său în viitoarea lor colaborare.

— Credeți că reușiți să-l vindecați vreodată? îl întrebă reportera.

Cu tot respectul pentru ea și emisiunea ei, Brundin era de părere că întrebarea era prost formulată.

— Ce vreți să spuneți?

— De fapt, e mai important să ne gândim la cum am putea să ajutăm generațiile următoare de infractori care se încadrează în tipologia lui, explică Brundin. Dar dacă vă interesează în mod specific perioada de tratament, mă tem că trebuie să vă dezamăgesc, spunând că pacientul nostru aparține unei generații deja pierdute, încheie Brundin, un om extrem de citit, pe deasupra.

Bäckström urmărește programul la televizor de acasă, din apartamentul confortabil din apropierea secției de poliție, acompaniat de o berică, un păhărel de whisky, o adeverință de concediu medical și un dosar de hărțuire sexuală recent prescris. Plicul maro nu se golise încă: ce să mai, putea fi și mai rău.

Tot ar fi fost mai bine să facă săpun din nenorocit, se gândi Bäckström care, în ciuda tarelor lui, era un om al justiției.

97.

Vineri, 24 octombrie, mama Lindei Wallin urma să depună mărturie la Tribunalul din Växjö referitor la legăturile ei cu bărbatul care îi omorâse fiica. Cu o zi înainte, femeia a vorbit la telefon cu Anna Sandberg și cele două stabiliră că Anna se va duce după ea cu mașina. În general, zicea ea, nu s-a mai simțit așa de bine de mult și abia aștepta să lase, în sfârșit, totul în urmă, ca s-o poată jeli în liniște pe fiica ei.

Dimineața, când Anna Sandberg a ajuns acolo, ușa de la intrare era deschisă și se bălăngănea în vântul tomnatic. Văzând că pietrele de pe marginea potecii frumos greblate lipseau, Sandberg a înțeles imediat ce s-a întâmplat. Scafandrii o găsiră în ziua aceea, la patru metri adâncime. Înainte să intre în apă, femeia și-a pus un palton de iarnă cu buzunare încăpătoare umplute cu pietre. Apoi și-a legat brațele cu o curea, ca să nu cumva să se răzgândească în ultima clipă.

În buzunarul de la piept avea o fotografie făcută la o petrecere de Midsummer, organizată la casa tatălui Lindei cu aproximativ trei ani în urmă. În mijloc se vedea Linda zâmbind, încadrată de mama ei și de ucigaș. Cineva încercuise fața Lottei Ericson și a lui Bengt Månsson cu tuș permanent și scrisese „ucigași” deasupra lor. Plicul în care fusese trimisă zăcea pe podeaua bucătăriei. Expeditorul nu-și trecuse numele și adresa, dar ștampila sugera că fotografia fusese trimisă miercuri, din Växjö.

Raportul medico-legal sosi cu mult înainte de încheierea procesului și concluzia a fost clară încă din clipa în care au găsit-o. Mama Lindei s-a sinucis. Durerea provocată de pierderea fiicei îi dăduse lovitura de grație, iar poliția n-a reușit să afle niciodată cine fusese expeditorul fotografiei din buzunarul ei. Tatăl Lindei declară că nu știe nimic, atunci când a fost audiat de poliția din Växjö și că, oricum, trecuse de mult peste pierderea fostei sale soții.

Nu-i mai rămânea altceva decât să onoreze memoria singurei și mult iubitei sale fiice.

98.

În luna aprilie a anului următor, CRP, comitetul responsabil pentru personalul angajat din cadrul Poliției Suedeze, rezolvă, în sfârșit, dosarul comisarului criminalist Evert Bäckström. Motivul pentru care le luase atâta timp era că procurorul a fost nevoit să prescrie reclamația împotriva lui Bäckström din lipsă de dovezi concludente.

Fusesse o anchetă complicată. Pe de o parte, nu dețineau dovezi suficiente, pe de altă parte, Bäckström o ținu una și bună cu prima versiune, conform căreia reclamanta urcase la el aproape cu forța, cu toate că Bäckström i-a sugerat să-l aștepte la bar în timp ce el făcea un duș, extrem de necesar, de altfel, și își punea o cămașă curată. Pe la finalul anchetei, reclamanta refuză să colaboreze, spunând că n-are rost și, în momentul acela, procurorul chiar n-a mai avut încotro.

Le mai rămânea să clarifice niște abateri financiare însumând aproximativ douăzeci de mii de coroane. Diverse retrageri de bani nedocumentate, o factură ciudată emisă de o spălătorie, un desfășurător cu o listă de materiale diverse, printre care treizeci și unu de bureți de șters tabla, la 96 de coroane bucata, o factură emisă pe camera de hotel a colegului său pentru vizionarea unui film porno și alte curiozități, care mai de care. Dar mai ciudat era că, în aceeași zi în care cei de la Financiar i-au atras atenția asupra acestor abateri, Bäckström a reglat toate neregularitățile cu bani gheață, ceea ce, având în vedere reputația lui, constituia, probabil, cel mai mare mister în situația aceea.

Oricum, asta nu l-a scutit de sesizările privind abaterile grave comise împotriva regulilor ce se aplicau pentru membrii Brigăzii Naționale de Criminalistică și reprezentantul lui de la uniune a trebuit să muncească pe rupte ca să găsească o soluție de compromis care să nu-i stea în gât superiorului lui, ȘBNC Lars Martin Johansson.

Bäckström se întoarse la postul lui vechi de la brigada regională de criminalistică din Stockholm, unde a fost plasat temporar la Bunuri Pierdute. Sau Depozitul, cum îi ziceau toți polițiștii adevărați, inclusiv Bäckström, cimitirului de biciclete abandonate și suflete rătăcitoare de polițiști.

În schimb, i s-a permis să-și păstreze titlul de comisar. Johansson nu era chiar atât de mojiș, iar Bäckström ar fi fost gata să renunțe singur la titlu, dacă asta ar fi însemnat că nu mai trebuia să împartă biroul cu Wijnbladh, vechiul lui camarad de arme care lucra acolo cu jumătate de normă de vreo cincisprezece ani, de când încercase să-și otrăvească fosta nevastă. Nu reușise decât să se otrăvească pe sine, drept urmare fusesse mutat de la Tehnic la Gulagul Poliției din

Stockholm.

99.

În luna mai a aceluiași an, în cadrul de-acum tradiționalei conferințe a Poliției organizate la sediul Centrului de Expoziții Älvsjö, comisarul Bengt Olsson ținu o prelegere apreciată despre tema principală a conferinței, conflictul dintre diferitele abordări polițienești. Olsson le povesti colegilor să-i despre experiența sa ca șef al anchetei preliminare în cazul Linda.

De o parte a baricadei se aflau el și colegii lui de la Poliția din Växjö, cu resursele lor limitate și, în același timp, o grămadă de cunoștințe despre oraș și localnici și o experiență practică demnă de luat în considerare, iar de cealaltă parte, Brigada Națională de Criminalistică, fără problema banilor, care prefera să abordeze un caz de pe un front cât se poate de larg.

Sigur că au existat fricțiuni între cele două grupări. Cât se poate de normal și nu era vina nimănui, conform spuselor lui Olsson, care susținea că cele două echipe proveneau din lumi diferite și susțineau valori culturale diferite. Desigur că au și învățat unul de la celălalt, și Olsson ținea neapărat să le mulțumească tuturor colegilor săi de la PC pentru contribuția generoasă adusă investigării cazului Linda, precum și celor de la Brigada Națională pentru înregistrarea imensei cantități de documentație generate de cazul cu pricina.

La final însă, Olsson își exprimă convingerea conform căreia cunoștințele locale au fost cele care au jucat, totuși, un rol decisiv în prinderea criminalului. Iar asta ar fi trebuit să le dea de gândit tuturor pe viitor, mai ales când venea vorba de întărirea resurselor poliției locale și regionale, înainte de investigația oricărei crime violente, lucru care ar fi trebuit să constituie baza unei noi modalități de organizare.

•

După prelegere, Lars Martin Johansson s-a dus la Olsson și i-a mulțumit. Nu doar în numele său, ci și în cel al colegilor lui. Rar se întâmpla ca atâția polițiști adunați într-un singur loc să aibă motiv să-i mulțumească unui coleg pentru atâtea bazaconii emise într-un timp-record, constată Johansson în cel mai politicos fel al său. Iar dacă Olsson simțea nevoia să emită și mai multe locuri comune în viitor, nu trebuia să se obosească să-l mai deranjeze, nici pe el, nici pe colegii lui.

•••

Vineri, 28 mai, Lisa Mattei și-a susținut teza de doctorat la Institutul de Filosofie Practică din cadrul Universității din Stockholm. Aceasta se intitula „În amintirea victimei?” și toată teza se concentra pe semnul întrebării de la sfârșitul

titlului. Studenta a ales să analizeze mesajul ascuns din materialele despre crimele sexuale ale căror victime erau femei, așa cum apăreau ele în mass-media, dintr-o perspectivă feministă.

Precum și: legătura semiotică clasică dintre conținut și expresie și faptul ciudat că prenumele a aproape două sute de femei a ajuns să constituie prefixul crimelor sexuale care le-au curmat viețile din ultimii cincizeci de ani. Cazul Brigitta, cazul Gerd, cazul Kerstin, cazul Ulla, ca să numim doar patru cazuri de omor cunoscute în toată țara, vechi de cincizeci de ani, sau alte patru din noul mileniu: cazul Kajsa, cazul Petra, cazul Jenny... și cazul Linda.

Aceste femei se transformaseră din persoane reale, concrete, în niște mesaje. În simboluri, conform vocabularului semiotic obișnuit. Iar cele mai sonore din prefixele acelea mai puteau fi reciclate o ultimă oară, în caz că poliția reușea să-l prindă pe ucigaș.

De la cadetul Linda Wallin, 20 de ani, se ajungea la cazul Linda. Și de aici, la ucigașul Lindei, ultima verigă juridică.

Simboluri pentru ce? Ce le unea, în afară de felul în care fuseseră omorâte, descrise în media și apoi expediate în cotloanele cele mai ascunse ale istoriei criminalisticii? Era clar că nu aveau de-a face cu o întrebare simplă, indiferent de problematica genului. Numele bărbaților nu erau niciodată folosite ca prefix la cuvântul „crimă”, fie că era vorba de o crimă de natură sexuală, sau de una cu motiv necunoscut. Simplul fapt de a fi om nu era de ajuns, pare-se. Trebuia să fii femeie, dar, în același timp, nu una oarecare.

Trebuia să fii o femeie de o anumită vârstă. Cea mai tânără dintre ele nu avea decât cinci ani când a fost violată și strangulată, ce-i drept, dar în afară de vreo douăsprezece prostituate, restul victimelor nu avuseseră mai mult de patruzeci. Nici motivul și modul de operare ale criminalilor nu ofereau o explicație exhaustivă. În cinci sute de cazuri de omor comise cam în aceeași perioadă, poliția putea fi sigură că motivul era unul sexual, fie că era vorba de dovezi concrete, fie că anumite fapte comise de criminal indicau acest lucru.

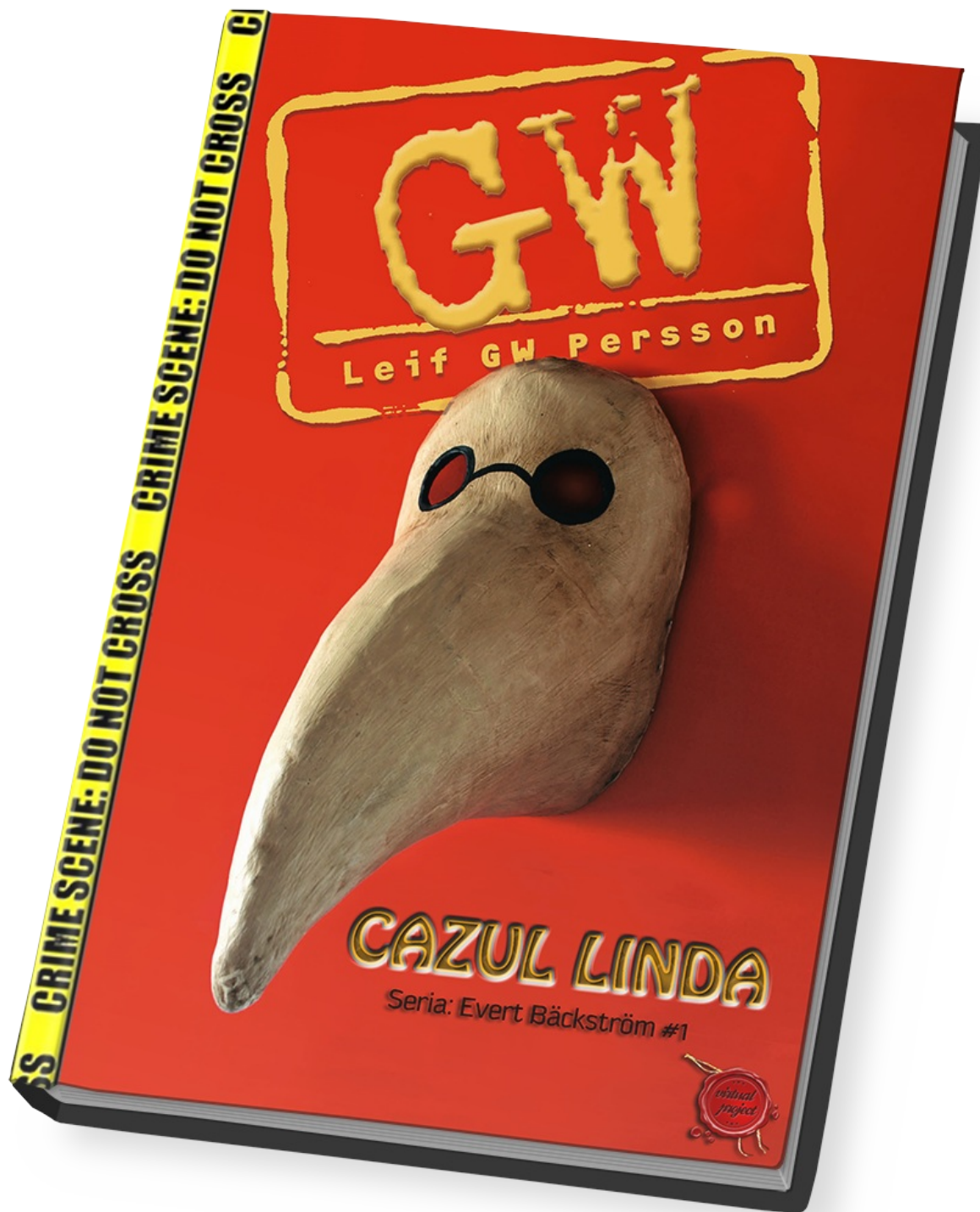
Lisa Mattei pusese cea mai evidentă întrebare, valabilă pentru orice om care gândește și pentru un agent de poliție care se întâmpla să fie femeie: de ce anume alesese media să nu publice nimic despre aproape șaiszeci la sută din cazurile acelea de crime sexuale ale căror victime au fost femei?

Multe dintre ele erau prea bătrâne. Cea mai în vârstă avea mai mult de nouăzeci de ani când a fost violată și ucisă cu o lovitură de topor. Unele avuseseră o situație socială extrem de precară. Altele se încurcaseră cu bărbați la fel de excluși din punct de vedere social. Multe dintre ele fuseseră ucise de infractori care au fost prinși imediat sau la scurt timp după comiterea crimei și povestea lor nu era suficient de captivantă ca să merite să fie pusă în pagină.

Cu alte cuvinte, nu erau valoroase din punctul de vedere al mass-mediei, ceea ce însemna, în mod concret și în termeni economici, că nu ar fi reușit să crească vânzările de ziare. Fotografiiile nu erau suficient de incitante. Nici textul n-ar fi sunat cine știe ce. Povești mult prea banale. Nu se potriveau scopului.

Dintr-un motiv necunoscut, Lisa Mattei a ales să-și dedice teza de doctorat celor două sute de femei numite în lucrarea ei, enumerate în ordine alfabetică, după numele de botez. Prima se numea Anna, Anna ca în cazul Anna, și ultima, Åsa, Åsa ca în cazul Åsa.

Dar numele meu e Lisa, Lisa de la Lisa Mattei, își spuse în gând Lisa Mattei, în timp ce apăsă ultima tastă de pe claviatura calculatorului ei. Am 32 de ani, sunt femeie, inspector criminalist și, în curând, doctor în filosofie.

virtual-project.eu

Notes

[← 1]

Bostadsrättsförening (în sued., în orig.) – asociația locatarilor (de fapt, un fel de firmă). Poate deține mai multe cartiere cu blocuri și chiar case, uneori în diferite orașe ale Suediei. În Suedia, există două variante de locuințe, cele cu chirie, numite *hyresrätt*, și cele care pot fi cumpărate, numite *bostadsrätt*, dar care nu constituie, de fapt, proprietatea privată a cumpărătorului. Acesta cumpără doar „dreptul de a locui” acolo, plătind în continuare lunar o sumă ce variază în funcție de facilitățile oferite și acoperă cheltuielile de întreținere. Singurele locuințe private sunt casele (vilele), cu tot cu terenul aferent.

[← 2]

Län, în sued. în orig., – unitate teritorială administrativă din Suedia.

[← 3]

Cel mai mare aeroport din Suedia, aflat lângă Stockholm.

[← 4]

Lanțuri de magazine care dețin monopolul în ceea ce privește comercializarea băuturilor alcoolice în Suedia, cu program redus.

[← 5]

Persoană însărcinată să-i apere pe cetățeni de excesele de putere ale administrației publice, în țările scandinave. (*N. red.*).

[← 6]
Drum.

[← 7]

Ångest, titlul original.

[← 8]

Torg – piață.

[← 9]

În Suedia, parterul este numit etajul (nivelul, planul) întâi, deci o clădire cu trei etaje în Suedia înseamnă, de fapt, o clădire cu parter și două etaje.

[← 10]

În multe locuințe suedeze, ziarul și corespondența se livrează „direct acasă”, printr-o fantă din ușa de la intrare, acoperită cu o clapă.

[← 11]

Laboratorul Național de Medicină Legală.

[← 12]

Restaurantele și cafenelele nu pot servi alcool decât cu permis, dar bere slab alcoolizată (2,8 grade) se poate cumpăra și de la magazinele alimentare sau cantine. Systembolaget (vezi nota 4) deține monopolul în ceea ce privește comercializarea alcoolului.

[← 13]

Prăjitură cu brânză nepasteurizată, ouă și migdale tocate, servită caldă.

[← 14]

Firmă care deține mai multe locuințe în toată țara.

[← 15]

Centrul Vechi al Stockholmului.

[← 16]

Nume feminin în varianta suedeză.

[← 17]

Unitate din cadrul poliției care are drept scop patrularea în cartierele orașului, informarea și stabilirea unei legături strânse cu locuitorii orașului; Poliția de Proximitate.

[← 18]

Dă-i drumul, spune. (în engl.).

[← 19]

Provincie suedeză cunoscută pentru diversele ei grupări religioase numite „frikyrkor” (biserici libere).

[← 20]

Personaj al lui Astrid Lindgren.

[← 21]

Tu vei afla prima (engl.).

[← 22]

Reality-show transmis pentru prima oară în Suedia, formatul fiind vândut mai târziu și altor țări.

[← 23]

Confuzie amuzantă, *å* în suedeză înseamnă „râu mai mic”, în timp ce *bäck* înseamnă „pârâu”.

[← 24]

Sărbătoarea solstițiului de vară, eveniment foarte important în cultura scandinavă, reprezentând și începutul perioadei concediilor. (*N. red.*).

[← 25]

În Suedia, persoane care emit doar amenzi de parcare, fără alte atribuții, angajați direct de municipalitate.

[← 26]

Medicament împotriva durerii capului.

[← 27]

Hochei de sală. (*N. red.*).

[← 28]

Afișe expuse în fața magazinelor alimentare, pe stradă etc.

[← 29]

Kalle – varianta de alint al numelui Karl.

[← 30]

Stâncă îngustă și înaltă, specifică insulelor Gotland și Fårö.

[← 31]

Säkerhetspolisen – Serviciile Secrete.

[← 32]

Referință la zona liberă numită Christiania din Copenhaga, unde este tolerată vânzarea drogurilor ușoare.

[← 33]

John Blund în orig.

[← 34]

Scriitor din Skåne, provincie care a jucat un rol important în romanele și povestirile lui.

[← 35]

Săptămânalul Tutoror.

[← 36]

Numele unui personaj dintr-un cântec pentru copii care începe astfel: „A fost odată o râmă pe nume Pelle Jöns, se temea de coțofene, se temea de găini”.

[← 37]

Citatul corect este *Ich kenne meine Pappenheimer* și provine din opera lui Friedrich Schiller „Moartea lui Wallenstein” și a ajuns să însemne „și eu îmi cunosc aliații”, „știu adevărul”. Corpii Pappenheimer (med.) – sunt granulații bazofile, dense din sânge. Apar în anemiile sideroblastice, intoxicația cu plumb, supraîncărcarea cu fier.

[← 38]

Podul Öland care face legătura între orașul Kalmar și insula Öland.

[← 39]

Referire la cele mai populare dulciuri din Suedia, Danemarca și Finlanda, cu gust de lemn-dulce și înveliș de culoare neagră.

[← 40]

Aluzie la cotorul de măr de pe care s-a prelevat proba ADN.

[← 41]

Vårdträd (în sued., în orig.) – copac plantat la construirea casei și îngrijit de toate generațiile următoare; de obicei, stejar sau fag.

[← 42]

Regiunea Småland este renumită pentru fabricile sale de sticlă (Kosta Boda fiind una dintre mărcile cele mai cunoscute produse aici).

[← 43]

Cartiere rău-famate din Stockholm, Goteborg și, respectiv, Malmö, în care majoritatea locuitorilor (în jur de 80%) provin din țări precum Irak, Somalia, Afganistan, Pakistan sau fosta Iugoslavie.

[← 44]

Vezi nota 1.

[← 45]

Cartier din centrul Stockholmului.

[← 46]

Unul dintre cele mai mari spitale de boli mintale din Uppsala, actualmente numele unui cartier din același oraș, care găzduiește și în prezent un spital de boli mintale și un azil de bătrâni.

[← 47]

Nu contează (engl.).

[← 48]

Nord (în sued.).

[← 49]

Parc de distracții din centrul orașului Copenhaga.

[← 50]

Zonă pietonală cu magazine, cafenele și restaurante din Copenhaga.

[← 51]

Spre deosebire de celelalte limbi germanice, *frukost* în daneză înseamnă prânz.

[← 52]

Smørrebrød (în dan.) – sendvișuri cu pâine de secară, unt, pește sau alte umpluturi, servite pe post de aperitiv sau ca prânz, specialitate daneză, un fel de corespondent al tapasului spaniol.

[← 53]

Nu ne-am văzut de mult. (engl.).

[← 54]

Agencia Națională de Siguranța Alimentelor.

[← 55]

Unitate teritorială și administrativă din Suedia.

[← 56]

Furnizor de energie electrică.

[← 57]

Locuitorii provinciei Småland sunt considerați extrem de zgârciți de către ceilalți locuitori ai Suediei.

[← 58]

Una pentru drum. (engl.).

[← 59]

Ești un norocos. (engl.).

[← 60]

Ticăloasă.(engl.).

[← 61]

Anders Zorn (1860-1920), unul dintre cei mai faimoși pictori suedezi, cunoscut, printre altele, pentru portretele și nudurile sale feminine.